

Patro Slavko Barbaric baptis Julijana Ebert la 19-an de majo 1984 en Međugorje.

(J) Julijana antaŭ sia domo en la Nigra Arbaro – en 2014.

Tagejo de Julijana

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Klarigo

Laŭ la dekreto de la Kongregacio por la Doktrino de la Fido, eldonita de Papo Paŭlo la 6-a (la 14-an de oktobro 1966), Artikoloj 1399 kaj 2318 de la kanona juro estis aboliciitaj.

Religiaj skribaĵoj povas esti legataj kaj disvastigataj de la fideluloj sen eksplicita eklezia permeso, kondiĉe ke ili konformas al ĝenerala kristana moralo.

Komento:

La Sankta Sinjoro kaj Dio estas ankaŭ vivanta Dio en la Sankta Hostaĵo. La Sankta Dio ĉeestas eĉ en la plej malgrandaj partikloj (kiel videblas en la Sankta Signo de Rodalben: malgranda ruĝa punkto, videbla ĉe la malsupra maldekstra angulo de la signo de la Sango).

Tial, pateno devas esti uzata dum la administrado de la Komunio.

Laŭ la volo de la Ĉiopova Sankta Triunuo,
† la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito, mi, Julijana
Ebert,
verkis ĉi tiun taglibron.

(Senpage)

Ĉi tie vi povas senpage elŭti la taglibron, ĉiujn preĝojn, miraklojn kaj KD-ojn:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – Usono

Preparita por presado: marto 2026

Aŭtoro: La Ĉiopova Sankta Triunuo, Julijana Ebert
Transskribita el la originala taglibro: Bernhard Koppenhagen
Kontrolita kontraŭ tajperaroj de Frato en Kristo Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 - St. Leon-Rot (*antaŭa adreso*)

Aprilo 1991:

Dum ĉirkaŭ sep jaroj mi hezitis skribi tion, kion mi spertis ekde la tago de mia baptison, la 19-an de majo 1984. Mi spertis viziojn, kaj nun mi aŭdas voĉojn – la voĉon de la Sinjoro Jesuo Kristo, aŭ la voĉojn de anĝeloj, aŭ la voĉon de la malpura spirito – kaj mi sentas la atakojn de la diablo.

Mi daŭre hezitis, ĉar mi ne sciis, ĉu tio efektive utilis. Estas tiom da similaj aferoj, kiel kasedoj kaj libroj pri ĉi tiu temo. Mi ankaŭ kutimis supozi, ke ĉiu katoliko aŭdas ĉi tiun voĉon kaj sentas ĉi tiun profundan pacon dum unueco kun la Sinjoro Jesuo Kristo ĉe

Sankta Komunio. Mi ne sciis, ke tio estas speciala karismo kaj graco de Dio. Alia kialo por mia hezitado estis mia malbona scio de la germana lingvo. Kaj plej grave, mi pensis al mi, ke homoj, kiuj ne preĝas, ne fastas, ne faras penitencon kaj ne vivas laŭ la Dek Komandoj, ĉiukaze ne povas kredi je Dio, kun la escepto de tiuj, al kiuj Dio donas la gracon de fido. Ankaŭ mi ricevis tiun grandan gracon, ne ĉar mi estis bona, sed ĉar mi estis pekulo. La kompatema Dio donas gracon al kiu Li volas, kiam Li volas, kie Li volas kaj kiom Li volas. Ĉar Li konas mian animon pli bone ol ĉiuj kardinaloj, episkopoj kaj pastroj sur la tuta tero.

Mi konstatis, ke la Triunuo estas mia plej bona Patro kaj la Benita Virgulino Maria estas mia plej bona Patrino, ke la plej grava afero estas 'vera amo', kiun neniu krom Vi povas doni. Ĉar ekzistas ankaŭ pseŭda (falsa) amo, kiu kovras sian malicecon per la aspekto de virto. Dum mia tuta vivo mi serĉis iun, kiu ne nur amas min, sed kiun mi ankaŭ amas. Post longa serĉado, mi trovis tion. Tamen mi ne trovis "iun", sed la veran vivan Dion, kun kiu mi spirite kuniĝas plurfoje tage kaj kiun mi ricevas unufoje tage en la Sankta Komunio.

Precipe mi kuniĝas kun Li en la Plej Sankta Sakramento, ricevante la Sanktan Hoston, kie Li ĉeestas kiel vera Dio kaj vera homo el karno kaj sango.

Per la Ĉiela Patrino Maria, kiu nomas sin la Reĝino de Paco en Medjugorje, mi povis fari la unuan paŝon al Dio.

Antaŭ mia bapto, mi estis blinda kaj surda. Mi tiam ankoraŭ ne konis veran pacon. Ripete, ĉi tiu interna maltrankvilo kaptis min, kaj dum sennombraj noktoj mi ne povis dormi. Nun mi estas atestanto de la vera paco, kiun povas doni nur la Triuna Dio, kaj neniu alia persono sur ĉi tiu tero. Tial mi ĉiam volas diri, kiam mi kuniĝas kun Li en la Sankta Komunio: "Vi estas mia Reĝo de Paco." Ne ni homoj faras pacon, sed ni devas peti pacon de Dio kaj akcepti ĝin kiel donacon de Dio kaj kiel la gracon de Dio.

la 24-an de aprilo 1991

Mi preĝis en la kapelo de la 12:05 ĝis la 12:40. Mi devas diri, ke mi ne ŝatas la eksteran aspekton de la kapelo. Malbelaj statuoj estas starigitaj antaŭ la kapelo, kaj interne la tabernaklo aspektas kiel forno. Ĝi estas, do, tre moderna laŭ sia dezajno. Komence mi ofte ploris, kiam mi preĝis en la kapelo, ĉar mi konsideris tion insulto al Dio. Tamen, min tiris tien ree kaj ree por preĝi, ĉar mi sentis, ke la viva Dio estas ĉeesta ankaŭ en ĉi tiu kapelo.

Kaj tamen tiom da homoj – kuracistoj, flegistoj kaj pacientoj – preterpasas ĉi tiun kapelon ĉiutage sen honori Nian Sinjoron.

Kiel mi faras ĉiutage dum mia tagmanĝa paŭzo, mi estis profunde absorbita en preĝo kun la Savanto. Unuafoje, mi aŭdis: 'Mi estas via spirita gvidanto':

Mi iom ektimis; fakte, mi estis pli mirigita ol ektimita. Post iom da tempo, tio denove okazis. Poste, mi demandis la Savanton, kion mi devas fari unue, se Li estas mia spirita gvidanto. La Savanto diris al mi: "Unue vi devas konsekri vin al Mi."

Mia unua penso estis: 'Jen tiu vorto denove – unu, kiun mi malfacile komprenas.'

Mi jam antaŭe aŭdis la vorton 'konsakri', sed mi ankoraŭ ne konis ĝian internan signifon. Mi diris al Jesuo, ke mi jam donis al li ĉion: mian koron, mian vivon, mian animon, mian korpon. Sed la Savanto diris al mi: 'Mi volas vian estontecon.'

Kaj mi respondis, ke li povus havi ankaŭ tion.

Tiam mi demandis al Jesuo, ĉu mi diru tion al la pastroj, pensante pri Patro Dochat, Patro Johannes, Patro Vogt kaj Patro Gebhard Heyder, kiuj nuntempe estas miaj spiritaj direktoroj. La Savanto diris: "Jes."

La tutan tagon mi estis pli feliĉa ol iam ajn en mia vivo. La Savanto donis al mi tiom da gracioj, ke mi ne povas priskribi ilin per vortoj, kaj pro kiuj mi ne povas sufiĉe danki Lin. Estis simple nepriskribebla senti tiun internan ĝojon. Mi estis simple alia persono.

Vespere mi iris al la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Mi tie konfesis.

La pastro diris, ke ili ne estis pekoj, sed mi volis esti tute pura. Post la Sankta Komunio mi ricevis eĉ pli da gracioj. Mi apenaŭ plu povis elteni tion. Mia koro brulis pro amo. Kiam mi eliris el la kapelo, mi ploris pro la pura graco, kiun mi rajtis ricevi. Tie mi renkontis miajn amikinojn el la preĝgrupo, Hilde kaj Hedvig, al kiuj mi rakontis pri mia sperto. Ili ĝojis kun mi. Survoje hejmen, mi renkontis blindan nigrulon, kiun kondukis virino. Mi donis al la blinda viro rozarion kaj al la virino benitan bildon de Nia Sinjorino, kaj petis la Savanton, ke Li donu ankaŭ al tiuj homoj la graciojn, kiujn mi rajtis ricevi. La blinda viro estis tre kontenta, kaj mi tiam veturis hejmen. Hejme, mi ne povis manĝi ion ajn, ĉar ni havis vizitantojn. Ni kune preĝis dekanon de la Rozario, kiun mi tiam oferis al Nia Sinjorino.

Tiun nokton, ĉirkaŭ la 23:30, la tento tuj venis. Mi kuŝis en la lito, kaj subite mi sentis iun salti sur min kaj skui min. Mi nur diris "Jesuo", kaj ĉio malaperis. Tiam mi reekdormis.

25-a de aprilo 1991 – ĵaŭdo

Vespero en Roto En la preĝejo antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Doloran Rozarion. Post la Sankta Komunio, mi unuiĝis kun Jesuo. Jesuo diris al mi: "Silentu." Post kelkaj minutoj da silento, mi demandis la Savanton, kion mi faru, ĉar mi estis doninta al Li mian volon. Mi ricevis la respondon de la Savanto: "Vi devas ĉiam resti fidela al Mi." Tiam denove estis silento, ĝis mi aŭdis: "Vi ne devas foriri sen mi." Mi pripensis, kion la Savanto celis, kaj pensis al mi, ke mi devus spirite unuiĝi kun la Savanto antaŭ ol foriri. Sed mi decidis demandi la konfesoron pri tio poste.

Hejme, post

Sanktan Meson, Patro Johannes Ordinski vokis min. Li benis min telefone. Kelkajn minutojn poste, mia edzo redonis al mi la aŭdilon. Ĉi-foje estis Patro Gebhard Heyder el Regensburg ĉe la linio. Ni interkonsentis, ke mi vizitos lin la sekvan dimanĉon je la 11-a matene. Ankaŭ li benis min telefone. Tiu ĉi beno estis malsama ol tiu de Patro Johannes. Mi sentis tiom da amo kaj forto en la beno de Patro Gebhard Heyder, ke mi tuj preĝis tri Patro-Niajn por li post la voko.

Ekde mia bapto, mi parolas kun la pacientoj—ne kun ĉiuj, sed nur kun tiuj, kiujn la Sankta Spirito rekomendis al mi. Tiel estis hodiaŭ, kiam paciento diris al mi, ke ŝi suferis pro doloro en la vangoj dum tri tagoj, kiu ne foriris. Mi spontanee respondis: "Tiuj, kiuj havas malmultan fidon, devas suferi pli longe." (Tiuj estas vortoj, kiujn la Sankta Spirito donis al mi.) Ŝi ridetis kaj diris, ke tio estas bona.

26-a de aprilo 1991 – vendredo

En la laborejo, paciento plendis al mi dum oni faris al li rentgenan foton. Li estis operaciita 14 tagojn antaŭe kaj tio ne helpis, kaj nun li devis havi alian operacion. Unue mi pensis: "Mi diros nenion." Sed kiam ni finis la rentgenajn fotojn, mi subite demandis lin: "Ĉu vi preĝas pli aŭ malpli nun?" Plenaj de fiero, li diris, ke li estas libera homo, li ne kredas je Dio kaj ke ne ekzistas Dio. Mi respondis: "Se vi kredas, ke vi havas cerbon, tiam vi ankaŭ kredas, ke ekzistas Dio." Plenega de ĝojo, li diris: "Tio estas bona, mi ne aŭdis tion antaŭe." Vespere en Rot, en la preĝejo antaŭ la Sankta Komunio, mi vidis la fratulinon (munkinon). Estis vere malfacile por mi iri al la monaĥino por ricevi la Komunio-n, kaj mi demandis Jesuo: "Mi donis al vi mian volon." Jesuo diris: "Iru al la pastro." Kaj la monaĥino preterpasis min sen proponi al mi la Korpon de Kristo por ricevi. Mi ricevis la Sanktan Korpon de Kristo de la pastro.

27a de aprilo 1991 – sabato

Tiu mateno, estis tre malfacile por mi leviĝi. Tamen mi estis decidita ĉeesti la Sanktan Meson. Ĝi komenciĝis je la 7:15 matene en la pilgrima preĝejo en Waghäusel. Jam survoje al Waghäusel kaj antaŭ la Sankta Meso en la preĝejo, mi preĝis por la pastro, kiu celebrus tiun Meson. Maljuna pastro, Patro Alanus, celebris Meson, kaj mi sentis kaj ankaŭ povis vidi, ke Patro Alanus havis malfacilaĵojn celebrante la Meson. Lia devoĉeno estis perturbata. Antaŭ la Konsekro, mi havis vizion. Mi vidis Patron Alanus starantan ĉe la altaro en mallumo, celebrante Meson. Tio tre surprizis min kaj mi scivolis, kion tio povus signifi. Dum li disdonis la Sanktan Komunion, mi sentis lian malvolon doni al mi la Plej Sanktan Komunion, dum mi genuis. Ĉar en la preĝejo ne estas komuniarelo, mi devis genui sur la planko. Mi povas ricevi la Sanktan Komunion nur genue, ĉar mi havas grandan respekton por la Triunuo.

Li hezitis kaj tenis la Plej Sanktan Hoston ĉirkaŭ dek centimetrojn for de mia buŝo. Mi malfermis mian buŝon, kaj la Plej Sankta Hostio flugis en mian buŝon de si mem el tiu distanco. Tio ne estis la unua fojo, kiam mi spertis tion; ankaŭ ĉe aliaj pastroj, la Plej Sankta Korpo de Kristo venis al mi tute de si mem.

Ĉirkaŭ la 10:30 matene, mi iris al la karmela monaĥejo en Speyer. Mi volis kolekti la kandelojn portantajn la signon de la Preciosa Sango de Rodalben.

Poste mi vizitis prelaton Bruno Tiebes ĉe Engalgasse 4, la hejmon por emeritoj en Speyer. Estis ĉirkaŭ tagmezo, kaj ĉar mi devis atendi lin, mi preĝis rozarion por li en la kapelo. Antaŭ ĉirkaŭ unu jaro, mi renkontis prelaton Tiebes en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo. Kun Patro Zeitler, de la Sankta

Augustine, ni tiutempe parolis pri Rodalben, kaj ankaŭ pri la miraklo de la sango ĉe Rodalben. Prelato Tiebes tiam ne kredis je ĝi, kaj eksplicite parolis kontraŭ ĝi.

Dum tiu tuta jaro, mi preĝis por li kaj petis Jesuon, ke li ne mortu sen esti prilumigita pri la eventoj en Rodalben. Monsinjoro Bruno Tiebes rekonis min tuj dum mia vizito. Mi donis al li bukedon da ruĝaj rozoj kaj kandelon kun la simbolo de la

Prezan Sangon de Rodalben, kaj ankaŭ libron de Patro Gebhard Heyder pri la eventoj ĉe Rodalben. Li estis tre kontenta pri ĉi tiuj donacoj kaj petis min transdoni siajn salutojn al Patro Gebhard Heyder kaj diri al li, ke li bone informis sin pri la eventoj ĉe Rodalben. Li ankaŭ ne plu estis tiel forte kontraŭ ili, kiel li estis jaron antaŭe. Antaŭ ĉi tiu vizito, mi estis ĉe la merkato en Speyer kaj ne sciis, kiujn florojn aĉeti por la prelato. Mi demandis la Savanton, kaj li respondis: "Kion vi donis al pastro, tion vi donis al mi." Do mi decidis pri bukedo da ruĝaj rozoj. Estas simple bele vidi Jesuon en ĉiu pastro.

28-a de aprilo 1991 — Dimanĉo

Hodiaŭ mi ĉeestis Sanktan Meson en la Karmela monaĥejo en Regensburg. Tie mi ankaŭ pasigis ĉirkaŭ kvar kaj duonon horojn kun Patro Gebhard Heyder. Mi dankas Dion, ke ni havas tiajn pastrojn. Dum nia konversacio, mi faris al li pli ol 20 demandojn, kiujn li respondis al mi pace, trankvile kaj kun amo. Estis kvazaŭ mi pasigus tiun tempon kun Jesuo. Li aĝas 86 jarojn, havas tre bonan aŭdkapablon por sia aĝo, kaj estas tre preciza en siaj respondoj. La fideleco al Dio, kiun Patro Gebhard posedas, devus esti ekzemplo por multaj pastroj. Post nia konversacio, li benis por mi kandelojn, bildojn kaj akvon. Mi ricevis multajn graciojn per li, kaj estis por mi malfacile adiaŭi lin. Mi donis al li monon, kiun mi kolektis por li en nia preĝgrupo, por ke nova libro pri Rodalben povu esti publikigita. Patro Gebhard Heyder estis atestanto de la miraklo de la sango en 1952, kiu okazis en Rodalben. Kiam ajn mi ricevis grandajn graciojn, mi sentas la atakojn de la diablo des pli forte poste. Tiel estis ankaŭ dum la vojaĝo hejmen el Regensburg al St. Leon-Rot. Dum mia edzo stiris, mi rimarkis, kiel li ŝanĝiĝis; li komencis malsaniĝi. En mia animo, tamen, mi sentis la ĉeeston de la malpura spirito. La vizaĝo de mia edzo ruĝiĝis, kaj li naŭzis. Mi petis lin flankenveturi sur la vojflankon de la aŭtovojo, sed li respondis, ke tio ne estas permesita. Mi tuj komprenis, ke tio estis preteksto de la malpura spirito, do mi tuj aspergis mian edzon per sanktiga akvo kaj laŭte diris: "Mi ordonas al vi en la nomo de Dio, tuj flankenveturu kaj haltu." Li tuj faris tion. Ni interŝanĝis lokojn; en unu mano mi tenis la rozarion kaj en la alia la stirilon, kaj veturis hejmen en paco. Mia edzo tuj endormiĝis kaj post ĉirkaŭ cent kilometroj li vekiĝis, kaj ĉio finiĝis. Dum mia edzo dormis, mi fervore preĝis por li. Tio ne estis la unua fojo, kiam mi spertis tian atakon de la demono.

29-a de aprilo 1991 – Lundo

Mi jam aŭdis, ke nia paroĥestro trovis du novajn komunio-helpantojn. Post la Sankta Komunio, mi demandis al Jesuo, ĉu du virinoj vere disdonus Sanktan en ruĝa. Jesuo diris: "Jes. Pli malbona ankoraŭ venos."

Vespere, ĉirkaŭ la 20-a horo, nia preĝgrupo rekomenciĝis. Patro Dochat ankaŭ venis kaj kunportis Sanktan Komunion, kiun li disdonas al la fideluloj post la Adorado. Ni adoris la Savanton; mi genuis ĉirkaŭ metron for de li. Dum la Rozario, mi aŭdis la Savanton diri: 'Nur tiuj, kiuj estas malsanaj kaj kiuj ne havis la eblon ĉeesti Meson, rajtas ricevi la Sanktan Komunion.' Post kiam ni finis nian preĝon, mi konfesis al Patro Dochat kaj diris al li, ke Jesuo estas mia spirita direktoro. Li diris, ke li sciis tion de longe. En tiu tago, mi sentis min atakata el interne, parte pro la ĉeesto de Patro Dochat. Tamen mi nenion montris. Mi preskaŭ perdis mian fidon je li. Pro tio, mi konstatis, ke mi devas pli preĝi por li. Tiun vesperon, mia edzo denove estis atakata de la malpura spirito. Unu el la preĝantoj, Marga, rimarkis tion ankaŭ. Li estus volinta dispecigi ĉion. Sed dum la preĝo en nia preĝgrupo, li ekdormis.

En la preĝgrupo, post la disdonado de la Komunio, Patro Dochat prenis la malgrandan bovlon, en kiu li konservis la Sanktan Sakramenton dum la procesio, kaj verŝis la restaĵojn — la etajn partiklojn aŭ panerojn de la Sankta Komunio — en la sanktan akvon. Tio estis ŝoko por mi. Mi pensis, ke tio ne estis ĝusta. Sed poste mi ekdormis.

30-a de aprilo 1991 — mardo

Frue matene, kiam mi vekiĝis, mi tuj kuris al la sankta akvo, en kiun Patro Dochat metis la pecetojn de la Sankta Komunio. Mi prenis la sanktakuvoĉon en mian manon kaj diris: "Mi trinkas la kalicon kun vi, Jesuo." Tiam mi trinkis la tutan sanktakuvoĉon, ĉar mi kredis, ke Jesuo Kristo ĉeestis.

Vespere, post la Sankta Komunio, mi demandis al Jesuo, ĉu tio, kion Patro Dochat faris, estis ĝusta. Jesuo diris: "Tio ne estas ĝusta." Mi demandis al la Savanto, ĉu mi diru tion al Patro Dochat. La Savanto diris: "Jes." Mi scivolis, kion la pastro diros al mi, ĉu li riproĉos min. Jesuo diris: "La pastro akceptos ĝin."

Dum tiu tempo en la preĝejo oni kantis la himnon "Vera Korpo, ho estu salutata". Mi ploris kaj petis la Savanton pardonon por ĉiuj pastroj, kiuj ne kredas, ke la Savanto estas ĉeestanta eĉ en la plej malgrandaj partikloj de la Sankta Hostio.

Mi devas reveni ankoraŭ unufoje al la lundo, la **29-a de aprilo 1991**:

Tagmeze en la kapelo ĉe la laborejo, post la Anĝeluso, mi unuiĝis kun la Savanto kaj demandis lin pri Patro Alanus, kiun mi vidis en la mallumo la antaŭan sabaton kaj ankoraŭ ne sciis, kion tio signifis. Jesuo diris al mi:

"Tiel aspektas pastro sen graco." La Savanto permesis al mi iri al Patro Aemilian, ankaŭ en Waghäusel, por paroli kun li pri tio. Do marde,

la 30-an de aprilo 1991. Mia loka paroĥestro, Patro Vogt, al kiu mi rakontis pri tio, ankaŭ sciis pri ĝi.

Kiam mi alvenis al la monaĥejo en Waghäusel, Frato Alois anoncis mian alvenon al Patro Aemilian. Dum mi atendis lin, venis Frato Blasisus, kaj mi preĝis du dekadojn de la Rozario kun li ĝis Patro Aemilian alvenis. Dum mia konversacio kun Patro Aemilian, mi sentis, ke mi ne estas sola, ĉar mi antaŭe petis Jesuon akompani min, por ke mi ne diru ion malĝustan. Mi estis forta, trankvila kaj kvietaj, kaj mi eĉ parolis pri la ricevado de la Komunio sur la lango kaj sur la genuo, kaj mi ankaŭ parolis al li pri Patro Alanus kaj pri tio, kion mi spertis sabaton matene. Dum nia konversacio, mi petis lin preĝi por Patro Alanus, kaj mi ankaŭ promesis preĝi por Patro Alanus kaj ankaŭ por li.

Patro Aemilian benis min kaj mi ĝojis, ke mi plenumis la volon de Dio, kiam mi tiam hejmeniris.

04.05.91 – Sabato

Mi reiris al Waghäusel por la Sankta Meso je la 7:15 matene. Denove Patro Alanus celebris meson kaj mi vidis lin denove en la mallumo.

06/05/91 — Lundo

Vespere en Rot, en la preĝejo. Poste okazis la preĝgrupo. Tiam mi parolis kun Patro Dochat kaj petis lin ne plu verŝi la restajn pecetojn kaj panerojn de la Sankta Hostio en la sanktan akvon. Mi diris al li, ke la Savanto diris al mi, ke tio ne estas ĝusta, kaj klarigis, ke mi trinkis la tutan sanktan akvon la antaŭan semajnon, ĉar Jesuo Kristo ĉeestas eĉ en la plej malgrandaj partikloj, kaj ke tio estas mia kredo.

Li promesis al mi, ke estonte li kunportos la pecetojn de la Plej Sankta Hostiaĵo hejmen.

07.05.91 — Mardo

En la kapelo ĉe mia laborejo, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi diris al la Savanto, ke mi estas nenio. Mi plue diris al li: "Savanto, mi jam donis al Vi ĉion. Vi ankaŭ havas mian volon. Kion alian mi donu al Vi?" La Savanto respondis: "Mi volas vian moviĝon." Mi ne povis kompreni tion.

Poste, dum rentgena ekzameno, privata paciento demandis, kial oni ne donis al ŝi plumbenan mantelon por ŝirmi ŝin kontraŭ la rentgenaj radioj, kvankam la mantelo jam pendis sur la seĝo, sur kiu ŝi sidis, kaj ŝi havis sufiĉan protekton. Mi respondis sufiĉe spontane: "Vi devas preĝi, por ke vi povu vidi kaj aŭdi ĉion." Ŝi ridis kaj diris, ke tio estas bona, kaj poste foriris.

08/05/91 — Merkredo

Merkrede, mi ĉeestis la viglan meson antaŭ la Festo de la Ĉieliro en Mingolsheim,

9-a de majo 1991 — ĵaŭdo — Tago de la Ĉieliro

Dum la festotago, mi iris al Meso en Rot kaj poste aliĝis al la procesio tra la vilaĝo. Estis belege.

10-a de majo 1991 — vendredo

Vespere en la preĝejo en Rot, dum mi kuniĝis kun la Savanto en la Sankta Komunio, Jesuo diris al mi, ke mi diru al Patro Johano, ke liaj libroj ne estas ĝustaj, kaj ke mi iru al li sabate kaj diru tion al li.

11-a de majo 1991 — Sabato

Mi tro dormis kaj maltrafis la fruan meson, sed tuj preĝis dum unu horo por kompensi tion.

Ĉirkaŭ la 11-a matene, S-ro Deris el Zeutern venis viziti min kaj diris al mi, ke Roland sekure alvenis en Rusion kun la libroj de Patro Johano. Tio estis peza bato por mi, ĉar mi sciis, ke tiuj libroj ne estis bonaj.

Ĉirkaŭ la 15:30, mi iris viziti nian parokestron, Patron Vogt, en Rot kaj diris al li, ke mi nun volas iri al Patro Johannes, kaj mi informis lin pri tio, kion la Savanto diris al mi pri Patro Johannes.

Fine, mi petis benon de Patro Vogt kaj poste iris hejmen. Hejme, mi preĝis rozarion por Patro Johano antaŭ ol ekiri por vidi lin. En mia persona, kora preĝo, mi petis Jesuon akompani min al Patro Johano. Kiam mi alvenis al Patro Johano, li salutis min per kiso. Unue, mi pensis pri la kiso de Judaso kaj ne povis redoni tiun kison. Tuj kiam mi eniris la domon, li diris al mi, ke mi estas tute malsama hodiaŭ. Li diris: "Vi ne estas tia, kia vi kutime estas." Li estis tre maltrankvila. Mi diris, "Jes, mi ne estas sola." Surprizite, li respondis, "Ho, mi komprenas." Kaj mi vere ne estis sola; mi havis specialan pacon en mi, kaj ankaŭ forton, kaj eĉ ne la plej etan zorgon pri tio, kion mi nun diru al Patro Johano. Dum nia konversacio, mi diris al li tion, kion Jesuo diris al mi pri liaj libroj.

Li tuj estis turmentata. Li montris sian nesekecon kaj mi sentis, ke lin turmentis pluraj malpuraj spiritoj, sed ili povis fari al mi nenian malbonon, ĉar li havis respekton al mi kaj al mia kunulo (Jesuo). Mi radiis amon kaj trankvilon kaj estis humila. Li montris al mi plurajn librojn kaj provis pravigi sin. Tiam li diris: "Nun mi denove malsanas kaj devas morti." Tamen li estis tre impeta. Mi respondis al li: "Tio estas nur guto en la oceano kompare kun la eterneco." Mi kuraĝigis lin kaj plue diris, ke mi venis por helpi lin. Li demandis, kion li faru nun, kaj mi respondis, ke li ĉesigu la librojn kaj ne permesu, ke ili estu disvastigitaj. Poste, Patro Johano diris al mi, ke **la 7-an de majo 1991** lia episkopo, Episkopo Gorniliak Platon, telefonis kaj diris al li, ke liaj libroj enhavas herezajn instruojn. Patro Johano nomis tiun episkopon psikopato kaj pensis, ke li estas freneza. Li rifuzis aŭskulti lin. Kiel donacon, mi alportis al Patro Johano bukedon da ruĝaj rozoj kaj fresiaoj, kiel signon, ke mi zorgas pri li kaj ke mi volis helpi lin. Patro Johano malpermesis al mi paroli kun Episkopo Gorniliak Platon, kaj volis iam inviti min por diskuti liajn librojn kun aliaj episkopoj. Li plue diris al mi, ke mi nun sufiĉe malsanigis lin kaj ke li ne kredos min, sed ke li tamen fidus min. Mia respondo al tio estis: "Kun tiaj distritaj koroj, oni ne povas kredi."

Mi ĝojis havi tiun ĉi konversacion kun Patro Johano. Komence, mi demandis al Jesuo, ĉu mi eĉ povas diri tion al li, ĉar mi sciis, ke li estas malsanulo. Sed la Savanto diris: 'La vero superas la malsanon.'

12-a de majo 1991 – Dimanĉo

Mia edzo hodiaŭ 50-jariĝis. Ni ne festis, ĉar ni pensis pri la malsatantaj homoj en la mondo.

Dum la Sankta Meso en Rot: F-ino Wennebusch predikis ĉi-dimanĉe. Tio ne plaĉis al mi, ĉar Patro Vogt ankaŭ ĉeestis, kaj mi preĝis rozarion por ĉi tiu intenco.

Vespere mi demandis la Savanton, ĉu mi iru viziti Episkopon Gorniliak en Munkeno? Jesuo diris: "Kiel eble plej baldaŭ". Mi esperis, ke mi povos iri sabate.

La vespera mariana devoteco estis tre bela. Patro Vogt bone gvidis tiun devotecon.

13-a de majo 1991 – Lundo

Ĉirkaŭ la 10-a matene en la kliniko: Mi demandis la Savanton, kion Li donos al mi kiel certan signon, ke mi devus stari kontraŭ la herezoj. La Savanto diris al mi: "Mi donos al vi mian komprenon." Mi diris: "Ho, sed tio estas multe." 12:00 en la kapelo de la kliniko: Mi sentis, ke la vizito al la episkopo en Munkeno estis urĝa, ke temis pri hasto. Mi demandis la Savanton, kiam mi devus iri viziti la episkopon, kaj li respondis: "Vendrede." Mi plue demandis, kial mi fakte devus viziti Episkopon Gorniliak. La Savanto diris: "Por la Katolika Eklezio." Kiam mi poste demandis, ĉu la episkopo eĉ parolos kun mi, la Savanto diris: "Jes." Mia sekva zorgo estis: "Jesuo, estos densa trafiko vendrede, ĉar estas Pentekosto!" Sed Jesuo respondis: "Ne matene." Mi forlasis la kapelon kun ĝojo kaj paco.

Inter la 16:30 kaj la 17:00 mi parolis telefone kun Episkopo Gorniliak Platon en Munkeno. Antaŭ ol paroli kun li, mi preĝis plurajn rozariojn por li. Poste mi diris al la Episkopo la kialon, pro kiu mi volis viziti lin. Li donis al mi rendevuon por vendredo je la 15:00.

Mi konsentis.

Dum tiu konversacio, mi fakte ne havis la impreson, ke Episkopo Platon Gorniliak estis psikopato, kiel Patro Johannes lin priskribis. Male, li estis pragmata, ĝentila kaj sindona al la volo de Dio. Mi jam antaŭĝojis pri vendredo, ĉar tiam mi povus pli bone ekkoni lin.

Je la 7-a vespere mi estis ĉe la Maria devoteco en Rot kaj je la 8-a vespere nia preĝgrupo komenciĝis. Laŭ iu sinjorino Nuncia el Mannheim, mi devis havi aperon de la Dipatrino tiun tagon. Sed la Savanto jam diris al mi, ke mi ne kredu tiun virinon. Dum la preĝo, la demono sentigis sian ĉeeston. Oni puŝis kaj frapis min, kaj mia devoĉeno estis tre perturbita. Do mi ŝprucis mian sidlokon per sanktiga akvo. Mi pensis al mi, ke mi nun povus vangofrapi lin. Sed mi ne volis, ke iu genuiĝanta apud mi ricevu vangofrapon. Pro tiuj pensoj, mi subite devis ridi. Fine de la preĝo, mi ricevis tiom da gracioj, ke tiuj ĝenoj tute ne ĝenis min.

14-a de majo 1991 – mardo

Mia edzo estis ĝenita de malica spirito dum la nokto, kaj ankaŭ mi. Mi malofte sonĝas, aŭ mi ne povas memori miajn sonĝojn, sed ĉi-matene mi rememoris la sonĝon.

La revo estis interesa kaj mi ŝatus skribi ĝin:

Mi vidis tre multajn birdojn, sennombrajn birdojn, kiuj fakte ne ekzistas sur la tero. Ili aspektis kiel paseroj, sed estis kvazaŭ ŝveligitaj kaj grandaj kiel kolomboj. Subite ili transformiĝis en homojn, kiuj estis malpuraj, maldecaj kaj kompatindaj. Ili petegis helpon, kaj oni ne povis ne kompati ilin. Mi benis ilin, kaj en tiu momento mi aŭdis tute aliajn homojn voki el la alia flanko: 'For de ili, ili havas aidoson kaj lepron.' Mi ne timis; mi genuis kaj kriis per mia tuta forto: 'Jesuo, helpu ĉi tiujn homojn.' La malpuraj homoj ankaŭ genuis kaj petegis helpon. Subite, unu el ili frapis mian dekstran manon. En tiu momento, mia mano brulis kiel fajro. Mi tuj sciis, ke ili estis demonoj. Tiam mi vekiĝis; mi ankoraŭ povis senti la bruladon sur mia mano dum kelkaj minutoj, kaj poste ĉio malaperis.

Tiun tagon ni dormis tro longe kaj mi malfruis al la laboro. Tio ne okazis al mi ekde la tago de mia baptado en 1984.

La diablo volintus aperi kiel Nia Sinjorino hieraŭ. Sed per niaj preĝoj, nia fideleco kaj nia amo al Jesuo kaj Nia Sinjorino, li ne rajtis fari tion.

Ĉar la diablo povas fari tiajn aferojn nur se tio estas la volo de Dio, kaj se li havas la permeson de Dio.

Inter la 10:00 kaj la 10:30 matene en la salono de la kliniko:

Mi demandis Jesuon pri la demonoj de la antaŭa tago. Jesuo diris: "Estos pli da tiaj kazoj." Per 'kazoj' li celis la atakojn de la demonoj. Mi plue demandis: "Kara Dio, se oni multe preĝas, ĉu oni estos eĉ pli atakata?" Jesuo respondis: "Jes, vi forprenas multajn animojn de ili!"

Mia sekva demando estis: "Ĉu Patro Johannes scias, ke la libroj ne estas ĝustaj?" Jesuo respondis: "Jes!" Tiam mi demandis min, kial la libroj ne estis haltigitaj, kio signifis, ke la libroj devus malaperi. Jesuo respondis:

"Satan havas potencon super li."

Ĉirkaŭ la 14:30, mia edzo telefonis al mi en la kliniko kaj diris, ke li prenas tagnivelan liberon por veturi kun mi al Munkeno por vidi Episkopon Platon Gorniliak, kvankam li jam diris al mi tiun matenon, ke mi devos iri sola. Kaj ĉi-matene mi preĝis, ke, se estus la volo de Dio, ke mi iru al la episkopo, tiam tio realiĝu. Ĉirkaŭ la 16:30, mia edzo kaj mi veturis hejmen de la laboro. Dum la vojaĝo, mia edzo rakontis al mi, kiel li estis turmentita de la diablo dum la nokto. Li havis vizion pri la infero kaj la diablo parolis al li: "Vi komprenas, la Benita Patrino ne aperis al via edzino. Ĉio estis mensogo kaj trompo. Kaj en Medjugorje, ŝi ankaŭ ne havis aperon de la Benita Patrino." Tio estis ĉirkaŭ la 2:30 matene. Li tiam leviĝis, trempis siajn fingrojn en benakvon kaj preĝis 30 Saluton Mariajn sen elpreni siajn fingrojn el la benakvo. Tiam estis paco kaj li rekuŝiĝis.

Je la 19-a horo mi estis ĉe la maria devoteco gvidata de Patro Vogt. Estis tre bele. Li preĝis la Litaniojn de la Beata Virgulino Maria. Tio tre plaĉis al mi, ĉar ĝi estas tiel malofte preĝata. Eĉ antaŭ ol atingi la preĝejon, mi renkontis maljunan virinon el Litovio. Ŝi diris al mi, ke ŝi estis turmentita la tutan nokton kaj ne povis dormi, kaj ke tio ofte okazis al ŝi. Ŝi hejmeniris kun mi kaj mi donis al ŝi benitan akvon, benitan salon kaj benitajn kandelojn. Dum ŝi foriris, mi ricevis alian viziton de virino el Rot (Hedwig H.). Ŝi ploris kaj petis de mi helpon, ĉar ŝi havis problemojn kun sia edzo. Ni kune preĝis la Doloran Rozarion.

15-a de majo 1991, merkredo

Frue matene, mia edzo rakontis al mi pri sia sonĝo, en kiu li vidis multajn nigrajn birdojn grandajn kiel kolombojn.

Ĉirkaŭ la 10-a matene en la kuracista kabineto, mi demandis Jesuon: "Jesuo, se mia edzo estas tiel turmentata de demonoj, kiel mi do devas iri kun li al Pollando?"

Jesuo respondis: "Mi estas kun vi!"

Dum la tagmanĝa paŭzo, mi iris al la kapelo, unuiĝis kun Jesuo kaj preĝis. Poste mi demandis al Jesuo, kion la nigraj birdoj povus signifi. Mi ricevis la respondon: "Ili estas demonoj de malpureco." Poste mi demandis la Savanton: "Kara Jesuo, ĉu estas via volo, ke mi staru kontraŭ la herezoj de la Katolika Eklezio?" Jesuo respondis al mi: "Jes, tio estas mia volo." Mi demandis la Savanton, ĉu mi devus rakonti ĉion al Patro Vogt, kaj la Savanto respondis: "Jes." Post tio, Jesuo demandis min: "Ĉu vi nun ankaŭ sentas pacon?" Mi respondis "Jes" kaj aŭdis Jesuon diri: "La malpura spirito ne povas doni veran pacon."

Je la 14:15, paciento venis por rentgena foto (de sia kolo), kiu havis nur unu brakon. Li diris al mi, ke li perdis ĝin dum la milito en Francio. Mi parolis kun li kaj diris al li, ke li travivas malfacilan elprovon sen brako. Li tiam diris, ke oni alkitimiĝas al ĉio.

Mi tuj respondis:

"Estus bone, se ĉiuj homoj povus alkitimiĝi al Dio."

Je la 19:30 mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. La pastro celebris la Sanktan Meson tre rapide. Tio ne estis agrable, kaj la kongregacio ankaŭ ne kantis bone. Poste mi iris al la pastro kaj havis

. La pastro estis sufiĉe maltrankvila interne. En mia koro estis profunda paco, kaj mi sentis, ke mi ne estas sola; Jesuo estis kun mi.

Kiam la pastro finis paroli, mi diris al li: "Tio estis tera saĝo." Mi volis ricevi absolvon, kaj la pastro diris al mi: "Vi ne havas pekon."

Mi tiam petis lian benon kaj foriris. Ekstere, Julĉen el Malĉenbergo jam atendis min. Ŝi diris al mi, ke hodiaŭ okazas prelego pri Monsinjoro Lefebvre en Kronau. Mi tre ĝojis kaj tuj iris tien kun Julĉen. La paroĥestro de Mingolsheim parolis. Sed li ne diris la veron. Li parolis tiel malbone pri Lefebvre, ke mi demandis min, kian grandan pekon li eble provas kaŝi ene de la Katolika Eklezio. Li vidis la lignon en la okulo de Lefebvre, sed li ne vidis la trabon en sia propra.

Fine de la prelego, mi faris al li du demandojn: 1. "Vi parolas pri la malobeo de Lefebvre; pri tio mi ŝatus rimarki: 'Mi ne bone konas Lefebvre-n, sed mia animo sentas, kio estas bona kaj kio estas malbona.' Kaj nun mi ŝatus demandi, kiom da pastroj estas en ĉi tiu mondo, kiuj estas malobeemaj, ĉar ili forigis la komunio-relojn el la preĝejo?"

Sed ankoraŭ ekzistas prudentaj preĝejoj, kie la komunaj bariloj ankoraŭ estas interne. Ĉiu havas liberan volon pri tio, ĉu li deziras ricevi la Komunion starante aŭ genufleksiĝante, aŭ ĉu li ricevas ĝin sur la lango aŭ en la mano. Sed tiuj, kiuj deziras ricevi la Komunión sur la lango dum genufleksado, devas havi la eblon fari tion, kaj la komunaj barilo devas esti provizita. Ĉar en la Sankta Hostaĵo ĉeestas la vera Dio kaj vera Homo el karno kaj sango; tial mi genufleksas, kiam mi ricevas la vivan Dion."

La homoj ĉirkaŭ mi estis kvazaŭ posedataj de malpura spirito. Ili kriis al mi kaj diris: "Foriru de ĉi tie, kiu entute invitis vin? Se vi volas, vi povas genui hejme la tutan tagon." En tiu momento mi pensis pri la Biblio, kaj ke la aferoj ankaŭ ne iris pli bone por Jesuo. Tiam mi interne demandis la Sanktan Spiriton, ĉu mi devus demandi la duan demandon. Mi ricevis la respondon: "JES". Mi dankis Dion pro la profunda paco, kiun mi sentis; kaj faris la duan demandon: "Patro, vi ne povas kompari Uta Ranke-Heinemann kaj Lefebvre!" Li iomete hezitis kun sia respondo kaj diris: "Eble pro malobeo."

Mi hejmeniris kun Julchen kaj ricevis multajn graciajn.

Ĉirkaŭ la 22:30, mi iris al nia statuo de Nia Damo hejme, ekbruligis kandelon por Lefebvre kaj preĝis por li, ĉar li estis tiel insultita. Tiam mi demandis Nian Damo kun mia tuta koro: "Kial Lefebvre estis ekskomunikita?" Mi ricevis la respondon: "Jesuo estis kun li". Tiam mi ekdormis.

16-a de majo 1991, ĵaŭdo

Preskaŭ ĉiun matenon, kiam mi vekiĝas, mi oferas al iu la indulgencojn, kiujn mi estus gajninta tiun tagon. Hodiaŭ mi oferis ĉiujn indulgencojn al Lefebvre. Je la 12:00 mi iris al la kapelo en la kliniko. Unue, du homoj tre laŭte interparolis, kaj poste iu tre laŭte ludis la orgenon. Mi pensis preĝi la Anĝeluson; tio certe estus la volo de Dio, ĉar estis tagmezo. Unue mi preĝis plurajn Saluton Mariajn kaj la preĝon al la Arĥanĝelo Miĥaelo por la du sinjoroj. Poste tria viro aliĝis al la konversacio, kaj mi preĝis ankaŭ por li. Mia preĝo estis aŭdita, ĉar ili ĉiuj eliris. Mi dankis Dion kaj povis daŭrigi preĝi en paco.

Ĉirkaŭ la 15:30 mi estis ĉe la monaĥejo en Neuburg. Mi parolis kun Frato Johannes dum ĉirkaŭ duonhoro. Poste mi preĝis antaŭ la tabernaklo dum ĉirkaŭ du horoj. Tiam mi iris al Rot. Ĉar tie ne estis Sankta Meso, mi iris al Malsch kaj oferis la Sanktan Meson por Episkopo Platon Gorniliak.

17-a de majo 1991 — vendredo

Frue matene, mia edzo kaj mi veturis al Munkeno por viziti Episkopon Gorniliak. Estis precize kiel Jesuo diris. Ne estis trafiko sur la vojoj, neniua kongesto, kaj ĉio iris mirinde.

La Episkopo akceptis nin je la 15:00. Min surprizis la amo kaj sereneco, kiujn radiis Episkopo Gorniliak. La Episkopo diris al mi, ke Patro Johannes jam estis suspendita de sia ministerio unufoje, ĉar li skribis multajn malverojn pri la instruoj de Jesuo. Li plue diris, ke li jam skribis al multaj pastroj avertante ilin, ke la artikoloj de Patro Johannes estis malĝustaj, tamen neniu volis aŭskulti lin.

Kiel oni povas vidi, Patro Johano estis malobeema al sia episkopo. Mi pasigis ĉirkaŭ horon kun la episkopo kaj dankas Dion, ke mi povis paroli kun li.

Survoje hejmen ni haltis por viziti Patron Gebhard Heyder en Regensburg. Dum ni ŝanĝis aŭtovojojn al Regensburg, ni aŭdis mirindan kantadon. Dum ĉirkaŭ dudek minutoj ni aŭskultis la ĉielajn ĥorojn kantantajn; ĝi ne estis tera kanto. Ni sentis grandan timrespekton, kaj ĉiu el ni tre fervore preĝis en sia koro. Mi dankas Dion, ke mia edzo ankaŭ povis tion aŭdi, ĉar mi jam spertis ĝin unufoje antaŭ kelkaj jaroj. Kiam ni hejmenvenis, ni preĝis sep Rozariojn kaj aliajn preĝojn. — Ni pasigis ĉirkaŭ horon kun Patro Gebhard.—

18-a de majo 1991 — sabato

Mi ĉeestis la fruan meson je la 6:30 matene en Waghäusel. La Sankta Meso estis celebrita por miaj forpasintaj gepatroj kaj miaj gefratoj. Tiu ĉi tago estis ankaŭ la 7-a datreveno de la apero de Nia Sinjorino al mi.

Posttagmeze, mi unuiĝis kun la Savanto kaj demandis lin: "Jesuo, se vi estis kun Episkopo Lefebvre, kial vi permesis, ke li estu ekskomunikita?" Jesuo respondis: "Por ke multaj animoj estu savitaj." Tiu respondo estis iom neklara por mi, tiam Jesuo daŭrigis: "Per lia suferado, multaj animoj estis savitaj."

la 19-an de majo 1991 — Pentekosta dimanĉo

10:00 — Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

Ĉirkaŭ la 13-a horo, Patro Buran el Mannheim telefonis al mi. Li diris al mi, ke Patro Johannes fartas bone kaj ke li devas iri al Francio por vidi la episkopon. Patro Buran laŭdis Johannes, sed mi ne komentis pri tio, ĉar mi sciis, ke li ne diras la veron. Mi havis la impreson, ke Patro Buran telefonis, ĉar Patro Johannes havis kulpan konsciencan kaj serĉis kontakton kun Patro Buran.

Posttagmeze, mi preĝis la Rozarion kun Hedvig el Rot. Je la 19:00, mi iris al la Maria devoteco en la preĝejo.

Ĉirkaŭ la 8-a vespere, Zita el Rot vizitis min kaj ni preĝis rozarion. Zita diris al mi, ke la paroĥestro de Mingolsheim predikis malbonan predikon. Li parolis pri tio, ke homoj ne devus fari pilgrimojn al pilgrimlokoj. (Ĉi tiu pastro ankaŭ faris la paroladon kontraŭ Lefebvre. Mi jam multe preĝis por ĉi tiu pastro en la lastaj tagoj.

Estis tre bela tago, ĉar mi estis baptita antaŭ sep jaroj ĝuste hodiaŭ kaj mi restis fidela al Jesuo kaj Maria. Mi dankas Dion pro ĉi tiu granda graco, kiun Li donis al mi. Kiel mirinde estas esti kun Jesuo kaj Maria. Mi ne plu povis imagi vivi sen Dio. Tio estus terura, ĉar ne ekzistas pli granda malbono ol apartigi sin de Dio.

la 20-an de majo 1991 — Pentekosta Lundo

Je la 7-a matene mi ĉeestis Sanktan Meson en Waghäusel, kiu estis oferita por miaj forpasintaj gepatroj kaj miaj gefratoj. Estis tre bele. Mi unuiĝis kun Jesuo kaj Maria. Jesuo diris: "Daŭre preĝu tiel, mia filino".

Poste, ni iris al la hejmo de la familio Hambsch en Wiesental kaj tie matenmanĝis. Ŝi donis al mi belan bukedon da ruĝaj rozoj por Nia Sinjorino. Ĝi estis la bukedo, kiun ŝia edzo donis al ŝi por ilia geedziĝa datreveno.

Kiam mi hejmenvenis, mi tuj preĝis rozarion por ĉi tiu familio.

Posttagmeze, mi estis tentata. Mi sentis min malsana kaj vomis.

Mi kuŝiĝis por iom da tempo kaj min turmentis la vortoj: "Ne iru al preĝejo, vi estas malsana, vi jam iris al preĝejo hodiaŭ, ktp."

Mi rigardis bildon de Jesuo kaj aŭdis: "Preĝu!" Mi tuj leviĝis kaj preĝis la Doloran Rozarion, sekvtan de la Krono de la Dia Mizerikordo.

Tiam la turmento subite malaperis.

Mi iris al la preĝejo por la Maria devoĉeno. Juna pastro gvidis la servon. Mi apenaŭ estis hejme dum kvin minutoj, kiam la ĉambro jam pleniĝis de homoj. Tamen mi antaŭe pensis, ke neniuj venos al la preĝgrupo je Pentekosta Lundo. Sed mi multe preĝis por nia preĝgrupo. En tiu tago ni preĝis speciale por la pastroj.

21-a de majo 1991 – mardo

De la 9-a ĝis la 10-a matene mi estis ĉe la dentisto. Mi oferis la doloron por la pli granda gloro de Dio. Mi preĝis silente dum la tuta kuracado. Ĉar mi sciis, ke F-ino

Bennebusch okazigos servon de la Vorto tiun vesperon kaj poste disdonados Sanktan Komunion, mi demandis al Jesuo, kion Li farus en mia loko. La Savanto diris: "Ne iru tien". Mi preĝis hejme dum ĉirkaŭ unu horo kaj spirite ricevis la Sanktan Komunion.

22-a de majo 1991 – merkredo

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo Rochus en Mingolsheim. Mi oferis la Sanktan Meson kaj la Sanktan Komunion por la junulino el la GDR. Mi donis al ŝi preĝkartojn, benitajn medalojn kaj benitan bildon de Nia Damo. Ŝi estis kreskigita kiel komunistino kaj estis tre kontenta pri la benitaj aĵoj. Mi apenaŭ pripensis la fakton, ke mia edzo kaj mi geedziĝis en la Katolika Preĝejo en Waghäusel antaŭ 26 jaroj ĝuste hodiaŭ, sen ke mi estis antaŭe baptita. Ĉar mi tiam parolis nur kelkajn vortojn da la germana, mi tute ne povis kompreni la pastron. Hodiaŭ mi vidas tion kiel pekon, pri kiu mi ofte pentis.

23-a de majo 1991 – ĵaŭdo

Mi estis en la kapelo ĉe la kliniko kaj demandis la Savanton, ĉu mi iru al la Vort-diservo de F-ino Bennebusch. La Savanto diris: "Ne." Tiam mi demandis la Savanton, ĉu Calugiero kaj Wendi el Kronau fariĝu pastroj. La Savanto diris "Jes" por ambaŭ el ili.

Vespere, mi unue iris al la preĝejo en Malsch. Ĉar tie ne okazis Sankta Meso, mi iris al Mühlhausen kaj ĉeestis la tiean Marian devotadon.

24-a de majo 1991 – vendredo

Ĉar ne estis Sankta Meso en Rot, mi iris al Malsch. Sed ankaŭ tie ne estis. Do mi diris al la Savanto: "Se Vi volas, ke mi estu unuiginta kun Vi, tiam helpu min alveni ĝustatempe al Mühlhausen, ĉar estas la sepa horo kaj du minutoj." Kun la helpo de Dio, mi sukcesis alveni al Mühlhausen ĝustatempe por la Sankta Meso. Ĝi estis kvazaŭ miraklo. Estis tre bele; mi ricevis multajn graciojn kaj povis profunde unuiĝi kun la Savanto. Mi dankas Vin, mia Sinjoro kaj mia Dio.

25-a de majo 1991 — Sabato

Matene, mi ĉeestis Sanktan Meson en Waghäusel je la 7:15. Posttagmeze, Beate kaj Marion Hambsch venis el Wiesental kaj kunportis kukon. Poste, ankaŭ S-ro Dieter Erben alvenis. Mi tiam preĝis kun li tri dekadajn de la Rozario por lia intenco.

26-a de majo 1991 — Dimanĉo

Je la 10:00 mi ĉeestis Altan Meson en Rot en la preĝejo. En tiu ĉi tago mi suferis pro severa kapdoloro, do mi kuŝis de la 13:30 ĝis la 15:00. Tiam venis Hedvig el Rot. Ni tri preĝis la Doloran Rozarion; mia edzo preĝis kun ni. Ekde la 15:00 mi ne plu havis kapdoloron.

Mi oferis miajn suferojn por la konvertiĝo de pekuloj. Vespere mi iris al la maria devoteco en Rot.

27-a de majo 1991 – Lundo

Estis malfacila tago. Mi sentis la malpuran spiriton ĉe pluraj pacientoj. En la kapelo ĉe la laborejo, mi renkontis rumanian virinon, kiu dankis min pro la preĝoj.

Vespere mi iris al Rot por la Sankta Meso. Nia preĝgrupo komenciĝis je la 8-a vespere. Estis tie tre multaj homoj, inkluzive de multaj infanoj. Ni adoris la Savanton, kaj multaj homoj ankaŭ konfesis sin ĉe Patro Dochart. Estis tre bele kaj mi ricevis multajn graciojn.

28-a de majo 1991 — Mardo

Bona kaptito!

Katolika virino, ĉirkaŭ 30-jara, venis al mi kiel paciento kaj mi tre klare sentis, ke ŝi estis posedata.

La demono tute misformis ŝian nazon kaj buŝon. Ŝia nazo estis tute kurba. Ŝi estis plena je malamo kontraŭ Dio kaj tre senpaca.

Tiam venis paciento el Rumanio; ŝi estis submetiĝema al sia edzo kiel sklavo. Li estis 58-jara kaj ŝi estis 32-jara. Mi donis al ŝi bildon de la Virgulino Maria, medalojn kaj preĝojn. Estis interese, ĉar ŝi ne povis paroli la germanan, sed ŝi komprenis tion, kion mi diris al ŝi pri Dio.

Poste venis juda viro, al kiu mi ankaŭ donis bildon de la Virgulino Maria.

La sekva paciento estis pola virino, kun kiu mi ankaŭ parolis pri Dio. En la kapelo, mi preĝis por ĉiuj. De la 15:00 ĝis la 15:30, Veronika, kolego, kaj mi preĝis la Doloran Rozarion.

Dum mi preĝis sola en la kapelo, mi unuiĝis kun la Savanto, spirite komunikis kun Li kaj demandis Lin, ĉu mi ankaŭ vojaĝu al la GDR kaj al Pollando. La respondo estis: "Savadu la animojn". Mi diris, ke sen Jesuo mi ne povas savi la animojn. La Savanto diris: "Mi estas ĉiam kun vi." Mi demandis la Savanton, kiel mi povus helpi la pacientojn, kaj li respondis: "Preĝu por ili." Mi plue demandis, ĉu mi devus fasti por ili. Jesuo respondis: "Se vi povas." Tiam mi preĝis por la rumanino, kiun mi rentgenis tiun matenon, benante ŝin per sankt-akvo kaj preĝante por ŝi. Mi preĝis por ŝi, ke ŝia edzo ne povu forpreni la preĝpetojn de ŝi, ĉar ŝia edzo estis malbona kaj malpermesis al ŝi ĉion. Ŝi estis elmagrita kaj malsana, kiel sklavo kaj turmentita de la diablo. Mi petis la Benitan Patrino pri protekto por ŝi.

Mi denove petis Jesuon, ke ŝia edzo ne forprenu la preĝkartojn, kaj tiam Jesuo diris al mi: "Ĉu vi havas tiom malmulte da fido?" Mi tuj petis Jesuon doni al mi pli da fido.

Post preĝado en la kapelo, mi estis tre feliĉa; mi eĉ ne estis laca, kvankam mi enlitiĝis nur ĉirkaŭ la 1-a matene. La Savanto donis al mi multan gracon kaj forto.

Kuracisto, D-ro Wenig, eniris la rentgenan ĉambron. Dum konversacio kun mi, li insultis la Savanton. Mi demandis al Veronika, kion liaj vortoj celis signifi. Ŝi diris, ke li malbenis Dion.

Ridante, li tiam denove foriris. Tuj poste, mi aŭdis voĉon. "Ne ĵetu viajn perlojn antaŭ porkoj".

En mia menso, mi tuj respondis: "Savanto, mi ne sciis, ke li estas porko." Min ŝokis miaj propraj pensoj. Kiam la kuracisto revenis duonhoron poste, mi diris al li, kion la Savanto diris al mi kaj kio tiel subite aperis en mia menso. Li ruĝiĝis kaj diris, ke li nur diris tion ŝerce. Mi respondis, ke oni ne devus ŝerci pri Dio, kaj ke ni ambaŭ devas iri al konfesio.

Ĉirkaŭ la 16:15 mi forlasis la klinikon kaj iris preni mian edzon de la laborejo. Mi veturis preter la stacidomo. Post la unua vojkruciĝo al Römerkreis, mi haltis, ĉar mi devis cedi la vojon al alia veturilo. Dum mi haltis, nigra aŭto koliziis kun mia veturilo. Mia bufro estis enpremita. Mi tuj sentis, ke en la animo de tiu persono estis Satano. **12**

Li ne volis la policon. Mi diris al li: "Vi delonge ne konfesis vin." Li diris, ke li neniam konfesis sin. Mi diris al li, ke la damaĝo estos almenaŭ 500 DM. Li diris, ke li donos al mi DM 200. Mi diris, ke tio estas en ordo.

Li malfermis sian monujon, sed havis nur 130 DM kun si. Mi prenis la 130 DM kaj diris al li: "Mi oferos la reston por via konvertiĝo." Li rezistis kaj diris, ke li ne bezonas Dion, ke li fartas bone. Li respondis: "Vi timas, ĉu ne!"

Mi tiam diris al li, ke en eterneco li timos.

Li respondis, ke kiam oni mortas, nenio restas.

Mi diris, "Jes, ekzistas," kaj montris al li la rozarion, kiun mi ankoraŭ tenis en mia mano, dirante al li, ke mi preĝos por li. Li rezistis kaj kolere respondis, ke mi ne bezonas preĝi por li. Mi alvokis mian edzon kaj, ĝis ni hejmenvenis, preĝis la Doloran Rozarion por tiu viro.

Je la 18:20 mi iris al la preĝejo en Rot, preĝis tie la Rozarion kaj oferis la Sanktan Komunion por la pacientoj, kiujn mi radiografiis hodiaŭ.

Same kiel la hodiaŭa fiŝkaptado estis bona kaptado, tiel ankaŭ la diablo forte batalis. Mi kredas, ke ĉi tiu animo estis grava por Jesuo pro la akcidento, ĉar mi daŭre preĝos por ĉi tiu viro.

29-a de majo 1991 — merkredo

Mi ne iris al preĝejo nek ĉeestis Sanktan Meson. Mi preĝis en la kapelo kaj bedaŭris, ke mi ne ĉeestis Sanktan Meson.

30-a de majo 1991 — Ĵaŭdo — Korpo de Kristo

Mi partoprenis la procesion en Rot. Ĝi estis bela. Antaŭ la procesio, min atakis la malica. Post la procesio, mi ricevis multajn graciojn. La vetero estis agrabla, sen nubaĉo en la ĉielo, kaj oni povis piece preĝi dum la procesio. Patro Vogt organizis ĝin tre bele.

1-a de junio 1991 — Sabato

Matene mi iris al la preĝejo en Waghäusel. La Sanktan Meson celebris Patro Reinhold, kiu ĵus alvenis en Waghäusel. Antaŭ la Konsekro, Patro Reinhold profunde rigardis en miajn okulojn, kaj mi rigardis lin reen, ĉar mi preĝis, ke li donu al mi la Sanktan Komunion dum mi genuis, ĉar mi sidis en la unua benko, kaj iuj pastroj alportas Sanktan al la fideluloj en la fronta benko, tiel ke ili povu ricevi la Savanton dum ili genuas. La matenaj preĝejanoj diris al mi, ke en la antaŭaj tagoj li ne venis al la fronta benko. Mi restis genua en la benko kaj Patro Reinhold venis kaj alportis la Sanktan Komunion al mi kaj al la aliaj fideluloj. La aliaj estis surprizitaj.

02.06.91 Dimanĉo

Mi ĉeestis la Sanktan Meson en Ruĝa kaj ankaŭ la posttagmezajn devotajn preĝojn, antaŭ kiuj oni preĝis la Rozarion.

Vespere, post la preĝo 'Angelo', mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Poste, mi diris al la Savanto: 'Mi neniam trovos pacon, ĝis mi havos klarecon pri la afero de la ricevado de la Komunion en la manon.' Mi sentis profundan pacon, dum mi unuiĝis kun la Savanto. Subite, mi aŭdis voĉojn. "Ĉu vi kredos min, se mi diros al vi ion?" mi diris: "Savanto, se vi diros al mi, mi kredos vin." Li diris: "Mi retenas graciojn de tiuj, kiuj etendas siajn manojn." Mia spiro blokiĝis en mia gorgo en tiu momento. Mi tuj pensis pri la homoj en nia paroĥo en Rot, kiuj, kvankam ili ricevas la Sanktan Komunion genuflekse, tamen ricevas ĝin en siaj manoj. La Savanto diris al mi: "Mi tenas tion kontraŭ ili." Poste, mi preĝis la Glorajn Misterojn de la Rozario kaj la Kranceton de la Dia Mizerikordo.

03/06/91 – Lundo

En la kapelo ĉe la laborejo, mi preĝis la Anĝeluson. Poste, mi unuiĝis kun la Savanto kaj sentis profundan pacon. Mi demandis la Savanton: 'Ĉu mi diru al Patro

"Do Ĉarto kaj Patro Vogt, ke vi retiru graciojn kiam la Korpo de Kristo estas ricevata en la manon?" Mi aŭdis: "Jes, mia filino, diru al ili; tio gravas."

Mi demandis la Savanton: "Kio se ili diras, ke ili obeas la episkopon?" La Savanto respondis: "Tiam demandu ilin, ĉu ili obeas ĉion, kion la episkopo diras."

Je la 15:30, mi preĝis la Doloran Rozarion kun mia kolego Veronika por la pastroj kaj por la konvertiĝo de pekuloj.

Ĉirkaŭ la 14-a horo, mi unuiĝis kun la Savanto; mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton pri sperto, kiun mi havis kun Patro Dochart. Dum li donis la benon, mi vidis malantaŭ li figuron de la sama alto kaj korpokonstruo kiel Patro Dochart, kun manoj etenditaj por beni, starantan en hela lumo. Mi demandis tion duan fojon, ĉar mi ne estis ĝuste kompreninta ĝin la unuan fojon. La Savanto diris al mi: "Estis la malpura spirito." Mi pensis, ke estis Jesuo. La Savanto diris al mi: "Mi estas en la koroj de la pastroj kaj ne ekster ili."

Estis malfacile por mi kompreni, ĉar Patro Dochart estas karisma pastro. Sed mi pensis al mi, eble li devas doni la benon kiel preskribas la Eklezio.

Poste, envenis paciento, kiu tre malsaniĝis post injekto.

Mi prenis iom da sanktiga akvo, ŝprucigis ĝin sur ŝin kaj tuj preĝis Anĝeluson kun ŝi. Ŝi tuj sentis sin pli bone. La sama paciento jam estis ĉe ni en la rentgena fako tiun matenon. Mi diris al ŝi, ke ŝi devas konfesi sin, ĉar ŝi blasfemis kontraŭ Dio.

Je la 19-a horo mi ĉeestis la Sanktan Meson en Rot. Mi oferis la Sanktan Komunion por s-ro Wermuth, kiu havis akcidenton kaj estis grave malsana.

Je la 8-a vespere nia preĝgrupo komenciĝis. Patro Dochart ankaŭ venis kaj kunportis la Sanktan Hoston, la Savanton. Ni okazigis adoradon. Mi trovis tion iom malfacila, ĉar miaj genuoj doloris; mi estis senĉese genuis dum ĉirkaŭ du horoj.

Mi estis la lasta, kiu iris konfesiĝi al Patro Dochart. Mi ne certis, kion li diris al mi, sed mi decidis poste demandi la Savanton, ĉu tio estis vera.

4-a de junio 1991 — mardo

Posttagmeze paciento el Rumanio, Monika Gorcea, venis viziti min. Ŝi jam estis plurfoje radiografiita. Mi donis al ŝi iom da benita salo. Fakte, mi donis ĝin al ŝi por ke ŝi povu disĵeti ĝin dum preĝado, ĉar ŝi diris al mi, ke ŝi sentis tian maltrankvilecon dum preĝado. Ĉi tiun salon benis Patro Gebhard Heyder, kiu ankaŭ recitis resanigajn preĝojn kaj faris ekzorcismon super ĝi. Ŝi diris al mi, ke ŝi uzis tiun salon sufiĉe ofte. Ŝi metis kelkajn grajnoj de la benita salo sur sian langon dum kelkaj tagoj kaj rapide resaniĝis de kronika malsano. D-ro Maran el la EBO-Kliniko surpriziĝis, kial ŝi resaniĝis tiel rapide.

S-ino Gorcea diris al mi, ke ŝi ne kuraĝis rakonti al D-ro Maran pri la konsekrita salo, ĉar li ne estas katoliko, sed islamano. Mi donis al ŝi kelkajn pliajn preĝkartojn kaj ŝi foriris. Monika Gorcea estas pia virino kaj laboras ĉe la universitato kiel lektoro pri la germana kaj angla lingvoj en la urbo Kluĵo-Napoko en Rumanio. Ŝi venis al Germanio pro sia malsano. Ŝi estis feliĉa, kiam ŝi adiaŭis min. Ŝi ankaŭ diris al mi, ke ŝi nun preĝos pli ol antaŭe, kaj ni dankis Dion pro ŝia resaniĝo.

Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

05/06/91 – Merkredo

Mi preĝis en la kapelo ĉe la laborejo. La Savanto donis al mi pluan komprenon pri la ricevado de la Komunio en la manon. Pluraj faktoroj ludas rolon. Ni vere devus ricevi la Komunión sur la lango kaj genuiĝi dum tio. Ni devus demandi nin, kial ĝi nomiĝas la 'Plej Sankta Sakramento de la Altaro'? Aŭ, kio estas la celo de pastra ordinado, kaj kiom granda estas nia amo al Jesuo? Kiom grava estas respekto al Dio, sekvata de pureco kaj obeemo.

Jesuo retenas gracon de tiuj, kiuj etendas siajn manojn dum la Sankta Komunio, tamen Li suferas farante tion, ĉar Li ne povas doni al tiuj homoj Sian gracon.

Kiam Jesuo diris al mi, ke Li suferas dum mankomunio, mia koro tre peziĝis. Mi demandis min, kiel mi devus diri tion al la pastroj. Mi kredas, ke mi devas multe preĝi por ĉi tiu intenco.

Vespere mi estis ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Misciisto el Kolonjo, kiu faras misian laboron en Paragvajo, celebris Sanktan Meson kaj predikis. Dum la prediko, li parolis tre rapide. Mi tuj demandis la Savanton: "Kara Jesuo, donu al li amon kaj pacon, donu al li la forton prediki tion, kion ni bezonas scii. Bonvolu, ke li prediku tre malrapide."

Tuj li komencis prediki pli malrapide kaj kun granda amo. Li tuj transformiĝis. Post la Sankta Komunio mi povis profunde unuiĝi kun la Savanto.

Hodiaŭ mi demandis la Savanton, ĉu mi fariĝos sanktulino. La respondo estis: "Jes, mia filino, vi fariĝos sanktulino." Mi diris: "Formu min laŭ via volo, ĉar mi donis al vi ĉion, aŭ diru al mi, kion mi devus fari." La Savanto diris: "Disvastigu miajn vortojn." Mi diris: "Jes, mi faros tion. Ĉar vi ĉiam estos kun mi." Mi demandis Jesuon, ĉu mi donu la libron el Rodalben kaj la benitan kandelon el Rodalben al la misiisto. La Savanto diris: "Jes." Post la Sankta Meso, mi iris al la misiisto en la sakristio kaj parolis kun li dum ĉirkaŭ 20 minutoj. Li estis tre kontenta.

Li diris al mi, ke li vizitis Patron Johanes ĝuste tiun tagon. Mi eksciis de li, ke Patro Johanes skribis al multaj episkopoj, ĉar li bezonas monon por siaj libroj. Mi diris al la misiisto, ke Jesuo diris al mi, ke la libroj de Patro Johanes ne estas ĝustaj. Fine, la misiisto benis min kaj kisis mian manon. Mi esperas, ke mi revidos lin.

06/06/91 — Ĵaŭdo

Mia deziro estis denove aŭdi la predikon de Patro Josef, la misiisto el Paragvajo. Do hodiaŭ mi denove iris al la Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Ĝi estis bona prediko.

07/06/91 — Vendredo de la Sankta Koro

Mi demandis la Savanton, ĉu Li povus diri al mi pli pri homoj, kiuj ricevas Sanktan Komunion vivante en grava peko, ĉar iu diris al mi, ke la Savanto ne povas resti en tiaj koroj. Mi volis scii pli pri tio de la Savanto. Jesuo respondis: "Oni ne povas servi al du mastroj". Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Poste ni veturis al Grombach, proksime de Sinsheim. Tio estas la paroĥo de Patro Dochart, kiu okazigis nokton de pento en sia preĝejo dum la vendredoj de la Sankta Koro.

Dum mi atendis por konfessii, mi preĝis la Ĝojan Rozarion. Dum la preĝo, Nia Damo benis min per laodoro de rozoj. Kelkajn minutojn poste, sinjorino Rita Knoch, virino el mia preĝgrupo, ankaŭ sentis tiun odoron. Ĉirkaŭ du metrojn for de ni estis Lurda groto kun statuo de Nia Damo.

08.06.91 – Sabato

Patro Josef el Paragvajo esprimis deziron renkonti min. Li tiutempe ankoraŭ estis en Mingolsheim por kuracado. Ni interkonsentis, ke li vizitos min sabate je la 20-a horo. Ni parolis dum ĉirkaŭ du horoj. Ni ambaŭ sentis, ke ni ricevis multajn graciajn. Estis la gvidado de Dio, ke ni renkontiĝis. Mi donis al li Biblion de Patro Gebhard Heyder, kiun li deziris.

9-a de junio 1991 – Dimanĉo

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Poste, mi veturis al Mingolsheim al la Kapelo de Sankta Roĥo, kie mi denove renkontis Patron Josef. Dum la Sankta Komunio, Jesuo diris al mi, ke mi iru al li kaj diru al li, ke li parolu kun Episkopo Platon. Patro Josef promesis telefoni al li. Poste Patro Josef donis al mi ikonon de la Beata Patrino kaj la Infana Jesuo.

10-a de junio 1991 — Lundo

Ĉirkaŭ la 19-a horo, mia edzo kaj mi ekveturis por ferioj. Post kiam ni veturis ĉirkaŭ 20 km, mia edzo sentis sin tiel malsana, ke li ne plu povis stiri la loĝkamionon. Mi prenis la rozarion en mian manon kaj poste mem stiris. Li tiam ekdormis. Kiam mi komencis la duan rozarion, li denove sentis sin bone. Ni dormis en la aŭtodomo, sed ni havis maltrankvilan nokton. Mia edzo estis maltrankvila, ne povis bone dormi kaj ankaŭ parolis dumdorme. La Malica volis malhelpi nin viziti Patron Gebhard Heyder.

la 11-a de junio 1991 — mardo

Ĉirkaŭ la 10-a matene ni alvenis al Patro Gebhard Heyder sen antaŭe rendevui. Estis grave, ke mi estu tie. Li donis al mi kelkajn bonajn librojn por disdoni kaj petis min preĝi por lia afero. Li volis publikigi libron pri Rodalben, sed ne povis fari tion, ĉar la fratinoj de Anneliese Wafzik kontraŭis tion.

Posttagmeze ni vizitis Mettenbuch, pilgriman lokon dediĉitan al Nia Sinjorino de Malĝojo. Tie estis tre bele. Ĝi estis mia tria vizito al Mettenbuch kaj mi tie renkontis Annemarie, kiu prizorgas la pilgriman lokon. Ĉirkaŭ la 17:30 ni jam estis reen en Aŭstrio. Mi dankas Dion, ĉar ni povis multe preĝi survoje. Ni sentis, ke multaj gracioj fluas el Mettenbuch.

la 12-a de junio 1991 — merkredo

Ni alvenis en Sintawa, urbo en Ĉeĥoslovakio. Tie mi vizitis la familion Markuskova, kiun mi renkontis ĉe la pilgrimejo de Turzovka en 1985. La Sinjorino aperis en Turzovka en 1958.

13-a de junio 1991 — ĵaŭdo

Hodiaŭ mi faris prelegon en la slovaka pri mia konvertiĝo al la katolika kredo en Medjugorje.

14-a de junio 1991 — Vendredo

Matene mi vizitis Patro Daniel en Sintawa. Mi donis al li kelkajn librojn de Patro Gebhard Heyder. Ni parolis dum ĉirkaŭ unu horo. Mi rakontis al li pri mia konvertiĝo al la katolika kredo kaj kiel mi nun vivas mian vivon en la kredo.

Vespere ni alvenis en Litmanova, loko kie Nia Sinjorino nuntempe aperas al du infanoj. Kiam mi alvenis tien, mi iris rekte al la preĝejo kaj tuj renkontis la infanojn. Post la Sankta Meso, ni iris viziti Patron Jan, kaj mia edzo kaj mi tranoktis ĉe lia domo. Mi konstatis jam en la unua tago, ke la aperoj estas aŭtentikaj kaj ke la infanoj ne mensogas. La infanoj kaj la pastro radiadas grandan amon, kaj oni sentas, ke ilin gvidas la Sankta Spirito.

Dum la nokto mi estis turmentata; la diablo volis malkuraĝigi min kredi je ĉi tiuj aperoj. Mi sonĝis pri unu el la vidantaj knabinoj. Mi vidis ŝin stari antaŭ mi kun grandaj klingodontoj, tiel ke mi timis ŝin.

Sed mi konas la verkojn de la diablo kaj lian ruzaĵon. Li ludis trukojn al mi por ke mi sentu abomenon kontraŭ la viziuloj. Sed li ne sukcesis.

15-a de junio 1991 — Sabato

Mi sentis min kvazaŭ hejme kun Patro Jan. Estis kvazaŭ ni konus lin jam de 100 jaroj. Oni malofte trovas tiel bonkoran animon. Vera donaco de Dio.

Matene, ni ĉiuj preĝis la Rozarion kune en la latina lingvo.

Je la 11-a matene, komisiono de la episkopo devis alveni por esplori la eventojn. Dum la fratino de Patro Jan preparis la tagmanĝon, mi preĝis la Rozarion de la Sankta Spirito por la komisiono, kiu jam estis en la apuda ĉambro.

Mi tiam preĝis la Doloran Rozarion, la Litanjon de la Beata Virgulino Maria, la Litanjon de Jesuo, kaj kvin Patro-Niajn honore al la Preziosa Sango.

Jam estis la 13-a horo kaj la infanoj ankoraŭ estis kun la komisiono. Du pastroj alvenis al Litmanova longe antaŭ la aliaj enketistoj. Mi parolis kun ili dum preskaŭ unu horo pri mia konvertiĝo kaj mia vivo. Mi ankaŭ rakontis al ili pri la aperoj de Nia Sinjorino, kiujn mi havis la privilegion sperti en Medjugorje. Unu el la du pastroj ploris. Psikiatro ankaŭ ĉeestis la komisionon. Mi parolis kun li posttagmeze. Li estis tre afabla kaj ankaŭ bone konis la Biblion. Poste, mi renkontis la du viziulajn infanojn, Katharina kaj Iveta, al kiuj mi instruis la Patronan, la Saluton Maria kaj la Gloran Patron. Ili ambaŭ tre rapide lernis la latinajn preĝojn.

la 16-an de junio 1991 – dimanĉo

Mi kuiris por Patro Jan Zavacky hodiaŭ. Ni ĉeestis Sanktan Meson je la 7:30 matene. Patro Jan predikis tre belan predikon. Posttagmeze ni iris al la loko de la apero, kiu nomiĝas Maidan. Tie estis kelkaj miloj da pilgrimantoj kaj la vidantaj infanoj gvidis la Rozarion. Vespere, virino el Bratislavo montris al ni filmon pri la aperoj en Litmanova. Poste ni vizitis la patrinon de Patro Jan, kiu loĝis ĉirkaŭ 40 km for.

17-a de junio 1991 – Lundo

Kune kun Patro Jan, ni faris ekskurson al la Altaj Tatroj, montaro.

Post la Sankta Meso vespere, multaj homoj kolektiĝis ĉe la domo de Patro Jan, kaj mi rakontis al ili, kiel mi venis al la kredo. La Sankta Spirito prilumis min dum mia parolado, kaj Patro Jan enkorpigis multon el ĝi en sian predikon la sekvan tagon.

Dio donis al ni belan, ĝojan vesperon.

18-a de junio 1991 – mardo

Vespere ni ĉeestis Sanktan Meson en Litmanova je la 19:00. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu mi diru ion al Patro Jan.

Jesuo respondis en la slovaka: "Povedz mu, že ho ľúbim." Tio signifas en la angla: "Tell him that I love him." Mi diris tion al Patro Jan post la Sankta Meso. Patro Jan ridetis. Posttagmeze, ĉirkaŭ la 16-a horo, mi estis en Krakovo, en la konvento kie loĝis Fratino Faŭstina. La bildo de "Jesuo, mi fidas je Vi", kiu pendas tie, estas tiel bela kaj viveca, ke mi ploris tie dum duonhoru kaj preĝis antaŭ ĝi. Ĉirkaŭ la 16:45, mi renkontis Fratulinon Maria Ruth el Germanio. Ŝi diris al mi, ke ŝi pentris la bildon, kiu pendas en la kapelo en Mettenbuch. Ŝi donis al mi Ĉapleton de la Dia Mizerikordo. Mi pli bone ekkonis Fratulinon Maria Ruth; ŝi posedas falsan humilecon. Ŝi ĝenis min plurfoje, dum mi silentis preĝante.

19-a de junio 1991 — Merkredo

Hodiaŭ ni estis en Aŭŝvico. En la sama tago ni ankaŭ iris al Ĉenstoĥovo, al la Reĝino de Pollando.

20-a de junio 1991 — Ĵaŭdo

Vespere ni ĉeestis altan meson, post kiam la trombona ĥoro ludis ĉirkaŭ la 15:30 kaj la kurteno estis retirita de la bildo de la Nigra Madono en Ĉenstohovo. Ĉirkaŭ la 22:30, dum promenado, ni renkontis maljunan virinon el Varsovio, kiu ne havis kie resti kaj ne havis monon. Ni pagis por ŝia nokto restado en la pilgrima gastejo kaj poste plu veturis.

la 21-a de junio 1991 — vendredo

Vespere ni alvenis en Turzovku en Ĉeĥoslovakio. Ni iris rekte al la preĝejo. Post la Sankta Meso, la viziulo Latus Matus donis al ni lokon por tranokti en la korto de najbaro.

22-a de junio 1991 — Sabato

Ni ĉeestis la fruan meson en Višia, distrikto de Turzovka. De tie, la vojo kondukas supren al la loko de la apero. Juna pastro nomata Balaž celebris la Sanktan Meson. Li predikis tre bele. La Meso okazis subĉiele, ĉar estis tiom da homoj ĉeestantaj, ke ne plu estis loko en la kapelo. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, kie oni devus konstrui preĝejon en Turzovka. Ĉar la infanoj de Litmanova diris, ke Nia Sinjorino tion deziris. La Savanto respondis al mi: "Tu".

La Savanto denove parolis slope; 'Do it' signifas, ke ĉi tie.

Tuj poste, mi diris tion al la pastro, Patro Michael Balaž. Li diris al mi, ke du preĝejoj jam estis konstruitaj, sed bedaŭrinde en la malĝusta loko.

Posttagmeze, mi parolis al granda homamaso ĉe la loko de la apero pri mia konvertiĝo kaj pri Litmanova.

Post ĉirkaŭ unu kaj duona horo, oni petis min paroli al la homoj el tri busoj pri mia konvertiĝo kaj pri Litmanova. Unu el ili jam aŭdis min paroli sur la monto.

Tiun saman vesperon ni revenis al Litmanova, al Patro Jan.

la 23-an de junio 1991 — dimanĉo

Ni ĉeestis fruan meson en Litmanova. Posttagmeze ni estis ĉe la Monteto de la Aperiĝo kaj preĝis.

24-a de junio 1991 — Lundo — Tago de Sankta Johano

Matene mi ĉeestis Sanktan Meson. Posttagmeze mi parolis sur la Apariĉia Monteto antaŭ centoj da homoj. Kun Patro Jan, mia edzo kaj tri aliaj virinoj, ni piknikis en la kamparo kaj kradrostis.

Poste, ni vizitis ŝafiston de kiu ni aĉetis iom da ŝafa fromaĝo. Vespere, denove venis multaj homoj kaj mi parolis pri mia konvertiĝo kaj mia nuna kredo vivo. Hodiaŭ ankaŭ markis precize 10 jarojn de kiam la Sinjorino aperis en Medjugorje, Jugoslavio.

25-a de junio 1991 — Mardo

Reen en Sintawa, ni vizitis la preĝejon. Vespere, mi faris prelegon, kiun denove ĉeestis multaj homoj.

26-a de junio 1991 — Merkredo

Ni vizitis Patron Daniel en Sintawa, alportis al li iom da manĝaĵo kaj donis al li iom da mono. Frue matene, Sankta Meso okazis antaŭ la preĝejo, ĉar la preĝejo estis renovigata. Tuj post la Meso, mi estis invitita al Jozco, kiu estis celebronti sian unuan Meson kiel pastro. Mi parolis kaj preĝis kun li dum ĉirkaŭ du horoj.

Posttagmeze, li akompanis nin al vizito de kapelo. Tie ni denove preĝis. Vespere, homoj denove kolektiĝis kaj mi denove parolis pri mia kredo.

la 27-a de junio 1991 — ĵaŭdo

Aŭstrio

28-a de junio 1991 — Vendredo

Vespere, ni revenis hejmen en Rot.

30 junio 1991 — Dimanĉo

Ni ĉeestis altan meson en Rot. Mi invitis polan pastro, Patro Stanislav, veni kun ni al Rodalben.

1-a de julio 1991 — Lundo

Hodiaŭ en Rodalben oni veneris la Plej Sanktan kaj Plej Prezan Sangon.

Matene mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Ĉirkaŭ la 12:30, Patro Dochart venis por tagmanĝi.

Patro Josef el Paragvajo ankaŭ venis kaj aliĝis al ni por manĝi. Estis granda surprizo por mi, ke du pastroj kaj pliaj dudek homoj vojaĝis kun ni al Rodalben.

5-a de julio 1991 — Vendredo de la Sankta Koro

Mi iris al la Nokto de Pento en Grombach kaj tie konfesis. Fine, mi estis tre malĝoja. Estis kvar pastroj ĉeestantaj, kaj tamen Patro Dochart iris al la malantaŭo kaj disdonis Sanktan Komunion al la starantaj homoj, kvankam malantaŭe estis nur ĉirkaŭ 8 aŭ 10 homoj. Tio ŝajnis al mi kiel vangofrapo. Ricevante la Sanktan Komunion, mi genuis sur la planko. Sed mi pensis pri la homoj, kiuj ne povas genui sur la planko sen subteno aŭ helpo. Mi demandis min, kio estas la celo de komunijaj balustradoj. Ne estas la kulpo de la homoj; la pastro ne havis paciencon kaj simple volis rapide fini ĉion. Post la Sankta Komunion, mi demandis al Jesuo, ĉu tio estis ĝusta.

Jesuo respondis sufiĉe severe: **"Tio ne estis ĝusta."**

08/07/91 – Lundo

Posttagmeze, mi demandis la Savanton pri la letero, kiun la fratinoj (ĉiuj tri) de Anneliese Wafzig skribis al mi. En la letero, la tri fratinoj kontraŭis la publikigon de la libro pri Rodalben. La kialo, kiun ili donis, estis, ke Anneliese Wafzig fine fariĝis morfina dependulo. Jesuo diris al mi, ke mi aŭskultu tion, kion Patro Gebhard diros al mi. Do mi devas reiri al Regensburg por vidi Patron Gebhard.

09/07/91 — Mardo

Mi preĝis en la kapelo ĉe la laborejo. Mi demandis al Jesuo, ĉu li konstruos preĝĉambron en mia loko? Jesuo diris: "Jes".

Mi diris al Jesuo, ke mi ne havas monon. Jesuo diris al mi: "Preĝu por ĉi tiu intenco." Mi ricevis multajn graciojn kaj dankis Jesuon pro ili.

Hodiaŭ matene, mia kolego Veronika kolapsis. Ŝi nuntempe estas en la urĝa sekcio en la neŭrologia fako.

10-a de julio 1991 — Merkredo

Mi estis en la kapelo kaj preĝis, sed mi ne ĉeestis la Sanktan Meson hodiaŭ.

11-a de julio 1991 — ĵaŭdo

Mi iris al la Sankta Meso en Rot. Je la 16:30 mi iris al la konvento Stift-Neuburg por konfesi.

Maljuna pastro aŭskultis mian konfeson. Mi ne estis kontenta.

Li tre malbone parolis pri tiuj, kiuj kutimas ricevi la Komunion sur la lango.

Li trovis tion neestetika kaj aldonis, ke iuj homoj havas haliton. Mi diris al li, ke Jesuo lavis la piedojn de la disĉiploj, al kio li respondis, ke ili ankaŭ lavus siajn piedojn. Post tio, mi diris, ke Jesuo ne abomenis lavi la piedojn de la disĉiploj, sed mi decidis ne plu iri al tiu ĉi pastro.

Je la 23:00, Bernd alvenis el Ladenburg kun sia edzino. Li alportis al mi kvin librojn de Maria Agreda por legi.

13-a de julio 1991 — Sabato

Mia edzo kaj mi veturis al Regensburg por vidi Patron Gebhard Heyder.

14-a de julio 1991 — Dimanĉo

Je la 10:00 ni ĉeestis Sanktan Meson en la Karmela monaĥejo. De la 11:30 ĝis la 17:00 mi pasigis la posttagmezon kun Patro Gebhard. Por mi, ĉi tiu pastro estas vivanta Jesuo. Oni povas lerni nur bonajn aferojn de li. Mi dankas Dion, ke mi povis esti kun li. Fine, li benis nin, benis nian aŭtodomon kaj la aĵojn, kiujn ni kunportis por beno: salon, akvon, rozarojn, bildojn, ktp. Li belege konsekregis la aĵojn, latine kun la antikva beno kaj la eksorcismo. Dum la hejmenvojaĝo, ni multe preĝis.

15-a de julio 1991, lundo

Mi estis en la preĝejo en Malsch kun Fridolin. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton pri la libro pri Rodalben kaj la Preciosa Sango. Jesuo respondis al mi: "Jes, mia filino, la libro estas verkota." Tiu demando ankoraŭ tre okupis mian menson, ĉar Patro Gebhard ankaŭ ricevis leteron de la tri fratinoj de Anneliese Wafzig. Mi tuj rakontis ĉion al Fridolin, ĉar li estas el Rodalben.

Vespere, la Savanto denove estis kun ni en la preĝgrupo. Multaj homoj venis por preĝi. Patro Dochart aŭskultis konfesojn. Ni adoris la Savanton.

Estis tre bele. Mi dankas Dion pro ĉi tiu granda graco. Mi enlitiĝis je la 3:00 matene.

16-a de julio 1991 – mardo

Mi povis senti la multajn benojn, kiujn oni al mi donis, ĉar mi estis plena je energio kaj feliĉa, kvankam mi enlitiĝis tiel malfrue. Ĉar mia kolego Veronika ankoraŭ estis malsana, mi devis mem fari ĉiujn rentgenajn fotojn.

17-a de julio 1991 – merkredo

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Mi ankaŭ konfesiĝis tie.

18-a de julio 1991 — ĵaŭdo

Fridolin telefonis al mi kaj petis min demandi la Savanton, ĉu, nun kiam estas milito en Jugoslavio, ili devus iri al Medjugorje kaj ĉu Claude el Luksemburgo kunvenos. Posttagmeze en la kapelo, mi demandis Jesuon pri tio. Jesuo diris al mi: "Ili iru. Claude el L. ne venos."

19-a de julio 1991 – vendredo

Fridolin denove telefonis al mi kaj volis scii, kion diris la Savanto. Mi diris al li.

20-a de julio 1991 – Sabato

Ni veturis al Heidelbergo por trovi laboron por mia nevino, kiu tiutempe vizitis nin. Ŝi trovis laboron kiel kuireja helpantino.

21-a de julio 1991 – Dimanĉo

Mi ĉeestis Grandan Meson en Rot kaj, je la 13-a horo, la Rozarion kaj preĝojn en la preĝejo. Posttagmeze, mia edzo kaj mi eliris; ni faris boatan ekskurson sur la Nekaro kaj promenis. Estis belege. Ankaŭ mia edzo ĝuis ĝin.

22-a de julio 1991 – Lundo

Mi estis en la preĝejo en Rot. Patro Vogt predikis pri Maria Magdalena. Kiam li parolis pri Maria Magdalena kiel prostituitino, mi tre ŝokiĝis kaj sentis doloron en mia koro. Mi tuj oferis ĉi tiun doloron por la konvertiĝo de pekuloj. Ĉi tiu aserto forte trafis min, ĉar mi sentis, ke ĝi ne estis vera.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton: "Kio estis Maria Magdalena?" Jesuo respondis: "Ŝi estis pekulino." Mi tiam demandis la Savanton, kial Patro Vogt diris tion.

Jesuo respondis: "Ĉar li preferis tiel."

Je la 20:00 okazis alia preĝgrupo. Mi multe preĝis por Patro Vogt. Hodiaŭ la preĝgrupo daŭris iom pli longe; estis tre agrable.

23-a de julio 1991 – mardo

Ĉirkaŭ la 18-a horo, Fridolino telefonis kaj diris al mi, ke Claude ne venos al Medjugorje. Fridolino diris, ke Claude timis iri al Jugoslavio pro la milito. Dum nia konversacio, mi konstatis, ke ankaŭ Fridolino timis. Li eĉ hezitis pri la vojaĝo al Medjugorje. Mi diris al li: "Ho malgrandkredanto, kiel vi povas timi, kiam Jesuo diris al vi, ke vi iru?"

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu mi parolu kun Patro Vogt pri la ricevado de Komunio en la manon kaj pri Maria Magdalena.

La Savanto diris al mi: "Jes, sabate."

24-a de julio 1991 – Merkredo

Jam preĝis plurajn rozariojn tiutage, mi unuiĝis kun la Savanto en la kapelo ĉe mia laborejo. Mi demandis lin, ĉu Patro Vogt ŝanĝus sian sintenon, se mi parolus al li sabate pri la ricevado de la Komunio en la manon. Jesuo diris, ke li ne ŝanĝos sin. Mi diris al Jesuo, ke tiam mi tute ne bezonus paroli kun li. Sed Jesuo respondis: "Jes, vi devas. Faru, kion li diras al vi."

Mi pensis, ke ne estos facile fari tion, kion Patro Vogt diras, se Patro Vogt ne faras tion, kion Jesuo diras.

Sed mi diris al Jesuo: "Mi faros ĝin."

Poste, mi demandis la Savanton, ĉu mia filo devus fariĝi pastro, aŭ ĉu li devus edziĝi? Jesuo respondis: "Jes, li devus fariĝi pastro."

Tio ne estis facila por mi, ĉar mi sciis, ke mia filo ne volis fariĝi pastro.

Post tio, mi demandis la Savanton, ĉu mi diru al li, kaj Jesuo respondis: "Ne, mi lin prilumos; li mem ekscios."

Nun mi scias, ke mi devas multe preĝi por mia filo. Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi dankas vin, ke mi scias, ke mia filo devas fariĝi pastro.

Sinjoro, via volo estu farita.

Jes, mia Sinjoro, li estas mia sola filo kaj tamen ne mia, ĉar ni ambaŭ apartenas al Vi.

25-a de julio 1991 — Ĵaŭdo

Mi estis en la Rot dum la Sankta Meso. Post la Sankta Komunio, mi demandis Jesuon, kiam mi devus iri al Patro Vogt. Li diris: "Sabate".

26-a de julio 1991 — vendredo

Post la Sankta Meso en Rot, mi demandis Patro Vogt, ĉu mi povus paroli kun li sabate. Li konsentis kaj ni aranĝis renkontiĝon por sabato je la 16:00.

27 julio 1991 — Sabato

Je la 7:15 matene, mi ĉeestis Sanktan Meson kun mia nevino en Waghäusel. Dum la Konsekro, mi vidis la pastron kaj la preĝejon en stato de mallumo, sed ne tute malluma. Ricevante la Sanktan Komunion, mi diris al Jesuo: "Vi estas kun mi".

Ĉiuj staris por ricevi la Sanktan Hoston. Mi genuis sur la planko. La pastro hezitis doni al mi la Sanktan Komunion. Li tremis, kvazaŭ Satano tirus lian manon reen. Post la Meso, mi preĝis surgenu antaŭ la tabernaklo por ĉi tiu pastro. Poste mi demandis iun, kiel nomiĝis la pastro, kaj eksciis, ke li estis Patro Florin.

Estis tie virinoj el mia preĝgrupo, kiujn mi konis, kaj mi petis ilin preĝi por mia intenco kaj diris al ili, ke mi hodiaŭ havos konversacion kun Patro Vogt.

Poste mi ankaŭ petis sinjorinon Vetter kaj mian nevinon preĝi por mia intenco inter la 16:00 kaj 17:00.

Kiam mi alvenis al Patro Vogt je la 16-a horo, li varme bonvenigis min kaj ni parolis dum ĉirkaŭ 50 minutoj. Ni parolis pri la ricevado de la Komunio sur la lango kaj en la mano, kaj pri Maria Magdalena. Mi diris al li, ke Maria Magdalena ne estis prostituitino, sed pekulino.

De la 17:45 ĝis la 22:30, min vizitis Nicol kaj Adriana, du slovakaj virinoj.

Mi parolis pri Dio kaj mia konvertiĝo. Poste, ni legis la mesaĝojn de Nia Sinjorino en Litmanowa (Ĉeĥoslovakio). Mi instruis al ili preĝi la Rozarion.

Poste ankaŭ venis du virinoj el Jugoslavio, kiuj loĝas en Germanio.

28-a de julio 1991 — Dimanĉo

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Mi preĝis Rozarion kun mia nevino Jaqulina. Dum promenado en la arbaro, ni poste preĝis du pliajn Rozariojn.

29-a de julio 1991 — Lundo

Preĝgrupo je la 20:00. Ankaŭ Patro Dochart venis.

12-a de aŭgusto 1991 — lundo

Dum la lastaj tagoj, mi preĝis preskaŭ ĉiutage, ke Nia Damo sendu multajn homojn al la preĝgrupo ĉi-vespere. La Sinjorino ne seniluziigis min, kiel ŝi neniam faris. Male, en Malschenberg, en la kapelo kie Patro Dochart celebris Sanktan Meson, ankaŭ je la 20:00, estis malmultaj homoj ĉeestantaj. Estus estinte pli bone, se Patro Dochart estus elektinta alian horon por ĝi.

En tiu tago, en la preĝgrupo, ni legis la mesaĝojn de Nia Sinjorino, kiujn ŝi donis en Litmanowa.

19-a de aŭgusto 1991 — Lundo

Hieraŭ Patro Dochart telefonis al mi kaj demandis, ĉu li povus veni hodiaŭ. Du tagojn antaŭe, min vizitis Patro Buran el Mannheim. Li transdonis salutojn de Patro Johannes. Mi konstatis, ke Patro Buran ne estas honesta kaj fariĝis suspektema. Estis multaj aferoj, kiuj ne plaĉis al mi pri li; ekzemple, li preferas komunio en la manon, kaj tiam oni ne povas konstati, ke li estas pastro; li ne portas krucon, ne pastrajn vestojn kaj neniun alian signon. Ŝajnis al mi, kvazaŭ Patro Johano sendis lin kiel detektivon. Mi ankaŭ sentis, ke li estas aroganta. Li diris: "Neniu havas tian potencon kiel pastro dum la konsekro." Mi respondis, "Jes, vi pravas, sed neniu havas tian respondecon kiel pastro." Tio ne plaĉis al li, kiam mi diris tion.

Tiu lunda vespero, dum la preĝgrupo, Patro Dochart diris, ke ricevi la Komunion en la manon estas same humila kiel ricevi ĝin sur la langon. Por mi, estis kvazaŭ oni frapis min en la vizaĝon, kaj tio profunde doloris min.

20-a de aŭgusto 1991 — mardo

Ingrid Bauer restis ĉe ni dum dek unu tagoj. Hodiaŭ mia edzo veturigis ŝin reen al Pirmansens. Ŝi restis ĉi tie senpage kaj volis plifortigi sian fidon.

21-a de aŭgusto 1991 — merkredo

Min turmentis. Satano provis flustri al mi, ke ne Jesuo parolis al mi, sed la diablo. Kvankam mi konfesiĝis la 14-an kaj la 19-an de aŭgusto, la tentoj daŭre revenis.

Post mia Unua Sankta Komunio, mi demandis al Jesuo: "Mi petas vin pri gvido. Se Satano parolos al mi, bonvolu diri al mi. Mi estos pli singarda."

Mi apenaŭ finis paroli, kiam Jesuo diris al mi: "Mi parolis al vi." Mi demandis tion ankaŭ, ĉar Patro Vogt pensis, ke mi miskomprenis Jesuon antaŭ kelkaj semajnoj. Mi dankas Dion, ke mi ricevis ĉi tiun konfirmon, ke estas Jesuo, kiu parolas al mi, kaj ne la diablo.

23-a de aŭgusto 1991 – vendredo

Post la Sankta Meso, mia edzo kaj mi ekiris. Ni volis iri al Chevremont en Belgio.

24-a de aŭgusto 1991 — sabato

Ni estis en Banneux, ĉe la "Patrino de la Malriĉuloj".

25-a de aŭgusto 1991 — Dimanĉo

Ĉiujare, la "Internacia Renkontiĝo de Malgrandaj Animoj" okazas en Chevremont.

Mallonge antaŭ la Sankta Meso, mi iris konfesi. Mi volis liberiĝi de miaj venialaj pekoj kaj esti tute pura. Dum la recitado de la Rozario, mi aŭdis voĉon petantan min gvidi la preĝon en la kroata antaŭ ĉiuj pilgrimantoj. Unu dekadon de la Rozario, same kiel pasintjare en Lourdes. Mi pensis, ke se tio estas la volo de Dio kaj Nia Sinjorino tion deziras, mi gvidos la preĝon. Ĉirkaŭ la 15-a horo, estis mia vico. Mi invitis Nian Sinjorinon kaj Jesuon preĝi kun mi kaj petis la Savanton esti kun mi. Mi preĝis tre fervore, el la koro kaj klare, kaj mi ne timis preĝi antaŭ tiom da miloj da homoj. Male, mi sentis en la preĝo forton kiel neniam antaŭe. Mi dankas Dion kaj Nian Sinjorinon pro la fido, kiun mi havas je ili.

26-a de aŭgusto 1991 — Lundo

Matene, mi radiografiis viron, Thomas Henze. Lin batis iu, li estis senhejmulo kaj vundita. La kuracistoj ekzamenis lin kaj forpelis lin, juĝante lin malsaneta.

Mi diris al li, ke li povas resti ĉe mia hejmo ĝis li resaniĝos. Mi vidis en ĉi tiu paciento Jesuon, suferantan kaj senhelpan. Mi telefonis al mia edzo kaj diris al li, ke mi kunportas senhejmulon hejmen. Li estis sufiĉe kolera. Sed ĉar mi antaŭe preĝis pri ĉi tiu afero en la kapelo, mia edzo devis plenumi la volon de Dio.

Mi faras tion el granda amo al Jesuo kaj Maria, ĉar mi kredas, ke se oni amas Jesuon per la tuta koro, tiam oni ankaŭ amas aliajn.

Ĉirkaŭ la 16-a horo, la paciento Tomaso alvenis. Mi kunportis lin hejmen. En la aŭto, mi preĝis la Doloran Rozarion. Laodoro de Tomaso estis neeltenebla. Li terure fetoris. Hejme, mi trovis por li purajn vestojn kaj ŝuojn, kaj poste li duŝis sin. Vespere, ni manĝis gulaŝon kun rizo kaj salato. Nia gasto multe manĝis.

Post la vespermanĝo, mi petis lin akvumi la ĝardenon kaj mi iris al la preĝejo. Mi oferis la Sanktan Komunion por li.

Tomaso ankaŭ ĉeestis la vesperan preĝgrupon kaj preĝis kune kun ni.

Patro Dochart hodiaŭ alportis malgrandan komuniorelanon. Mi esperas, ke venontfoje li ankaŭ alportos la patenon, por ke la Savanto ne plu falu sur la plankon. Tio profunde doloris min. Patro Dochart promesis al mi, ke li alportos la patenon venontfoje.

27-a de aŭgusto 1991 — mardo

Mi reiris kun la paciento Tomaso al la kliniko; oni repoziciigis lian nazon.

28/08/91 — Merkredo

Mi iris kun Adriane el Emmertsgrund al la Kapelo Rochus en Mingolsheim, kaj tie konfesis.

29/08/91 — ĵaŭdo

Mi iris al preĝejo en Rot kun Ratko, mia nevo.

30-a de aŭgusto 1991 — vendredo

Mi helpis Ratkon serĉi laboron kaj denove iris kun li al la preĝejo en Rot. Li preĝis la Rozarion kun mi.

31-a de aŭgusto 1991 – sabato

Mi iris al preĝejo en Waghäusel matene kun Jaqulina. Poste ni aĉetumis ĉe Globus. Posttagmeze Erich alportis bildon montrantan la 11-an Stacion de la Kruco.

1-a de septembro 1991 — Dimanĉo

Ni ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

2-a de septembro 1991 – Lundo

En la kapelo de la kliniko, mi demandis la Savanton pri la konversacio, kiun mi havis hieraŭ kun Patro Johano. Patro Johano volis scii, kion Episkopo Platono diris.

Sed mi ne malkaŝis ion ajn pri la konversacio, kiun mi havis kun Episkopo Platon Gorniliak.

Patro Johannes Ortynskyj verŝajne havis kulpan konsciencon pri siaj libroj. La

Savanto diris al mi en la kapelo, ke mi agis ĝuste.

Deo gratias.

Vespera preĝgrupo: Patro Dochart disdonis Sanktan Komunion, unuafoje uzante komuniorelon kaj patenon. Mi rimarkis, ke ĉiuj estis aparte feliĉaj kaj ricevis gracon.

06.09.91 — Vendredo de la Sankta Koro

Vespere mi ĉeestis la Nokton de Ekspio en Grombach. Post la Sankta Meso, la

Oni adoris la Savanton. Mi rigardis la monstrancon kaj amare ploris. Episkopo Ratzinger diris, ke Medjugorje ne estas supernatura; tiel diris la Bildpost.

Mi ploris dum ĉirkaŭ 15 minutoj.

Tiam Jesuo parolis al mi. La interna voĉo estis distinga kaj klara, kiel neniam antaŭe.

Jesuo diris: "Rigardu mian krucon." La kruco pendis super la altaro kaj super la monstranco. Mi

rigardis la krucon kaj aŭdis lin daŭrigi: "Ĉu ili kredis min?"

Mi tuj ĉesis plori.

Mi kredas, ke Jesuo forprenis miajn larmojn. Por mi, tio estis konfirmo, ke Medjugorje estas aŭtenta; nur ke la Eklezio ne volas kredi tion.

En la unua semajno de septembro, mi demandis la Savanton pri Litmanova en Ĉeĥoslovakio kaj ricevis la respondon: "La aperoj en Ĉeĥoslovakio estas supernaturaj."

Al kio mi respondis, ke la infanoj ne mensogis, tiam mi iris al la kapelo en la kliniko kaj demandis denove, ĉar mi rememoris la fiksitan rigardon de Ivetka, viziulino, kaj tiuj okuloj pensigis min. Mi demandis la Savanton, ĉu ankaŭ la diablo povus kaŭzi tiun rigardon. La Savanto diris, "Jes."

Tiam li ripetis: "La aperoj estas supernaturaj."

Mi ankoraŭ ne multe komprenis el tio. Mi povas diri nur tion, kion diras Sankta Paŭlo: Esploru ĉion, kaj tenu la bonon.

12-a de septembro 1991 — ĵaŭdo

Mi iris konfesiĝi al la Abatejo Neuburg. La pastro donis al mi la penitencon, ke mi permesu al la Savanto rigardi min. Neniu pastro iam antaŭe diris tion al mi, kaj mi estis feliĉa, ke la Savanto volis rigardi min.

13/09/91 – Vendredo

Vigila Meso en Rot. La preĝejo estis ornamita per abioj por la 'Hubertus-Meso'. Tio ne plaĉis al mi, ĉar ĝi estis kvazaŭ Kristnasko kaj ne taŭgis.

14/09/91 – Sabato

Mi ĉeestis la Grandan Meson en Malschenberg. Mia kruco, kiu normale staras en nia dormoĉambro apud mia lito, estis enportita en la preĝejon.

La meson organizis junuloj. Tamen mankis respekto. Ni devas subteni tradicion kaj ne transformi la preĝejon en teatron.

16/09/91 – Lundo

Mi estis en la kapelo ĉe la kliniko. Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Poste okazis preĝgrupo; ankaŭ Patro Dochart venis.

Oktobro 1991

Post longa serĉado, mi retrovis mian taglibron.

Multaj homoj ĉeestis la funebbron de nia eksa paroĥestro, Patro Köstel, inkluzive de multaj pastroj. Mi havis la impreson, ke Patro Köstel estis honorata pli ol Dio. La pastroj instigis la fidelulojn ricevi la Sanktan Komunion starante, kvankam la komuniarelo estis tie. Kiam mi ricevis la Sanktan Hoston, mi genuis sur la plankon. Mi sentis multajn malpurajn spiritojn kaj konstatis, ke ili disŝirus min, se oni estus permesinta al ili. Dum mi unuiĝis kun Jesuo post la Sankta Komunio, mi diris al la Savanto: "Nun ni havas tiom da pastroj, kaj tamen ili disdonadas la Sanktan Komunion tiel, ke la homoj staras." Tiam mi aŭdis: "Daŭre genuu, mia filino." Tiam multe klariĝis al mi.

Post kelkaj tagoj mi rakontis al Pastoro Vogt pri tio. Pastoro Vogt diris, ke tio validas nur por mi kaj ne por aliaj.

23 novembro 1991

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Tie mi konfesis al misiisto.

25a de novembro 1991 – Lundo – Festo de Sankta Katarino

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Dum mia unuiĝo kun Jesuo post la Sankta Komunio, Jesuo diris al mi: **"Preĝu, preĝu multe, mia filino, venos milito el Rusio!"**

Unue mi tre timis, kaj poste mi ploris. Mi demandis, ĉu mi iru al Patro Vogt. Jesuo diris: "Ne, li ne kredos vin." Tiam mi plue demandis, ĉu mi diru al la preĝgrupo. Jesuo diris jes.

Mi estis konfuzita, ĉar ankaŭ pastro ĉeestis en la preĝgrupo. Mi forlasis la preĝejon kun granda emocia doloro kaj amare ploris.

Ekster la preĝejo, Rita kaj du aliaj virinoj el Pimasens jam atendis min; ili volis aliĝi al la preĝgrupo. Antaŭ ol mi diris ion pri tio en la preĝgrupo, mi petis Patron Dochart beni min. Patro Dochart kunportis la Savanton kaj ni adoris Lin. Sed mi ne povis ĉesi pensi pri la vortoj de la Savanto kaj mi ploris kaj singultis.

26-a de novembro 1991 – mardo

Mi daŭre pensis pri la milito kaj demandis la Savanton, kiam ĝi okazos. La Savanto diris: **"Baldaŭ."**

27 novembro 1991 – merkredo

Mi demandis la Savanton, ĉu tiuj vortoj gravas nur por mi. La Savanto diris: **"Diru al ĉiuj!"**

29/11/91 – Vendredo

En la kapelo ĉe la laborejo. Mi volis esti certa, do mi denove demandis pri la milito. Mi aŭdis ĝin denove: **"Estos milito en Rusio."**

2 decembro 1991 – Lundo

11:15 matene en la kapelo ĉe la kliniko. Mi ĝojis, ke mi denove rajtis genuiĝi antaŭ la tabernaklo. Mi spirite komuniĝis kaj demandis la Savanton, kie li estis, kiam li parolis al mi. Jesuo respondis: **"En la profundo de la koro."**

Mi plue demandis lin, kiel mi devus klarigi al aliaj, ke mi povas aŭdi lin.

Jesuo diris: "Tio estas supernatura; alie, ĝi ne estus de mi." Mi plue demandis, ĉu povus esti, ke mi estas hipnotizita.

Jesuo diris: "Tiu, kiu unuiĝas kun mia koro, ne povas esti hipnotizita."

Mi pensis pri la milito en Jugoslavio kaj pri tio, kiel la viziuloj Ivan kaj Jakov vojaĝis eksterlanden. Mi demandis, ĉu ankaŭ mi devus foriri el Germanio, pro la milito, kiu ankoraŭ venos. Sed Jesuo diris: 'Mi ne ŝatas malkuraĝulojn.'

Tiam mi pensis pri Sankta Johana de Arko, kiu batalis kontraŭ la angloj kaj liberigis Francion. Mi ankaŭ parolis al Jesuo pri mia filo, ke li ne povis imagi militon venantan el Rusio. Jesuo diris al mi: "Li devas urĝe konfesi sin."

Vespere, en la preĝgrupo post la tria dekada de la Rozario, ni observis kelkminutan silenton kiel kutime, por ke ĉiuj povu preĝi el la koro kaj oferi siajn intencojn. Mi demandis la Savanton, ĉu mi transdonu mesaĝon al la preĝgrupo.

Jesuo diris: "Diru al ĉiuj, ke Mi amas ilin."

Tio estis la unua fojo, kiam mi aŭdis la Savanton en la preĝgrupo.

03.12.91 – Mardo

En la kapelo ĉe la kliniko, mi aŭdis la voĉon de Jesuo:

"Aŭskultu min, mia filino, preĝu, preĝu multe."

Vespere en Rot, en la preĝejo, dum la Sankta Komunio oni ludis registritan muzikon; mi ne povis malfermi min al la Savanto, la muziko ĝenis min.

4 decembro 1991 — merkredo

En la kuracistojĉambro de la kliniko ĉirkaŭ la 10:45 matene: Mi unuiĝis kun la Savanto kaj aŭdis la voĉon: "Vi estas mia servanto; faru ĉion, kion mi diras al vi. Havu grandan fidon je mi.

Restu firma. Mallonga vivo atendas vin. Mi prenos vin al mi. La pruvo de tio estas via fido."

Mi demandis la Savanton, tuj post kiam mi skribis ĝin, ĉu mi skribis ĝin ĝuste. Jesuo respondis: "Jes, mia filino".

Vespere: Ĉiutage mi pli preĝis por Patro Vogt kaj por lia kleriĝo, kaj petis Jesuon doni al mi permeson paroli kun Patro Vogt. Jesuo diris: "Iru."

De la 18:00 ĝis la 18:45 mi parolis kun Patro Vogt. Post ĉi tiu konversacio, Patro Vogt diris al mi, ke li admiras min kaj ke mi daŭrigu tiel, kiel mi faris.

Kiam mi demandis lin, kion signifis la vortoj de Jesuo "la pruvo de tio estas via fido", li respondis: "Ĉu vi devas kompreni ĉion?"

la 5-an de decembro 1991 — ĵaŭdo

Je la 9:00 matene, mi demandis la Savanton, ĉu mi vere ne devas kompreni ĉion, kiel diris Pastoro Vogt. La Savanto diris: "Jes, vi ne devas kompreni ĉion. Ĉio venos en sia tempo. Kion ajn vi ne komprenas, redonu al mi."

Mi tiam demandis la Savanton, ĉu mi devus sendi la averton pri la milito el Rusio al la ĉefredaktoro de Bild am Sonntag.

La Savanto respondis, ke mi faru tion hodiaŭ.

06/12/91 – Vendredo

Mi iris al la kapelo en la kliniko ĉirkaŭ la 8:25 matene kaj preĝis tie, ke la letero estu publikigita. Dum la preĝo, mi demandis la Savanton, ĉu la letero estas bona. Respondo: "Via letero estas bona". Mi ricevis gracon kaj ploris pro ĝojo, ke mi amas la Savanton.

La Savanto diris al mi: "Mi tre amas vin, iru en paco".

Vespere en la preĝejo en Rot: Mi demandis la Savanton, kiel oni povus eviti militon. La Savanto respondis: "Nur per fastado kaj preĝo".

Mi ankaŭ demandis la Savanton, kial li parolis al mi el ĉiuj homoj, ĉar mi estas pekulo. La Savanto respondis: "Ĉiuj estas pekuloj".

Tamen, mi daŭre miris, kial li parolis al mi, kaj aŭdis lian voĉon: "Mi eniras, kien mi volas."

07.12.91 — Sabato

Frue matene mi ĉeestis Sanktan Meson en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo. Post la Sankta Komunio, la Savanto diris al mi: "Parolu al la misiisto."

Mi parolis kun la misiisto pri mia konvertiĝo kaj pri la milito. Li ploris dum ni parolis. Posttagmeze, mi preĝis kun Fridolin Keilhauer, teologiestudento en Lantershofen.

08.12.91 — Dimanĉo

Matene mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. De la 12-a ĝis la 13-a mi ankaŭ estis en la preĝejo preĝante; tio estas la horo de graco je la Festo de la Senmakula Koncipiĝo de Maria. Poste okazis preĝa servo ĝis ĉirkaŭ la 14-a.

Posttagmeze, dum konversacio kun Fridolino, li demandis min:

"Kion vi havas, kion vi ne ricevis de Dio?"

Post momento da ripenso, mi respondis: "Mi havas nenion, kaj ĉio, kion mi havas, estas de Dio."

9-a de decembro 1991 – Lundo

Antaŭ kelkaj tagoj, la Savanto diris al mi: "Donu al mi vian tutan estaĵon".

Mi ne komprenis tion kaj redonis ĝin al Jesuo, ĝuste kiel li diris. Tiam la Savanto daŭrigis: "Vi devas peti ĉion."

Do mi demandis lin hodiaŭ, ĉirkaŭ la 9:45 matene. "Savanto, kion mi donu al Vi?"

Jesuo respondis: "Donu al mi ĉion."

Poste mi demandis, ĉu mi transdonu mesaĝon al nia preĝgrupo. Li diris, ke ili plimultipligu siajn preĝojn kaj fastu.

Vespere mi iris konfesi al Patro Dochart.

10-a de decembro 1991 — mardo

10:10 matene, kuracistoj ĉambro: Mi unuiĝis kun la Savanto, tiam mi aŭdis: "Skribu: Mi amas miajn ŝafojn kaj mi volas, ke ĉiuj, kiuj erarvadis, revenu. Serĉu ilin. Helpu min. Por ĉiu trovita ŝafo, estas granda rekompenco en la ĉielo. Via tasko estas ĉiam serĉi. Neniam ĉesu. La Malica embuskas."

Mi diris: "Sinjoro, mi estas tiel malforta."

La Savanto respondis: "Sed kun mi vi havas forton."

Tiu vespero en la preĝejo en Rot: Mi ne sciis, kiu Evangelio estos legata tiu tagon. Mi estis mirigita, kiam oni legis la Evangelion laŭ Mateo pri la perdita ŝafido. Mi miris, ke la Savanto jam diris al mi ion pri tio ĝuste tiun matenon. Mi preĝis por Pastoro Vogt pli ol kutime hodiaŭ. Mi komuniĝis, kaj apenaŭ mi unuiĝis kun la Savanto, kiam mi aŭdis la voĉon tre malrapide kaj klare: "Ĉu vi povas aŭdi min?" Mi diris: "Jes." Estis profunda silento. Tiam mi aŭdis: "Iru al la pastro."

Denove silento. "Diru al li" — silento — "ke mi seriozas pri la milito." Tio trafis min kiel bato. Mi ripetis tion al mi mem kaj demandis, ĉu mi ĝuste komprenis kaj kiam mi iru al la pastro. Li diris: "Post la Sankta Meso."

La Savanto konfirmis, ke mi aŭdis ĝuste. Tiam mi ekploreĝis amare. Zita venis al mi kaj demandis, kio okazis. S-ino Speckart tiam ankaŭ venis al mi kaj demandis. Ili konfirmis tion kaj diris: "Ĉi tio estas nenio nova; ni scias tion de la noktoj de pento." (Ili celis la militon en Rusio.) Tiam mi iris rekte al Patro Vogt. Patro Vogt aŭskultis min kaj poste diris: "Ĉio, kion oni povas fari, estas preĝi." Pasis iom malpli ol semajno, de kiam mi unuafoje parolis kun li pri la milito en Rusio, ĝuste kiel la Savanto instruis min.

Mi petis lian benon kaj poste iris hejmen.

la 11-a de decembro 1991 — merkredo

Baldaŭ post la 10-a matene en la kuracista ĉambro: Mi unuiĝis kun la Savanto. Tiam estis ĉirkaŭ mi agrabla trankvilo kaj silento. Mi sentis varmon, sed aŭdis nenion.

12:30 ptm en la kapelo de la kliniko: Mi preĝis la Anĝeluson, unuiĝis kun la Savanto kaj sentis agrablan varmon, pacon kaj kvieton. Dum iom da tempo mi nenion aŭdis, kaj subite mi aŭdis: "Mi ripozas en via koro". Estis tiel bele kaj mi estis tiel feliĉa, ke mi eĉ ne povas priskribi tion. Bedaŭrinde, mi ne povis plilongigi la paŭzon, ĉar mia kolego ankoraŭ malsanis kaj mi devis fari ĉion sola.

Scii, ke la Savanto ripozas en via koro, estas tiel mirinda sento, kaj oni sentas pacon, kiun nur nia Sinjoro povas doni.

Vespere en la Kapelo de Sankta Roĥo: Mi demandis la Savanton, kiom longe oni devus fasti antaŭ ol ricevi la Sanktan Komunion, ĉar Rita el Vurcburgo petis min fari tion.

La Savanto diris: "Pluraj horoj antaŭ Sankta Komunio estas ĝustaj." Mi diris, kion dirus la pastro, se mi dirus tion al li? La Savanto respondis: "Mi parolos por vi. Iru en paco."

la 12-an de decembro 1991 — ĵaŭdo

10:15 matene en la kuracista ĉambro: Mi demandis la Savanton, ĉu mi estas falsa profeto, ĉar mi legis ion en la Biblio pri la finaj tempoj. La Savanto diris al mi: "Vi ne estas falsa profeto, vi estas mia servanto. Faru ĉion, kion mi diras al vi. Estos milito. Mi estas via Sinjoro kaj Dio. Vi estos tentata denove kaj denove."

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ne povus ricevi ian signon. La Savanto:

"Mi donos al vi signon, kiam venos la tempo."

Mi demandis, ĉu tiu ĉi signo estis por mi. La

Savanto: "Por ĉiuj."

12:15 ptm en la kapelo de la kliniko: Mi preĝis la Anĝeluson.

Mi demandis la Savanton, ĉu tiu ĉi signo estos en la aero aŭ sur mi. La

Savanto tiam demandis min: "Ĉu vi konsentas?"

Mi diris senhezite: "Jes."

Sed tiam mi daŭrigis, dirante al Jesuo: "Neniam disigu min de Vi, ĉar mi amas Vin tre multe." Mi demandis la Savanton, ĉu la preĝoj, kiujn ni diras en la preĝgrupo, estas bonaj, aŭ ĉu mi devus ion ŝanĝi?

La Savanto diris: "Preĝu multe; duobligu la preĝojn. Ĉiuj preĝoj estas bonaj."

13-a de decembro 1991, vendredo

Kuracista kliniko: Mi preĝis, poste mi unuiĝis kun la Savanto kaj aŭdis lin diri: "Aŭskultu atente, mia filino. Iru al la pastroj, diru al ili.

Mi seriozas pri la milito."

Mi demandis la Savanton, kiel mi diru tion. La Savanto respondis: "Mi parolos por vi."

Mi plue diris al la Savanto, ke ili ne kredos min, sed la Savanto respondis: "Lasu tion al mi."
Savanto: "Vi ne komprenas la supernaturan. Neniu povas kompreni la supernaturan krom mi."
Mi sentis varmon kaj pacon en mi kaj diris al Jesuo: "Mi kredas, ke vi estas kun mi."
Jesuo: "Vi kredas ĝin! Do ankaŭ kredu la ceteron."
Vespere en la preĝejo en Rot. Mi demandis la Savanton, ĉu tio, kion mi ĝis tiam skribis, estis ĝusta.
Jesuo konfirmis per JES kaj diris: "Iru en paco, mia filino."

14-a de decembro 1991 – sabato

Je la 7a matene mi estis en la Kapelo Rochus en Mingolsheim. Mi preĝis por paco kaj ploris. Tiam mi aŭdis: "Iru en paco, mia filino."

15 decembro 1991 — Dimanĉo

Ni veturis al Regensburg kaj ĉeestis Sanktan Meson en la Karmelita monaĥejo je la 10:00. Dum la unuiĝo kun la Savanto, Jesuo diris:

"Ĉu vi aŭskultos mian voĉon?"

Mi diris jes, kaj la Savanto diris al mi: "Tiam kredu ĝin."

Mi diris: "Bonvolu doni al mi la sinapan semon, alie mi ne povas movi montojn." Tiam estis silento.

Tiam la Savanto diris: "Mi amas vin."

Post la Sankta Meso, mi parolis kun Patro Gebhard Heyder. Li reviziis la internajn konversaciojn, kiujn mi skribis en mia taglibro. Mi dankas Dion, ke li ankoraŭ estas kun ni, ĉar li jam aĝas 86 jarojn. Li ne estas mondsaĝa, sed diaĝa.

Oni devus serĉi per lupa vitro por trovi iun similan al li. Ne ĝenas min devi veturi entute pli ol 600 km por paroli kun li. Li multe helpis min. Fine, li konfirmis al mi, ke por li ne estas io nova, ke milito venos el Rusio. Li menciis Therese Neumann (germanan misticinon—stigmatulinon), kiu iam diris, ke 30 jarojn post ŝia morto la rusoj piedpremos ŝian tombon.

Ŝi mortis en 1962. Patro Gebhard ankaŭ menciis Heroldsbach, Mettenbuch, kaj aliajn lokojn, kie troviĝas referencoj al ĉi tiu milito.

Li ankaŭ benis la aĵojn, kiujn ni kunportis, kiel akvon, kandelojn, bildojn, ktp. Patro Gebhard benis ĉi tiujn aĵojn laŭ tre speciala maniero. Tiel ĉiu pastro devus beni.

Kiam mi hejmenvenis, mi tuj kuiris, ĉar ni havis malsatan gaston. Mi nenion manĝis kaj iris al la preĝejo en Waghäusel. Mi oferis Sanktan Meson por la malriĉaj animoj. Mi multe preĝis tiun tagon. Sed en Waghäusel, en la preĝejo, mi sentis, ke la infero ĉirkaŭis min. Mi estis atakita. Estis aparte malbone kiam mi ricevis Sanktan Komunion genuflekse. Mi sentis, ke la pastro rifuzis doni al mi Sanktan

Komunion dum mi genuis. Nur post la tria Saluton Maria li donis al mi la Sanktan Hostion. Mi sentis tre fortajn atakojn en mia animo. Mi ne forgesos tion baldaŭ. Tamen la Savanto ĉiam venkos. Post mia unuiĝo kun Jesuo, mi sentis pacon en mi, kiun nur Dio povas doni.

Savanto: "Mi amas vin, mia filino." Poste mi preĝis por ĉi tiu pastro.

16-a de decembro 1991 – Lundo

Ĉar mi sentis, ke la agnosko de Kroatio kaj Slovenio kiel apartaj ŝtatoj ne estis bona afero, mi demandis la Savanton, ĉu tio estis ĝusta.

La Savanto diris: "Mi bezonas neniujn landlimojn; mi amas ĉiujn homojn." Je la 17-a horo, ni havis kristnaskan feston en la kliniko.

Prof. Weidauer, la direktoro de nia kliniko, faris paroladon kaj disdonis donacojn. Poste, mi iris rekte al la preĝejo, ĉar mi preferis ricevi la Sanktan Komunion anstataŭ ĉeesti ĉiujn kristnaskajn festojn okazantajn en laborejoj tra la mondo. Dio pardonu ilin pro tio, ke ili nomis ĝin Kristnaska festo. Por mi, ĉi tiuj estas farisee-similaj Kristnaskaj festoj. Do mi iris al la preĝejo en Rot.

Survoje al Rot, mi preĝis por la kolegoj, kiuj restis ĉe la festo.

Mi oferis la Sanktan Komunion por la mortantaj kaj por la malriĉaj animoj en Purgatorio. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu tio, kion mi faris ĉi-vespere, estis ĝusta.

Savanto: "Jes, tio estas ĝusta, mi dankas vin pro tio." La Savanto neniam antaŭe diris tion.

Mi diris al la Savanto, ke mi devas danki lin pro tio.

Tiu mateno en la kapelo ĉe la laborejo mi demandis la Savanton pri tio, kio okazis la antaŭan vesperon en la preĝejo en Waghäusel, ĉar Patro Werner Egon komence rifuzis doni al mi Sanktan Komunion dum mi genuis kaj mi sentis intensajn atakojn en mia koro. Ĝi estis atako, atako kiel neniam antaŭe. Mi demandis la Savanton, kiom da diabloj estis ĉirkaŭ mi?

La Savanto diris: "Se vi estus vidinta ilin, vi estus mortinta."

Ĉi tiu pastro ne vivas en la graco de Dio. Mi demandis la Savanton, ĉu mi diru tion al li? Ĉar mi petis pardonon por ĉi tiu pastro. La Savanto diris: "Diru al ili."

Mi pensis al mi, ke mi iros al Patro Aemilian kaj parolos kun li pri tio.

18-a de decembro 1991 – merkredo

Mi estis ĉe la Kapelo Rochus en Mingolsheim kun mia nevino. Dum

Oni disdonis la Komunion, mi genuis ĉe la komuniarelo. Aliaj staris dum ili ricevis la Sanktan Hoston aŭ genuis sur la ŝtupoj antaŭ la pastro. Mi dankas Dion, ke Li donis al mi tiom da kuraĝo por genui sola ĉe la komuniarelo.

Mi atendis kaj preĝis por la pastro ĝis li venis al mi. Post disdonado de la Sankta Komunio, la pastro turniĝis kaj faris ĉirkaŭ du paŝojn al la altaro.

Potenco retiriĝis. Li venis al mi kaj donis al mi la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton, ĉu tio estis ĝusta.

Savanto: "Daŭrigu tiel, mia filino. Mi dankas vin pro ĉi tiu kuraĝo."

Mi diris al la Savanto: "Mi dankas vin, ĉar ĉi tiu kuraĝo venas de vi kaj ne de mi." Matene en la kapelo de la kliniko: Mi demandis la Savanton, ĉu iu, kiu subite mortas, havas tempon por penti. Mi demandis tion, ĉar tio estis diskutita kelkajn tagojn antaŭe. Unu pastro eĉ diris, ke ne restos tempo.

Savanto: "Estas certa kvanto da tempo por penti pri siaj pekoj. Tiu tempo dependas de Dio."

Tiam mi demandis la Savanton, kiom ofte oni povas ricevi la Sanktan Komunion kiel sakramenton ĉiutage. Savanto: "Nur unufoje tage, kaj spirite tiom ofte, kiom oni deziras."

La Savanto daŭrigis: "Se oni ricevas la Komunion plurfoje tage, oni ne havas sufiĉan fidon je Dio. Ĉar se oni ricevas la Komunion kun malpura koro, tiam eĉ post la deka fojo, la Sankta Komunio ne sufiĉas."

19-a de decembro 1991 – ĵaŭdo

Min okupis la telefona voko de Frato Alois hieraŭ. Li diris al mi, ke Patro Werner Egon ricevis anoniman leteron, kaj ke mi eble estos suspektata. Kiam mi

Alois, ke mi ĉiuokaze planis iri al la pastroj en Waghäusel, li alarmiĝis kaj diris, ke mi ne devas fari tion, alie ili elĵetus lin el la monaĥejo.

Mi devas menci, ke mi neniam skribus anonimajn leterojn al iu ajn. Ĉar mi iras persone al la pastroj, kiam mi sentas, ke la vera instruo de Kristo estas malobservata.

Tial mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al la pastroj en Waghäusel, pro tio, kion mi spertis tie la 15-an de decembro 1991. Savanto: "Iru al la Patroj kaj diru al ili." Mi mem entreprenas iri tien, se estas la volo de Dio. La Savanto tiam plu diris al mi: "Preĝu multe ĉiutage."

20-a de decembro 1991 – vendredo

En la kapelo ĉe la kliniko: La Savanto diris al mi: "Preĝu multe, mia filino, la milito proksimiĝas."

Mi demandis la Savanton, kiam venos inflacio.

Savanto: "Antaŭ la milito."

Mi tiam demandis la Savanton, kiom longe oni devus fasti antaŭ Sankta Komunio. Savanto:

"Fasti kaj sin deteni de trinkaĵo dum pluraj horoj antaŭ Sankta Komunio estas penanco por nekredantoj!"

Mi demandis, ĉu mi transdonu mesaĝon?

Savanto: "Patro Vogt devus multe pli preĝi kun la fideluloj antaŭ la Sankta Sakramento ol li ĝis nun faris." Vespere mi estis en la preĝejo en Rot.

21-a de decembro 1991 – sabato

Sankta Meso je la 7:15 matene en Waghäusel.

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis por la pastro, kiu celebrus la meson. Estis Patro Alanus. Unue mi vidis la preĝejon en mallumo; mi ne povis vidi la pastron, kvankam li celebris la Sanktan

Meson. Mi fervore preĝis por la pastro. Tiam mi ankaŭ vidis la pastron, sed li ankaŭ estis en la mallumo. Post la Konsekro, la tuta preĝejo iomete plibriliĝis. Mi ne sciis, kion tio signifis, kaj mi ankaŭ ne ricevis respondon. Post la Sankta Meso, mi estis kun la familio Hambsch.

Vespere, S-ro Zank venis viziti min kaj diris al mi, ke li sendis leteron al pastro en Waghäusel. Li diris, ke li skribis, ke li trovis lian predikon stulta kaj ke li ankaŭ menciis ion pri Medjugorje en la letero. Mi demandis al S-ro Zank, ĉu li ricevis respondon de la pastro. Li diris, ke li ne atendas respondon. Mi kritikis lin kaj demandis lin, kial li ne iris vidi la pastron persone. Mi sentis, ke tiu viro ne estas honesta kaj ke li mensogas. Li ŝajnis al mi malkuraĝulo. Nun io klariĝis al mi, kaj mi pensis pri la anonimaj leteroj al Patro Werner Egon, pri kiuj frato Alois rakontis al mi. Sed mi ne perfidos lin al la pastroj en Waghäusel. La pastroj en Waghäusel certe suspektos min, la duan fojon. Mi ne estas pli bona ol Jesuo. La kulpo estas ŝovata sur la senkulpulojn.

22-a de decembro 1991 – Dimanĉo

Antaŭ ol mi ĉeestis la Sanktan Meson en Rot:

Frue dimanĉmatene, mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo, precipe por Patro Vogt kaj la pastroj en Waghäusel. Mi demandis la Savanton pri la manfrapado en la preĝejo.

Savanto: "Mia eklezio ne estas teatro; oni devas havi pli da fido en la 'Dio vin benu'." Mi multe preĝis por la pastroj kaj la homoj, kiuj estis en la preĝejo. Mi demandis la Savanton, kiam li kondukos min hejmen (al la Ĉielo).

Li diris: "Baldaŭ." Tiam la Savanto demandis min, ĉu mi timas. Mi respondis: "Ne, se Vi estas kun mi."

Tagmeze mi estis en la preĝejo por la Rozario kaj preĝadoj.

Posttagmeze, mi preĝis du Rozariojn kun Erich. Mi sentis min devigita preĝi, kvazaŭ iu diris al mi, ke mi devas preĝi. Vespere, mi aŭdis per la radio, ke ĝuste en la momento, kiam mi preĝis, aviadilo kraŝis proksime al Heidelberg, mortigante 26 homojn. Ĉirkaŭ la 20-a horo, estante en unueco kun Li, mi demandis la Savanton, ĉu mia morto estos martireco. Virino el Mannheim diris al mi, ke ŝi vidis mian morton en vizio; ŝi parolis pri severa martireco, pri brulado.

Sentinte, ke la demono agas, mi volis mem demandi la Savanton, ĉu tio estas vera.
Responde al mia demando, la Savanto diris: "Jes, ĝi estos mallonga martireco kaj Mi estos kun vi."

23-a de decembro 1991 – Lundo

Unue mi preĝis la tutan Psalteron kaj aliajn preĝojn hejme. Poste mi spirite komuniĝis; mi estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 20 minutoj. Estis speciala silento kaj mi sentis profundan pacon en mi.

Mi skribas nur la gravajn aferojn, kiujn la Savanto permesas al mi skribi. La vero devas aperi, eĉ se estas malfacile skribi ĝin. Mi demandis la Savanton, kiom da homoj pereos en la milito.

La Savanto diris: "Preskaŭ ĉiuj el ili. Tiuj, kiuj restos vivaj, ĝojus, se ili estus mortaj. Peko estas peza."

Mi pensis pri la atombombo.

Savanto: "La nukleaj centraloj ankaŭ kontaminos la teron." Mi petis la Savanton diri ion por mi.

Savanto: "Mi tre amas vin; restu fidelaj al mi, firmaj, kaj ne forlasu min."

Tiam mi petis la Savanton doni al ni signon en la preĝgrupo, por ke ni povu resti fortaj en la fido.

Mi diris: "Mi scias, ke ni ne estas indaj ricevi ĉi tiun signon, sed mi lasas tion al la Sinjoro nia Dio."

Poste, mi estis en stato de profunda trankvilo kaj profunda paco, kiajn mi neniam antaŭe spertis.

Povis esti nur, ke la Savanto estis en mi kaj mi en li.

Nenio estas pli bela ol esti unu kun la Savanto. Jes, nur la Savanto sufiĉas. Tagmeze, tuj post la

11-a matene, mi iris en la arbaron kun mia nevino Jaquelina. Ni preĝis la Senmakulan Rozarion.

Poste, ni kantis la Salve Regina en la latina. Dum ni kantis meze de la arbaro, subite multaj birdoj venis kaj kantis kaj fajfis kune kun ni. La vento forte blovis ĝuste antaŭe, kaj subite ĝi tute kvietiĝis; la vento ĉesis blovi. Dum ni kantis, nin plenigis miro. Kiam ni finis la Salve Regina, la birdoj forflugis kaj la vento denove ekblovis. Tio estis la tria fojo, kiam mi spertis tion kun la birdoj, kaj la dua fojo, kiam la vento ĉesis blovi.

Vespero: Preĝgrupo. Mi iris al konfesio kun Patro Dochart. Hodiaŭ multaj homoj iris al konfesio en la preĝgrupo. Ni adoris la Savanton kaj, kiel ĉiam, diris la Rozarion kaj aliajn preĝojn.

24. 12.91 — Mardo — Kristnaska vespero

Mi ĉeestis la noktomezan meson kaj multe ploris.

25. 12.91 — Kristnasko

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Psalteron; poste, mi ricevis spiritan komunion. Dum ĉirkaŭ 20 minutoj, mi estis unuiĝinta kun la Savanto.

Savanto: "Mi estas ĉiam kun vi."

Mi demandis Jesuon pri aferoj, pri kiuj mi parolis kun Patro Dochart. Savanto: "Tio, kion mi diras al vi, estas por vi, por pastroj, kaj por ĉiuj."

Jesuo diris al mi, ke mi iru al la pastro kiam Jesuo diros al mi, ne kiam mi volas, sed kiam venos la ĝusta tempo.

26. 12.92 – Kristnaska Tago

La muzika societo partoprenis en la Sankta Meso. Tio ne plaĉis al mi. Dum la muziko, mi preĝis la Litanion de la Sankta Sakofrago kaj la Litanion de la Sankta Koro.

Mi povis bone unuiĝi kun la Savanto kaj ricevis multajn graciojn.

27.12.91 – Vendredo

Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

28.12.91 — Sabato

Mi preĝis la tutan Psalteron.

29.12.91 — Dimanĉo

De la 6:30 ĝis la 8:30 matene mi preĝis la Psalteron antaŭ la Sankta Meso. Mi spirite unuiĝis kun la Savanto kaj unufoje demandis pri mia familio. Mi demandis, kiel fartas mia familio. Savanto: "Ili ĉiuj estas sur la larĝa vojo. Ili ankoraŭ povas returniĝi, se ili volas." Mi petis pri mia edzo kaj Jaquelina. Mi ricevis neniun respondon.

Kiam mi demandis pri mia familio, mi pensis pri miaj gefratoj, kiuj ankoraŭ vivas en Francio, Jugoslavio kaj ĉi tie en Germanio. Tiam mi demandis pri mia filo. Savanto: "Ankaŭ li."

30.12.91 – Lundo

S-ro Erben petis min demandi la Savanton, ĉu tio, kion li nuntempe faras, estas ĝusta. Savanto: "La vojo, kiun li sekvis, ne estas bona."

Mi demandis la Savanton, ĉu la cirkulera letero de Maria Itten (Rasenkreuz) estis ĝusta.

Savanto: "La letero estas ĝusta. Faru multajn kopiojn. Lasu tiujn, kiuj ne kredas ĝin, al mi."

Mi konfesis al Patro Dochart.

31.12.91 — mardo

En la kliniko: Mi demandis la Savanton, kio malbonas pri mia edzo. Savanto:

"Preĝu multe por li, mia filino. Ĝi estas batalo kontraŭ malpuraj spiritoj." Sed

mi diris al la Savanto, ke li konfesis sin hieraŭ.

Savanto: "Li denove pekis."

Mi diris al la Savanto, ke mia edzo diris, ke la pastro ne helpis lin. Savanto: "Li ne profunde pentis pri sia peko."

Mi demandis, ĉu estas ĝuste, ke Patro Dochart celebru Sanktan Meson en la privata hejmo de s-ro Deris el Zeutern.

Savanto: "Ne estas ĝuste de Patro Dochart, ĉar li bezonas permeson.

Tio signifas, ke la Eklezio rifuzas fari ion malĝustan. En mia Eklezio, oni povas preĝi iam ajn."

Mi demandis la Savanton, ĉu la hieraŭaj preĝoj estis

bonaj. Savanto: "Estis bone; mi ŝatis ĝin."

12:00 tagmeze en la kapelo ĉe la kliniko: Estis aparte agrable esti konektita al la Savanto. Mi diris al la Savanto: "Ho, Savanto, mi nun havas neniujn dubojn, estas tiel agrable kaj mi kredas ĉion."

La Savanto respondis: "Via animo nun estas pura."

Mi aldonis, ke mi nun povas aŭdi lin pli bone.

Savanto: "Ĉar vi malfermis vin al mi pli."

Mi demandis la Savanton, kion li ŝatus diri al mi fine de la jaro.

Savanto: "Daŭrigu, mia filino. Mi estas kontenta pri ĉio, kion vi faras."

Mi demandis, ĉu mi devus konstrui la preĝĉambron.

Savanto: "Konstruu ĝin."

Tiam mi demandis, kion mi faru, se mia edzo ne konsentus pri tio. La Savanto diris:

"Li konsentos."

Silvestro:

Mi estis malĝoja tiun nokton; mi amare ploris. Mi ne ŝatis la artfajraĵojn je noktomezo, ĉar tiom da homoj malsatas. Mi preĝis tiutempe.

01/01/92 – Merkredo

Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj. Post la preĝejo, mi parolis kun S-ino Speckart pri la kopio de Eisenberg, kiu estis legata en la preĝgrupo. Dum ni staris tie sur la strato, la diablo eligis inferan fetoron dum ĉirkaŭ kvin minutoj, do mi ŝprucigis sanktan akvon. La fetoro tuj malaperis.

De la 16:00 ĝis la 19:00 mi konversaciis kun Artur Wagner, teologia studento. Dum tio ni ankaŭ preĝis latine.

Mi demandis la Savanton pri tio, ĉar s-ro Ziegler ŝanĝis la titolon de la libro "Medjugorje—Diofero de Paco al la Mondo", kiun li verkis, li ŝanĝis la nomon.

Savanto: "Ne estas ĝuste falsi nomojn."

Tiam mi demandis pri la viziulo Ivan. Ivan ofte estas en Germanio, en la najbara urbo. Mi demandis la Savanton, kial li ne venas viziti min,

Mi kutimis ofte viziti lin en Medjugorje.

La Savanto respondis: "Lasu tion al mi."

12:10 ptm:

Mi demandis la Savanton pri la titolo en la revuo "Medjugorje—Aktuell", paĝo 12, en intervjuo kun Prof. Max Thürkauf. La titolo tekstis: "Ni devas sukcesi vivi tiel, ke homoj kredu, ke ni kredas."

La Savanto respondis: "Oni devas peti kredon."

Post tio, mi demandis, ĉu mi devus legi ĉi tiun revuon, 'Medjugorje—Aktuell'.

Savanto: "Vi ne bezonas legi ĉi tiun revuon; la libro de la Malgrandaj Animoj estas pli grava ol milionoj da tiaj revuoj."

Post tio, mi demandis pri mia edzo, ĉar li estas atakata tro ofte. Mi pensis pri la demono.

Savanto: "Jes, mia filino, ekzistas multaj demonoj. Tio estas lia Krucvojo. Tio estas posedo. Per tio, vi helpas min savi animojn."

Mi diris al Jesuo, ke multaj homoj kredas la malbonajn aferojn, kiujn mia edzo diras pri mi.

Savanto: "Homoj multe pli kredas tion, kion diras la diablo. La vero estas malofte akceptata. Alie, mi ne estus krucumita."

Vespere en la preĝejo en Rot:

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu estis ĝuste tio, kion mi diris al mia edzo 17:20 pri la posedado.

Savanto: "Estis ĝuste. Vi ne bezonas timi. Mi estas kun vi." Mi pleniĝis de ĝojo kaj sentis profundan pacon en mi.

03/01/92 — Vendredo de la Sankta Koro

Ĉeestis Sanktan Meson en la preĝejo en Rot.

4 januaro 1992 — sabato

Mi vizitis la malsanan Patron Müller en Mingolsheim. Mi parolis kun li dum ĉirkaŭ 45 minutoj.

Poste, mi demandis la Savanton, ĉu mi bone parolis.

Savanto: "Ne vi parolis, sed mi, per vi." Ĉi tiun konversacion volis Dio.

Post nia konversacio, mi iris konfesi al li.

5-a de januaro 1992 — dimanĉo

Antaŭ la Sankta Meso, la diablo bruligis la kopion de la cirkulera letero de Maria Itten (Eisenberg).

Mia dormoĉambro preskaŭ ekbrulis.

06/01/92 — Lundo Epifanio

Mi ĉeestis altan meson en Rot kaj la preĝservon. Vespere: preĝgrupo; tie estis multaj homoj.

7 januaro 1992 – mardo

10:00 matene, kuracistojĉambro: Ĉar mi la antaŭan tagon sentis deziron ricevi la Sanktan Komunion sakramente por dua fojo tiutage, sed ne faris tion, mi demandis la Savanton, ĉu estas ĝuste ricevi la Sanktan Komunion sakramente nur unufoje tage.

Savanto: "Unufoje tage estas ĝuste."

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu mi devus diri tion al la pastroj.

Savanto: "Kion mi diras al vi, tio estas por vi, por pastroj kaj por aliaj."

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu, se mi dirus al la preĝgrupo, ke oni povas ricevi la Sanktan Komunion sakramente nur unufoje tage, mi tiam perdus la preĝgrupon.

Savanto: "Eĉ se vi perdos ilin ĉiujn, la vero restas valida." Tiam mi demandis la Savanton, ĉu ekzistas iuj esceptoj.

Savanto: "Nur unufoje."

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste skribis ĝin.

Savanto: "Vi ĝuste skribis ĝin; ne lasu vin influi de aliaj."

Mi rimarkis, ke dum la Novjara vespero, Patro Vogt dankis la laikojn, kiuj disdonadas la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton, ĉu estis ĝuste, ke Patro Vogt dankis ilin pro tio.

Savanto: "Li vundis min, farante tion."

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu mi vivos por vidi la tagon, kiam laikoj ne plu disdonados la Komunio-n.

Savanto: "Jes, vi tion vidos. Preĝu por tiu intenco."

Tiam mi demandis la Savanton (ĉirkaŭ la 12-a horo tagmeze en la kliniko), ĉu la Sankta Sabata vespera Meso estas dimanĉa Meso, ĉar tiom da homoj iras al preĝejo sabate.

Savanto: "Dimanĉo estas sankta tago; ĝi ne devas esti profanita."

08/01/92 – merkredo

Vespere en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo:

Mi genuis ĉe la komuniobarilo, kvankam neniu alia genuis. Mi demandis la Savanton, ĉu la Sinjora Vespermanĝo kaj la Sankta Komunio estas la sama afero, ĉar protestanta monaĥino tion diris al mi.

Savanto: "Protestanta pastro ne havas povon de transsubstanciigo. Kio tiam validis por Petro, tio validas ankaŭ hodiaŭ."

9 januaro 1992 — ĵaŭdo

10:15 matene en la kuracista ĉambro: Dum preĝo, mi promesis al la Savanto, ke mi kredos kaj ankaŭ faros tion, kion li diras al mi, sed mi ankaŭ petis lin, ke, antaŭ ol li diros ion al mi, li forigu la dubojn, kiuj ankoraŭ restas en mi, kaj ke li vestu mian homecon per dieco, kaj ke li donu al mi purecon kaj pacon. Tiam mi demandis lin, kiam mi devus iri al la pastro, Patro Vogt.

Savanto: "Kiel eble plej baldaŭ! Milito venas el Rusio. La pastro devus preĝi pli ofte antaŭ la Sankta Sakramento kaj, antaŭ la Sankta Meso, ."

Mi demandis la Savanton, ĉu li preĝus kune kun mi, se mi dirus al li tion. Savanto:

"Jes, li preĝos kune kun vi. Tio daŭros iom da tempo."

Mi plue demandis la Savanton, kiel li devus preĝi la Rozarion, antaŭ la ekspoziciita Sankta Sakramento aŭ ne.

Savanto: "Kiel la pastro deziras."

Mia sekva demando estis, ĉu li devus preĝi ĝin unufoje semajne aŭ ĉiutage. Savanto: "Ĉiutage." Kiam mi demandis, ĉu la Savanto estos kun mi, kiam mi iros al la pastro, li respondis: "Jes, mi estos kun vi."

12.20 Kapelo en la kliniko: Mi preĝis en la kapelo. Kiam mi estis

Savanto, mi demandis lin, kiel mi devus diri al Patro Vogt. Per tio mi celis la manieron, aŭ pli ĝuste, mi ne certis pri la preciza vortumo, "devus" aŭ "devas".

Savanto: "Aŭskultu, mia filino. Li devus preĝi la Rozarion ĉiutage kun la fideluloj." Post la laboro, mi preĝis denove. Mi estis tiel absorbita en preĝado, ke mi forgesis preni mian edzon ĉe la Bauhaus. Mi malfruis je 30 minutoj. Survoje por renkonti mian edzon, mi preĝis la duan Rozarion en la aŭto kaj poste la trian kune kun mia edzo. Mi speciale preĝis por Patro Vogt.

Kiam mi hejmenvenis, mi iris al la statuo de Nia Sinjorino kaj preĝis, ke ŝi helpu min fari tion, kion Dio volas de mi, kaj diru al mi, kiam mi iru al Patro Vogt.

Io instigis min kaj ne lasis min ripozi, demandante, ĉu mi devus iri al Patro Vogt.

Tiam mi genuis antaŭ la krucifikso, preĝis al la kvin vundoj de Jesuo kaj demandis lin, kiam mi iru al Patro Vogt. La Savanto: "Iru post la Sankta Meso."

Mi denove demandis, ĉu la pastro havos tempon por mi. La Savanto: "Jes."

Mi respondis: "Se estas la volo de Dio, tiam mi iros al li."

Post la Sankta Meso, mi petis kelkajn homojn el la preĝgrupo, kiuj ankoraŭ estis en la preĝejo, preĝi por mi, ĉar mi devis iri al Patro Vogt. Mi renkontis la pastron ĉe la pordo de la presbiterio kaj demandis lin, ĉu mi povus paroli kun li.

Li diris: "Post momento," sed li ne estis tiel amikema kiel kutime, kaj aldonis:

"Nur kelkajn minutojn."

Kiam ni estis en la salono, mi provis mallonge rakonti al li ĉion. Kiam mi diris al li, ke li vundis la Savanton dankante la laikojn, kiuj disdonadas la Sanktan Komunion, li diris, ke li ne kredas min.

Mi daŭrigis, rakontante al Patro Vogt, ke la Savanto jam diris al mi, ke la disdonado de la Sankta Komunio estas la devo de la pastro. Post tio, mi ankaŭ diris al li, ke la Savanto deziris, ke li preĝu la Rozarion kun la fideluloj antaŭ la Sankta Meso.

Tiam li agitiĝis kaj diris, ke la Savanto do provizu al li pastrojn, ĉar li jam havas sufiĉe da farenado kun la altaraĵservantoj.

Patro Vogt tiam diris, ke la Rozario jam estas preĝata antaŭ la Sankta Meso. Mi tiam diris al li, ke eble pli da homoj aliĝus al la preĝo, se li preĝus kune kun ili.

Mi petis lian benon kaj poste iris hejmen. Mi estis kun li dum ĉirkaŭ 30 minutoj.

Kiam mi hejmenvenis, mi tuj preĝis al la Savanto kaj demandis lin, ĉu mi diris ion malĝustan al la pastro, pro lia maltrankvilo pri la komuniaj helpantoj.

Savanto: "Vi diris ĝuste, mia filino, li konas mian doloron." Mi diris al la

Savanto, ke la paroĥestro ne kredos min.

Savanto: "Lasu tion al mi."

Tiam mi diris al la Savanto, ke li ne volis preĝi la Rozarion antaŭ la Sankta Meso. Savanto: "Mia filino, venos la tempo, kiam li preĝos."

10-a de januaro 1992 — vendredo

10:15 matene en la kuracista ĉambro: Mi multe preĝis kaj diris al la Savanto, ke Patro Vogt ŝatus havi pli da pastroj.

Savanto: "Se li havus pli da pastroj, ĉu li tiam daŭre distribuus la Komunion en la manon?"

Mi denove kontrolis, ĉu mi ĝuste skribis ĝin. Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝuste skribis ĝin."

14:15: Mi diris al la Savanto, ke se estas la volo de Dio, ke la pastro faru ĉion ĉi, t.e. preĝu la Rozarion antaŭ la Sankta Sakramento, ne plu doni la Komunion en la manon, sed nur genufleksan Komunion sur la langon, kaj tiel konverti multajn animojn, tiam mi estus preta suferi la malfermitajn stigmatajn vundojn pro tio, se mi restus fidela al la Savanto, neniam foriĝus de li, kaj se mi povus elteni ĉi tiun suferon ĝis la fino, kaj se tio estas la volo de Dio.

Savanto: "Mi dankas vin pro ĉi tiu ofero. Iru en paco." Denove mi kontrolis, ĉu mi ĝuste skribis ĝin.

Savanto: "Jes, vi ĝuste skribis ĝin."

PS: Mi konscias, ke la malfermitaj vundoj kaŭzas teruran doloron. Sed mi pretas suferi kun la Savanto, se estas la volo de Dio kaj se, per tio, mi povas savi animojn kun la Savanto. Sinjoro, fariĝu Via volo.

11-a de januaro 1992 – sabato

Mi ĉeestis la fruan meson en Waghäusel. Dum la Konsekro, mi vidis Patron Benedikt staranta en la mallumo. Estis duonmallume ĉirkaŭ li. Mi vidis tion kun fermitaj okuloj kaj demandis la Savanton, kion tio signifis.

Savanto: "Vi vidas Jesuon suferantan." Poste mi multe preĝis por la pastro.

Je la 11a matene mi preĝis kun mia nevino Jaquelina, ke la movado Nova Epoko ne disvastiĝu kaj ke ĝi ne povu kaŭzi ian ajn damaĝon.

Je la 17:00 mi iris konfesiĝi al la Kapelo Rochus en Mingolsheim. Vespere, ĉirkaŭ la 20:00, multaj homoj venis kaj ni denove preĝis, ke la movado Nova Epoko ne povu fari ian ajn damaĝon, kaj kontraŭ la Sataneca Meso. Ni preĝis ĝis ĉirkaŭ la 23:00. Mi diris al ili tion, kion la Savanto diris al mi, kaj kuraĝigis la fidelulojn.

12 januaro 1992 — dimanĉo

Eĉ antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis du rozariojn kaj la Litanjon de Jesuo. Ĉirkaŭ je la 11:40 matene, Patro Vogt estis en la domo kun mia bopatrino, gratulante ŝin pro ŝia 80-an naskiĝtagon. Li denove rapide foriris, kaj kiam li foriris, mi ploris, ĉar mi preĝis por li dum ok jaroj kaj li eĉ ne supreniris por unu sola minuto.

Tio profunde vundis min; tiam mi ĉirkaŭprenis la grandan krucon en mia dormoĉambro kaj ploris. Subite mi ĉesis plori, kvazaŭ la larmoj estus forprenitaj de mi, kaj tiam mi aŭdis la Savanton diri:

"Ne ploru; Patro Vogt havas dubojn kaj respekton. Preĝu por li; li pliboniĝos."

Post tio mi sentis min feliĉa kaj poste iris al la preĝejo je la 13-a horo, preĝis la Rozarion por Patro Vogt kaj restis por la preĝadoj.

Je la 17-a horo, Marga F. estis kun mi, kune kun sia edzo. Erich aliĝis al ni poste.

Mia edzo kaj mi kune preĝis la Doloran Rozarion.

Je la 7-a vespere mi estis ĉe la Kapelo Rochus en Mingolsheim por la Sankta Meso kaj spirite ricevis la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton, ĉu mi povas kalkuli je donaco por nia preĝejo.

Savanto: "S-ro Müller iomete helpos vin."

Poste, dum nia interna konversacio, la Savanto diris:

"Mi tre amas vin."

Mi hejmenvenis feliĉa, sed la Malbonulo baldaŭ atakis mian edzon.

Li estis denove posedata. Mi tuj preĝis la Litanion de la Preziosa Sango, la Litanion de la Sankta Koro, la Litanion de Nia Damo de Lureto kaj aliajn preĝojn. Post tio, denove estis paco.

13-a de januaro 1992 – Lundo

Kiel ni faras ĉiun matenon, mia edzo kaj mi preĝis dekadon de la Rozario, la Anĝeluson, la Magnifikaton, la Salve Regina, du preĝojn al la Sankta Spirito, la Litaniojn de la Beata Virgulino Maria, la Fátiman Preĝon, la Preĝo al la Arĥanĝelo Miĥaelo, la Preĝo al la Gardanĝelo, la Preĝo al la Sankta Koro, la Sankta Tero, la Gloro, kaj la Cor Jesu Sacratissimum. Poste mi lasis mian edzon ĉe la Bauhaus kaj daŭrigis preĝi. En la laborejo, mi daŭre preĝas ĝis la pacientoj alvenas. Ĉirkaŭ la 10-a matene, mi eniras la kuracistan ĉambron por enskribi la pacientojn en libron. Dum aliaj faras cigaredpaŭzon, mi daŭre preĝas en la kuracista ĉambro, ŝprucigas sanktan akvon por la animoj en purgatorio kaj benas la pacientojn, la kuracistojn, la flegistojn kaj la alian personaron per la Signo de la Kruco.

Tiam mi spirite komunikas kun la Savanto.

Hodiaŭ mi estis en la kuracistĉambro ĉirkaŭ la 10:10 matene. Mi kontrolis ankoraŭfoje, ĉu la Savanto denove konfirmis al mi tion, kion Li diris al mi la 10-an de januaro 1992, ĉar Patro Vogt ja finfine volis pli da pastroj. Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste skribis ĝin.

Savanto: "Ĉu vi aŭdas min, mia filino?" Mi: "Jes, Sinjoro."

Savanto: "Se li havus pli da pastroj, ĉu li tiam daŭre distribuus la Komunio-n en la manon?" Tiuj estis la samaj vortoj kiel tri tagojn antaŭe.

Savanto: "Vi povas diri al li. Vi ne bezonas timi; mi estos kun vi." Mi demandis la Savanton, kio okazus, se ili ekskomunikus min pro tio.

Savanto: "Ĉu vi amas min?"

Mi diris: "Jes."

Savanto: "Restu fidela al mi."

Mi denove demandis: "Tio signifas, ke ili ekskomunikos min."

Savanto: "Vi estos ekskomunikita."

Mi demandis denove, ĉar mi pensis, ke neniu estas ekskomunikata nuntempe.

Savanto: "Mia filino, oni ekskomunumos vin." Mi:

"Tio estos granda doloro."

Savanto: "Sed vi ne estos ekskomunikita de mi. Mi estos kun vi." Mi demandis la Savanton, ĉu la kialo de la ekskomuniko estis la laikaro kaj la komunio en la mano.

Savanto: "Jes, pro la laikoj kaj komunio en la mano; tio estos la kialo. Vi ĝuste divenis."

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste skribis ĝin, kaj ĉu mi devus iri al Patro Vogt.

Savanto: "Vi ĝuste skribis ĝin. Faru, kiel mi diras al vi. Iru al li."

Antaŭ mia hodiaŭa konversacio kun la Savanto, mi diris al li, ke mi kredos ĉion, kion li diros al mi.

Mi preĝis: "Mi kredos tion, kion vi diros al mi, sed unue forigu mian dubon, purigu mian animon, forigu mian homecon kaj vestu min per via dieco."

La Savanto diris al mi: 'Mi volas viajn posedaĵojn.'

Sed mi ne precize komprenis ĉi tiujn vortojn kaj diris: "Sed mi donis al vi ĉion. Mi havas nenion; ĉio apartenas al vi, ĉar mi ankaŭ estas nenio."

Mi demandis la Savanton, ĉu homoj venus al mi por preĝi, se mi estus ekskomunikita.

Savanto: "Jes, ja multaj."

Mi diris al la Savanto: "Dankon, mia Sinjoro, pro tio, kion vi diris al mi. Mi ankaŭ diras JES al tio, se animoj povas esti savitaj tiamaniere, kaj se mi estas ĉiam kun vi."

Mi demandis la Savanton, ĉu li kontentas pri tio, kiel mi ĝin skribis. Savanto: "Vi scias, mia filino."

Post tio, mi demandis, ĉu mi rajtas kunhavigi tion en la preĝgrupo, kaj rakonti al Patro Dochart pri la ekskomuniko.

Savanto: "Vi rajtas diri ĉion. Mi estas via Sinjoro kaj Dio. Ĉio, kion Mi inspiras en vin, estas la vero. Iru en paco."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

12:10 ptm En la kapelo de la kliniko: Dum la Anĝeluso, estante en unueco kun la Savanto, mi demandis, "Sinjoro, kiel mi komprenu, ke Vi volas miajn posedaĵojn?"

La Savanto diris: "Mi devas ĉiam demandi antaŭ nova tasko. Posedaĵoj — ĉio. Via animo, via korpo."

Mi ekzamenis mian animon por vidi, en kia stato ĝi estis, kaj sentis specialan trankvilon, amon kaj pacon en mia koro, kvazaŭ ne estus makulo en mia koro.

Mi sentis, ke mi povus flugi.

Vespere, en la preĝejo, dum la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu mi rajtas kunhavigi kun la preĝgrupo tion, kion li diris al mi hodiaŭ.

Savanto: "Vi rajtas, mi jam antaŭĝojas pri tio."

Vespere en la preĝgrupo: Unue ni preĝis kaj kantis, kaj poste mi rakontis al ili tion, kion la Savanto diris al mi.

Kvankam mi jam parolis kun S-ro Müller el Würzburg dum bona horo malfrue posttagmeze (S-ro Müller registris ĉion sur bendo), mi ankaŭ parolis en la preĝgrupo tiun vesperon pri miaj konversacioj kun la Savanto.

14 januaro 1992 – mardo

10:10 matene en la kuracista ĉambro: Mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al la Papo, ĉar gravaj aferoj atendis min, kaj ĉu mi skribu al la Sankta Patro aŭ ĉu estus pli bone iri al li persone.

La Savanto diris: "Iru al li, mia filino. Estos bone, se vi iros al li. Mi akompanos vin."

Mi: "Mi ne komprenas, kion Vi celas per 'akompani'."

Savanto: "Mi estos kun vi."

Mi daŭrigis: "Savanto, estos malfacile paroli kun li." Savanto: "Mia filino, li parolos al vi."

Mi diris: "Dankon, mia Sinjoro kaj mia Dio. Mi prepariĝos por iri al li per multaj preĝoj."

Savanto: "Dankon, mia filino. Iru en paco."

La 12-an tagmeze en la kapelo post la Anĝeluso: Mi demandis, ĉu mi iru al mia spirita direktoro, Patro Gebhard Heyder.

Savanto: "Ne ankoraŭ. Ĉio, kion vi faras, estas ĝusta; daŭrigu tiel. Ankaŭ ne iru ankoraŭ al Patro Vogt; unue preĝu por li."

Tiu vespero en Rot, en la preĝejo: dum la Sankta Komunio, Patro Vogt premis la Sanktan Hostion kontraŭ mian lipon kaj dentojn tiel forte, ke mi pensis, ke ili rompiĝos. Tio neniam antaŭe okazis kun Patro Vogt.

Ĝi doloris kaj mi ploris, ĉar mi multe preĝis por li tiun tagon.

15-a de januaro 1992 – merkredo

10:10 matene, en la kuracista ĉambro: Mi denove demandis la Savanton pri Patro Vogt, ĉar li ne ĝuste donis al mi la Sanktan Komunion hieraŭ.

Savanto: "La malpura spirito ne donis al li tempon; ĝi instigis lin rapide doni la Sanktan Komunion." Ĉar mi ankaŭ preĝas por s-ino Vennebusch, la komunio-helpantino, mi demandis la Savanton, ĉu s-ino Vennebusch ne sentis, ke ne estis ĝuste distribui la Sanktan Komunion tiamaniere.

Savanto: "Mia filino, ili ĉiuj scias, ke tio ne estas ĝusta."

Mi: "Sed Sinjoro, se mi scias, ke distribui la Sanktan Komunion ne estas ĝuste, tiam mi ne faros tion."

Savanto: "Mia filino, ili timas Satanon."

Mi ne tute komprenis tion kaj volis, ke la Savanto klarigu ĝin al mi iom pli klare.

Savanto: "Se vi havus respekton al Dio, vi ne distribuus Sanktan Komunion."

Mi demandis la Savanton, kion signifas, kiam pastro devigas la fidelulojn ricevi la Sanktan Komunion en la manon.

Savanto: "Li ne faras la verkojn de Dio."

Tiam mi demandis, kio okazas, kiam pastro devigas la fidelulojn stari, kiam ili jam genuas. Savanto: "Li obeas la ordonojn de la diablo kaj provas devigi ilin stari."

14:30 Röntgena ĉambro: Mi preĝis kaj spirite komuniĝis. Mi demandis, kion signifus, se mi ricevus Sanktan Komunion de laikulo.

Savanto: "Se vi ĝin prenas, vi faras favoron al la diablo."

Kaj se mi restas sidanta kaj ne ricevas la Komunio, ĉar la laikulo distribuas la Sanktan Komunion ĉe la flanko, kie mi sidas?

Savanto: "Tiam vi estas malkuraĝulo kaj faras favoron al la diablo."

Mi daŭrigis: "Do mi povas iri al la Sankta Komunio, kaj kiam la laikulo venas al mi, mi povas kliniĝi antaŭ la Savanto, sed ne preni la Sanktan Komunion, anstataŭe ricevante ĝin spirite kaj revenante al mia sidloko."

Savanto: "Jes, vi povas fari tion."

Mi tiam aldonis, ke la episkopoj aprobis laikojn disdonantajn la Komunion. Savanto: "Ili portas la plej grandan respondecon."

Mi demandis la Savanton, ĉu, se oni dirus tion al la fideluloj, oni estus sola. Savanto: "Sola antaŭ la homoj, sed vi ne estas sola. Mia filino, mi estas kun vi." Posttagmeze mi pekis. Mi bedaŭris. Vespere mi iris al Mingolsheim al la Kapelo de Sankta Roĥo. Antaŭ la Sankta Meso mi preĝis la ses Staciojn de la Kruco.

Kvankam mi konfesiĝis nur kvar tagojn antaŭe, mi sentis min tirata konfesiĝi denove. Post la konfeso, mi dankis Dion; mi estis feliĉa kaj diris, ke nenio estas pli bela ol kiam la animo estas pura. Poste, mi oferis la Sanktan Komunion por la Sankta Patro, kiu tiom suferas.

16-a de januaro 1992 – ĵaŭdo

10:10 – Vizito al la kuracisto: Jam de pluraj tagoj mi preĝis speciale por Patro Vogt, kiel rekomendis la Savanto.

Dum preĝo kaj en unueco kun la Savanto, mi demandis, kiam mi iru al Patro Vogt.

Savanto: "Aŭskultu, mia filino, iru al li hodiaŭ. Li vin akceptos." Mi demandis:

"Sinjoro, sed kion mi diru al li?"

Savanto: "Vi ĉiam zorgas pri tio, kion vi diros. Mi parolos por vi."

Mi demandis, ĉu mi kunportu la taglibron. Savanto: "Vi rajtas kunporti tion."

Post tio estis silento; mi ne aŭdis la Savanton dum iom da tempo.

Tiam la Savanto diris: "Vi devas ĉiam resti silenta; la Malica embuskas, ĉar li ankaŭ volas enmiksiĝi kaj paroli al vi."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiuj vortoj, kiujn vi parolis al mi. Mi simple devas zorgegadi ilin, kiel perlon tiel belan, pri kiu oni zorgas, por ne perdi ĝin."

Savanto: "Vi tion bele esprimis."

Mi demandis la Savanton: "Sinjoro, ĉu estas ia aparta signo, kiam la malpura spirito intervenas?"
Savanto: "Ĝi tuj kunportas dubon."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi nun sentas tian mirindan trankvilon, pacon kaj varmon. Mi havas neniujn dubojn."

Savanto: "Kaj en ĉi tiu stato mi ĉiam estas kun vi, mia filino." "Mi kredas, ke mia animo nun devas esti bela kaj pura."

Mi estis vokita en la rentgenan ĉambron. S-ro Pfleiderer, inĝeniero de Müller & Co, volis paroli kun mi pri la ekipaĵo. Mi parolis malmulte pri la rentgena maŝino, sed multe pri Dio. Ĉar s-ro Pfleiderer estas granda skeptikulo kaj terure atakas la Papon. La Savanto donis al mi la ĝustajn vortojn kaj li foriris kontenta.

12:00 post la Anĝeluso: Post la preĝo, mi petis de la Savanto pliajn signojn por rekoni la malpuran spiriton. Mi ankaŭ diris al li, ke mi timas iri al Patro Vogt.

Savanto: "Ĉu vi vidas, mia filino, la timon? Sed vi ne timas." Mi diris: "Ne vere."

Savanto: "Tio ĝustas. La malpura spirito enplantas timon."

Mi ripetis: "Do ĉu timo estas la dua signo post dubo?" Savanto: "Jes, poste maltrankvilo."

Savanto: "Homoj en tiu ĉi stato kelkfoje ne povas regi sin." Mi: "Do vi ne povas paroli kun homoj en tiu ĉi stato." Savanto: "Ne multe—ĉio en humileco."

Posttagmeze mi telefonis al Pastoro Vogt kaj demandis lin, ĉu li havas tempon, por ke mi povu paroli kun li. Unue li diris ne. Tamen, kiam mi diris al li, ke mi nur volas mallonge paroli kun li por diri al li tion, kion la Savanto diris al mi por li.

Li tiam diris, ke mi povus veni je la 17:30.

Survoje hejmen, mi preĝis la Doloran Rozarion por Patro Vogt; hejme, mi poste preĝis la Ekzorcismon, preĝojn al la Benita Patrino, kaj la 7-an, 8-an, 9-an, 10-an kaj 11-an Staciojn de la Kruco.

Mi silentis preĝante por Patro Vogt. Poste mi eniris la preĝejon kaj, antaŭ la Naskiĝosceno, mi denove preĝis por Patro Vogt.

Mi alvenis al la domo de Patro Vogt ĝustatempe je la 17:30.

Li varme bonvenigis min. Mi sentis pacon kaj amon por Patro Vogt en mi.

Mi sciis, ke mi ne estas sola, ĉar la Savanto diris al mi, ke li estos kun mi, kaj mi kredas tion.

Kiam mi rakontis al la pastro pri tiuj aferoj, li diris, ke mi nur diras tion, kion mi ŝatas. Do Dio parolas per mi, dirante tion, kion mi ŝatas.

Pastro: "Kaj mi diras al vi, vi nun eksplodos. Vi havas psikologian kaj teologian scion kaj vi mem elpensis ĉion ĉi, laŭplaĉe."

Mi diris: "Sed mi nenion scias pri teologio." Pastro: "Jes, vi ja scias."

Mi pensis pri la fakto, ke mi neniam havis eĉ unu katolikan lecionon.

Mi demandis la Reverendon: "Kio, el tio, kion mi diris al vi ĝis nun, estas malvera aŭ malĝusta?" Li ne respondis.

Mi menciis, ke li estis ĉe nia domo la 12-an de decembro, kiam mia bopatrino vizitis, kaj diris al li, ke mi amare ploris, ĉar li eĉ ne supreniris por minuto al mia loĝejo. Mi diris al li, ke mi ampleksis la krucon de Jesuo per mia tuta koro kaj ploris farante tion, kaj ke mi demandis la Savanton, kial la pastro ne venis al mi, ĉar mi tiom multe preĝis por li. Subite mi ĉesis plori kaj la Savanto diris al mi: "Ne ploru, mia filino; li havas dubojn kaj respekton. Preĝu por li."

Eĉ kiam mi rakontis al la pastro pri tiu ĉi okazaĵo, li restis silenta. Poste li diris: "Ili ne povis ĉion elpensi, ekzemple la militon."
 Mi diris al li, ke li certe ne iros la Vojon de la Kruco, kiun Jesuo volas, ke mi iru, kaj ke mi jam aludis pri tio en la preĝgrupo.
 Mi plue diris, ke, ĉar li ne havis tempon por mi, mi ne bezonas diri al li ion ajn el tio nun; eble alian fojon, laŭ la volo de Dio.
 Mi petis benon. Mi genuis sur la planko. Li benis min.
 Mi estis kun li dum ĉirkaŭ 25 minutoj, kvankam mi intencis paroli kun li nur dum ĉirkaŭ 2 minutoj. Poste, mi eniris la preĝejon. Mi oferis la Sanktan Komunion por la Reverenda Patro kaj preĝis la Ĝojan Rozarion por li.
 Komence de la Meso, mi aŭdis voĉon: "Ĉu vi kredas lin?" Mi pensis pri la pastro kaj tuj respondis: "Ne."
 Dum mia unuiĝo kun la Savanto, mi demandis: "Savanto, diru al mi, ĉu la pastro pravas; eble mi eraris."
 Savanto: "Vi jam respondis, ke vi ne kredas lin." Mi: "Sed Savanto, tio ne sufiĉas por mi."
 La Savanto nun parolis iom pli forte; kutime li parolas milde: "Vi diris ĉion ĝuste, mia filino."
 "Sed la pastro diris al mi, ke mi diris ĉion tion el mia propra volo," mi diris al la Savanto.
 Savanto: "Neniu povas fari ion ajn el sia propra volo."
 Mi sentis pacon en mi, sed ankaŭ internan doloron, ĉar mi sentis, ke la Savanto estis profunde ofendita de Pastoro Vogt. Mi daŭre preĝis hejme por Pastoro Vogt. Jam pasis ĝuste sep tagoj ekde kiam mi laste parolis kun Pastoro Vogt.

17-a de januaro 1992 – vendredo

Mia naskiĝtago—sed mi devis labori:
 Paciento, NATO-soldato Martin Wolfgang Sp., venis por rentgena foto. Mi demandis lin, kion li pensas pri la rilato inter Germanio kaj Rusio. Li diris, ke ili havas siajn proprajn problemojn. Poste mi demandis lin, kion li pensas pri la malsatego en Rusio.
 Li estis tre maltrankvila kaj mi sentis la malpuran spiriton en li, sed mi nenion montris. Tiam mi montris al li mian taglibron, en kiu estas skribite: "Preĝu, preĝu, mia filino, milito venos el Rusio." Tiam li eĉ pli agitiĝis kaj tre perforte demandis, kiel generalo, kiu diris tion. Mi diris, "Jesuo." Samtone, li daŭrigis: "Ne ekzistas Jesuo. Mi estas ateisto." Tiam li demandis min, ĉu mi povas prui, ke Dio ekzistas.
 Mi respondis, "Sed vi vivas." Li diris, "Kiu diras, ke mi vivas?", sed konservis la akran tonon. Mi diris al li: "Sciu, mi diris tion al vi, por ke vi ne povu diri antaŭ la juĝo de Dio, ke vi nenion sciis."
 Li: "Kiu diras, ke ekzistas dia juĝo? Ne ekzistas Dio! Kiu diris al vi tion?" Mi demandis lin: "Kaj kio, se Dio vokos vin en la venonta horo?"
 Tiam mi ĉesis paroli kun li kaj petis lin atendi ekstere por sia rentgena foto, ĉar mi vidis, ke ne plu valoris la penon paroli kun li.
 Profunde mi sentis, kvazaŭ tuta armeo da diabloj estus kun li. Kiam li foriris, mi ŝprucigis sanktan akvon ĉien.
 Post ĉirkaŭ horo kaj duono en la kuracista ĉambro, ĉirkaŭ la 10:10 matene: Mi preĝis kaj deziris, kiel naskiĝtagan donacon, ke ĉi tiu paciento, la NATO-soldato, konvertiĝu. Ĉar mi sentis, ke demono estis kun ĉi tiu viro, mi demandis la Savanton, kiu ĝi estis.
 Savanto: "Mia filino, pripensu: ĉiu, kiu negas Dion, estas Lucifera demono. Tiu animo estas morta. Mi ne povas plenumi tiun deziron."
 Tiam mi diris, ke mi havas duan deziron:

"Mi deziras ĉiam esti fidela al Vi, resti firma, ami Vin pli kaj pli, plenumi Viajn dezirojn, kaj diri 'JES' al Vi ĝis mia lasta spiro, kaj ke Vi ĉiam estu kun mi."

Savanto: "Mi konfirmas tion."

Ĉar mi tion ne komprenis, la Savanto daŭrigis:

"Mi plenumos ĉi tiun deziron."

Mi diris: "Dankon, mia Sinjoro kaj mia Dio. Tio estis la plej bela donaco, kiun mi iam ajn ricevis."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino. KREDU tion." Mi:

"Mi dankas vin pro ĉi tiu bukedo da ruĝaj rozoj.

Vespere, en la preĝejo: La fratulino, monaĥino, disdonis la Sanktan Komunion. Antaŭe, mi preĝis, ke mi ne ricevu la Sanktan Komunion de laikulo. Kiam estis mia vico, la fratulino preterpasis min.

Mi sentis, kvazaŭ mia animo estus disŝirata. Mia koro estis plena je granda maltrankvilo. Tiam la pastro venis kaj mi ricevis Sanktan

Komunio de li.

Dum la Komunio, dum mi unuiĝis kun la Savanto, mi demandis al li, kio tio estis, kiam mi sentis tian intensan maltrankvilon.

Savanto: "Ĝi estis Satano; li volis detrui vian animon, sed li ne povis, ĉar mi estas kun vi."

Kiam mi hejmenvenis, min vizitis neatendita vizitanto kaj mi tre ĝojis. Oni donis al mi grandan bukendon da ruĝaj rozoj, kiu memorigis min pri la Savanto kaj pri la hodiaŭmatena konversacio.

18/01/92 – Sabato

Frua meso en Waghäusel: Mi vidis Patron Aemilian kaj alian pastron starantajn en la mallumo. Li havis problemon dum la Konsekro. Post la konsekro, denove estis pli hele kaj mi povis vidi nur unu pastron. Tiam mi malfermis miajn okulojn kaj vidis, ke Patro Aemilian ne havis harojn. Mi denove fermis miajn okulojn kaj vidis Jesuon anstataŭ Patron Aemilian, sed en iu mallumo; tamen oni povis rekonii, ke estis Jesuo. Jesuo havis harojn ĝis la ŝultroj.

Hejme, post kiam mi denove pripensis la situacion, mi demandis la Savanton, ĉu tio, kion mi vidis, estis vera.

Savanto: "Jes, vi vidis la suferantan Jesuon."

la 19-an de januaro 1992 – dimanĉo

Saluton. Meso en Ruĝa

Rozario kaj devotaj praktikoj en Rot.

Mia edzo ne kredis, ke mi estos ekskomuniĝita. Li diris, ke tio ne okazas nuntempe. Li diris, ke nuntempe oni suspendas homojn.

Do mi demandis la Savanton:

Savanto: "La doloro restas la sama, ĉu temas pri suspendado aŭ ekskomuniko."

Mi preĝis kvin Rozariojn por la pastroj kaj la Patroj.

Mi suferis pro pesto kaj tial mi demandis la Savanton.

Savanto: "Estis tie multaj malpuraj spiritoj."

Mi: "Do mi devas timi."

Savanto: "Mi forprenis vian timon."

20 januaro 1992 — lundo

Kliniko—kuracista ĉambro: Frato Alois diris al mi, ke mi ne disvastigu la novaĵon tiel vaste pri tio, kion mi spertas kun la Savanto. Do mi demandis la Savanton.

Li diris: "Parolu ĉion, kion Mi inspiras en vin. — La tempoj tion postulas." Li daŭrigis: "Oni ne devas aŭskulti homojn, kiuj timas."

Mi demandis pri Patro Dochart.

Savanto: "Vi ankaŭ povas diri al li. Ne estos por vi malsame ol kun Patro Vogt." Mi zorgis, ĉu la pastroj efektive faros ion, se mi transdonus al ili mesaĝon.

Savanto: "Ĉu la pastroj agos aŭ ne, post kiam vi parolos al ili, lasu tion al mi. Alie, vi ne plenumos eĉ trionon de tio, kion mi inspiras en vi."

Mi diris: "Donu la komunibancojn al Waghäusel."

Savanto: "Se mi donos al ili la komunibancojn, la fideluloj denove ricevos la Komunion en siaj manoj."

Vespera preĝgrupo: Tie estis multaj homoj. Okazis konfesado kaj oni adoris la Savanton. Post la preĝgrupo, mia edzo tre ĝenis min. Li ne kredas, ke la Savanto parolas al mi. Tiam Patro Dochart konfirmis al mia edzo, ke ankaŭ estas ĝuste ricevi la Komunion en la manon.

21-a de januaro 1992, mardo

La antaŭan vesperon, mi estis en la preĝejo en Rot. Dum mi genuis ĉe la komuniarelo, sinjoro Anton, komuniservanto, alproksimiĝis al mi kaj estis dononta al mi la Sanktan Hostion. Mi klinis min antaŭ la Savanto, sed ne ricevis la Sanktan Hostion kaj revenis al mia sidloko. Mi ricevis la Komunion spirite, kaj la Savanto venis al mi; mi ricevis tre specialajn graciojn dum ĉi tiu spirita unuiĝo.

Tagmeze en la kapelo de la kliniko, mi demandis la Savanton, ĉu mi faris la ĝustan aferon la antaŭan tagon.

Savanto: "Jes, ĝi estas ĝusta – perfekte ĝusta."

Vespere en Rot, en la preĝejo: Antaŭ la Sankta Meso, la Eterna Lumo denove ne brulis.

Vidinte tion, mi tuj kuris eksteren, vidis altariston kaj diris al li raporti tion al la pastro. Ĉar post iom da tempo neniu alvenis, mi daŭrigis preĝi la Sanktan Antonin anstataŭ la Rozarion. Tiam mi vokis mian Gardanĝelon, la Sanktajn Arĥanĝelojn Miĥaelon, Rafaelo'n kaj Gabrielo'n, la Beatan Virginon Maria'n kaj Sanktan Jozefo'n, por venigi la pastron por ekbruligi la Eternan Lumon.

La pastro venis, iris al la abioj kaj reiris eksteren sen ekbruligi la Eternan Lumon. Mi daŭrigis preĝi la Sanktan, dum tuta dekada de la Rozario. Kaj tiam la edzino de la sakristo venis kaj ekbruligis la Eternan Lumon. Mi devas menci, ke mi sentas internan maltrankvilon, kiam la Eterna Lumo ne brulas.

22-a de januaro 1992 – merkredo

Frue matene, mia edzo diris al mi, ke mi estis en aflikto dum la nokto; mi laŭte ĝemadis.

10:10 matene, kuracista oficejo: Mi demandis la Savanton, ĉu malpuraj spiritoj estis kun mi dum la nokto. Savanto: "Jes, mia filino, estis pluraj. Ili volas detrui vian animon, sed ili ne povas, ĉar Mi estas kun vi."

Mi ripetis tion por kontroli, ĉu mi ĝuste skribis ĝin. La Savanto:

"Jes, mia filino, tiel estas."

12:30 ptm en la kapelo: Post la preĝo, la Savanto diris al mi:

"Estas la volo de Dio, ke vi atestu."

Ĉar Patro Dochart iam diris al mi, ke tio, kion la Savanto diras al mi, estas destinita nur por mi, mi tial demandis denove.

Savanto: "Ĝi estas por vi, por la pastroj kaj por ĉiuj homoj."

Tiam mi demandis la Savanton, kiaj aliaj signoj ekzistas, kiam la malpura spirito agas.

Savanto: "Konfuzo, manko de fido kaj manko de amo al Dio."

Antaŭ kelkaj tagoj, la Savanto jam diris al mi, ke la malpura spirito kunportas dubon, maltrankvilecon kaj timon.

De la 16:30 ĝis la 18:00 mi estis ĉe la Abatejo Neuburg. Mi konfidis mian taglibron al Patro Swidbert. Li estas tre afabla. Mi konfesis al li kaj li faris la ekzorcismon super mi. Kiam mi eliris el la abatejo, viro jam atendis min, kiu volis veturigi min reen en la urbon. Mi demandis lin, ĉu li jam hodiaŭ preĝis la Psalteron. Li gaje respondis, "Jes." Tiam mi demandis, ĉu li ankaŭ preĝis la preĝon "Enspiru en min, Sankta Spirito". Li diris, "Jes."

Mi prenis lin en la aŭton. Tuj kiam li estis en la aŭto, mi tuj konstatis, ke la malpura spirito estis kun li. Ŝerce, mi diris al li: "Vi scias, ke vi havas la malpuran spiriton, ĉu ne?"

Li diris, "Jes, mi havas multajn. — kaj kiel nomiĝas ĉi tiu?" Mi diris al li, ke mi demandos la Savanton.

Tiu viro daŭre strange flaris dum la tuta vojaĝo. Vespere, mi iris al la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim por la Alta Meso.

Post la Sankta Komunio, mi sentis en mi trankvilon, varmon kaj pacon. Mi demandis la Savanton pri la viro, kiun mi veturigis. Dum iom da tempo, mi aŭdis nenion. Tiam mi aŭdis: "Mi sanktigas vian animon."

Ĉar mi jam de pluraj tagoj luktis kontraŭ la malpura spirito, mi diris al la Savanto: "Mia animo certe aspektas kiel senpluma kokido." Mi ridis dirante tion.

Mi hejmenvenis kaj tie atendis min viro, kiu estas parto de mia familio kaj nuntempe divorcas, sed kiu dum sia tuta vivo vizitis preĝejon nur kelkfoje. Li konstante mordegis siajn ungojn kaj estis tre senkvieta. Li vidas kulpojn ĉie, nur ne en si mem. Kiam mi vidis tion, mi iris en alian ĉambron kaj preĝis la ekzorcismon por li kaj mia edzo.

23-a de januaro 1992 – ĵaŭdo

Mi demandis la Savanton denove pri la viro, kiun mi veturigis per la aŭto, demandante, kiuj demonoj ili estis, ĉar mi povis senti ilin en li.

Savanto: "La ĉefa estas Lucifero. Estis pluraj. La ĉefa plej suferas. Kiam ili estas ĉirkaŭ vi, ĉiam estas pluraj."

Mi demandis la Savanton, ĉu mi jam batalas kontraŭ Lucifero.

Savanto: "Jes, mia filino, vi batalis kontraŭ li multfoje." Sed mi diris, ke mi tute ne povas batali kontraŭ li.

Savanto: "Tial mi diras al vi, mi estas ĉiam kun vi."

Lucifero povas esti ie ajn; li estas libera kaj povas senti iun ajn.

Tiam mi demandis la Savanton, kial Pastoro Vogt ne ekbruligis la Eternan Lumon marde, kvankam li estis en la preĝejo kaj S-ino Messner alvenis nur poste kaj ekbruligis la Eternan Lumon.

Savanto: "Vi vidas; vi estas viva."

Mi ne tute komprenis tion, do mi demandis. Savanto: "Multaj jam estas mortaj. Ili ne plu vivas kaj ne plu vidas."

Post tio, mi demandis pri la televido.

Savanto: "Ĉiu, kiu ĝin spektas, estas idolano."

Mi demandis, ĉu mi devus frakasi ĝin. La Savanto permesis al mi.

Kiam mi hejmenvenis, la unua afero, kiun mi faris, estis porti la televidilon malsupren kaj frakasi ĝin, por ke neniu plu povu spekti ĝin. Mi ne volis vendi ĝin, kvankam ĝi estis nur dujara, ĉar mi ne volis, ke iu alia estu misgvidita de ĝi.

Vespero: HEJ. Meso en Ruĝo:

Mi demandis la Savanton pri la televidilo.

Savanto: "Vi faris la ĝustan aferon. Ĝi estas paŝo pli proksimen al mi."

Poste, mi demandis la Savanton pri la pateno. Mi demandis, kion li farus se li estus en mia loko. Ĉu li preferus ricevi la Sanktan Komunio kun pateno aŭ sen.

Savanto: "Mia filino, tio gravus al mi. Mi ĉiam konsilus al la pastroj uzi patenon. Mi demandis, ĉu mi povas diri tion al Patro Vogt.

Savanto: "Jes, vi povas diri al li ĉion en amo."

La viro, por kiu mi hieraŭ preĝis la eksorcismon, vizitis min hodiaŭ en la kliniko kaj diris al mi, ke li ne povis dormi la tutan nokton kaj estis trempita de ŝvito. Mi diris al li multfoje, ke li devus preĝi kaj konfesi sin, sed li ne faras tion.

24/01/92 – Vendredo

Saluton. Meso en ruĝo.

Juna paro, kiu vivas en ekstergeedza kunvivado, kelkfoje vokis min kaj invitis min spekti filmon pri loko de aperoj en Svislando proksime de Sankt-Galo. Ili ankaŭ forte instigis min iri tien.

La Savanto jam diris al mi: "Vi ne bezonas spekti la filmon."

25/01/92 – Sabato

Sankta Meso je la 7:15 matene en Waghäusel:

Mi denove vidis la pastron starantan en la mallumo antaŭ la konsekro. Estis Patro Werner Egon. Post la konsekro, estis iom pli hele. Mi preĝis por li. Mi estis en la unua benko. Tamen, Patro Werner Egon ne povis rigardi min en la okulojn, male al la aliaj pastroj. Min tre surprizis, ke li ne diris la intercedojn.

12:15 ptm hejme, post la Anĝeluso, mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton, kial Patro Werner Egon ne preĝis la intercedojn.

Savanto: "Li ne povis."

Mi diris: "Mi ne komprenas tion; ĉu vi ne povas klarigi ĝin al mi pli klare?"

Savanto: "Satan ne lasis lin paroli."

Tio nun estas la kvara pastro, kiun mi vidis en mallumo.

Kvankam mi tute ne volis iri hodiaŭ al Waghäusel, por ne vidi tion.

Mi preferus iri al la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Sed mia filo parkis sian aŭton tiel, ke mi ne povis elveturi. Tio signifis, ke mi malfruis, kaj mi ne estus atinginta Mingolsheim ĝis la 7a matene, kiam komenciĝas la meso.

Certe estas la volo de Dio, ke mi iru al Waghäusel.

17:15: Mi amare ploris kaj demandis min, por kiu mi devus skribi ĉi tiun taglibron, kaj ĉu iu eĉ legos ĝin. Mi demandis la Savanton, ĉu mi skribu ĝin aŭ ne.

Savanto: "Vi devas skribi, mia filino; tio helpos iun."

Mi demandis nome de Marion en W., ĉu estas ĝuste, ke ŝi tajpu la taglibron. Savanto: "Jes, mi ankaŭ donis al ŝi la gracon fari tion."

26-a de januaro 1992 – Dimanĉo

Patro Vogt estis malsana dimanĉe kaj ne povis celebri meson.

Mi leviĝis je la 5:00 matene, preĝis la Rozarion kaj aliajn preĝojn.

Mi ekbruligis kandelojn por la malriĉaj animoj kaj por pastroj kaj religianoj, kiuj ankoraŭ estas en Purgatorio, kaj ŝprucigis sanktan akvon por ili. Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi demandis la Savanton pri F-ino Bennebusch, ĉar ŝi hodiaŭ gvidas la servon de la Vorto, ĉu tio estas ĝusta aŭ malĝusta.

Savanto: "Jes, mia filino, tio estas pura herezo.

Mi diris al la Savanto, ke la pastro konsentis pri tio. Savanto: 'Li devas respondi pri tio.'

Mi: "Ĉu mi povas diri tion en la preĝgrupo?" Mi pensis pri S-ino Hambsch, kiu diris, ke oni ne diru ion ajn pri pastroj.

Savanto: "Ne aŭskultu al homoj, se tio kontraŭdiras tion, kion mi instruas al vi. Mi demandis, kial la laikaro faras tiajn aferojn, aludante al la disdonado de la Komunio. Savanto: 'Ili ne havas respekton al mi; ili ne aŭskultas mian voĉon. La homoj estas kunkulpuloj.'

Mi: "Kial la homoj?"

Savanto: "Ĉar oni ne sufiĉe preĝas por ili. (por la laikaro)"

Mi: "Sed multaj homoj kontentas pri tio, kiel mia bopatrino?" Savanto: "Ili estas blindaj."

(Mi ne volis skribi 'blindaj', sed la Savanto diris al mi: 'Skribu ĝin.') Tiam la

Savanto daŭrigis: 'Malmoligitajn korojn estas malfacile eduki.' Mi: 'Mia

Savanto, kion diable mi faru?'

Savanto: "Preĝu pri ĉi tiuj aferoj."

Mi: "Mia Savanto, tiam oni tiel profanados kaj tiel malhonoros vin."

Savanto: "Jes, oni jam delonge tiel faras."

Mi: "Kial vi permesas ĉi tion?"

Savanto: "Ĉar mi ankoraŭ amas la homojn." Mi:

"Ĉu vi povas diri al mi ion alian pri tio?"

Savanto: "Mi ankoraŭ estas la suferanta Jesuo."

Vespere mi ĉeestis altan meson en la Kapelo de Sankta Roĥo.

Hodiaŭ ni komencis tajpi la taglibron.

27/01/92 – Lundo

Mi demandis la Savanton pri la servoj de la Vorto, kaj diris al li, ke la episkopoj subtenas ilin.

Savanto: "La episkopojn, kiuj subtenas ilin – vi ne devas aŭskulti ilin sub iuj cirkonstancoj." Savanto: "Aŭskultu min, mia filino."

Mi: "Mi ĉiam kredos, ke Vi estas kun mi kaj ĉe mia flanko."

Savanto: "Jes, kredu tion, mia filino."

Mi: "Kion mi devas scii, kiam io venas al mi?"

Savanto: "Satanulo vin kribrigos. Vi ankaŭ parolos kun la episkopo. Mi parolos por vi. Restu fidela al mi kaj stari firme. Satano akuzos vin pri multaj kulpoj. Tiuj ne estas viaj kulpoj. Tiuj estas la kulpoj, kiujn faras la Eklezio. Vi ricevos multajn minacojn. Ne akceptu tiujn minacojn. Restu fidela al la vero, ĉar finfine la vero venkos. Ne estu tiel impeta. Ekzercu paciencon."

Mi: "Dankon pro ĉi tiuj afablaj vortoj."

Vespere, okazis rekviema meso en la preĝejo en Rot. Patro Vogt estis malsana. Patro Vetter celebris la Sanktan Meson.

Poste, je la 20-a horo — preĝgrupo. Estis multaj homoj tie. Patro Dochart aŭskultis konfesojn.

Holger, kiu ofte preĝis kun mi la Anĝeluson en la kapelo ĉe la laborejo dum la tagmanĝo, aliĝis al mi en la preĝgrupo hodiaŭ unuafoje. Li estis ĉi tie kun Christoph el Hirschhorn.

Mi havas la gripon kaj estas malsanlibera.

28/01/92 — Mardo

Mi restis en la lito kaj preĝis. Hieraŭ vespere Fridolin telefonis al mi kaj demandis, ĉu mi povus demandi la Savanton, ĉu okazis mariaj aperoj en la pasinteco en Luksemburgo, kie loĝas Claude. Mi diris al Fridolin, ke mi hontus demandi al la Savanto tian aferon kaj ke mi ne certas, ĉu mi farus tion, ĉar tio ŝajnis al mi pura scivolemo, kaj tio ne plaĉas al mi. Sed hodiaŭ, post la preĝo kaj dum mi estis en unueco kun la Savanto dum spirita komunio, mi ja finfine demandis.

Savanto: "Jes, mia filino, tio ĝustas. Tie estis Maria-apero." Mi demandis, ĉu estis nur unu.

Savanto: "Pluraj."

Iu trifoje sonorigis la pordon, sed kiam mi iris malfermi ĝin, neniuj estis tie. Mi daŭrigis preĝi kaj denove unuiĝis kun la Savanto. Mi demandis pri Patro Vetter, la anstataŭanto de Patro Vogt. Li distribuis la Sanktan Komunion tiel rapide, ke ĝi preskaŭ denove elfalis el mia buŝo. Mi demandis la Savanton, ĉu tio estis mia kulpo.

Savanto: "La pastro disdonas Sanktan Komunionon sen reverenco."

Je la 9:25 matene mi estis denove ĝenita. Fridolin denove sonoris kaj demandis pri la aperoj en Luksemburgo. Mi diris al li, kion diris la Savanto.

Poste, mi unuiĝis kun la Savanto trian fojon kaj plue demandis:

"Savanto, kial la pastro distribuis la Sanktan Komunion tiel rapide? Li havis sufiĉe da tempo. Mi plue demandis, ĉu tio estis pro la granda nombro da homoj kaj ĉar ne ĉeestis komuniaj helpantoj.

Savanto: "Jes, tio estas timo de homoj. La malpura spirito unue provas enplantigi timon de homoj en la pastron."

Mi diris, ke Erich opiniis, ke estas bele, kiel Patro Vetter faris tion.

Savanto: "Ne ĉiuj vidas aferojn sammaniere. Vi ĉiam vidas pli ol la aliaj."

Kiam, ricevinte la Sanktan Hoston, la Hosto pendis duonvoje el mia buŝo, mi estis ĵus uzonta mian fingron por puŝi la Hoston en mian buŝon. Tiam mi aŭdis voĉon: "Ne tuŝu ĝin per via fingro." Do mi ne faris tion, kaj ĝuste en tiu momento la Sankta Hostio eniris mian buŝon. Hodiaŭ mi demandis la Savanton, kiu tiel parolis al mi hieraŭ, ĉar en la momento kiam mi aŭdis la voĉon, mi ankoraŭ ne estis unuiĝinta kun la Savanto.

Savanto: "Tio estis via gardaĝelo. Li ofte parolas al vi."

Mi: "Kiel bone estas, ke mi veneras la Gardanĝelon kaj preĝas al li." Hieraŭ vespere en la preĝgrupo:

Dum la aliaj ricevis la Sanktan Komunion, mi unuiĝis kun la

Savanto spirite, ĉar mi jam ricevis Sanktan Komunion en la preĝejo en Rot. Mi sentis min maltrankvila kaj povis min kunigi kun la Savanto nur post kelkaj minutoj. Mi demandis la Savanton, kio tio estis.

Savanto: "La malpura spirito provas enŝteliĝi kaj preni mian lokon, sed kiam Mi estas tie, li sentas Mian ĉeeston kaj retiriĝas. Ĉiu animo devas konscii, kiu estas en ĝia loĝejo. Nur kiam la loĝejo estas pura kaj libera, Mi eniras."

Poste, mi estis tiel unuiĝinta kun la Savanto, ke mi tute ne volis disiĝi de li, sed la homoj atendis, ke mi daŭrigu preĝi kun ili, kvankam la pastro, Patro Dochart, staris apud mi.

Mi demandis la Savanton, ĉu estis ĝuste, ke mi rompis mian union kun li. Savanto: "Ĉiu estas libera fari laŭ sia volo; neniuj povas apartigi vin de mi krom per via propra volo."

Kiam mi malfermis miajn okulojn hieraŭ, ĉiuj rigardis min, ĉar mi verŝajne estis unuiĝinta kun la Savanto pli longe ol la aliaj. Ho, se nur la aliaj sciis, kiel bele estas, ankaŭ ili restus unuiĝintaj kun li pli longe. Poste, mi preĝis la preĝon 'Animo de Kristo—sankciigu min' kun la tuta preĝgrupo. La Savanto diris al mi hodiaŭ denove, ke mi estas dorno en la flanko de la malpura spirito, sed mi ankoraŭ ne plene komprenas tion. Mi prenas al koro unu frazon: Luko 21:36 'Estu ĉiam viglaj kaj preĝu, por ke vi povu eskapi ĉion, kio estas pri okazi, kaj stari antaŭ la Filo de la homo.'

Je la 15a horo mi preĝis hejme al Nia Damo, petante ŝin gvidi min al la Savanto.

Mi demandis la Savanton pri Claude el Luksemburgo, kiun mi ankoraŭ ne konas persone, sed por kiu mi jam multe preĝis.

Savanto: "Li estas elektita. Li fariĝos pastro. Oni devas multe preĝi por li." Mi diris: "Li estas sub tia atako."

Savanto: "Ĉiuj, kiuj estas elektitaj, estas elmetitaj al fortaj tentoj." Mi demandis kial.

Savanto: "Mia filino, Satano volas esti la venkinto." Mi: "Ĉu estas ia espero por Klozo?"

Savanto: "Satan baldaŭ estos venkita."

Mi: "Do estas espero." Savanto:

"Jes, vi povas esperi."

Mi: "Jes, Savanto, sed li nun laboras pri ĝi."

Savanto: "Li ne kontentiĝos pri ĉi tiu laboro."

Tiam mi demandis la Savanton pri la nova studento en Landershofen, Andreas.

Fridolin rekomendis, ke mi preĝu por li.

Savanto: "Ĉi tiuj estas tentoj, kiujn li devas travivi." Mi: "De vi, aŭ de la malpura spirito?"

Savanto: "De la malpura spirito. Ĉar la malpura spirito nenion pli amas ol devigi pastrojn ricevi la Komunion en la manon."

Mi demandis kial.

Savanto: "Ĉar mankas respekto. Satano konas la malfortojn de la homoj." Mi:

"Ĉu mi povas diri tion al Fridolin?"

Savanto: "Tial mi diris al vi."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj mia Dio, mi diros al li.

Mi tuj telefonis al Fridolino kaj rakontis al li ĉion. Li ĉion notis. Tiam li diris: "Stranga. Hieraŭ mi ne kuraĝis demandi, ĉu vi povus demandi la Savanton, ĉu Claude estas elektita.

Mi volis scii, kaj vi demandis la Savanton. Mi diris al li, ke por mi tio estis konfirmo, ke ĝi estis ĝusta.

29 jan 92 — merkredo

Mi preĝis en la lito. Post longa preĝo, mi diris al la Savanto, ke mi estas granda peko. Ju pli mi proksimiĝas al la Savanto, des pli mi sentas min pli granda pekulo. Mi ploris kaj komence vere ne kuraĝis peti ion ajn de la Savanto. Sed tiam mi petis nome de mia filo, ĉu li ankoraŭ havas ŝancon fariĝi pastro.

Savanto: "Lasu tion al mi."

Tiam mi demandis, ĉu mi entute devus daŭrigi, konsiderante ke mi rifuzis la komunio-helpantojn.

Savanto: "Faru, mia filino, tion, kion mi diris al vi ĝis nun."

Mi demandis, ĉu mi devas silenti kiel Fratino Faŭstina. La

Savanto: "Vi ne bezonas silenti; la tempoj tion postulas." Mi: "Mi ne komprenas, ke la tempoj tion postulas."

Savanto: "Mia filino, ni havas tre malmulte da tempo.

Tio denove estis neklara al mi, kaj mi demandis, ĉu temas pri io simila al kiam mi iras al laboro kaj provas esti pli rapida, por ne malfrui.

Savanto: "Kaj mi volas, ke vi estu tie, kie mi bezonas vin." Mi: "Sed la tempo estas eterna."

Savanto: "Por mi."

Mi: "Do ni havas limigitan tempon." Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Do kiu ankoraŭ povas esti savita?" Savanto:

"Tre malmultaj. Ili ĉiuj scias, kion ili faras."

Mi: "Sed vi diris sur la kruco, 'Patro, pardonu ilin, ĉar ili ne scias, kion ili faras.'" Savanto: "Ili ĉiuj havis tempon por ekkompreni, kion ili faras."

Mi: "Tiom da abomenaĵo kaj malrespekto. Mi vidas la mondon en granda peko."

Savanto: "Kaj mi ne plu povas levi ĝin."

Mi: "Sinjoro, vi diras, ke vi havas la eternecon por puni ilin."

Savanto: "Ho, mia filino, ĝi transbordiĝas de abomenaĵoj."

Estis tiel malfacile por mi, ke mi ne plu povis fari demandojn aŭ paroli kun la Savanto. Mi devas unue akcepti tion.

Mi: "Ho Sinjoro, ĉu mi entute iru al pastro?"

Savanto: "Ĉu vi nun povas?" Mi diris: "Ne."

Savanto: "Lasu tion al mi."

Mi estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Sed mi ne povis skribi tiom, kiom mi volus. Tio ne estas facila; oni ĉiam devas esti tre koncentrita kaj resti trankvila, por povi daŭre aŭdi la Savanton.

Hodiaŭ matene mi preĝis de la 6:40 ĝis la 9:50.

Je la 11-a matene mi iris al la preĝejo en Rot. Ĝuste antaŭ la altaro de Nia Damo, mi ekbruligis du kandelojn. Mi preĝis la Kranon de Dia Mizerikordo por la tuta mondo. Mi jam estis preĝinta la Doloran Rozarion hejme.

Posttagmeze, mi promenis en la arbaro kaj preĝis plurajn Rozariojn por multaj intencoj.

La vetero estis agrabla kaj la suno brilis. Poste mi haltis, kantis la Lourdes-Saluton

Maria, kaj subite denove estis multaj birdoj tie, fajfante kaj kantante kun mi.

Estis tre bele. Ĉar mi ĉiuokaze pasis preter la tombejo, mi iris al la tombo de la forpasinta Patro Köstl kaj preĝis tie.

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Messon en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Mi ploris dum la Rozario antaŭ la Sankta Meso, dum la Sankta Meso kaj poste. Mi ne povis retenigi miajn larmojn, kvazaŭ iu plorus kun mi.

30-a de januaro 1992 — ĵaŭdo

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo en la lito. Tiam mi unuiĝis kun la Savanto, kaj ploris denove. Do mi demandis la Savanton pri hieraŭ, kiam mi tiom multe ploris en la Kapelo de Sankta Roĥo.

Savanto: "Via Jesuo ploras kun vi, pro la stato de la mondo."

Estis silento kaj profunda trankvilo. Mi diris al la Savanto:

"Vi parolas al mi tro malmulte."

Savanto: "Dio, kiu amas, parolas

malmulte." Mi: "Sed mi ne aŭdas vin tre

bone." Savanto: "Sed vi komprenis." Mi:

"Jes."

Hieraŭ mi genuis sola ĉe la komuniarelo kaj tial mi demandis nome de la homoj, kiuj ricevas Sanktan Komunion starante.

Savanto: "Stari kaj genui ĉe la Sankta Komunio estas afero de tio, kiel ĉiu persono honoras min." Mi: "Se la fideluloj staras, ĉu ili tiam honoras vin?"

Savanto: "Ne. Tio estas fiero."

Mi: "Sed la pastroj, kiam ili donas Sanktan Komunion unu al la alia, ili staras."

Savanto: "Pastro estas dua Kristo; oni devas honorigi lin. Pastro, kiu estas en la graco de Dio, ne devigos iun stari dum ricevo de la Sankta Komunio."

Savanto: "La malpura spirito ne povas devigi iun ajn, nur se la persono cedas al ĝia volo."

Savanto: "Diru al la homoj, ke ili preĝu ĉiutage: 'Sinjoro, liberigu nin de la timo de la homo. Ĉar preskaŭ ĉiuj fariĝis ĝia predo.'"

Mi: "Kion gravas por mi scii pri la timo de homo?" Savanto: "La timo de homo estas ĉiam kaŭzita de Satano."

Mi: "Sed ni estas infanoj de Dio, ne infanoj de Satano."

Savanto: "Tial oni devas havi respekton al Dio kaj ne al Satano."

Savanto: "Kiel malmulte homoj preĝas, 'Sinjoro, donu al ni la donon de distingado de spiritoj.'"

Mi: "Do oni devas peti ĉion."

Savanto: "Jes, mia filino. Timo de homoj estas granda malbono, kiu povas turmenti homojn."

Mi: "Ĉu la timo de homoj povas konduki homojn al infero?"

Savanto: "JES."

Mi: "Ĉu la pastroj kredos tion?" Savanto:

"Nur kelkaj."

Dum la tuta tempo mi sentis varmon kaj pacon, specialan silenton en mi. Ĝi estas tre bela sento, kaj oni sentas kvazaŭ oni estas detachita de ĉiuj mondaj aferoj. Mi dankas vin, mia Sinjoro. En tia momento mia fido estas aparte profunda. En ĉi tiuj momentoj de unuiĝo mi ne havas eĉ etan dubon nek senton, ke io povus esti malĝusta ĉe mi. 'Kial ĝi ne povas ĉiam resti tiel? Kial ĉi tiuj konstantaj tentoj ĉiam venas al mi?' mi diris al la Savanto

Savanto: "Vi estos liberigita de ili nur en la Ĉielo."

Mi: "Ĉu vi celas Paradizon?"

Savanto: "Jes, jes, vi ĝuste divenis."

Mi: "Mi amas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, per mia tuta koro, per mia tuta estaĵo." Savanto: "Ankaŭ mi amas vin, mia filino, iru en paco."

De la 9-a ĝis la 11-a mi diris multajn preĝojn kaj la Rozarion de la Sankta Spirito. Poste mi estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Mi devas ankaŭ menciigi, ke hieraŭ nokte inter 2:00 kaj 3:00 matene.

Posttagmeze en la arbaro, mi preĝis du pliajn Rozariojn en la latina lingvo kaj aliajn preĝojn. Post la unua Rozario, la birdoj denove bele kantis kun mi, la Saluton Maria de Lourdes.

Jam de pluraj tagoj mi preĝas por Patro Lesch, kiun mi renkontis en la Kapelo de Sankta Roĥo.

Forto tiris min al li por paroli kun li. Kiam mi revenis el la arbaro, mi iris al la statuo de Nia Damo kaj preĝis tie, poste mi iris al la Kruco de Jesuo kaj mallonge preĝis. Tiam mi unuiĝis kun la Savanto. Mi estis iom senpacienca kaj ne atente observis mian animon.

Kvankam mi ankaŭ trovis silenton en mi mem, la jeno okazis:

Mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al Patro Lesch, ĉu tio estas la volo de la Savanto, kaj ĉu la pastro parolos al mi.

Tiam la voĉo parolis. "Kion vi volas kun la pastro?"

Mi hezite diris: "Por konfesi, kaj por paroli pri tio, kion Vi diris al mi dum la lastaj tagoj."

La voĉo: "Vi ne bezonas iri al li. Restu hejme hodiaŭ."

Unue mi surpriziĝis; mi pripensis ĝin kaj ripetis la vortojn al mi mem "restu hejme hodiaŭ", kaj mi scivolis, kio tio estis, certe la Savanto volis, ke mi estu en la preĝejo hodiaŭ.

Mi komencis dubi kaj faris la signon de la kruco. Tiam mi denove unuiĝis kun la Savanto.

Tiam mi aŭdis:

"Ĉu vi nun rekonas mian voĉon?"

En mia menso mi diris al mi mem: "Ne tute."

Tiam mi aŭdis: "Iru al la pastro. Li parolos al vi."

Mi diris al la Savanto: "Mi devas zorgi por vidi, ĉu la malpura spirito parolis al mi, kaj mi skribis tion en mian taglibron."

Savanto: "Ĉio ĝis nun estas ĝusta. Se tio estus la kazo, mi jam estus atentiginta vin pri tio."

Post tio, mi iris al Patro Lesch sentante min trankviligita. Mi parolis kun li de ĉirkaŭ la 17:30 ĝis la 18:30. Li diris al mi tion, kion mi bezonis scii, kaj tio helpis min. Patro Lesch devenas el la Saarlando kaj estas misiisto en Afriko; li nuntempe estas en spirita ekzerco en Mingolsheim. Li atente aŭskultis min kaj diris, ke mi daŭre aŭskultu la voĉon kaj nepre ĉion skribu, ĉar la Savanto volas ripeti certajn aferojn. Fine, mi konfesis al li. Mi diris al li, ke kvankam ili estas venialaj pekoj, ili pezas sur mi kaj mi volis esti tute pura. Poste mi eniris la kapelon, preĝis la kvar Staciojn de la Kruco kaj poste la Rozarion kun la fideluloj: Patro Lesch celebris la Sanktan Meson. Estis tre bele.

31-a de januaro 1992 — vendredo

Mi preĝis dum pli ol horo en la lito. Kiam mi finis preĝi la Doloran Rozarion, mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Mi demandis la Savanton: "Ĉu estis demono, kiu unue parolis al mi hieraŭ?" Savanto: "Jes."

Mi: "Kaj kiu ĝi estis?"

Savanto: "La demono Lucifero. Mi permesis, ke vi estu tentata." Savanto: "Tiel li trompas preskaŭ ĉiujn homojn."

Mi rememoris la hieraŭon kaj la voĉon de la demono. En tiu voĉo ne estis mildeco, kiel en tiu de la Savanto, sed ĝi estis komanda, akra voĉo.

Tiam mi diris al la Savanto: "Sed mi parolis al Vi, do kial li povas paroli al mi?"

Savanto: "Mi permesis tion; alie li ne rajtas fari tion."

Oni devas ĉiam resti vigla, ĉar, kiel diris la Savanto, li trompas preskaŭ ĉiujn homojn.

Mi: "Mi parolis kun Patro Lesch hieraŭ dum ĉirkaŭ unu horo. Ĉu tio servis al celo?" Savanto: "Jes, ĝi servis al celo, al granda celo por li."

Nuntempe mi sentas doloron en mia dekstra mano kaj dekstra piedo, en la lokoj kie la Savanto estis trapikita per najloj. Tio okazis ofte, foje malpli, foje pli. Foje mi povis krei pro doloro.

Mi demandis la Savanton, kion tio celis signifi.

Savanto: "Tio estas Satano. Sed Mi forprenos de vi la grandan doloron."

Kiam mi preĝas dum tiu doloro, "Mi oferumas ĉi tiun doloron por la savo de multaj animoj" aŭ "Ke multaj animoj konvertiĝu per ĉi tio", la doloro ofte malaperas. Estas tute same pri miaj kapdoloroj; kiam mi preĝas kaj kunigas miajn kapdolorojn kun la suferoj de Jesuo por la konvertiĝo de pekuloj, la kapdoloroj malaperas. Ekde mia bapto antaŭ ok jaroj, mi bezonis neniun solan tableton.

Anstataŭe, mi nun uzas multe da bone benita sankta akvo, benitan salon por kuirado, kaj benitajn kandelojn. 'Bone benita' signifas: benita laŭ la malnova rito en la latina lingvo por la savo de korpo kaj animo.

En la malnova rito, ankaŭ la eksorcismo estas preĝata super la sanktigataj objektoj. Tiu ĉi preĝo estas aparte grava en nia tempo. Kaj sanktigita salo estas aldonata al la sankta akvo, ion, kion modernaj pastroj ne plu faras.

Patro Gebhard Heyder konsekrigas aferojn kiel oni devus. Li ankaŭ prenas la necesan tempon por la konsekrado. Mi dankas Dion, ke mi ankoraŭ povis atesti tion.

Post unu horo da preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto kaj demandis lin, kiuj animoj estas en la koto. Ĉar mi rememoris, ke la Savanto diris al mi pli frue, ke mi preĝu por tiuj, kiuj estas en la koto. Mi jam demandis kvin pastrojn, kion tio signifas, kaj ĉiu diris ion malsaman.

Savanto: "Skribu tion. La animoj, kiuj ricevas la Komunion nedigne, estas en la koto." (Koto estas peko.)

Savanto: "La koto naŭzas min."

Mi: "Kiuj animoj ricevas la Komunion nedigne?"

Savanto: "Tiuj, kiuj malestimas la gloron de Dio!"

Savanto: "Tiuj, kiuj ĉeestas la penitencan diservon nur unufoje aŭ dufoje jare kaj ne iras al konfeso, estas en la koto. Ĉiuj pastroj, kiuj (nur) disdonas la Komunion en la manon, estas en la koto. La fideluloj prenas la Plej Sanktan Hostion en siajn manojn; ili estas kunkulpuloj, ĉar ili ne havas respekton al Dio."

Mi: "Do Patro Gebhard Heyder pravis; li diris al mi, ke tiuj, kiuj ricevas la Komunion nedigne, estas en la koto; la aliaj pastroj diris ion alian. Mia loka pastro, Patro Vogt, ne kredis tion, kion diris Patro Gebhard Heyder." Savanto: "Ĉu ili kredis min?"

Mi devas noti: Estas interese, ke la kvar aliaj pastroj, kiujn mi demandis, ankaŭ disdonadas la Komunion en la manon kaj sur la langon.

Patro Gebhard Heyder neniam donis Sanktan Komunion en la manon; li nur distribuis Komunion sur la langon, kiel konvenas. Mi konas aliajn pastrojn, kiuj ankaŭ nur distribuas Komunion sur la langon. Danku Dion, ke ankoraŭ ekzistas pastroj, kiuj ne distribuas Komunion en la manon.

Savanto: "Petu, ke ĉi tiu malpuraĵo estu forigita el la Eklezio." Mi: "Ho

Savanto, kiom malmultaj ricevas la Komunion sur la lango.

Savanto: "Kaj kiel malmultaj estas sur la mallarĝa vojo, kiu kondukas al mi.

La larĝa vojo estas troplena. Nuntempe, estas pli da pekuloj ene de la Eklezio ol ekstere." Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi ne povas plu skribi.

Ĝi estas tro peza por mi, kaj mi sentas kvazaŭ ĉi tiu peko pezus sur mi. Mi ploras; estas amare malfacile por mi.

Mi: "Kiu kredos min?"

Savanto: "Ne zorgu pri tio, kiu kredos vin. Tio estas mia problemo."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj mia Dio, mi faras tion, kion Vi ordonis al mi, kaj ĉion, kion mi kapablas fari."

Poste mi preĝis por ĉiuj, kiuj ricevas la Komunionon en siaj manoj, ke Dio pardonu ilin kaj donu al ili profundan penton, kaj veku en ili respekton al Dio. Mi preĝis por la homoj, ke ili ĉiuj ricevu la lumon kaj komprenu, ke tio estas ofendo kontraŭ Dio.

Post tio, mi ricevis multajn graciajn. Mi sentis varmon en mia koro, profundan pacon, kaj la ŝarĝo, kiun mi portis antaŭe, malaperis.

Mi diris: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio. Vi donas kaj vi prenas." Tiam mi preĝis iom pli fervore,

kaj la Savanto diris: "Iru en paco."

Kun granda ĝojo, mi tiam pasigis plian horon legante bonan libron.

11:50 matene: Mi iris al la kuracisto. Dum mi sidis en la atendĉambro, mi aŭdis internan voĉon:

"Preĝu." Unue mi sentis malpuran spiriton en virino, poste en du viroj. Mi estis sub spirita atako kaj preĝis por ili. Tiam mi ekhavis kapdoloron, kiu fariĝis ĉiam pli severa. La flegisto forgesis pri mi kaj prioritatis aliajn pacientojn. Mi oferis ĉi tiun paciencon por pastroj, kiuj distribuas la Sanktan Komunion tro rapide. Paseis ĉirkaŭ 45 minutoj, tiam la flegisto venis kaj pardonpetis pro tio, ke li forgesis pri mi.

Mi diris al ŝi: "Ne, vi ne forgesis min; tio estis la volo de Dio. Ĉar mi preĝis por la pacientoj; estis demonoj en ili."

Kiam mi sidis kun la kuracisto, ni ekparolis pri Dio. Mia kapdoloro plimalboniĝis, kaj mi pensis, ke mia kapo baldaŭ eksplodos. Mi diris al la kuracisto, ke tiuj estis suferoj de ekspio, kaj ke mi oferis ilin por la konvertiĝo de pekuloj kaj la savo de animoj.

La kuracisto diris, ke li ne farus tian aferon. Li mezuris mian sangopremon kaj diris: "Mi ne kuraĝus diri tion."

Mi demandis, 'Kiom?'

Mia sangopremo estis 180/90.

Mia kapo estis tute ruĝa kaj mi havis tre severan kapdoloron.

La kuracisto preskribis ion por mia alta sangopremo. Mi hejmeniris kaj enlitiĝis.

Hejme, la doloro eĉ plimalboniĝis. Kun tiu ĉi kapdoloro, mi preĝis la Staciojn de la Kruco kaj poste la devotadon al la Sep Lastaj Vortoj de Jesuo.

Je la 15-a la doloro malaperis. Tamen, mi ne prenis iun ajn medikamenton. Poste mi sentis min sufiĉe malforta, kaj je la 15:30 mi denove leviĝis, kvazaŭ nenio okazis. La doloro tute malaperis.

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton: "Bonvolu, Savanto, diru al mi, ĉu tiuj estis inter la 12:00 kaj la 15-a horo, ĉu tio estis la ekspiaciaj suferoj, kiujn vi donis al mi?" La Savanto: "Jes."

Mi diris, demandante, ke tio ne estis la unua fojo. Savanto: "Ne."

"Ĉu vi volas ĝin denove?"

Mi: "Jes, se per tio animoj povas esti savitaj. Sed,

Savanto, vi scias, kiom multe mi povas elteni.

01/02/92 — Sabato

7:15 matene dum la Sankta Meso en Waghäusel.

Posttagmeze, mi unuiĝis kun la Savanto kaj demandis pri la 'Eterna Lumo', ĉar ĝi estingiĝis en la presbiterio de la preĝejo. Mi estis en la presbiterio de la preĝejo kaj ne povis elteni, ke la Eterna Lumo estingiĝis. Tio kaŭzis al mi internan turmenton kaj mi ne povis preĝi. Mi demandis la Savanton, ĉu estas ĝuste voki iun por ekbruligi ĝin.

Savanto: "Vi tre bone agis."

Mi plue demandis la Savanton, ĉu mi devus iri al Patro Vogt por paroli kun li pri la zorgoj de Jesuo?

Savanto: "Atendu iom pli longe."

Mi: "Tio signifas, ke mi devus preĝi por li."

Savanto: "Tio ĝustas."

17:10: Mi hejmenvenis kaj tuj preĝis por Pastoro Vogt dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Tuj poste, mia animo estis atakita. Mi tiam daŭrigis preĝi dum plia horo seninterrompe. Mia edzo estis proksime, sed li estis interne malkontenta, senkvieta kaj kolera. Ĉio ĝenis lin.

Mi sciis, ke la malpuraj spiritoj revenis kaj preĝis eĉ pli.

Poste, alvenis vizitanto. Tiu vizitanto eĉ ne sciis, ĉu li estis baptita, ĉar lia patro estis parto de la alta komando de la Serba Komunista Armeo.

Estis tre malfacile por mi; mi ofte humiligis min kaj provis helpi lin pri liaj problemoj. Profunde en mi, mi sentis kvazaŭ la tuta serba armeo estus surmininta min. Dum tiu tempo, mi ankaŭ ne povis paroli kun mia edzo, do mi daŭrigis preĝi ĝis la armeo de malpuraj spiritoj foriris kaj la etoso pliboniĝis.

02/02/92 – Dimanĉo — Kandelmaso

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo. Mi diris al la Savanto, ke mi rimarkis, ke kiam mi preĝas por la pastroj, mi tiam estas aparte atakata.

Savanto: "Havi bonan pastron postulas grandan forton por batali kontraŭ la diablo. Vi multe preĝis por via pastro. Ne forgesu, ke bona pastro estas dua Jesuo. Kaj por dua Jesuo, necesas multe da preĝado."

Mi: "Mi sentas, ke la malpuraj spiritoj ankaŭ venas sur mian edzon por tenti min.

Savanto: "Li devas pli preĝi."

Mi: "Sed ĉi tiu lukto kun mia edzo daŭris senĉese dum ĉirkaŭ tri horoj hieraŭ." Savanto: "Satanas furiozas, ĉar vi forprenas multajn animojn de li."

Mi: "Mi ne timas batali kontraŭ li." Savanto: "Mi forprenis tiun timon de vi."

Mi: "Mi ne ĉesos batali, ĉar mi amas vin, ĉar ĉiuj animoj apartenas al vi." Savanto: "Tio estas vera. Sed Satano ankaŭ volas ilin."

Mi: "Do la batalo estos konstanta?" Savanto:

"Jes, ĝis la lasta cendo estos pagita." Mi: "Mi tute ne komprenas ĉi tion."

Savanto: "Ĝis la lasta peko estos ekspiita."

Mi: "Ho Savanto, ĉu mi ne plu skribu?"

Savanto: "Jes, skribu; homoj devas preĝi tre multe, senĉese. La malbono superas la bonon. Homoj estas en profunda koto. La koto minacas sufoki la homaron."

Mi ne povas skribi pli nun, ĉar mi trovas malfacile skribi ĉion ĉi.

Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio; mi amas vin, kaj mi amas vin ankaŭ pro tiuj, kiuj ne amas vin.

Mi ĉiam adoras kaj laŭdos vin pro tiuj, kiuj ne faras tion.

Mia Sinjoro, mi metas ĉion, kio venas al mi, en Viajn manojn pere de la Senmakula Koro de Maria.

03.02.92 - Lundo

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste skribas mian taglibron.

Savanto: "Estu certa, ke tio, kion vi skribis, estas ĝusta. La malpura spirito ĉiam provos forigi vin de la vero."

Mi: "Donu gracon ankaŭ al la aliaj."

Savanto: "Se ili ĝin akceptos."

(Mi pensis pri mia edzo kaj pri la homoj, kiuj suferas afliktojn). Mi: "Kio ne plaĉas al Vi pri nia preĝgrupo?"

Savanto: "Al ili mankas humileco; ankoraŭ estas tiom da fiero." Mi: "Kaj ĉu mi diru tion al ili?"

Savanto: "Vi devas diri tion al ili. Ili ne devas fermi siajn korojn, alie mi ne povas doni al ili gracon."

Mi: "Kial tio estas?"

Savanto: "Ili devas preĝi piece. Preĝo devas veni el la koro kaj ne nur el la buŝo."

Mi: "Kion vi povas diri al ni pri konfesado?"

Savanto: "Devas esti pli da pentado. La rezolucio kutime mankas. Restu fidelaj al mi.

Savanto: "Preĝu pli ol vi ĝis nun faris."

Mi: "Savanto, certe estos iuj, kiuj ne kredos tion, kion mi diris al ili." Savanto: "Vi diris; tio sufiĉas."

Mi: "Kiel mi komprenu, ke tio sufiĉas?" Savanto:

"Aŭskultu, kiu havas orelojn."

Mi daŭre preĝis fervore, precipe por mia preĝgrupo, petante ilian resaniĝon. Entute mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo.

Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

Poste, je la 20:00, nia preĝgrupo kunvenis kaj mi rakontis, kion diris la Savanto. La preĝoj tiun vesperon estis multe pli belaj kaj piemaj ol kutime.

Post la preĝgrupo, mi ankaŭ rakontis al Patro Dochart. Tamen, li ne komentis pri tio.

04/02/92 — Mardo

Frue matene, mi estis absorbita en preĝo dum ĉirkaŭ du horoj. Hieraŭ vespere en la preĝgrupo mi ricevis spiritan komunion; antaŭ tio, mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot kaj ricevis sakramentan komunion. Mi demandis la Savanton, ĉu Li ne estis kun mi hieraŭ vespere, kiam mi ricevis spiritan komunion.

Savanto: "Mi estis kun vi."

Mi: "Kial mia koro tiel forte batis? Sinjoro, Vi ne parolas al mi." Savanto:

"Via Sinjoro parolas kiam Li volas."

La Savanto silentis.

Mi ploris kaj diris: "Kiel povas esti nenio sen Dio?"

Tamen, mi troviĝas en stato de trankvilo kaj paco. Mi ne estas sola; la Sinjoro estas kun mi, sed Li silentas. Mi kutime ne povas imagi, ke Dio dormas.

Tiam mi sentis aparte agrablan trankvilon. Mi sentis min libera de ĉio kaj mi povus resti tiel dum horoj, ĉar mi kredas, ke vi estas kun mi, Sinjoro.

La Sinjoro forprenis la dubojn, kiujn mi havis. Nenio restis. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio; estis kvazaŭ mia animo resaniĝus de la hieraŭa doloro, ĉar mi suferis pro la koto en la preĝejo. Mi sentis min kiel etinfano tenata en la brakoj de la Patro, ripozanta kontraŭ lia brusto. La infano estas amata de la Patro, kaj tiu amo sufiĉas por la infano, do ĝi daŭre ripozas en liaj brakoj.

Kiom rapide aperas la malbono. Iom poste mi aŭdis voĉon:

"Ĉu vi nun estas unuiĝinta?"

Mi diris "Jes", sed mi kredas, ke tio ne estas la voĉo de mia Sinjoro; la voĉo de mia Sinjoro sonas alimaniere. Nek mi vere aŭdis la voĉon el la profundo de mia koro, kiel mi kutime faras. Eble ĝi estis denove la babilemulo, la malpura spirito aganta, kiu nur volas konfuzi min.

Do mi denove preĝis por forpeli lin; alie, mi ne liberiĝos de li.

Ĉar li nur volas ĵeti min en maltrankvilon, konfuzon kaj dubon; ĝi estas nur la malpura spirito. Vespere en Rot, en la preĝejo por la Rozario kaj ĉe la Sankta Meso.

05.02.92 — Merkredo

Min ĝenis, ĉar pastro havis tiun fiksrigardon en siaj okuloj dum mia konfesio. Estis repuŝe rigardi en liajn okulojn. Mi neniam spertis ion similan kun Patro Gebhard Heyder. Mi demandis la Savanton pri tio.

Savanto: "Ĝi estis malpura spirito, kiu provis detrui vian firman kredon." Mi: "Ĉu la pastro scias, kion li faras per siaj okuloj?"

Savanto: "Jes, li scias. Ĉi tiuj estas tentoj, kiujn via animo sentas kaj rezistas." Mi jam spertis ĉi tiun fiksrigardon trifoje.

Mi: "Kial li faras tion?"

Savanto: "Ĉar al li mankas supernatura fido. Tre malmultaj pastroj havas supernaturan fidon."

Ĉi tiu pastro ne kredas min pri la ekskomuniko. Ankaŭ mia edzo ne. Mi: "Kion mi diru al ili, se ili ne kredas min?"

Savanto: "Plej bone estas resti silenta."

Mi: "Kion mi atingas per silento?" Savanto:

"Humilecon."

Mi parolis intime kun la Savanto ankoraŭ sufiĉe longe. Tiam mi diris al la

Savanto: "Mi malamas mondajn aferojn."

Savanto: "Skribu tion."

Mi: "Kiom malmulte da tempo ni havas por prepari nin por la ĉiela vivo. Kiom mi ĝojas, ke mi forĵetis la televidilon el la apartamento. Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi ne povas sufiĉe danki vin pro tio."

07/02/92 – Vendredo

En tiu ĉi tago mi estis hejme. Mi preĝis de la 7:00 ĝis la 8:30 matene. Mi demandis la Savanton, ĉu mi devos denove suferi la dolorojn de pentofaro."

Savanto: "Vi denove havos ekspiajn suferojn."

Mi: "Mi oferigos ilin, por ke la paroĥestro preĝu la Rozarion kun la fideluloj antaŭ la Sankta Meso, ĝuste kiel deziras la Savanto. Kaj por ke la paroĥestro distribuadu la Sanktan Komunion nur sur la langon, kaj ke la laikoj ne plu distribuadu la Sanktan Komunion."

Krome, mi oferadas ĉi tiujn suferojn, por ke la pastro estu liberigita de timo de homoj, kaj mi petas vin, kara Savanto, ke al li estu donita humileco.

Savanto: "Skribu, mia filino. Faru reparacion por ĉiuj, kiuj ofendas Min en via urbo kaj kiuj ricevas Sanktan Komunion senrespekte."

Mi: "Mi petegas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, donu al mi multajn graciojn, por ke mi povu elteni la suferojn, kiujn vi donas al mi. Mi akceptos ĉi tiujn suferojn, ankaŭ pro granda amo al vi, mia Sinjoro kaj mia Dio, kaj por la savo de la animoj, kiuj estas sur la larĝa vojo.

Mia Sinjoro kaj mia Dio, sed fariĝu Via volo. Savanto:

"Faru, kiel vi skribis, mia filino."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, anticipe pro la suferoj, kiujn vi donos al mi. Mi pretas suferi kun vi, ĉar vi pli bone scias, kion mi povas elteni.

Mi diris al la Savanto, ke mi deziras resti en lia koro kaj senĉese preĝis al li dum pluraj minutoj:

"Mia Savanto, pardonon, gracon kaj kompaton por mi kaj por la tuta mondo.

Mia propra forto estas nenio, sed kun Vi mi povas fari ĉion.

Ĝis la 10:40 mi denove legis en bona libro.

08/02/92 — Sabato

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Waghäusel. Tute ne plaĉis al mi la maniero, kiel Patro Werner Egon celebris la Meson; li eĉ ne diris la intercedojn.

De la 16:20 ĝis la 17:50 mi senĉese preĝis kvar Rozariojn kaj aliajn preĝojn genufleksiĝante, sole por Patro Vogt.

Mi ĝoje oferis ĉi tiun tempon por li, ĉar ankaŭ mi ricevis la gracon fari tion. Sufiĉas, ke Dio vidas, kiom multe mi preĝas por Patro Vogt. Mi scias, ke mi ne amos lin tiom, kiom mi amas Kriston, sed mi deziras fari tion, ĉar li estas la dua Kristo, kaj mi konscias, ke li portas grandan respondecon pri la animoj, kiujn Dio kondukas al li. Tial mi diras, ke oni ne povas sufiĉe preĝi por pastroj, ĉar pastro, kiu vivas en la graco de Dio, povas averti multajn animojn pri la abismo de la infero kaj konduki ilin al paradizo.

09/02/92 – Dimanĉo

De la 6:30 ĝis la 8:00 matene: Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo kaj estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj.

Savanto: "Nuntempe Satano regas la korojn." Mi:

"Sed Vi estas la Reĝo de ĉiuj koroj."

Savanto: "Preskaŭ ĉiuj fermas siajn korojn al mi." Mi:

"Ĉu mi ĝuste skribis tion?" Savanto: "Vi skribis ĝin por mi."

Mi: "Savanto, pro kio ili fermas siajn korojn?"

Savanto: "Pro fiero, manko de amo al mi, malamo, kaj ĉar ili ne volas reveni de la larĝa vojo."

Mi: "Savanto, kiam mi antaŭe ploris, kiam mi diris 'Avertere, avertere', kion vi

Don Bosco diris kaj kio signifas 'ŝanĝu vian vivon', larmoj fluis el miaj okuloj kiel perloj, rapide fluante. Estis tute supernatura kaj mi estis plena de timrespekto. Savanto: "Jes, ili estis ankaŭ miaj larmoj."

Mi: "Mi bezonas bonan spiritan direktoron. Jes, mi havas vin, sed mi ankaŭ bezonas pastron."

Savanto: "Vi ankoraŭ ne povas iri al Patro Vogt. Venos la ĝusta tempo."

Mi: "Savanto, hieraŭ mi preĝis kvar rozariojn por li (Patro Vogt), ĉu tio havis efikon?"

Savanto: "Jes, ĝi efikis sur lin."

Mi: "Savanto, Patro Vogt opinias, ke mi parolas pri mi mem."

Savanto: "Tion vi ĉiuj pensas, sed neniu el vi povas fari ion sen mi."

Savanto: "Kiom da humileco vi ankoraŭ bezonas por rekoni vian kulpon? Preĝu, mia filino, preĝu multe."

Mi ĉeestis la Ruĝan Meson.

Ekde la 13-a horo mi preĝis la Rozarion por Patro Vogt. Mi estis feliĉa, kiam mi vidis lin genuiĝi antaŭ la Sankta Sakramento, preĝante la Devotadon al la Sankta Koro. Mi preĝis, ke li estu modelo por ĉiuj pastroj en la ĉirkaŭaj vilaĝoj. Mi sopiras je pastroj, en kiuj mi vidas nur Jesuon, kaj por tiaj pastroj oni devas preĝi. Ĉar nia Dio havas abundajn graciojn, se nur ni petas ilin. Mi kredas, ke Patro Vogt estas amata pastro, kiam li plenumas la volon de Dio.

Venos tagoj, kiam li komprenos min pli bone ol nun. Mi neniam ĉesos preĝi por li.

14:30. S-ro Pavar telefonis el Svislando. Li telefonas de tempo al tempo. Ni fortigas unu la alian en la kredo. Mi renkontis lin en Jerusalemo. Li estis la sola en la pilgrimgrupo, kiu aŭskultis min. La aliaj kroatoj kaj la pastroj ridis pri mi, mokis min; mi sentis min sola, kvazaŭ forlasita de ĉiuj. Kiam ni marŝis de Jerusalemo al Masado, mi preĝis plurajn rozariojn por la pilgrima grupo kaj por la pastroj. Ĉiuj ekhavis kapdoloron, kaj mi sentis min tiel malpeza, ke mi povus denove supreniri la monton. Per tio, mi ricevis multajn graciojn. S-ro Pavar el Svislando estis la sola en la grupo, kiu kredis je mia konvertiĝo en Medjugorje.

Je la 17:00–18:00 mi komencis legante libron de Fratino Faŭstina. Post unu horo, mi sentis sopiron esti unuiĝinta kun la Savanto. Mi fervore preĝis al la Sinjoro. Sed tentoj ankaŭ venis al mi. Mi amare ploris kaj pensis, ke mi faris ion malĝustan. Poste, tamen, mi trovis pacon. Mi petis la Savanton, ke Li denove diru al mi pri la ricevado de la Komunio sur la lango, kaj promesis kredi Lin.

Savanto: "Mi volas Komunion sur la lango, ricevitan genufleksiĝante kaj kun respekto, per la konsekritaj manoj de la pastro."

Tiam mi demandis pri la altaraj servantoj; mi pensis, ke ĉar ili servas ĉe la meso, ili havas privilegiojn ĉe Dio. Savanto: "Tio validas ankaŭ por la altaraj servantoj."

Mi: "Ĉu tio signifas, ke Patro Vogt ne faras ĝin ĝuste?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Ĉu mi diru tion al li, Sinjoro?"

Savanto: "Mi atendis tion la tutan tempon."

Mi: "Kaj se mi diros tion al li, ĉu li aŭskultos tion, kion diras kaj faras la aliaj pastroj?" La

Savanto: "Li ne faros ĝin tiel, kiel faras la aliaj pastroj, sed la episkopoj postulas tion de li."

Savanto: "La supera episkopo estas la Sankta Patro; li devas aŭskulti lin."

Mi: "Ho, Savanto, mi faros ĉion, por ke vi ne ofendiĝu aŭ malhonorigu. Donu al mi la gracon kaj diru al mi vorton; mi aŭskultas."

Savanto: "Daŭrigu tiel, mia filino."

Ĉirkaŭ la 19-a horo, Maria el Aŭgsburgo telefonis. Mi diris al ŝi, ke ŝi revenu al sia edzon kaj plenumu la volon de Dio. Iam, raporto pri mi estis publikigita en revuo nomata 'Frau im Spiegel'. Maria el Aŭgsburgo legis ĝin, poste skribis al mi kaj vizitis min. Ŝi fariĝis pia kristano. Tiutempe, post la Sankta Komunio, la Savanto diris al mi, ke ŝi revenu al sia edzo. Ĝis hodiaŭ, ŝi ankoraŭ ne faris tion.

Hodiaŭ, post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu pacifismo estas ĝusta, ĉar Fridolin telefonis kaj diris, ke Josef estas pacifisto kaj li ne certis, ĉu tio estas ĝusta. La Savanto: "Mia filino, pacifismo estas ĝusta – ĉiu ankaŭ rajtas defendi sin."

Mi tion ne tute komprenis, ĉar mi ne scias precize, kion signifas pacifismo.

10/02/92 – Lundo

10:00 en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Demandu al mi, kion vi povas elteni." Mi:

"Mi estas tiel nekapabla."

Savanto: "Vi havas min; vi nur bezonas doni min al aliaj. Ĉiu mia vorto estas mia vivo, kaj en tiuj, al kiuj vi donas la vorton, ĝi vivas."

Mi: "Ho mia Dio, kiom grave estas do paroli pri Vi. Nun mi pli komprenas, kiam mi preĝas la Anĝeluson: La Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni."

Denove temas pri tiu nekomprenebla afero por homo.

Mi: "Mi nun komprenas, kiam vi diras al mi, ke mi devus peti nur tion, kion mi povas elteni."

Mi parolis kun du pacientoj pri fido kaj diris al ili, ke ili konfesiĝu. Mi demandis la Savanton, ĉu tio estis la ĝusta afero.

Savanto: "Tio estis ĝusta, daŭrigu." Savanto:

"Profunde amu min, mia filino."

Mi: "Sed mi povas ami vin nur per via amo; kiel mi komprenu tion?" Savanto: "Amu aliajn, kiel vi amus min."

Mi: "Do vi volas esti amata en la animoj de aliaj. Mi petas vin, Savanto, pri la graco ami aliajn tiel, kiel mi amas vin."

Mi diris al la Savanto, ke min doloras, kiam aliaj lin malakceptas.

Savanto: "Ĉi tiu doloro estas mia doloro, kiun vi sentas. Donu al la pacientoj pli da amo."

12:45 ptm en la kapelo de la kliniko: Dum mia unuiĝo kun la Savanto, mi demandis lin, ĉu protestantoj ankaŭ devas konfesi sin.

Savanto: "Jes."

Mi: "Sed ili ne amas la Sanktan Patron."

Savanto: "Do ili ne amas min."

Mi demandis tion, ĉar multaj jam respondis, kiam mi diris al ili, ke ili devus konfesi sin, ke ili estas protestantoj kaj tial ne devas konfesi sin.

Vespere ĉe la Sankta Meso en Rot.

20:00 — Preĝgrupo. Estis tie tiom da homoj, ke iuj devis foriri. Dum duonhoru mi parolis pri tio, kion la Savanto diras al mi. Mi ne estis preparinta min. Sed kiam la Sankta Spirito donas la vortojn, tiam oni devas ilin diri. Virino el la preĝgrupo demandis min; ŝi diris, ke la Sankta Patro ankaŭ donas la Sanktan Komunion en la manojn.

Mi respondis: "La Sankta Patro estis devigita fari tion, ĉar homoj havas liberan volon kaj la episkopoj aprobis ĝin, kaj ĉar ankaŭ la Francmasonoj estas en la Vatikano."

11/02/02 — Mardo

Mi demandis la Savanton, ĉu mia hieraŭa respondo al la virino pri Komunio en la mano kaj la Sankta Patro estis ĝusta.

Savanto: "Vi respondis ĝuste."

12:20 ptm en la kapelo en la preĝejo.

Savanto: "Vi nur devas aŭskulti min."

Mi: "Mia edzo diris, ke mi parolis tro longe hieraŭ en la preĝgrupo." Savanto: "Ĉu iu povas haltigi min, kiam mi parolas?"

Je la 10:40 matene mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste komprenis la aferon pri pacifismo.

Savanto: "Skribu tion, mia filino: pacifismo estas ĝusta. Ĉiu rajtas defendi sin." Mi:

"Ĉu vi povas diri ion pli pri tio?"

Savanto: "Vi havas la Biblion."

Mi: "Savanto, ĉu vi demandus la saman demandon, se vi estus en mia loko?" Savanto: "Vi rajtas demandi min; tio estas tute ĝusta, mia filino."

12-a de februaro 1992 – merkredo

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo. Kiel ĉiam, mi preĝis la Rozarion antaŭ la Sankta Meso. Mi ankaŭ preĝis por la pastro, kiu celebrus la Sanktan Meson.

Mi vidis ĉi tiun pastron duan fojon. Mi ne ŝatis lin, kiam li celebris Sanktan Meson la unuan fojon, kaj hodiaŭ, la duan fojon, li faris la konsekron tiel rapide kaj fine de la Sankta Meso li klinis sin al la altaro kaj ne al la tabernaklo. Mi demandis la Savanton, 'Kion oni devas fari nun?'

Savanto: "Al la tabernaklo."

Mi: "Ĉu mi diru tion al li, Savanto?"

Savanto: "Se vi volas."

Mi unue preĝis por la pastro kaj poste iris al li. Kiam mi frapis ĉe la pordo por demandi, ĉu mi povus paroli kun li. Dum nia konversacio, post kiam mi diris al li, kio estis malĝusta, li tuj komencis defendi sin kaj diris, ke li estas profesoro.

Mi diris al li, ke tiam ĉio estis klara al mi.

Unue mi diris al li, ke li preĝis la Konsekracion tre rapide; li diris, ke ankaŭ la aliaj tiel faris. Mi tiam respondis, ke oni devas obei la Savanton pli ol oni devas obei homojn. Mi klarigis al li, ke mi volis helpi lin kaj ke mi demandis la Savanton post la Sankta Meso, kial li klinis sin al la altaro por adiaŭi, kaj ne al la tabernaklo.

La pastro tiam iom kritikis la pasintecon. Li estis sufiĉe senkvieta kaj fiera. Mi diris al li, ke la Savanto estis tiam la sama Savanto, kiel Li estas hodiaŭ.

La Patro promesis al mi, ke li celebros la Sanktan Meson pli malrapide. Poste mi petis lian benon kaj foriris. Denove, mi ne estis sola. Mi scias, ke la Savanto estis kun mi.

Kiam mi hejmenvenis, mi tuj prenis la telefonon; estis Fridolin. Li diris al mi, ke la juna studento Andreas ne plu ricevas la Komunion sur la lango, ĉar ilia subregent diris, ke estus pli bone por li, se li ricevus la Komunion en la manon.

La **28-an de januaro 1992**, la Savanto jam diris ion al Andreas.

Andreas mensogis al Fridolin. Li elpensis pretekston, dirante, ke liaj lipoj estis fendetiĝintaj kaj tial li ne povis ricevi la Komunion sur la lango.

Sed li ne diris la veron, ke la vic-regento diris tion al li.

Ĉirkaŭ la 13:30 en la kapelo de la kliniko, mi demandis la Savanton pri la preĝejo. Savanto: "Vi povas jam komenci. La tempo venis."

Mi: "Sed mi ankoraŭ ne havas sufiĉe da mono."

Savanto: "Lasu tion al mi."

13-a de februaro 1992 — ĵaŭdo

Mi demandis la Savanton, ĉu nia konversacio havos efikon sur la pastron, kiu tiel rapide celebris la Sanktan Komunion."

Savanto: "La Vorto loĝas en li."

Tiam mi demandis nome de Andreas, la kunlernanto de Fridolin, kial la Savanto permesis al Andreas nun ricevi la Komunion en siaj manoj.

Savanto: "Li havas liberan volon, kaj tiu volo estas malsana."

Mi: "Mi ne povas imagi, ke iuj profesoroj farus tian aferon kaj kuraĝigus teologiajn studentojn ricevi la Komunion en la manon."

Savanto: "Ili estas la skriboj kaj fariseoj, kiuj krucumis min. Por Andreas, oni devas fasti merkrede — tio estas perfido."

Mi: "Kion oni devas fari, kiam la volo estas malsana?"

Savanto: "Fastu kaj preĝu la Psalteron."

14/02/92 — Vendredo

10:30 en la kuracista ĉambro: Mi denove demandis, ĉu mi entute daŭrigu skribi.

Savanto: "Jes, mia filino, skribu vian taglibron, ĝi gravas."

Mi: "Ĉu Vi parolis al mi hieraŭ?" Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Sinjoro, kia estas Via volo? Sciigu al mi nun, kion mi faru, ĉar Vi estas mia spirita gvidanto, sed Sinjoro, nur se tio ankoraŭ estas Via volo."

Savanto: "Preĝu multe, mia filino. Preĝoj estas tre necesaj."

15-a de februaro 1992, sabato

Patro Aemilian bele celebris la Sanktan Meson. Ĝi estis maria devoteco. Mi denove vidis, kiel la Patro staris en la mallumo, sed post la Konsekro, mi vidis ion brilan ĉirkaŭ lia kapo. Mi vidis tion unuafoje, poste ĝi denove malaperis.

Mi multe preĝis por Patro Vogt, tutan psalteron.

Hodiaŭ mi ekkomprenis unu aferon: se oni volas bonan pastron, oni devas peti lin de Dio. Mi tre ŝatas ĉi tiun pastron, kvankam mi scias, ke li ne faras ĉion, kion la Savanto volas. Sed mi esperas, ke iam li fariĝos ekzempla pastro.

Mi foriris el la konfesujo feliĉa; miaj preĝoj estis aŭditaj.

Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, pro ĉi tiu graco, kiun vi donis al la pastro kaj al mi.

16/02/92 Dimanĉo

Mi preĝis dum du horoj hejme antaŭ la Sankta Meso. Dimanĉe, mi volas speciale prepari min por la Sankta Meso. Antaŭ ol mi komencas preĝi, mi metas krucon kaj statuon de Nia Sinjorino sur la tablon, kune kun benakvo por la animoj en purgatorio. Poste mi preĝas la Konfiteoron, la Ekzorcismon kaj multajn aliajn preĝojn, kiel litaniojn kaj la Rozarion. Fine, mi spirite ricevas la Komunión. Tio ankaŭ servas kiel preparo por la sakramenta Komunio. Tiam la Sankta Meso estas pli pia, kaj oni ricevas pli grandan kleriĝon kaj scias, kio estas malbona, kaj oni pli bone rekonas la malpurajn spiritojn, ĉar ili ankaŭ estas en la eklezio.

Kiel mi konfesis al Patro Vogt hieraŭ, mi demandis la Savanton: "Kial mi ne parolis pri la ricevado de la Komunio en la manon?"

Savanto: "La tempo ankoraŭ ne venis."

Mi: "Ĉu la pastro nun kredas, ke mi aŭdas vian voĉon?"

Savanto: "Jes, li kredas, mia filino."

Mi: "Ĉu li ankoraŭ havas tiajn dubojn, aŭ ne tiom multe plu?"

Savanto: "Daŭre preĝu por li."

Mi: "Sinjoro, sed li skribis en la paroĥa informilo hieraŭ, ke iu ajn baptito povas gvidi Vortan Diservon kaj poste disdoni la Sanktan Komunion, se la paroĥestro forestas."

Savanto: "Se li scius, ke estas Mi, kiu estas en la Sankta Hostaĵo, li ne raportus tion en la paroĥa informilo. Ankoraŭ estas tiom da konfuzo en lia koro."

Mi: "Sed Sinjoro, li faras la konsekron; certe li scias, ke Vi estas vere, substance, en karno kaj sango, korpo kaj animo, en homeco kaj dieco, ĉeestanta en la Sankta Hostaĵo—la Eŭkaristio!"

Savanto: "Kredo estas malsama por ĉiu."

Mi: "Kial la kredo diferencas?"

Savanto: "Skribu, mia filino, ĝi dependas de la unua kaj dua ordonoj: la manko de amo al mi kaj al la proksimulo."

Mi: "Do la fido dependas de la amo, kaj la amo devas esti serĉata kaj vivata. Ĝi estas granda graco de Dio."

Savanto: "Amo fluas en purajn korojn." Mi: "Sinjoro, kiel mi devas kompreni 'fluas'?"

Savanto: "Amo estas fonto; venu al la fonto kaj refreŝiĝu." Mi: "Kia estas la kredo de la profesoroj?"

Savanto: "Tio, mia filino, estas mondana kredo, kiu ne portas frukton." Mi: "Sed

Savanto, ili trejnas la estontajn pastrojn."

Savanto: "Tial vi devas preĝi por ili."

Mi: "Savanto, ĉu oni devas peti ĉion?" Savanto:

"Jes, mia filino."

Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, pro la amo kaj graco, kiujn vi donis al mi. Mi haste iris al la preĝejo frue. La Sankta Meso komenciĝis je la 10:00 matene.

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Litaniojn de la Sankta Spirito por ĉiuj, kiuj tiutempe estis en la preĝejo. Patro Vogt bone celebris la Sanktan Meson. La Evangelio estis el la Surmonta Parolado (Evangelio laŭ Luko). Dum la disdonado de la Sankta Komunio, nian reverendan patron asistis du laikoj kaj unu

teologiostudento, s-ro Artur Wagner.

Mi kutimis ricevi Sanktan Komunion de li. Nun mi pensis, ke la Sinjoro diris al mi, ke la Eklezio estas en la koto. Kiel do mi povus akcepti Sanktan Komunion de s-ro Wagner, kies manoj ankoraŭ ne estas konsekritaj kiel tiuj de pastro?

Mi preĝis al la Savanto: Sinjoro, se estas via volo, ke mi ricevu Sanktan Komunion de la diakono s-ro Wagner, tiam estu tiel. Sed nur se estas via volo.

Se ne, tiam ne lasu lin veni al mi. Mi metas mian tutan fidon en Viajn manojn. S-ro Wagner disdonis la Sanktan Komunion apud mi. Sed li ne venis al mi, kaj mi klare sentis, ke estis la volo de Dio, ke li ne donu al mi la Sanktan Komunion. Mi ricevis la Sanktan Komunion laste, de Patro Vogt.

Post la Sankta Komunio, mi diris al la Savanto, ke se Li volus, mi parolus kun s-ro Wagner, sed mi ankaŭ diris, ke la Savanto devas prilumi lin, por ke li sciu, ke li ne devas disdoni la Sanktan Komunion.

Mi demandis la Savanton, ĉu mi devus skribi tion. La

Savanto diris: "Skribu ĝin."

Post tio, mi preĝis dum plia kvarono da horo.

Kiam mi eliris el la preĝejo, knabo atendis min ekstere: Christian Fellhauer, kara infano de Dio. Post sia Unua Sankta Komunio, li alproksimiĝis al mi kaj demandis, kion li devas fari por ankaŭ povi ricevi la Sanktan Komunion sur la lango.

Mi diris al li, ke li preĝu ĉiutage unu dekadon de la Rozario al la Beata Patrino por tiu intenco. La sekvan dimanĉon, semajnon poste, li venis al mi superĝoja kaj diris al mi kun granda ĝojo: "Julijana, mi ricevis Komunion sur la lango."

Ekde tiam, li ofte salutis min post la Sankta Meso, ĝuste kiel li faris hodiaŭ. Mi donis al li benon per sanktiga akvo, kiun mi ĉiam kunportas, kaj li demandis min, ĉu la akvo estis ĝuste benita. Mi diris jes kaj diris al li, ke tiun akvon benis Patro Gebhard Heyder el Regensburg.

Mia Sinjoro kaj mia Dio, se io ne ĝustas, tiam diru al mi, por ke mi povu streki ĝin. Mi donis al vi ĉion, kaj ĉio estas de vi.

Savanto: "Do ĉio estas ĝusta, inkluzive de tio, kion vi skribis."

17/02/92 – Lundo

10.00 Kuracistoj: Mi demandis la Savanton, koncerne la diakonojn, ĉu ili rajtas disdoni la Sanktan Komunion.

Savanto: "Mia filino, diakono ne rajtas distribui Sanktan Komunion, ĉar al li mankas plena ordino."

Mi: "Sed la Eklezio permesis tion."

Savanto: "Tio estas herezo. Diakono ne estas pastro. Nur pastro rajtas disdoni Sanktan Komunion."

Mi antaŭe preĝis, ke Dio diru al mi, kial H. Wagner ne devus doni al mi la Sanktan Komunion. Mi promesis al la Savanto, ke kion ajn Li diros al mi, mi kredos tion. Ke la Savanto donu al mi firman kredon por tio kaj vestu mian homecon per dieco. Eĉ se ne estas klare al aliaj, ke diakonoj ne rajtas fari tion, mi skribis ĝin tiel, kiel diris la Savanto. Amen.

12:15 ptm en la kapelo ĉe la laborejo: Hodiaŭ mi preĝis pli longe en la kapelo ol kutime. Mi ploris pro la herezo, kiu estas tiel disvastiĝinta en la Katolika Eklezio.

Min ankaŭ maltrankviligis virino el nia preĝgrupo, kiu iam konfideme diris al mi, ke ŝi diris al la pastro, kiu aŭskultis konfesojn en la preĝgrupo, ke ŝi spertis perturbojn dum la preĝado de la Rozario. La pastro respondis demandante al ŝi, kial ŝi do preĝis la Rozarion.

Mi demandis la Savanton, kia spirito dirus tian aferon. Savanto: "Tio estis malpura spirito."

Mi poste preĝis: Savanto, protektu mian preĝgrupon kontraŭ herezo kaj ne lasu, ke lupo en ŝafaj vestoj eniru ĝin.

Poste, ĉe la laboro, mia kolego Veronika kaj mi preĝis la Rozarion. Ni povas fari tion nur kiam ne estas pacientoj ĉirkaŭe.

Mi dankas Dion pro ĉi tiu graco, ĉar aliaj kutime iras fumi cigaredon.

13:50: Mi radiografiis tre obezan pacienton. Kiam li vidis la krucon, kiun mi portas sur ĉeno ĉirkaŭ mia kolo, kun diversaj medaloj pendantaj de ĝi, li demandis al mi, kiajn belajn aĵojn mi havas tie.

Mi diris al li kaj montris: "Tio estas la kruco kun la 14 Krucvojoj. Ni ĉiuj devas travivi ilin. Ni ne atingos la ĉielon per nur 13, sed nur per ĉiuj 14."

(La 14 Stacioj de la Kruco estas bildigitaj sur la dorso de la kruco.) La paciento scivole demandis, ĉu la kruco estas farita el oro.

Mi diris al li: "Mi ne ŝatas oron kaj arĝenton. Mi havas tion supre en la ĉielo."

Li respondis: "Kiam vi estos tie supre, sendu al mi ion de tie."

Mi diris: "Se vi pacigos vin kun Dio kaj konfesos ĝuste, tiam vi mem povas ricevi iom da ĝi." Li ridis kaj poste foriris."

18-a de februaro 1992, mardo

10.00 Renkontiĝo de kuracistoj: Kiel ĉiam, mi preĝis. Dum la spirita unuiĝo, mi demandis la Savanton, kial mi estis turmentita ĝis ĉirkaŭ la 2:30 matene, post kiam ni tiom multe preĝis hieraŭ vespere.

Savanto: "Tiuj, kiuj turmentis vin hieraŭ nokte, estis la demonoj de Lucifero. Mi permesis tion, por ke vi sciu, ke vi forprenas de li multajn animojn, kaj kiel li nun devas denove batali."

Mi: "Sed mi ne povis preĝi ĉi-nokte."

Savanto: "Li provis ligi vin, sed li ne povis, ĉar mi estis kun vi. Ili venas en sennombraj kvantoj. Mi permesas nur tiom, kiom vi povas elteni."

Mi: "La malpura spirito volis flustri al mi kaj daŭre diris, ke estas dimanĉo, ke mi ne bezonas preĝi antaŭ la Sankta Meso, ke mi jam sufiĉe preĝis, ke mi dormu kaj ripozu. Mi preskaŭ tro dormis."

Mia edzo vekis min, kvankam mi kutime vekiĝas mem. Kiam mia edzo demandis min, ĉu mi ne volas iri al la laboro hodiaŭ, mi diris al li: "Sed hodiaŭ estas dimanĉo, lasu min dormi."

Kiam li tiam diris, 'Ĉu hieraŭ ne estis lundo?', ĉio klariĝis al mi.

Kiam mi hieraŭ rakontis al Patro Dochart pri tio, kion la Savanto diris al mi koncerne diakonojn—ke ili ne rajtas disdoni la Sanktan Komunion—Patro Dochart diris al mi, ke tio validas nur por mi.

Mi demandis la Savanton, ĉu tio estas vera.

Savanto: "Tio, kion vi diris al Patro Dochart, estas ĝusta." Mi: "Kial li diris ion alian?"

Savanto: "Lasu tion al mi."

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu la instruisto pri religia edukado, kiu nun volas fariĝi diakono kaj studas por tio, rajtus distribui la Sanktan Komunion post kiam li finos siajn studojn?

Savanto: "Nur pastro kun konsekritaj manoj rajtas fari tion."

Mi havis kapdoloron kaj demandis la Savanton, ĉu tiuj estis suferoj de ekspio.

Savanto: "Jes, tiuj estas suferoj de ekspio, mia filino."

Mi subite maltrankviliĝis, ke mi eble subite mortos. Savanto: "Tiam vi venos al mi."

Mi demandis tion, ĉar mi pensis, ke mia frato mortis sufiĉe subite pro alta sangopremo. Mi tial poste lasis la fratinojn mezuri mian sangopremon, sed ĝi estis normala.

Mi havis tiel severan kapdoloron, ke mi oferis ĝin por la konvertiĝo de pekuloj. Malmultaj pacientoj venis posttagmeze. Mia kolego Veronika kaj mi legis la Biblion. Mi preferas legi la Biblion de Patro Gebhard Heyder. Poste, mi lernis la himnon eksterkore: "Ho, Jesuo, Vi estas mia tuta vivo." Mi tre ŝatas tiun himnon. Mi lernis la plejparton de la latinaj preĝoj eksterkore dum la laboro aŭ ĉe la stirilo de la aŭto. Nur Dio scias, kiom da Rozarioj mi jam preĝis en la aŭto, en la arbaro kaj en la preĝejo.

Post la laboro, mi volis naĝi, sed anstataŭe mi decidis iri al la preĝejo. Mi denove sentis min ĝenata dum mi preĝis la Rozarion. Mi ofte rimarkis, ke oni aparte celas min, kiam mi preĝas por la pastroj, la teologiaj studentoj kaj la profesoroj, kiuj instruas ilin.

Do mi speciale preĝis por Fridolin, Andreas kaj la Sub-Regento en Landershofen.

La vic-rektoro persvadis la teologiajn studentojn ricevi la Komunion en la manon, same kiel oni faras ĉe Andreas.

Mi ankaŭ preĝis por Patro Vogt kaj por Patro Dochart. Jam de pluraj tagoj mi inkluzivas Patron Vogt en miajn preĝojn, por ke li povu pli bone distingi la spiritojn kaj pli bone kompreni min.

En la preĝejo en Rot, antaŭ ol komenciĝis la komuna Rozario, mi sentis atakojn de malpuraj spiritoj. Mi ankaŭ tuj konstatis, de kie ili venis.

Diagonale antaŭ mi sidis viro de meza staturo kun densa barbo. Li envenis, sidiĝis kaj tenis ambaŭ manojn antaŭ sia vizaĝo, tiel ke li ne povis vidi la tabernaklon. Subite li skuis la kapon kun tia vigleco, pli forte ol se lin skuus la tremo. Tio kutime okazis, kiam Patro Vogt parolis precipe pri la gloro de Dio, ekzemple dum la legado aŭ la Evangelio, kiam la Vorto de Dio estis proklamata. Li tiam ridis sufiĉe malice. La altaraj knaboj ridis kaj unu el ili eĉ devis eliri.

Li fariĝis aparte furioza dum la Konsekro. La viro stariĝis, alproksimiĝis al la pastro kaj la altaro, kaj, kun levitaj manoj kaj pugnoj, minacis la pastrojn kaj kriis insultoj. Dum la Meso, mi jam preĝis por ĉi tiu viro. Ĉar mi jam konas la internajn atakojn de la demonoj.

Kiam la fremdulo laŭtigis sian voĉon, mi diris al li per komanda tono: "Silentu."

En tiu momento, li sin turnis, preterpasis min kaj donis al mi amare koleran rigardon. Mi simple diris: "Foriru de mi." Li kverelis kaj elŝtormis el la preĝejo.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, kia speco de demono tio estis.

Savanto: "Tio estis Lucifera demono, kaj estis multaj kun li."

Mi diris al la Savanto, ke li estis kun mi tiun nokton. Savanto: "Li povas esti ie ajn."

Mi dankas vin, Savanto, pro ĉi tiu provo en la Eklezio, ĉar multaj ne kredas, ke la diablo ekzistas. Ĉiuokaze, multaj kredantoj timis post la Sankta Meso kaj iliaj kruroj tremis.

Patro Vogt finfine kantis la trian version de la himno 'Maria, etendu vian mantelon' por unufoje.

Mi jam plurfoje spertis tiajn kazojn de malpura spirito en preĝejo.

Ankaŭ en aliaj preĝejoj, kiel Lourdes, Jerusalemo, Medjugorje, Waghäusel, en la kliniko ĉe mia laborejo, en Rot ĉe la urbodomo (ok homoj el Rot ĉeestis) kaj en Romo survoje por vidi episkopon en la Vatikano, kaj ankaŭ dum prelegoj, kiujn mi faris, ktp.

Por mi, tio estas ankaŭ la graco de Dio; ĝi igas la fidelulojn pli piaj kaj pli inklinaj preĝi, kaj finfine kredi, ke la diablo kaj la infero ekzistas.

Post la preĝejo, mi renkontis plurajn kredantojn, kiuj ankaŭ konstatis, ke tio estis la diablo, kaj preĝis por tiu viro. Unu virino ne konstatis tion kaj diris, ke tiu viro estas malsana. Ŝi ankaŭ diris, ke la malriĉaj animoj venis al ŝi. Mi demandis min, se ŝi ne havis la donon de spirita discernado, kiel ŝi povus scii, ĉu ili vere estis malriĉaj animoj, sed mi diris nenion. Tiu virino sidis en la sama benko kiel la fremdulo.

19/02/92 – Merkredo

10:00 Matene Kuracista vizito: Mi demandis la Savanton pri la tento, kiu okazis hieraŭ.

Savanto: "Mia filino, ĉi tiu tento estis la komenco. Pliaj venos. Satano batalas por la animoj, kiujn li perdis."

Mi: "Ĉu mi faru ion por nia preĝejo?" Savanto: "Preĝu, preĝu multe."

Mi tiam sentis varmon kaj pacon en mi; ĝi estis tre bela sento.

Vespere mi estis en la Kapelo de Sankta Roĥo, unue por la Rozario kaj poste por la Sankta Meso.

20/02/92 — Ĵaŭdo

10.10 Ĉambro de la kuracistoj: Mi demandis la Savanton pri la konscienco.

Savanto: "Kio estas nekomprenebla pri la konscienco estas, ke Mi estas la konscienco mem." Mi: "Kiu vi estas, ĉi tiu 'mi'?"

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: Mi estas via Sinjoro kaj Dio." Mi:

"Kial oni ne tuj instruas al ni, ke Dio estas la konscienco?" Savanto:

"Tio estas la monduma aspekto. La nekomprenebla parto estas de mi."

Mi: "Kial iuj pastroj ne rekonas, ke la interna voĉo, kiun mi aŭdas, estas de vi?" Savanto: "Ĉar ili ne scias distingi la spiritojn. Ili havas malfortan fidon; ili predikas la Biblion, sed ne vivas laŭ ĝi."

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Mi preĝis la Rozarion. Kiam mi ricevis la Sanktan Komunion, la monaĥino preterpasis min kaj eĉ ne provis doni al mi la Sanktan Komunion, ĉar ŝi sciis, ke mi ne prenos ĝin de ŝi. Mi tiam reiris rekte al mia sidloko kaj spirite ricevis la Komunion. Mi ricevis tiom da gracioj, tiam mi aŭdis la voĉon:

"Ĉu vi ne volas oferi la Sanktan Komunion por la fratulino?"

Mi tuj diris: "Jes." Sed mi diris: "Mi oferumas ĝin por la fratino, por ke ŝi ricevu klerigon, por ke ŝi sciu, ke ŝi ne rajtas distribui la Sanktan Komunion."

Kiam la Sankta Meso finiĝis, mi ankoraŭ estis profunde mergita en preĝo, kaj la

fratulino alproksimiĝis al mi kaj demandis: "Ĉu ne estis ĝusta tio, kion mi faris?"

Ŝi demandis, ĉar ŝi pensis, ke mi atendas ricevi Sanktan Komunion de Patro Vogt.

Mi diris al ŝi: "Ne, Fratino, tio ne estas ĝusta. Vi ne rajtas disdoni la Sanktan Komunion, ĉar

vi jam antaŭe demandis min pri tio kaj la Savanto diris: 'Diru al ŝi, ni havas pastrojn.'"

Ŝi forte protestis kaj diris, ke ankaŭ ŝi estis ordonita kaj ke la episkopoj aprobis tion.

Mi diris, ke ŝi devas aŭskulti la Ĉefepiskopon.

Ŝi estis agitita kaj iom kolera, kaj ŝi ĝenis min je maloportuna momento. Ŝi diris, ke mi devas ŝanĝi flankon. (t.e. iri al la flanko, kie la Rev. disdonadas la Sanktan Komunion)

Mi diris: "Kie ajn Dio metas min, tie mi restos." Mi

preĝis por ŝi.

Poste, mi iris kun Hedvigo kaj Hilde al la Kapelo de Sankta Roĥo. Sankta Meso estis komenciĝonta denove. Tie mi tiam povis ricevi la Savanton sakramente. Mi oferis Sanktan Komunion por la malriĉaj animoj.

21/02/92 – Vendredo

10:30 matene Kuracista ĉambro:

Savanto: "Vi faris la ĝustan aferon kun la monaĥino — fakte, vi faris perfekte."

Mi demandis, ĉu mi devas ŝanĝi flankon en la preĝejo, kiel diris la monaĥino. Savanto: "Vi ne bezonas fari tion, ĉar vi pravas."

Hieraŭ vespere, kiam mi hejmenvenis, mia edzo defendis la monaĥinon. Li estis tre agitata kaj diris, ke mi devas ŝanĝi flankon, ktp.

Mi prenis iom da sankta akvo kaj ŝprucigis ĝin sur lin kaj la ĉirkaŭaĵon, ĉar mi sentis la malpuran spiriton. Mi diris tion al la Savanto.

Savanto: "Ĝi estis la demono de Judaso kun via edzo."

Mi diris, ke mi diris al mia edzo, ke li devus konfesi sin. Sed mia edzo diris, ke tio ne estas peko.

Savanto: "Li ne rekonis la pekon, ĉar li fermis sian koron." Mi: "Kion signifas, ke li fermis sian koron?"

Savanto: "Tiam mi ne povas eniri." Mi:

"Tio signifas, ke la alia estis interne."

Savanto: "Ĉi-foje, jes."

Posttagmeze mi multe preĝis por la monaĥino kaj Patro Vogt.

Dum mi preĝis, mi ĉiam vidis personon starantan antaŭ mi en spirito. Mi konis tiun viron, ĉar li staris antaŭ mi multfoje antaŭe. Mi scias, ke li disdonis la Sanktan Komunion kaj ke mi ne ricevis la Savanton de li. Sume, komuniohelpanto mortis sufiĉe subite en aŭtoŝosea akcidento, sed mi ne sciis, ĉu temis pri tiu viro, kiu nun tiel spirite konstante staris antaŭ mi. Tiu persono estis tiel persista, ke mi preĝis Patronian Preĝon, Saluton Maria kaj Gloran Patron por li. Sed mi ne kredis, ke tio sufiĉas por tiu viro.

Mi vizitis Marga Fellhauer en Rot kaj demandis ŝin, ĉu ŝi havas foton de la preĝejaj ĥoranoj, ĉar mi sciis, ke tiu viro, kiu konstante staris antaŭ mi spirite, ankaŭ kantis en la preĝeja ĥoro. Ŝi montris ĝin al mi kaj mi rekonis lin. Kiam tiu viro mortis en akcidento tiun someron, mi estis sur pilgrimo en Slovakio.

Vespere mi preĝis la Rozarion en la preĝejo por tiu viro, kies nomo estis Werner Heinzmann, kaj oferis Sanktan Meson por li. Mi petis lin ankaŭ preĝi por mi, por ke mi vekiĝu nokte por daŭre preĝi por lia animo. Mi bedaŭris, ke mi diris, ke li jam nervozigis min per sia entrudiĝo. Sed tiam mi ankoraŭ ne sciis, ke li mortis.

Ĉirkaŭ la 1:30 matene, mi vekiĝis kaj preĝis la Rozarion por li kaj la Litanjon de la Preziosa Sango. Mi ekbruligis benitan kandelon por li kaj donis al li sanktan akvon.

Tiam mi demandis la Savanton, kion mi faru, se la laikoj denove venos por doni al mi la Sanktan Komunion.

Savanto: "Denove faru la saman aferon."

22-a de februaro 1992 — Sabato

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Waghäusel. Patro Werner Egon celebris Sanktan Meson kune kun pastro, kiun mi ne konis. Kiam mi ricevis la Sanktan Komunion, Patro Werner Egon hezitis doni al mi la Korpon de Kristo, ĉar mi genuis antaŭ li. Li ankaŭ ne diris 'Korpon de Kristo' kiel kutime, sed restis silenta. Mia edzo venis ricevi Sanktan Komunion tuj post mi kaj vidis la pastron skui la kapon.

Kia inteligentulo devas esti tiu ĉi pastro. Danke al li, fariĝis kutime, ke la fideluloj en la fronta benko ricevu la Sanktan Komunion genufleksiĝante. Sed nur tiuj en la fronta benko.

Jes. Kaj la aliaj? Ĉu ili ne devus genuiĝi antaŭ nia Savanto? Tio ne estas ĝusta. Ĉiuj devus genuiĝi antaŭ nia Dio. Kiam li finis la Meson, virino nomata Alico ekkantis la himnon 'Benu nin, ho Maria'. Ankaŭ tio ne plaĉis al la pastro, ĉar li skuis la kapon.

Post kiam li forlasis la preĝejon, mi preĝis la Litaniojn de Loreto kun la kongregacio.

Post tio, ni kantis la Salve Regina. Mi oferis ĉi tiujn preĝojn por la pastroj.

Tiam mi iris al la tabernaklo kaj genuis sur la planko. Tie mi tre fervore preĝis por la pastroj kaj la fideluloj, kiuj estis en la preĝejo. Dum mi forlasis la preĝejon, viro (Walther el Hockenheim) parolis al mi kaj diris: "Vi bone faris."

"Bonvolu preĝi por mia edzino. Ŝi havas kanceron."

Mi promesis al li, ke mi preĝos por ŝi. Mi kredas, ke Dio respondis al mia preĝo—la preĝo por la fideluloj en la preĝejo—aliaokaze tiu fremdulo ne estus veninta al mi.

16:30: Mi preĝis la Rozarion kun la Ruĝaj Kredantoj en la preĝejo.

Poste, mi preĝis tri pliajn Rozariojn kaj oferis ilin ĉiujn por Patro Vogt. Tio estis ofero por mi, ĉar mi genuis la tutan tempon.

23-a de februaro 1992 – Dimanĉo

Je la 7:30 matene mi komencis preĝi, ĉirkaŭ unu horon antaŭ ol mi iris al la preĝejo. Mi plendis al la Savanto pri Patro Werner Egon.

Savanto: "Vi ne bezonas aŭskulti lin. Aŭskultu min." Mi: "Ĉu vi volas diri, ke mi devus daŭre genuiĝi antaŭ la Korpo de Kristo?" Savanto: "Jes."

Mi: "Ĉu mi ankaŭ povas foriri, se li hezitas doni al mi la Sanktan Komunion dum mi genuas?"

Savanto: "Vi povas foriri; mi tamen venos al vi, kvankam vi ne ricevis min sakramente."

Mi: "Kio okazas, Savanto, kiam mi vekiĝas nokte? Kiu vekas min, por ke mi povu resti maldorma kaj preĝi? Ĉu estas Vi, aŭ ĉu estas la malriĉaj animoj?"

Savanto: "Estas Mi. Mi volas, ke vi gardu kun mi." Mi:

"Jes, sed tiam mi preĝas por la malriĉaj animoj." Savanto:

"Tio donas al Mi apartan ĝojon."

Mi: "Sinjoro, sed mi luktas ĝis mi ekpreĝas."

Savanto: "Vi devas kompreni, ke vi povas fari nenion per vi mem. Por tio vi bezonas mian gracon, ĉar la Malbonulo ne ŝatas, kiam vi preĝas."

Mi: "Ĉu la Malbonulo estas tiel proksima al mi?" Savanto: "Jes. Kie mi estas, tie li ankaŭ estas."

Mi: "Kara Savanto, mi donis al Vi ĉion; mi apartenas tute al Vi. Kial la malpura spirito ne lasas min en paco?"

Savanto: "Se li havus mian menson, tiam jes. Sed mia menso ne estas lia menso." Mi:

"Sed li estas inteligenta, ĉu ne?"

Savanto: "Inteligenteco ne estas la menso."

Mi: "Do mi ne havas alian elekton ol resti veka? Jes, nun mi memoras, kion diras la Biblio: 'Viglu do ĉiam en preĝo, por ke vi povu eskapi ĉiujn ĉi aferojn, kiuj devas okazi, kaj stari antaŭ la Filo de la homo.'"

Mi: "Kara Savanto, ĉu Vi volus diri ion al mi? Hodiaŭ mi estas edziĝinta jam 27 jarojn."

Savanto: "Restu tia, kia Vi estas, daŭre preĝu, mia filino."

Mi: "Jes, mia kara Jesuo, mi preĝos el amo al Vi kaj al la homoj, por la eterna vivo de miaj najbaroj kaj por savi mian propran vivon."

Post tio, mi atendis iom da tempo por vidi, ĉu la Savanto diros ion alian. Tiam mi aŭdis la Savanton diri: "Iru en paco."

Mi: "Dankon pro Via granda amo. Mi amas Vin pli ol ion ajn."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot kaj ankaŭ partoprenis en la tieaj devotaj praktikoj kaj en la Rozario inter

13:00 kaj 14:00.

24-a de februaro 1992, lundo

10:00 matene en la kuracista ĉambro: Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Mi: "Kial Patro Werner Egon hezitis doni al mi Sanktan Komunion dum mi genuis kaj kial li ne diris 'Korpon de Kristo', kaj kial li skuis la kapon?"

Savanto: "Vi akceptis min, mia filino. Vi kredis, ke mi estas en la Sankta Hostaĵo. Li ne."

Mi: "Sed se li ne kredas, tiam li ne povas preĝi la Konsekron." Savanto:

"Jes, mi havas potencon super li."

Vespere, mi unue ĉeestis la Rozarion kaj poste la Sanktan Meson en Rot. Je la 20:00 estis preĝgrupo. Ankaŭ Patro Dochart estis tie.

La diskuto kun Patro Dochart ne plaĉis al mi. Lioba diris, ke la diablo ankaŭ estis en Waghäusel kaj ke la pastroj forpelis lin el la preĝejo.

Povas esti, ke estis la sama viro, kiu estis en la preĝejo en Rot antaŭ kelkaj tagoj. Patro Dochart ne konsentas, ke pastroj devus pli paroli pri la diablo por informi kaj averti la fidelulojn.

Li diris: "Kion dirus la homoj?"

Mi diris: "Estas tro da silento pri la ekzisto de la Diablo."

Mi diris, ke pastroj devus pli prediki pri la temo. Kiom da homoj hodiaŭ trovas sin kaptitaj en la reto kaj kaptiloj de Satano sen konscii tion, simple ĉar la fokuso ĉiam estas sur la Bona Novaĵo kaj ĉar oni diras:

Dio estas boneco, Dio estas kompatato, Dio ne punas.

Ĉio tio estas vera, sed Dio havas eternecon por puni.

Mi ne ŝatis, kiam, iom poste, Patro Dochart leviĝis kaj rigardis min per larĝe malfermitaj, fiksrigardaj okuloj, kvazaŭ mi frapis lin. Ne estis la unua fojo, kiam mi vidis tiujn fiksrigardajn okulojn.

25/02/92 — Mardo

Frue matene mi preĝis la Rozarion por la pastroj.

10:30 matene, Ĉambro de la Kuracisto: Mi demandis la Savanton pri Patro Dochart. Kiam mi diris al li, ke pastroj devus averti la fidelulojn, kiam la diablo eniras la preĝejon kaj timigas homojn, kaj ke estas eraro, ke pastroj silentas pri tio, mi vidis tiun saman rigardon en liaj okuloj. Ĝi estis repuza.

Savanto: "Tio estis la malpura spirito, kiam vi parolas pri la vera doktrino." Mi:

"Ĉu la malpura spirito povas veni sur min per la pastro?"

Savanto: "Jes, povas, se vi defendas la veran doktrinon."

Fakte, mi devis iri preĝi kun Patro Dochart en Bretten. Mi ĉiam devis demandi la Savanton, kien mi iru.

Mi demandis la Savanton pri ĵaŭdo, ĉar mi ne volis fidi nur je mi mem (ĵaŭdoj estis la preĝaj vesperoj en Bretten.)

Mi: "Savanto, vi scias, kion mi volas demandi al vi; vi scias tion, antaŭ ol mi demandas." La respondo venis tuj, antaŭ ol mi eĉ finis demandi la demandon.

Savanto: "Ne iru tien, mia filino." Mi:

"Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Ĉi-vespere, dum mi promenis hejmen de la Sankta Meso, sinjorino Östringer parolis al mi. Ŝia voĉo tremis kaj sonis timeme.

Ŝi diris al mi: "Vi ne devas paroli antaŭ homoj. Aliaj faras ĉion ĉi sekrete." Mi diris al ŝi, ke mi demandis la Savanton, kiam kaj kie mi devus paroli, kaj ke Li donas al mi la vortojn, kiujn mi devas diri."

La Savanto poste diris: "Parolu, mia filino, ne aŭskultu tion, kion diras aliaj. Aŭskultu min. Kiam aliaj admonas vin, ke vi faru ion sekrete, tio estas envio. Mi donis al vi la donon de parolado."

Mi: "Sinjoro, ĉu vi konsentas, ke mi iru al Zönackel?" Savanto:

"Jes, iru tien."

Mi: "Ĉu mi devus skribi ion alian? Ĉu vi volus, ke mi faru tion?" Savanto: "Daŭrigu kiel vi estas, mia filino."

Mi dankas vin, mia kara Dio.

13:00 en la kapelo de la kliniko:

Mi unue preĝis. Mia koro estis peza, do mi devis plori. Jes, estas doloro, ĉar Dio estas ofendita de homoj. La pacientoj ofte ofendas Dion, iuj senkonscie. Ĉar ili ne plu rekonas pekon. Plej multaj diras, ke ili ne havas pekojn.

Hodiaŭ paciento venis al mi, kiu diris, ke sufiĉas konfesi sin nur unufoje jare. Tamen ŝi estis tre maltrankvila kaj opiniema kaj asertis, ke ŝi ne havas pekon.

Ŝi diris al mi, ke ŝi konas virinon, kiu estas tiel malica kaj iras al preĝejo ĉiutage. Ŝi diris, ke ŝi jam diris al tiu virino, ke ŝi restu for de la preĝejo kaj ankaŭ de konfesado.

Mi diris al tiu paciento antaŭ ŝia vizaĝo: "La diablo parolas per vi." Ŝi ne plu povis rigardi min en la vizaĝon.

Ho, estas miloj da ili. Estas tre malfacile helpi ĉi tiujn pacientojn, ĉar iliaj animoj kutime estas rustfermitaj. Mi inkluzivas la pacientojn en miaj preĝoj. Iuj estas dankemaj kaj foriras feliĉaj, dum aliaj foriras plorante, adiaŭante kaj petante min preĝi por ili.

Sed eĉ pli doloras min, kiam pastroj disvastigas aŭ predikas herezojn. Mi sentas pikantan, brulan doloron en mia koro, kvazaŭ mi havus koran malsanon.

Jes, estas la pastroj, kiuj kaŭzas al mi la plej grandan kor doloron. Ĉu ili ne konscias, ke ili portas tiel grandan respondecon pri animoj?

Dum mi ploris antaŭ la tabernaklo, mi demandis al la Savanto, kion Li demandus en mia loko nun?

Savanto: "Mi demandus la Savanton: 'Ĉu vi amas min?'"

En tiu momento mi pensis, Dio estas amo, kaj diris: "Sed mi ja amas vin."

Savanto: "Vi vidas, kaj mi amas vin multe, multe, multe pli."

En tiu momento, mi ridetis kun la Savanto kaj ĉesis plori. Mi sentis, ke la sufero malaperis, kvazaŭ iu forviŝis ĝin.

Dankon, kara Dio, pro ĉi tiuj grandaj gracioj, kiuj tuj resanigis mian animon. Ĉu neŭrologo aŭ psikiatro povus fari tion?

La plej bona kuracisto de animoj estas nia kara Savanto:

Kiom da pacientoj povus eviti rentgenradiojn, se ili unue irus al konfesio, kaj nur poste al la kuracisto? Preskaŭ ĉiuj pacientoj ne iras al konfesio. Sed homoj ŝajne volas unue iri al purgatorio kaj poste al paradizo. Tre multaj el ili tute malakceptas Dion. Ili ne montras penton kaj elektis sian propran sinjoron, Satanon, kiu turmentas ilin tage kaj nokte por la tuta eterneco.

Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson kaj la Rozarion en Rot.

26/02/92 — Merkredo

10:30 matene — Kuracista kabineto: Dum mia unuiĝo kun la Savanto, profunda trankvilo kaj paco venis sur min, kune kun varmo. Mi scias, ke la Savanto estas kun mi tiam. Li ripozas kun mi kaj mi kun li.

Mi: "Kara Savanto, vi nun sankciigas mian animon. Vi volas, ke mi silentu." Savanto:

"Jes, mia filino."

Mi: "Kiom necese estas por animo pasigi kelkajn minutojn en silento kun la Savanto. Mi tion ne sciis. Tio estas la opio de la amo. La mondaj aferoj estas for. Kion tiom da homoj maltrafas? Ho Sinjoro, kompatu ilin. Unuiĝinte kun la Savanto tiamaniere, oni havas ĉion. Estas tiel bele. Estas kiel la Regno de Dio. Mi nun multe pli bone komprenas, kiam mi preĝas 'Venu Via regno'.

Jes, spirita komunio estas tiel altvalora; oni sentas sin ĉiam pli proksima al paradizo. Nuntempe, mi sentas kvazaŭ mi ne plu havas problemojn, zorgojn kaj demandojn. Mi kredas, ke ĉio estis forprenita de mi. Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi dankas vin pro ĉi tiu graco.

12:30 ptm en la kapelo ĉe la kliniko:

Unue, la demono flustris al mi, ke mi ne iru al la kapelo, ĉar mi ankoraŭ volis iri al la Zönackel. Mi preskaŭ kredis tion. Sed mia kolego diris al mi: "Vi devas iri al la kapelo!"

Do mi iris tuj.

Mi denove ricevis multajn graciajn kaj preĝis por ĉiuj, kiuj estis en la universitata hospitalo, kaj petis la Savanton voki ilin, same kiel li vokis min, por ke ili povu veni ĉi tien.

Savanto: "Ili ne aŭskultas."

Mi pensis pri la Biblio, kie la Savanto diras: "Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon."

Mi volis oferi ĉi tiun Sanktan Spiritan Komunio-n por iu kaj demandis la Savanton, por kiu mi devus oferi ĝin?

Savanto: "Ofere ĝin por tiu, kiu estas tiel kara al mi nun."

Mi tiam preĝis: Patro Nia, Saluton Maria, Gloro al la Patro kaj Plej Sankta Koro de Jesuo.

Je la 15-a horo mi estis en Bocksberg ĉe la Zönackel. Mi konfesis.

Mi oferis Sanktan Komunio-n por Patro Vogt. Dio donu al li klerigon, por ke li rekonu la volon de Dio kaj ne plu donu la Komunio-n en la manon.

27 Feb 92 — ĵaŭdo

12:30 ptm en la kapelo ĉe la laborejo: Kiel ĉiam, mi genuis antaŭ la tabernaklo kaj preĝis. Mia koro estis peza kaj mi ploris denove, ĉar la pacientoj tiom ofendas Dion. Mi eĉ pli ekkonsciis, kiel malgranda mi estas antaŭ Dio.

Mi diris al la Savanto: "Mi estas nevinda aŭdi Vian voĉon, kaj mi havas ĉiam pli da respekto por Vi. Kaj tamen mi estas nenio."

Tiam mi aŭdis: "Daŭre estu infano."

Mi preĝis la "Laŭdo — Laŭdita estu Dio" kaj kelkajn internajn preĝojn. Hodiaŭ, ĵaŭde, estis alia preĝgrupo en Bretten kun Patro Dochart. Mi denove demandis la Savanton, ĉu mi iru tien.

Savanto: "Ne. Ne iru."

Mi demandis, ĉu mi povus diri tion al Patro Dochart, se li demandus min pri tio. La Savanto: "Mi ĝojus, se vi dirus al li tion."

Poste, mi promenis iomete apud la lago, malantaŭ la kapelo. Mi ankoraŭ estis en mia paŭzo kaj havis kun mi panpeceton por manĝigi la anasojn, la mevojn kaj la solan cignon. La cigno alproksimiĝis al mi kaj volis manĝi la panon. Mi ĵetis la panon iom pli malproksimen en la akvon. La cigno estis la plej lerta. Ĝi eliris el la akvo, rekte al mi, kaj volis la tutan panpeceton. Mi parolis al li kvazaŭ li estus homo. "Kion vi volas?"

Ĝi etendis sian fieran kolon kaj murmuregis, kaj koleriĝis; oni povus timi ĝin. Ĝis tiam, mi neniam staris apud

cignon. Mi diris al ĝi, ke ĝi reiru en la akvon. La cigno obeis kaj reiris en la akvon, kaj mi daŭrigis manĝigi la reston de la pano, po peceto al ĉiu el ili.

Mi pensis, eĉ bestoj pli bone aŭskultas ol homoj.

Post la laboro mi naĝis. Poste mi iris preĝi la Rozarion kaj ĉeesti la Sanktan Meson, oferante ĝin denove por Patro Vogt.

28/02/92 – Vendredo

Mi denove povis pli preĝi. Je la 10-a matene mi iris al la kuracistoj. Unue mi donis al la kompatinda animo sanktan akvon, poste mi unuiĝis kun la Savanto kaj preĝis.

Mi diris al la Savanto, ke mi kredos ĉion, kion Li diros al mi, kondiĉe ke Li unue forprenos de mi ĉian timon kaj dubon, tiel ke neniuj povu misgvidi min. Mi preĝis, ke Li forprenu mian homecon kaj vestu min per Sia dieco. Mi ĉiam preĝis al la Savanto pri humileco, por ke mi fariĝu humila kaj milda.

Ĉi tie, ni malmulte aŭdas pri la milito en Jugoslavio, kvankam Dubrovnik estis denove bombardita hieraŭ nokte.

Mi demandis la Savanton, ĉu la milito, kiu venos sur Germanion, estis mildigita per la preĝoj.

Savanto: "Venos milito." Mi: "El

Rusio?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Ili ne kredas."

Savanto: "Mia filino, ili kredos nur kiam estos tro malfrue." Mi:

"Ĉu mi diru al la preĝgrupo?"

Savanto: "Jes, diru al ili, ke ili pli preĝu."

Mi poste demandis, ĉu mi ankaŭ povas diri tion, kiam Patro Dochart ĉeestas kun la Savanto kaj ni tenas adoradon?

Savanto: "Kompreneble."

Mi scivolis, kia estus la reago, se mi dirus tion. Savanto: "Lasu tion

al mi. La grava afero estas, ke vi diris ĝin." Mi: "Ĉu mi diru ĝin ie

aliloke?"

Savanto: "Vi jam diris tion al via pastro."

Mi: "Ĉu oni devas prepariĝi por ĉi tiu milito per preĝoj aŭ io alia?" Savanto: "Ili devas ĉiam esti pretaj."

Post la laboro, mi promenis en la arbaro kaj preĝis kvar Rozariojn por

Patro Vogt. Poste, mi iris al la preĝejo kaj daŭrigis preĝi por li. Mi oferis la Sanktan Komunion por li.

Nur Dio mem scias, kiom multe mi preĝas por ĉi tiu pastro. Mi atendas mian rekompenccon nur en la ĉielo. Kvankam Patro Vogt ofendis min, mi tre ŝatas lin; mi ĉiam volas vidi Jesuon en li.

Mi ne havas facilan taskon, sed ankaŭ Patro Vogt ne. Do la sama validas por ni ambaŭ: Per crucem ad lucem (tra la kruco al la lumo)

29-a de februaro 1992, sabato

Mi ĉeestis fruan meson en Waghäusel. En la momento de la konsekro mi aŭdis la malpuran spiriton rugari. Mi jam aŭdis tiun voĉon en Svislando kun Patro Rudolf. Estis ĉirkaŭ la 1:30 matene, kaj mi preĝis, ĉar la diablo plenigis min per granda timo.

La voĉo ne estas kiel tiu de homo.

Ĉi tie en Waghäusel, Patro Aemilian celebris meson hodiaŭ. Antaŭ la meso, mi speciale preĝis por la pastroj. Mi nun ankaŭ skribas tion, kion mi preĝis sur la grandaj krucetoj: "Eterna Patro, mi oferumas al Vi la Korpon kaj Sangon, la Animon kaj Diecon de Via amata Filo, nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiel ekspionon por niaj pekoj kaj la pekoj de la Patroj kaj Fratoj de Waghäusel."

Sur la malgrandaj koretoj mi preĝis: "Pro lia dolora Pasiono, kompatu nin kaj la Patrojn kaj Fratojn de Waghäusel."

Fine, mi preĝis trifoje: "Sankta Dio, sankta potenca Dio, sankta senmorta Dio, kompatu nin kaj la Patrojn kaj Fratojn de Waghäusel."

Tiam mi preĝis la Ĝojajn Misterojn de la Rozario, la Ekzorcismon kaj aliajn preĝojn. Post la Sankta Meso, Alise petis min gvidi la preĝojn.

Ni preĝis la Litanojn de la Beata Virgulino Maria.

Poste mi genuis sur la planko antaŭ la tabernaklo kaj preĝis por multaj intencoj.

Mi apenaŭ forlasis la preĝejon, kiam mi aŭdis, ke virino plendis, ke la Litano de la Beata Virgulino Maria estis tro por ŝi. Sed mi scias, ke ĉi tiu preĝo estis volita de la Ĉielo, ĉar la diablo ne ŝatas la Litano de la Beata Virgulino Maria; male, li furioziĝas pro ĉi tiu preĝo—mi jam spertis tion.

Ĉar mi spertis tion plurfoje; tiu demono furiozo estis aparte forta iam en Medjugorje, kiam juna studento el Vieno, dum la preĝo de la Litano de la Beata Virgulino Maria, laŭte kriis:

"Ĉesu, ĝi brulas." Mi tamen daŭrigis preĝi. Tiutempe, mi pensis, ke la diablo disŝiros mian animon dum mi preĝis.

Post kiam mi tagmeze aĉetis la varojn kaj ordigis la loĝejon, mi reiris al la preĝejo en Rot je la 16:15 kaj restis ĝis la 18:15. Mi ekpreĝis, sed devis ĉesi, ĉar la Eterna Lumo ne estis relumigita. La virino en la pastrejo donis al mi kelkajn alumetojn kaj mi ekbruligis la kandelon. Mi preĝis plurajn rozariojn por Patro Vogt. Estis tiel malfacile por mi preĝi; mi sentis, ke mi volas plori.

Mi ŝatus havi konfesan konversacion kun Patro Vogt, sed mi esperas, ke li ankaŭ tion deziras kaj parolos al mi. Mi preĝis, ke Dio donu al li la gracon por tio, ĉar mi havas multon por diri al li pri ĉio, kion la Savanto diris ĝis nun. La Savanto ankaŭ diris al mi, ke mi preĝu por li.

Kiam mi hejmenvenis, la malpura spirito, la babilulo, turmentis min. Li provis persvadi min:

"Rigardu, estas senutile. Ne valoras la penon, ĉesu preĝi por li."

Sed mi ne aŭskultis la malpuran spiriton; anstataŭe, mi daŭrigis preĝi.

la 1-a de marto 1992 – dimanĉo

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo kaj poste mi estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Mi konstatis, ke mi denove estas nenio kaj ke mi devas peti de la Savanto ĉion, kion mi bezonas. Mi amare ploris kaj petis de la Savanto lian helpon. Sen li mi estas nenio, sed kun li mi povas multe atingi.

Kio plej peze pezas sur mi nuntempe estas la Komunio en la mano, ĉar ĝi ne estas aboliciata; male, ĝi daŭre estas praktikata, ĉar mi scias, ke la Savanto ne volas, ke la fideluloj ricevu la Sanktan Komunion en la mano. Mi preĝis la invokojn de la Dia Mizerikordo, la Krucan Rozarion de la Dia Mizerikordo, preĝojn de Sankta Tereza de Lisieux, Sankta Francisko de Asizo, la Litanjon de la Sanktuloj kaj multajn aliajn preĝojn.

Mi ankoraŭ ne komprenis tion, kion la Savanto iam diris al mi, ke Li retiras Sian gracon per Komunio en la mano.

Mi devis denove demandi la Savanton pri tio, ĉar mi volis pli bone kompreni ĝin. Savanto: "Ĝi estas insulto kaj signo de indiferenteco al mi."

Mi: "Ĉu Vi donas al ili gracon dum komunio sur la mano?" Savanto: "Ne. Mi ĝin retenas de ili."

Mi: "Kion signifas 'retiri'?"

Savanto: **"Arbo devas doni frukton; ili ne donos frukton per komunio en la mano."**

Mi: "Kio estas la plej malbona afero pri komunio en la mano?" Savanto: "Ke ĉiuj trovas sin en la koto."

Mi: "Sed Savanto, ĉu tio ne dependas nur de la homoj, ĉar ankaŭ la pastroj donas la Komunion sur la langon?"

Savanto: "Kiu instruis al la homoj fari tion?" Mi: "Mia Sinjoro, ĉu tio estas la verko de Satano?"

Savanto: "Jes, mia filino, ĝi estas la verko de Satano, tute klare. Li ne volas bonajn fruktojn; li volas nur malbonajn fruktojn. La malbonaj fruktoj ĉiuj apartenas al li."

Mi: "Mi ne komprenas; kial la pastroj ne kredas tion?" Savanto: "Ĉar ili ne plu havas fidon."

Mi: "Kiel ni povas forigi ĉi tiun malpuraĵon el la Eklezio?" Savanto: "Preĝu kaj fastu."

Mi: "Fastiĝo estas tiel malfacila."

Savanto: "Estas same malfacile por la riĉuloj eniri la paradizon." Mi: "Ĉu vi povas diri al mi ion alian pri la ricevado de la Komunio en la manon?"

Savanto: "Petu senĉese, ke ĝi estu aboliciita." Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros tion."

Mi: "Kiom da malamikoj mi nun havos?"

Savanto: "Pli ol vi povas imagi. Mi estas kun vi; vi ne bezonas timi." Mi: "Savanto, ĉu mi ĝuste komprenis tion?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝuste skribis ĝin."

En la momento mi havas pacon, trankvilecon kaj klarecon en mi, neniujn dubojn, neniun timon.

Ĝi estas mirinda sento. Jes, la Savanto estas kun mi. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio. Mi plue demandis la Savanton:

"Sinjoro, hieraŭ vi diris nenion al mi en la preĝejo, kvankam mi preĝis dum du horoj por la pastro, Patro Vogt. Ĉu miaj preĝoj ne estis bonaj?"

Savanto: "Mi suferis kun vi, ĉar la pastro ne atentis mian voĉon." Mi:

"Sinjoro, se mi fastos por li, ĉu okazos ŝanĝo?" Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mia bona spirita direktoro, mi fastos por mia pastro, Patro Vogt."

Mia Jesuo, mi amas vin super ĉio alia. Mi dankas vin pro ĉi tiu konversacio. Mi iris al la Alta Meso iom pli frue kaj preĝis por miaj malamikoj.

Mi vidis la junan studenton Wagner; li estas diakono.

Tiam mi demandis la Savanton:

"Se ne estas ĝuste, ke Frato Wagner donu al mi la Sanktan Komunion, tiam mi petas vin, ke la pastro donu al mi la Sanktan Komunion."

Mi ricevis Sanktan Komunion de la pastro.

Kiam mi hejmenvenis, mi metis la rostviandon en la fornon, mem faris iom da spätzle kaj hakis la salaton.

Je la 12:00 ni preĝis la Anĝeluson. Je la 12:15

ni tagmanĝis.

Je la 12:45 mi revenis al la preĝejo. Estis Adorado; la Sankta Sakramento estis ekspoziciita. Mi restis en la preĝejo ĝis la 14:45 kaj preĝis.

Je la 15:30, alvenis virino nomata Barbara. Ŝi konfidis al mi sian koron pri sia filo. Kiam ŝi foriris, Marion venis kaj restis ĝis la 17:30.

Ni skribis niajn taglibrajn enskribojn.

Je la 18:15 mi preĝis du dekadojn de la Rozario en la preĝejo antaŭ la Sankta Sakramento por Patro Vogt, ĉar la Eterna Lumo denove ne brulis.

Bedaŭrinde, li ne rimarkis tion. Mi ne sentis min tre bone emocie. Min doloris, ke Patro Vogt starigis reflektoron rekte antaŭ la monstranco. Mi kredas, ke la viva Dio ĉeestas en la Plej Sankta Hostio.

Normale, oni ne direktus reflektoron je ĉirkaŭ duona metro for de persono. Temas nur pri tio, ke la monstranco estas hele lumigita, kaj de malproksime ĝi bele brilas kaj estas blinda. 'Ĉu ankaŭ ĉi tie la Savanto devas suferi?' mi demandis, kaj sentis la lumon bruligi miajn okulojn.

Kelkfoje mi ne povis elteni rigardi.

Finfine, mi ne povis forlasi la preĝejon ĝis mi vidis la sakristanon kaj diris al ŝi, ke la Eterna Lumo ne plu brulis.

Ŝi murmuretis al si kaj diris, "Ĝi estingiĝis denove."

Antaŭ enlitiĝo, mi preĝis la Doloran Rozarion por la malriĉaj animoj. Mia tago pasis kvazaŭ fulmo, tiel rapide.

Mi ĝojis, ke mi ne havis televidilon, kaj dankis Dion pro la forto kaj amo, kiujn mi ricevis tiun tagon.

02/03/92 – Lundo

10:00 matene Doktora ĉambro: Mi ŝprucigis la ĉambron per sankta akvo kaj, farante tion, mi benis ĉiujn en la kliniko per la Signo de la Kruco. Mi unuiĝis kun la Savanto kaj diris: "Vi scias, kion mi volas peti de Vi; Vi scias ĉion, kaj mi skribos kaj kredos ĉion, kion Vi diros al mi. Mi pensis pri la reflektoro, kiu estis hieraŭ kaj eble ankoraŭ estas hodiaŭ antaŭ la Sankta Sakramento.

Dum la tri tagoj de Karnavala mardo, ni ĉiam faras adoradon antaŭ la Sankta Sakramento.

En la silento, mi aŭdis:

"Skribu tion, mia filino, ne estas ĝuste teni la lampon antaŭ mi. Li provu teni la lampon tri minutojn antaŭ si."

Mi: "Sinjoro, mi ne povas ripozi sciante, ke la lampo daŭre brulas tiel proksime al Vi. Ĉar mi mem sentas ĉi tiun suferon.

Savanto: "Se vi volas, voku lin."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi eble imagis ĉi tion?" Savanto: "Vi estas proksime ligita al mi."

Mi: "Ĉu mi legu al Pastoro Vogt tion, kion mi skribis?" Savanto: "Ĉu vi timas?"

Mi: "Ne vere." Savanto: "Do faru tion."

Mi: "Jes, Savanto, mi vokos lin, ĉar mi kredas, ke vi, la vivanta

Dio en karno kaj sango, korpo kaj animo, homeco kaj dieco, estas vere kaj esence ĉeestanta en la Sankta Hostaĵo."

12.30 Mi rentgenis dek-kvin-jaran knabon nomatan Markus.

Flegistino venis kun li. Ŝi diris al mi, ke ĉiuj en la fako timis, kiam li malsaniĝis kaj liaj okuloj tute malpleniĝis.

Mi demandis, kiam tio okazis, kaj konstatis, ke tio estis ĝuste tiam, kiam mi preĝis la ekzorcismon por ĉiuj en la kliniko, fakte plurfoje.

Kiam mi rigardis tiun knabon kaj demandis lin, ĉu li volus iom da sankta akvo, li tuj diris: "Ne, mi havas tion hejme; mi donas ĝin al la bestoj."

Mi tiam faris la signon de la kruco sur lia frunto per sankta akvo, kaj tuj liaj okuloj denove rigidiĝis. Antaŭ la flegistino, mi demandis lin, ĉu li povus preĝi la Saluton Maria. Li diris "Jes", kaj ekpreĝis, sed ĉe la tria vorto li ne plu povis eldiri ĝin, do mi daŭrigis preĝi sola.

Mi donis al li preĝkarton de la Preziosa Sango kaj diris al li, ke mi preĝos por li.

12:45 ptm en la kapelo: Mi preĝis por Markus kaj demandis la Savanton, ĉu la malpura spirito estas kun li.

Mi sciis tion, sed mi volis konfirmon de la Savanto. Savanto: "Jes, li havas ĝin, kaj li devas resti en ĝi."

Mi petis la Savanton sendi la pacienton Markus reen al mi.

Je la 14:10 li fakte alvenis, ĉi-foje kun sia patrino. La knabo kuŝis en la lito.

Ŝajne, li ne povis leviĝi. Kiam li vidis min, li tuj petis sanktan akvon, kaj mi donis ĝin al li. Poste li diris al sia patrino, ke ŝi rigardu la bildon de Nia Damo. Kiam lia patrino vidis la bildon, ŝi diris al li: "Ĉu vi devas vidi ĉion denove?"

Ŝi estis plena je fiero kaj diris, "Espereble vi baldaŭ estos hejme."

Kiam lia patrino iomete flankenpaŝis, mi diris al Markus, "Vi ludis per okulvitroj." Li tuj komprenis, kion mi celis, kaj diris, "Jes. En Berlino kaj ĉi tie, tio estas sendanĝera aĵo." Mi rigardis lin kaj demandis, "Pardonu?"

Kaj li respondis, "Ankaŭ mia patrino."

Nun klariĝis al mi, kial la demono devis resti interne. Mi premis medalon de Nia Damo en lian manon kaj li prenis ĝin. Ekzorcismo devos esti preĝita por ĉi tiu knabo kaj li ne rajtas resti en la neŭrologia fako. Mi povas fari nenion ĉi tie, ĉar nek lia patrino nek la kuracisto kredos min. Mi preĝis por li.

Vespere en la Rot-Preĝejo, mi preĝis la Rozarion por Markus kaj poste oferis Sanktan Meson por li.

Je la 20:00 – preĝgrupo:

Multaj viroj venis hodiaŭ: S-ro Deris, S-ro Artur Wagner, la teologiestudento Fridolin, Patro Dochart, ktp.

Estis belege. Ni ankaŭ preĝis por la paciento Markus. Patro Dochart kaj S-ro Deris estis iom maltrankvilaj. Mi ricevis multan gracon.

03/03/92 – Mardo

10:00 matene Kuracista oficejo: Mi demandis la Savanton pri H. Deris.

Savanto: "Deris ne devas fariĝi diakono; li ne estas elektita por tio. Estas orgojlo, kio igas lin voli fariĝi diakono. La malpura spirito denove estis ĉe Patro Dochart."

Mi: "Kiun Konfiteoron ni preĝu, la malnovan aŭ la novan?" Savanto:

"La malnovan, mia filino."

Mi: "Savanto, vi donis al ni multan gracon hieraŭ, pli ol kutime." Savanto:

"Mi estis kontenta pri la preĝoj, kiujn vi preĝis."

Mi: "Kion mi diru al la preĝgrupo? Kion ni devus scii, kaj kio gravas por ni?"

Savanto: "Preĝu per via koro." Mi:

"Kiel, Savanto?"

Savanto: "Lasu viajn korojn paroli, ne viajn buŝojn. Petu multan amon." Mi:

"Do ĉu ni devas pli alvoki la Sanktan Spiriton?"

Savanto: "Jes, mia filino. Kiam la Sankta Spirito ekbruligas viajn korojn per amo, tiam vi povas preĝi per viaj koroj. Purigu viajn korojn, por ke la Sankta Spirito ankaŭ loĝu en vi.

Ne plu tenu viajn pekojn; ili formas grandan vundon, kaj ĝi resaniĝas pli malrapide ol malgranda vundo. Grandaj vundoj kaŭzas grandan doloron, kaj tiam oni ne plu preĝas tiel volonte."

"Skribu, mia filino: preĝi nur per la buŝo estas tiel, ĉar ni ne permesas al la Sankta Spirito agi en niaj koroj. Preĝu tiel, ke amo ekestu dum la preĝo."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, donu al ni la gracon, ke ni povu preĝi per niaj koroj. Savanto, vi diris, ke ankoraŭ estas malpuraj spiritoj en mia edzo. Sed li ricevis la Komunion hieraŭ."

Savanto: "Via edzo devus iri al konfeso."

Mi: "Li certe diros al mi, ke li konfesis sin." Savanto: "Diru al li, mia filino, ke li devas konfesi sin ĝuste."

De la 16:00 ĝis la 17:00 mi estis taskigita gvidi la preĝojn kaj okazigi adoradon antaŭ la Sankta Sakramento en la preĝejo. Mia edzo, Fridolino kaj mi faris tion kune kaj gvidis la preĝojn. Mia edzo estis iom maltrankvila, kvankam mi preĝis por li.

Patro Vogt ankoraŭ ne forprenis la turibulon, kvankam mi jam diris al li fari tion.

Je la 18:30 okazis Sankta Meso kaj mi oferis Sanktan Komunion por Patro Vogt.

04/03/92 — Merkredo — Cendremerkredo

Mi fastis je pano kaj akvo kaj havis kapdoloron dum la tutaj 24 horoj. Kelkfoje ĝi estis neeltenebla.

Tiuj estis suferoj de pento kaj mi oferis ilin por Patro Vogt kaj la konvertiĝo de pekuloj.

Mi fastis por Patro Vogt kaj por Andreas (teologiestudento).

Mi demandis la Savanton, kial la monaĥino daŭre disdonis la Sanktan Komunion hieraŭ vespere, kvankam ŝi scias, ke ŝi ne devus fari tion. Mi tiam oferis la Sanktan Komunion por ŝi.

Savanto: "Vi ne povas doni graciojn al hardita koro. Preĝu por ŝi, fastu por ŝi."

En la preĝejo vespere. Tri laikoj kaj Patro Vogt helpis doni la signon de la kruco per cindroj. Mi petis la Savanton, ke mi ricevu la signon de la kruco per cindroj el sankciitaj manoj. Kaj Patro Vogt venis al mi, kvankam li kutime estis sur la alia flanko. Dum la Komunio, mi denove petis la Savanton, ke mi ricevu la Sanktan Komunion el konsekritaj manoj, kaj mi ricevis la Sanktan Hostion de Patro Vogt.

Mi oferis la Sanktan Komunion por Patro Vogt.

Mi petis, ĉar mi vidis, ke laikoj faris la krucon per cindroj. Inter la laikoj estis ankaŭ teologiostudento (akolito).

Savanto: "Skribu, mia filino, la cindrojn disdonu nur per konsekritaj manoj. Nur la pastroj, nur la pastroj. Tio ĉi ankaŭ validas kiel parto de la koto en la Eklezio."

5a de marto 1992 — ĵaŭdo

Frue matene mi preĝis la Kranon de Dia Mizerikordo, la Litanjon de Dia Mizerikordo kaj aliajn preĝojn.

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino, mi ne povis koncedi la gracon, ĉar la laikoj disdonis la cindrojn. Mi koncedas la gracon dum la disdono de cindroj per la konsekritaj manoj de la pastro."

Posttagmeze, mi preĝis dum unu horo; ne estis pacientoj tie, kaj poste mi preĝis la Rozarion.

Vespere, en la preĝejo en Rot, mi unue preĝis la Rozarion kun la fideluloj, kaj poste ĉeestis Sanktan Meson. Mi denove oferis Sanktan Komunion por Patro Vogt. Ankaŭ estis en la preĝejo pastro el Pollando, Patro Stanislau.

06/03/92 Vendredo de la Sankta Koro

Je la 13:00 mi iris al la kapelo. Tamen, ĝi estis fermita. Tio doloris min, sed mi iris serĉi la ŝlosilon. Mi venigis la pordiston el la hospitala konstruaĵo kaj li malfermis la kapelon. Post spirita Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu tio, kion faris Patro Stanislau el Pollando, estis ĝusta, kaj mi celis tion, ĉar li ankaŭ disdonas Sanktan Komunion en la manojn.

Komence mi tre bone interkonsentis kun ĉi tiu pastro, sed nun li ŝajnis al mi tiel fremda. Mi plue demandis la Savanton, ĉu ankaŭ li kutimis disdoni la Komunion en la manon. Savanto: "Ne, li faras tion pro la mono. Tiel farante, li perfidis min."

Mi: "Ĉu mi povas skribi tion en mian taglibron?"

Savanto: "Jes, skribu tion; li perdis multajn graciajn pro tio." Mi:

"Kiu influis lin doni la Komunion en la manon?"

Savanto: "Ĝi estas la verko de Lucifero. Dum ili donas la Komunionon en la manon, ili servas Satanon." Mi: "Mia Sinjoro, ĉu mi rajtas diri tion al Patro Stanislau?"

Savanto: "Mia filino, li ne venos al vi." Mi: "Ĉu li scias, ke tio ne estas ĝusta? Ĉu li sentas tion?"

Savanto: "Mia filino, ĉu vi konas vian pekon, kiam vi ĝin faras?" Mi: "Sed Sinjoro, eble li pensas, ke ĝi estas ĝusta?"

Savanto: "Mia filino, se iu ne rekonas pekon, tiam tiu estas en malbona stato." Mi: "Kion tio signifas, esti en malbona stato?"

Savanto: "Oni ne estas en la graco de Dio."

Mi iom ektimiĝis kaj mia spiro momente blokiĝis en mia gorĝo, kaj mi petis la Savanton, ĉu li povus diri ĝin denove; eble mi ne ĝuste komprenis ĝin.

Savanto: "Skribu tion, mia filino: oni ne estas en la graco de Dio."

Tiun matenon mi petis la Savanton diri al mi ion pri la animoj en la universitata hospitalo.

Savanto: "Ĉu vi povas elteni tion, kion mi estas dironta al vi?" Mi: "Savanto, vi konas min pli bone ol mi konas min mem."

Vespere, en la preĝejo en Rot, mi ne revidis Patron Stanislau.

Fine de la Sankta Meso, la sakristino kriis al mi, ĉar mi memorigis ŝin, ke la Eterna Lumo ne brulis. Ŝi laŭte kriis tra la tuta preĝejo kolere:

"Iru hejmen, tio ne koncernas vin." Mi preĝis por tiu virino. Viro el Rot,

Erich, ankoraŭ parolis kun ŝi ekstere.

Mi oferis la Sanktan Komunion por Marion. Je la 20-a horo mi preĝis la Ekzorcismon kaj la Rozarion de la Sankta Spirito, ke neniuj laikulo plu distribuadu la Sanktan Komunion, ĉar la komuniaj helpantoj havis kunvenon tiutempe.

Erich estis kun mi kaj preĝis kun mi. Mi ankaŭ inkluzivis mian edzon en la preĝon. Sed li estis tre nervoza kaj koleregis, do Erich hejmeniris. Mi kredas, ke la ekzorcismo efikis sur mian edzon. Ĉio ĝenis mian edzon tiun vesperon. Antaŭ enlitiĝo, mi preĝis du pliajn Rozariojn.

07/03/92 – Sankta Koro de Maria, sabato

Frue matene, mi estis en la preĝejo en Waghäusel kun sinjorino Cordula.

De la 16:15 ĝis la 18:15 mi preĝis por Patro Vogt. La Eterna Lumo ne brulis kiam mi eniris la preĝejon. Mi preĝis, ke iu venu kaj ekbruligu ĝin. Tiam mi diris al la Savanto: "Mi oferumas ĉi tion al Vi, por ke 100 000 animoj estu savitaj se, per la 5-a horo vespere kaj neniuj venas por ekbruligi la Eternan Lumon."

Estis la 17:05 kiam la sakristo alvenis kaj ekbruligis la Eternan Lumon; ŝi estis tre urĝema. Mi genuis dum du horoj kaj preĝis kvar Rozariojn kaj multajn aliajn preĝojn.

la 8-an de marto 1992 – dimanĉo

Je la 5:45 mi leviĝis kaj preĝis dum ĉirkaŭ unu horo, unue al la Sankta Spirito, poste la malnovan Konfiteoron, la Ekzorcon, preĝon al Sankta Mikaelo la Arĥanĝelo kaj al la Gardanĝelo, la Konsekriĝon al Nia Damo, preĝon al la Sankta Koro kaj la Ĝojan Rozarion, poste mi spirite ricevis la Sanktan Komunion.

Mi denove ekplorejis el la tuta koro, ĉar tiom da afliktoj venis sur min. La plej malbonaj estas tiuj, kiuj okazas al mia edzo. Mi tre ŝatus rezigni pri ĉio kaj ĉesi tiom preĝi.

Mi petis helpon de la Savanto kaj elverŝis mian koron al li. Mi ankaŭ preĝis al Nia Sinjorino, dirante, ke ĉio estis tro por mi. Mi diris: "Mi estas afliktata el ĉiuj flankoj, kaj krome mi estas seniluziigita de mia pastro.

Subite, mi ĉesis plori. Post tio, mi sentis profundan pacon kaj trankvilecon en mi. Mi petis la Savanton pri signo, kiun la pastro kaj ĉiuj en la preĝejo povus vidi.

Mi diris al la Savanto, ke mi estas pekulo kaj neinda ricevi ĉi tiun signon, kaj aldonis: "Sinjoro, via volo plenumiĝu."

Savanto: "Jes, vi ricevos signon, kiun ĉiuj vidos."

Mi: "Mi ankaŭ ŝatus scii, ĉu la pastro ĝin ankaŭ vidos." Savanto:

"Jes."

Mi: "Ĉu ĝi estos bona signo, por ke la homoj konvertiĝu, aŭ ĉu vi nin timigos?"

Savanto: "Dio ne timigas iun ajn."

Mi: "Kiam venos ĉi tiu signo, antaŭ Pasko aŭ poste?" Savanto:

"Antaŭ Pasko."

Mi: "Ĉu la pastro ŝanĝiĝos pro ĉi tiu signo?" Savanto: "Ne,

li ne ŝanĝiĝos pro ĝi."

Mi: "Kial, Savanto? Mi estas tute senkonsila nun. Mi pensis, ke li iam ŝanĝiĝos?" Savanto:

"Tion vi pensis."

Mi: "Sed kial, Savanto?" Savanto:

"Ankoraŭ estas tiom da fiero."

Mi: "Sinjoro, mi petegas vin, do donu al mi alian pastron, al kiu mi povus konfidi mian taglibron."

Savanto: "Lasu tion al mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, ĉu estas por Vi akceptebla, ke mi alparolu Vin jene, ekzemple, mia Sinjoro, mia Savanto, kara Jesuo, mia granda amo, mia sankta, forta kaj eterna Dio, Reĝo de reĝoj, mia Princo de Paco, ĉiopova kaj kompatema Dio, ktp.? Ĉu tio estas por Vi akceptebla?" Savanto: "Parolu tion, kio venas el la koro."

Mi dankis pro ĉi tiu konversacio kaj oferis la Sanktan Komunion por ĉiuj homoj tra la mondo kaj por la malriĉaj animoj en Purgatorio, same kiel mi ĉiutage oferadas la preĝojn por indulgo por la malriĉaj animoj.

Estis ĉirkaŭ la 8:30 matene. Mia edzo leviĝis kaj iris al Waghäusel por konfesi sin. Mia preĝo estis aŭdita, ĉar mi preĝis la Rozarion, petante Dion doni al li la gracon por bona konfeso.

De la 9:45 ĝis la 11:10 mi estis en la preĝejo en Rot. Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Litaniojn de la Dia Mizerikordo por ĉiuj ĉeestantoj. Mi oferis la Sanktan Komunion denove por la malriĉaj animoj en Purgatorio.

Kiam mi revenis hejmen, mia edzo estis transformita. Li estis kvazaŭ nova homo kaj venis al la preĝa servo. Estis paco la tutan tagon; li estis afabla kaj ĉarma. Dankon, Dio, pro ĉi tiu graco.

Je la 2:30 matene, mi vekiĝis kaj ricevis la gracon preĝi.

Mi preĝis la Sep Lastajn Vortojn, sekvate de Patro Nia kaj Saluton Maria por ĉiu, poste 'Gloro al la Patro', kaj poste la Koroneton de la Dia Mizerikordo. Poste mi donis benitan akvon al la mizeraj animoj kaj mirinde reekdormis.

09/03/92 – Lundo

10:00 matene Kuracistoj:

Mi demandis la Savanton pri la homoj en la kliniko, tiuj, kiuj tie laboras.

Vendredon la Savanto demandis min, ĉu mi povus elteni tion, kion li intencis diri al mi, do mi diris al li, ke se li devas, li almenaŭ rakontu al mi la plej mildan version.

Savanto: "Ili ĉiuj devas penti. Preskaŭ ĉiuj el ili estas sur la larĝa vojo."

Mi: "Kion mi devus fari por ili, Savanto?"

Savanto: "Preĝu por ili."

Mi: "Sed miaj preĝoj ne povas savi multajn." Savanto:

"Jes, ili povas, ĉar kun mi vi povas savi multajn."

Kuracisto venis viziti nin en la rentgena fako, vizitanto el Turkio, islamano, kiu volis ekscii pri rentgenaj radioj kaj la bildoj.

Mi rakontis al li pli pri la katolika kredo ol pri rentgenaj radioj. Precipe, mi diris al li, kiom grava estas la Sankta Spirito.

Mi demandis la Savanton, ĉu tio estis ĝusta, ĉar la kuracisto ja estas

islamano. Savanto: "Ili ĉiuj bezonas la saman kredon."

Mi: "Ĉu vi povas diri al mi, kia mi devus esti?"

Savanto: "Restu ĝuste tia, kia vi estas."

13:00 en la kapelo ĉe la kliniko.

Mi diris al la Savanto, ke tiom da homoj estas en la preĝejo dimanĉe kaj nur kelkaj dum la semajntagoj. Mi demandis: "Ĉu la pastro ne povus distribui la Sanktan Komunion sola; ĉu li bezonas la laikaron?"

Mi pensis, ke la aliaj devas pacience atendi, kaj se ili ne povas atendi, tiam ili devus preĝi por junaj seminarianoj, por ke ni havu pli da pastroj.

Savanto: "La plimulto el tiuj, kiuj ricevas la Komunion nur dimanĉe, faras tion nedigne." Mi: "Vi devas diri tion al la pastro. Ĉu la pastro ne vidas tion?"

Savanto: "Se li ne disdonas la Komunion en la manon, li tion vidus." Mi: "Ĉu mi povas skribi tion en mian taglibron?"

Savanto: "Jes, mia filino, skribu tion."

Mi: "Multaj diras, ke ili pekas pli per siaj buŝoj ol per siaj manoj."

Savanto: "Mi ne kredas tion. Sed estas ilia indiferenteco, kio malhelpas ilin distingi inter la Triuna Dio en la Sankta Hostaĵo kaj ordinara pano. La pastroj devas prediki al ili pri la diferenco, sed ĉar ili praktikas komunion en la mano, ili ne plu povas prediki pri tio."

Mi: "Oni diras, ke estas same reverenca ricevi ĝin en la mano."

Savanto: "Skribu tion, mia filino: estas malinde ricevi la Sanktan Hoston per la mano, kaj se iu ricevas ĝin malinde, tio estas ankaŭ malrespekta."

Mi: "Ĉu multaj sakrilegoj estas kaŭzitaj de komunio en la mano?"

Savanto: "Pli ol vi povas imagi."

Vespere en Rot, en la preĝejo, dum la pastro legis la Evangelion, virino impetis tra la tuta preĝejo por stari rekte antaŭ la reverendo.

Ŝi estis tiel laŭta per siaj ŝuoj kaj sia firma paŝado, ke ĉiuj adorantoj rimarkis ŝin. Ŝajne, estis iu en la preĝejo, kies aŭto blokis ŝian elirvojon. Sed ŝia agitiĝo ŝajnis al mi stranga.

Ŝi mansvingis al la sakristo, kiu aliris ŝin kaj tiam interrompis la pastron por rakonti al li ĉion. Kiam la pastro demandis, al kiu apartenis la aŭto, neniu sin prezentis.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton pri Patro Johano, ĉar Roland diris al mi telefone, ke Episkopo Platon konvertiĝis al la instruoj de Patro Johano kaj nun akceptis liajn librojn.

Savanto: "La libroj de Patro Johano ne estas ĝustaj."

Tiam mi demandis pri la prelego planita por la 13-a de marto 1992 pri

Garabandal. Mi diris al la Savanto: "Mi kredas je la aperoj ĉe Garabandal, sed ĉi tiu filmprezentado kaj la posta diskuto, kaj la tuta reklamo ĉirkaŭ ĝi, ĝenas min. Ĉu la diablo ne laboras ĉi tie, serĉante detrui tion, kio estas bona?"

Savanto: "Vi ĝuste divenis."

Preĝgrupo je la 20:00. Tie estis multaj homoj.

10-a de marto 1992 — mardo

Mi demandis la Savanton pri la virino, kiu venis al la preĝejo hieraŭ.

Savanto: "Tio estis la malpura spirito. Mi permesis tion. Ankaŭ pli multe venos. Mi estis en la preĝejo en Rot kaj oferis Sanktan Komunion por Patro Vogt.

11-a de marto 1992 — merkredo

10:10 matene Kuracista vizito:

Mi denove demandis la Savanton pri la signo.

Savanto: "Vi ricevos signon en la preĝejo." Mi: "Kio ĝi estos?"

Savanto: "Lasu tion al mi."

Mi: "Ĉu mi povas distingi inter tio, kio venas de vi kaj kio venas de mi?" Savanto:

"Jes, vi povas."

La Savanto donis al mi multan gracon. Mi dankas vin, mia Sinjoro

kaj Dio. Mi: "Diru al mi ion; mi ankaŭ volas aŭdi ion de vi."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino." Mi:

"Estas bone aŭdi tion."

16:30: Mi estis ĉe la Zönackel en Boxberg, aŭskultante prelegon. Ĉar mi alvenis malfrue, mi ne povis ĉeesti la Sanktan Meson tie.

Je la 19:00, mi tiam ĉeestis Sanktan Meson en Mingolsheim ĉe la Kapelo Rochus.

Mi denove genuis sola ĉe la komunua balustrado. Nova pastro donis al mi la Sanktan Komunion nur fine. Dum mi atendis, mi preĝis plurajn Saluton Mariajn por ĉi tiu pastro.

Mi oferis la Sanktan Komunion por Marion.

Je la 20:30, Marion alvenis kaj ni skribis niajn taglibrajn enskribojn.

12-a de marto 1992 — ĵaŭdo

Ĝi jam estis mia dua tago laborante sola en la kliniko. Multaj pacientoj venis. Tamen, mi povis multe preĝi.

12:30 en la klinika kapelo:

Mi volis scii, ĉu estis ĝuste, ke mi genuis sola ĉe la komuniarelo en la Kapelo de Sankta Roĥo hieraŭ. Multaj homoj, kiujn mi konis, staris ricevante la Sanktan Komunion aŭ genuis sur la ŝtupoj rekte antaŭ la pastro, kvankam la komuniarelo estis tie.

Eble mi eraris, mi pensis. Savanto: "Daŭre genuu kiel antaŭe."

Mi: "Kial la aliaj ne genuas ĉe la komuniarelo?" Savanto: "Falsa humileco, timo de homoj, timo de la pastro."

Mi pensis pri la homoj el la preĝgrupo kaj demandis la Savanton, ĉu mi diru tion al ili? Savanto: "Jes, sed kun amo."

Tio ŝajnas al mi iom stranga. Kiam oni volas fari ion bonan por la Savanto, oni staras tie sola. Finfine, ni ĉiuj estas devigataj glori Dion.

Survoje hejmen, mi preĝis la Rozarion kiel kutime.

Je la 16:00 mi iris al Mingolsheim por naĝi en la sala akvo-bazeno dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo.

Vespere mi iris al la preĝejo en Rot kaj tie ankaŭ partoprenis en la preĝado de la Rozario. Kiam venis la momento ricevi la Komunio, la monaĥino preterpasis min.

Mi stariĝis kaj reiris al mia sidloko sen ricevi la sakramentan Komunionon.

Survoje de la komuniarelo reen al mia sidloko, mi pensis, ke la diabloj disŝiros min. Sed la Savanto venis al mi en spirito kaj mi ricevis multajn graciajn, specialan gracion. Mi oferis la Komunion por la homoj en la kliniko, kie mi laboras.

Tuj poste, mi veturis al Mingolsheim al la Kapelo de Roĥuso.

Estis tie alia Sankta Meso je la 19:30, kaj tie mi ankaŭ ricevis la sakramentan Sanktan Komunion, kiun mi oferis por la pastroj kaj religianoj, kiuj ankoraŭ estis en Purgatorio, kaj por la monaĥino, kiu disdonis la Komunion, kaj por ĉiuj aliaj animoj en Purgatorio.

13-a de marto 1992 – vendredo

Hodiaŭ matene mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo, recitante la Ekzorcismon almenaŭ 10 fojojn por la tuta kliniko, por mia familio, por Patro Dochart kaj Patro Vogt.

Mi havis multon por fari, tamen mi ankoraŭ trovis tempon por la Savanto. En la rentgena fako mankas al ni du dungitoj; unu estas malsana kaj la alia ne aliĝos al ni ĝis majo. Mi petis la Savanton, ke li donu al mi la gracion fari la laboron de tri.

Li donis ĝin al mi, kaj per la forto de Dio mi povis bone labori.

Je la 10:10 mi iris en la kuracistan ĉambron. Tie mi spirite komunis, la duan fojon hodiaŭ. Mi demandis la Savanton, kio okazis hieraŭ, kiam la monaĥino preterpasis min kun la Savanto kaj mi stariĝis kaj residiĝis sen ricevi la Savanton; mi sentis grandajn atakojn en mi.

Savanto: "Mia filino, estis tre multaj malpuraj spiritoj."

Mi: "Ĉu ili kredis, ke Vi ne venos al mi, se mi ne ricevus Vin sakramente?" Savanto: "Jes, ili ĉiam tion pensas."

Mi: "Mi havis la senton, ke ili volis disŝiri min en tiu momento. Ĉu mi eble imagis tion?"

Savanto: "Mia filino, se ili estus povintaj, ili estus disŝirintaj vin."

Mi: "Mia Sinjoro, kiam vi tiam venis al mi spirite kaj mi unuiĝis kun vi, mi ricevis pli da graco ol se mi estus ricevinte la Komunion sakramente. Kio estas la kialo de tio?" Savanto: "Ĉar mi deziras esti donata al la fideluloj per la konsekritaj manoj de la pastro.

Mi: "Kiel mi devus konduti rilate al la pastro?"

Savanto: "Vi devas ĉiam aŭskulti la pastron, sed se li ofendas mian honoron, tiam ne." Mi volis scii, ĉu estis ĝuste, ke mi forkuris de la fratino sen ricevi la Sanktan Komunion; mi pensis, ke eble la Savanto ne aprobis tion.

Savanto: "Ne, mia filino, male, vi faris ion bonan."

Mi: "Sed mia Sinjoro kaj Dio, kio se la pastro diras, ke mi ne devas fari tion?"

Savanto: "Tiam faru, kiel li diras, sub lia respondeco."

Mi: "Kiam mi povas havi konversacion kun Patro Vogt? Mi volas scii de vi. Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Jes, mia filino, parolu kun li." Mi:

"Kiam?"

Savanto: "Kiel eble plej baldaŭ."

Mi: "Ĉu mi ofendas la honoron de Dio forirante, aŭ ĉu tiuj, kiuj restas kaj ricevas Sanktan Komunion de laikulo?"

Savanto: "Mia filino, aŭskultu atente. Ĉiuj, kiuj ricevas la Komunion en la manon, kaj la laikoj, kiuj disdonadas la Sanktan Komunion, ĉiuj el ili malobservas la honoron de Dio.

Mi: "Kara Savanto, mi volis demandi vin pri unu plia afero: ĉu mi legu ĉion al Patro Vogt, aŭ nur en certaj tagoj?"

Savanto: "Ĉio, mia filino, ĉio."

Mi: "Sinjoro, ĉu vi estos kun mi, kiam mi iros al li?"

Savanto: "Jes, mi estos kun vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi sentas tiom da amo kaj varmo, tiom da graco en mia koro nun.

Ĉu tio estas konfirmo, ke mi iru al Patro Vogt? Ĉu Vi kontentas, ke mi iras al li?"

Savanto: "Mi estas aparte kontenta pri tio."

Mi: "Mi jam tiom fastis, tiom preĝis, kaj tiom ofte oferis la Sanktan Komunion por li. Ĉu li nun iomete ŝanĝiĝos, kiam mi parolos kun li?"

Savanto: "Jes, mia filino, li jam ŝanĝiĝas, sed li scios, kion mi volas de li." Vespere mi estis en la preĝejo en Rot; mi oferis Sanktan Komunion por la malriĉaj animoj.

14-a de marto 1992 – sabato

Mi ĉeestis Sanktan Meson frue matene en Waghäusel. Patro Alanus celebris la Meson. Post la Meso, mi preĝis la Litaniojn de Nia Damo de Lureto en la preĝejo. Poste, mi iris kun Marion por verki la taglibron.

Ekde la 16:30 mi preĝis por Patro Vogt. Je la 16:45 mi iris al li por konfesi. Mi estis tre seniluziigita kaj eĉ ploris. Poste mi daŭrigis preĝi por Patro Vogt.

15-a de marto 1992 – Dimanĉo

Je la 3:45 matene, mi komencis preĝi por ĉiuj homoj. Mi ankaŭ inkluzivis Patron Vogt en miajn preĝojn. Mi diris al la Savanto: "Ĉiuj animoj apartenas al vi; ĉiuj devas esti savitaj."

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo, poste mi komuniĝis. Mi ploris. Estis tre malfacile por mi post la hieraŭa konfeso kun Patro Vogt.

Tiam mi denove ekdubis, ĉu la Savanto parolis al mi. Ĉar se mi farus tion, kion Patro Vogt diris al mi, mi tute ne plu bezonus iri al preĝejo.

Mi petis respondon de la Savanto.

Mi diris: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia Jesuo, mia spirita gvidanto, mia Triuna Dio, ĉu vi parolas al mi?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi estas via Sinjoro kaj Dio, via Jesuo, via spirita gvidanto."

Mi: "Kiel mi iru al Patro Vogt post la konfeso kaj legu al li el la taglibro?"

Savanto: "Atendu iom pli longe."

Tiam mi denove demandis pri la signo.

Savanto: "Signo venos en la preĝejo. Havu fidon je mi." Mi: "Ĉu animoj konvertiĝos pro tio?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Kiam?"

Savanto: "Ĝi estos antaŭ Pasko."

Mi: "Mi sentas brulan doloron en mia koro. Kio estas tio?" Savanto: "Tio estas mia vundo. Mi suferas en vi."

Mi: "Ĉu Vi parolis al mi per la pastro?" Savanto: "Ne, li ne enlasas Min en sian koron."

Mi demandis, ĉu mi agis ĝuste en la konfesejo kun Patro Vogt.

Savanto: "Vi agis ĝuste en la konfesujo. Mia filino, restu fidela al mi." Mi: "Jes, Sinjoro, mi faros tion, ĉar mi amas vin."

Ĉirkaŭ la 6-a matene mi reiris al la lito kaj dormis dum pliaj du kaj duonaj horoj. De la 10:15 ĝis la 11:15 mi preĝis por la Eklezio en Rot, precipe por Patro Vogt, la altaraj servantoj, la laikaro, la preĝeja ĥoro kaj ĉiuj en la Eklezio, kiuj ricevas la Komunion nedigne. Posttagmeze mi ĉeestis la piajn praktikojn.

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. La pastro predikis tre belan predikon kaj mi povis sperti tre belan unuecon kun la Savanto. Mi jam tri tagojn havis la gripon kaj mi dankis Dion, ke mi povis iri al la preĝejo.

16-a de marto 1992 — Lundo

Min turmentis severa malvarmumo. Mi apenaŭ povis dormi la tutan nokton kaj havis severajn kapdolorojn, doloran gorĝon kaj brustajn dolorojn.

Mia tuso estis preskaŭ neebla subpremi, kio ankaŭ estis tre dolora. Mia toraka spino ankaŭ estis tre dolora.

Mi restis hejme kaj havis rendevuon kun kuracisto je la 11:30.

Kiam mi leviĝis ĉi-matene, mi preĝis dum unu kaj duona horo. Poste mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino. Via vivo estas en miaj manoj. Vi estas tute en mi kaj kun mi."

Mi: "Sed mi ankoraŭ komprenas nenion el tio ĉi. Mi terure sopiras la ĉielon." Savanto: "Ĉar vi tute apartenas al mi."

Mi: "Vi diris, ke mi havas mallongan vivon sur la tero. Kion tio signifas?" Savanto: "Mi jam kondukas vin al mi. Sed la tempo apartenas al mi."

Mi: "Ĉu mi jam plenumis mian taskon sur la tero?"

Savanto: "Ho, mia filino, ankoraŭ estas tiom multe por fari."

Savanto: "Ne portu viajn problemojn kun vi. Metu ilin en miajn manojn. Vi tute apartenas al mi."

Mi: "Mia Sinjoro, mi estas tiel malforta. Mi metas mian malforton en Viajn manojn."

Mi: "Jesuo, estas belege kun Vi. Oni ne volas esti apartigita de Vi."

Savanto: "Neniu povas plu apartigi nin, mia filino."

Mi: "Mi dezirus, ke ĉio ĉiam restu tiel. Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio, per mia tuta koro kaj per mia tuta forto. Ni jam havas la Regnon de Dio ĉi tie sur la tero."

Mi kredas, ke kiu havas vin, tiu havas ĉion. Perfekta kontenteco ekzistas nur kun vi, mia Sinjoro kaj Dio.

Mi demandis pri Patro Vogt, ĉar mi estis tiel seniluziigita post mia lasta konfesio. La Savanto unue diris, ke Patro Vogt estas malkuraĝulo. Mi ne volis tion skribi. Sed la Savanto ripetis ĝin duan fojon.

Mi: "Diru al mi ion alian anstataŭ 'malkuraĝulo'."

Savanto: "Li havos malmulte da tempo por fari tion, kion mi konfidis al li." Mi:

"Mi tute ne komprenas ĉi tion."

Savanto: "Sed li komprenos ĝin."

Mi: "Ĉu mi havos alian ŝancon paroli kun li?" Savanto: "Jes, vi havos."

Mi: "Sed li ne kredos tion, kion mi diros al li; li estas neŭtrala." Savanto:

"Neŭtraleco ne ekzistas. Aŭ li kredas, aŭ li ne kredas." Mi: "Mia Sinjoro

kaj mia Dio, mi metas ĉi tiun problemon en Viajn manojn."

Vespere, en la preĝejo en Rot, mi preĝis la Rozarion por Patro Vogt kaj oferis la Sanktan Komunion por li.

20:00 Preĝgrupo:

Estis tre bele. Ni preĝis la Staciojn de la Kruco kaj ĉiuj spirite komuniĝis.

Mi diris en la preĝgrupo, ke se ne estas pastro proksime kiam io okazas, ni devus komunii spirite kaj spirite unuiĝi kun la Savanto, kaj ke oni devas lerni kaj praktiki tion, prefere plurfoje tage.

Tiel oni ĉiam pli proksimiĝas al Jesuo, lernas ami lin pli kaj pli, kaj ricevas multan forton kaj gracon por la spirita vivo. Ni ĉiuj ricevis multan gracon.

Patro Dochart ne ĉeestis.

17-a de marto 1992 – mardo

Hieraŭ mi ricevis gracon kaj ĉi-matene mi ploris. La tento venis al mi. La malpura spirito provis konvinki min, ke tio ne estis la voĉo de la Savanto kaj ke ne povus esti, ke la pastro estas malkuraĝulo.

Li diris: "Vi vidas, tio estas vi mem." Mi ekploris kaj tuj preĝis. Kiom rapide dubo enŝteliĝas.

Mi diris al la Savanto: "Sinjoro, mi ne petos de Vi, ĝis mi ricevos la signon, kiun Vi promesis al mi. Signon, kiun la pastro vidos, per kiu homoj konvertiĝos, kaj per kiu mia pastro ricevos kleriĝon. Mi ne povas esti sen pastro. Mi ne volas morti kun pekoj. Nur ordinata pastro povas pardoni pekon. Vi donis al li la aŭtoritaton. Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio, sed mi devas havi pastro'n, al kiu mi povas konfidi ĉion, kion Vi diras al mi.

Sinjoro, mi pretas suferi eĉ por ĉi tiu pastro, kiun Vi ankaŭ nomas malkuraĝulo. Sed, Sinjoro, fariĝu Via volo.

Post ĉio, kion mi diris, estis silento kaj kvieto; mi ne volis demandi la Savanton ion ajn plian.

Tiam mi aŭdis voĉon.

Jesuo diris: "Jes, mia filino, tiel estu."

Mi surpriziĝis aŭdi tion. Tiam mi piece preĝis dum ĉirkaŭ unu horo, kiel mi neniam antaŭe faris. Mi forestis dum ĉirkaŭ 40 minutoj ĉe la gimnastikejo, pro la diskiŝiĝintaj diskoj kiuj nuntempe kaŭzas al mi doloron.

Kiam mi revenis, la fajrobrigado kaj la polico estis ĉe la domo de nia najbaro. La garaĝo kaj la aŭto brulis. En la garaĝo estis botelo enhavanta eksplodaĵon; pluraj domoj en la najbarejo povus esti eksplodigitaj.

Mi pensis, ke la Malica ne nur turmentis min ĉi-matene, sed ankaŭ damaĝis la najbaron. Estis bone, ke mi multe preĝis; alie, eble pli estus okazinta.

Posttagmeze mi iris en la arbaron kaj preĝis tri pliajn Rozariojn. Mi penis preĝi eĉ pli por Patro Vogt. En la preĝejo mi denove preĝis la Rozarion kaj oferis la Sanktan Komunion por Patro Vogt. Mi ĝojis, ĉar estis la dua tago en la preĝejo, ke neniuj laikulo disdonis la Sanktan Komunion, kvankam okazis funebra meso kaj multaj homoj ĉeestis.

Do, estas mirinde, kiam la Pastoro mem disdonadas la Sanktan Komunion. Oni nur devas multe preĝi por li kaj por la laikoj, por ke ili ne disdonadu ĝin.

18-a de marto 1992 – merkredo

Frue matene mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo. Dum la unuiĝo mi aŭdis neniun voĉon, sed la Savanto estis kun mi; nur Li ne parolis al mi.

Mi sentis pacon kaj trankvilecon kaj ne estis malĝoja, ke Li ne parolis al mi, ĉar mi sciis la kialon. Tagmeze mi preĝis la Rozarion kaj ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Hodiaŭ mi fastis por Patro Vogt kaj oferis la Sanktan Meson por li.

19-a de marto 1992 — ĵaŭdo

Je la 3:30 matene mi leviĝis kaj kun amo salutis Sanktan Jozefon. Mi preĝis dum pli ol horo antaŭ ol reekdormi. Post du horoj mi iris preĝi denove. Mi preĝis por

Patro Vogt, recitante la Ĝojajn Misterojn de la Rozario nur por li. Poste, anstataŭ la Rozario, mi recitis la Preĝon al Sankta Mikaelo la Arkangelo 50 fojojn, aldonante

"Sankta Maria, Patrino de la Eklezio, ĉiuj anĝeloj kaj sanktuloj, preĝu por ni", poste la Patronian Preĝon sur la grandaj perloj, kaj ankaŭ la Gloran Patron, Magnifikaton, 3-foje la Sanctus-on kaj la preĝon "Invoko al la Beata Virgulino Maria kontraŭ la ribelaj anĝeloj". En ĉi tiu "Ekzorcisma Rozario" mi inkluzivis ĉiujn miajn malamikojn, la Rev. Vogt, la pastrojn en Waghäusel kaj en la Abatejo Neuburg, en Speyer kaj Freiburg, kaj ĉiujn pastrojn en la ĉirkaŭaĵo. Ankaŭ mian preĝgrupon, la Rev. Dochart kaj la laikojn, kiuj disdonadas Sanktan Komunionon estis inkluzivita.

Poste, mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Dum mi unuiĝis kun la Savanto, mi aŭdis la voĉon: "Dankon, mia filino."

Mi iom surpriziĝis, ke Dio dankis min, ĉar nur Li scias, kiel mi preĝis. Tiam ankaŭ mi dankis pro tiu forto, kiun Li donis al mi por preĝi. "Mi dankas Vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro la graco, ke mi povu servi al Vi."

Vespere en Rot, en la preĝejo, la laikulo, la komunio-helpanto, venis al mi. Mi kliniĝis antaŭ la Savanto kaj revenis al mia sidloko sen sakramento ricevi la Sanktan Komunion. Mi ricevis la Sanktan Komunion spirite kaj la Savanto venis al mi. Mi oferis la spiritan komunion por Sankta Jozefo.

20-a de marto 1992 – vendredo

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi denove demandis, ĉu estis ĝuste ne ricevi la Sanktan Komunion de la laik-ministranto.

Savanto: "Jes, mia filino, estis ĝuste. Daŭrigu tiel, laŭeble." Mi demandis pri

Patro Dochart, ĉar mi aŭdis, ke li aliloke defendis komunion en la mano.

Savanto: "Li faras laŭplaĉe."

Mi: "Kiel mi konduki rilate al tia pastro, se li ankaŭ parolas pri Komunion en la mano kaj konsideras ĝin ĝusta?"

Savanto: "Diru al li tion, kion mi diris al vi, ke la ĝusta maniero estas Komunion sur la lango." Mi demandis la Savanton pri la Maŭndia Ĵaŭdo. Frato Alois diris al Hedvigo, ke io okazos en tiu tago.

Savanto: "Vi ne bezonas kredi je tiaj aferoj."

Mi: "Jesuo, ĉu vi deziras diri ion al mi?" Savanto: "Jes.

Ĉiam restu fidela al mi."

Mi: "Mia plej amata Patro, mi deziras esti fidela al Vi ĉiam. Por tio, mi petas la gracon povi resti fidela al Vi ĉiam, eĉ kiam la kruco, kiun Vi donas al mi, fariĝas pli malfacila.

Tiun vesperon en Rot, en la preĝejo, mi oferis la Rozarion kaj la Sanktan Komunion por Patro Vogt.

21-a de marto 1992 – Sabato

Mi ĉeestis la fruan meson en Waghäusel kaj preĝis speciale por Patro Werner Egon.

Mi ne ŝatis la fakton, ke li petis nin resti sidantaj dum la Evangelio. Mi genuis kaj pensis, ke mi nun genuas por ĉiuj, kiuj sidis. Tiam

tiu momento, mi sentis internan atakon. El la profundo de mia koro, mi tiam preĝis por Patro Werner Egon. Ĉi-foje li donis al mi la Sanktan Komunion senhezite, dum mi genuis sur la planko. Mi dankis Dion, la Patrino de Dio, la Sanktajn Arĥanĝelojn Miĥaelon, Gabriealon kaj Rafaelon, kaj ĉiujn stigmatulojn, kiel Patro Pio, ĉar mi invitis ilin ĉiujn esti kun mi dum mi genuis antaŭ la Savanto.

Posttagmeze, de la 16:15 ĝis la 18:15, mi preĝis ne nur por Patro Vogt, sed ankaŭ por la kotego en la preĝejo kaj por ke la komunio-ministrantoj ne plu distribuadu la Sanktan Komunion, ke la fideluloj ne plu ricevadu Komunion nedigne per la mano, kaj ke Dio ne plu estu tiel forte ofendita de mankomunio. Mi iris konfesi al Patro Vogt. Mi havis pekon kaj ĝi maltrankviligis min. Patro Vogt absolvis min kaj ne diris eĉ unu vorton al mi, kvazaŭ mi estus konfesis en fremda lando. Mi forlasis la konfesejon kaj daŭrigis preĝi, durante alian rozarion. Vespere, mi legis la Biblion dum plia horo.

22-a de marto 1992 – dimanĉo

Je la 7a matene mi komencis preĝi. Mi preĝis dum unu horo, poste mi unuiĝis kun la Savanto. Mi ploris pro Patro Vogt kaj dankis Dion pro la absolvo. Poste mi demandis la Savanton, kial la pastro ne diris al mi eĉ unu vorton.

Savanto: "Preĝu por li, mia filino. Li nun havas siajn proprajn problemojn." Mi: "Mi pensis, ke vi parolos per li?"

Savanto: "Mi ŝatus paroli per li, sed tio ankoraŭ ne eblas." Mi: "Mi sentas kvazaŭ la pastro min forlasis."

Savanto: "Mi sentas same."

Mi ofte demandis min, ĉu mi estas vere elektita, aŭ ĉu mi nur imagas tion. Mi diris al la Savanto: "Se vi volas, diru al mi."

Savanto: "Pripensu ĝin zorge, mia filino."

Mi tiam unue pensis pri la vortoj de Jesuo: "Mi estas via spirita gvidanto, ktp."

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. Vi estas elektita kaj antaŭdestinita." Mi: "Sed mi pekis dum tiom da jaroj."

Savanto: "Sed vi venis al mi." Mi: "Ĉu mi estis perdita dum tiom longa tempo?"

Savanto: "Jes. Kiel tiom da milionoj da homoj nun." Mi: "Ĉu tiuj milionoj da homoj povas esti vokitaj reen?"

Savanto: "Preĝu por ili."

Mi dankis la Savanton kaj la Benitan Patrion.

Mi iris al la preĝejo iom pli frue, antaŭ ol la Sankta Meso komenciĝis. Tie mi preĝis la Litaniojn de la Sankta Spirito por ĉiuj, kiuj venos al la Meso. Mi fervore preĝis, ke neniu ricevu la Sanktan Komunion nedigne.

Mi kredas, ke miaj preĝoj estis aŭditaj, ĉar malpli da homoj iris komunii ol iam ajn antaŭe. Mi kredas, ke mi ne plu bezonas signojn de la Savanto. Oni devas preĝi, ke la homoj iru al Konfeso. Dum mi genuis ĉe la benkobreto por ricevi la Sanktan Komunion, mi diris al la Savanto: "Sinjoro, fariĝu via volo, ĉu mi nun ricevu la Sanktan Komunion de pastro aŭ de laikulo." Kiam la laikulo alproksimiĝis al mi kaj vidis min, li subite turniĝis kaj foriris de mi, kvazaŭ li estus ektimigita. Do Patro Vogt venis kaj donis al mi la Sanktan Komunion.

Tagmeze mi iris al la Rozario kaj devotaj praktikoj en la preĝejo. Posttagmeze Marion estis kun mi kaj ni skribis la taglibron.

23-a de marto 1992 – Lundo

Matene, tuj kiam mi vekiĝis, mi komencis preĝi. Post ĉirkaŭ unu kaj duona horo, mi unuiĝis kun la Savanto kaj fervore preĝis.

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu la signo estis por mi, ĉar tiom malmultaj ricevis la Komunion dimanĉe.

Savanto: "Estos alia signo antaŭ Pasko, mia filino, kredu min, ne dubu." Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas, ke vi ĉiam estu fidela al mi."

Mi: "Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Mi gvidos vin laŭ la vojo, kiu kondukas al mi."

Mi: "Mi timas, ke mi perdiĝos."

Savanto: "Ĉiam tenu mian manon."

Mi: "Sinjoro, se mi jam estis elektita, kion mi devas fari?" Savanto: "Preĝu, ke la herezo estu forigita."

Skribu, mia filino, komunio en la mano devas esti aboliciita." Mi: "Tio estas malfacila tasko."

Savanto: "Jes, mia filino, tion vi devas fari."

Savanto: "Iru en paco."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu konversacio. Mi faros tion, kio estas en mia povo."

Mia animo pleniĝis de profunda paco kaj granda trankvileco. Mi kredas, ke mi devas preni ĉion multe pli serioze ol antaŭe.

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Rozarion. Mi metis ĉiujn miajn intencojn en ĉi tiun Rozarian preĝon. Mi oferis la Sanktan Meson por la malriĉaj animoj.

20:00 Preĝgrupo: Multaj homoj venis. Ni preĝis dum ĉirkaŭ du horoj, precipe por la pastroj, por ke ili ne plu disdonu la Komunion en la manon.

24-a de marto 1992 – mardo

Unue mi preĝis dum unu horo, poste mi ricevis la Komunion spirite.

Kroata profesoro, pastro, faris prelegon en Speyer la 21-an de marto 1992. Mi jam aŭskultis la sonbendon de ĝi.

Mi demandis la Savanton pri la kroata profesoro, kiu estas ankaŭ pastro. Mi demandis, ĉu tio estis la voĉo de la dezerto.

Savanto: "Sed vi ne iris tien." Mi: "Vi ankaŭ ne vokis min."

Savanto: "Vi ĉiam trovos ion en pastro, kio ne estas bona. Serĉu ankaŭ ion bonan en li."

Mi: "Sinjoro, mi amas la pastrojn, kial ili ne amas min?" Savanto:

"Ĉar vi rekonas iliajn malbonajn farojn."

Mi: "Sinjoro, sed ili ne povas kaŝi siajn malbonajn farojn de vi." Savanto:

"Ne, ili ne povas, sed ili povas de homoj." Mi: "Ŝajnas al mi, kvazaŭ la blinduloj gvidas la blindulojn."

Savanto: "Jes, vi ĝuste divenis."

Mi: "Sinjoro, ĉu ni estas en tia mallumo?" Savanto:

"Preĝu, ke fariĝu pli hele."

Mi: "Sinjoro, vi estas la lumo. Bonvolu trarompi la mallumon per via eterna lumo."

Savanto: "Preskaŭ ĉiuj estas en ĉi tiu mallumo. Ili ĉiuj volas havi du patrojn. Ili ne povas decidi inter la du."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉiuj homoj devas penti."

Mi: "Do oni povas diri, kiel vi diris al Don Bosco: 'Avertere, avertere!' Mi demandis pri la ŝlosilo de Petro, ĉu ĉiuj Apostoloj havis la ŝlosilon al la pordegoj de la Ĉielo.

Savanto: "Mia domo ne estas tera domo. Ĉi tie estas nur unu ŝlosilo, kaj ĝin havas Petro. Ĉiuj devas aŭskulti lin."

Mi: "Sed li havas tiom da malamikoj."

Savanto: "Sed TIO estas signo, ke lin gvidas mia Spirito."

Memoru, mia filino, kiu ajn kontraŭdiras la rekonitan instruon de Jesuo Kristo pekas kontraŭ la Sanktan Spiriton. Tio estas la plej malbona el ĉiuj malbonoj.

Ili ne plu povas esti helpataj."

Mi: "Sinjoro, mi ne plu povas skribi; estas malfacile por mi skribi ĉi tion. Mi dankas vin pro ĉi tiu graco, kiun vi donis al mi."

De la 13-a ĝis la 14-a mi naĝis. Kiel mi faras ĉie, mi diris mallongajn preĝojn dum mi estis en la akvo. En miaj pensoj mi diris al la Savanto: "Kara Dio, mi amas Vin tiom, kiom estas da akvogutoj en la naĝejo."

Mi ricevis tujan respondon de la Savanto: "Kaj Mi amas vin tiom, kiom estas akvogutoj en ĉiu ekzistanta naĝejo."

Mi ridetis, dirante tion.

Vespere en la preĝejo en Rot. Mi oferis la Rozarion kaj Sanktan Komunion por mia edzo, kiu hodiaŭ estis operaciita je sia kruro kaj estis en la hospitalo.

25-a de marto 1992 — merkredo

Ĉar mi metis la Savanton unue en mian vivon, mi devas unue preĝi. Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo, post kio mi povis bone preĝi interne per mia koro.

Mi diris al la Savanto: "Hodiaŭ mi petas nenion de Vi; eble Vi havas ion por diri al mi, aŭ deziras peti ion de mi."

Parolu, mia Sinjoro kaj Dio, via servanto aŭskultas. Sed Sinjoro, fariĝu via volo.

Savanto: "Skribu, mia filino, la Pastoro Vogt devas aŭdi tion, kion vi skribis."

Mi: "Kiam mi iru al li?" Savanto: "Iru al li, demandu lin denove." Mi: "Ĉu vi tiam estos kun mi?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi estos kun vi." Mi: "Ĉu vi nun parolos per li?"

Savanto: "Lasu ĝin al mi."

Mi: "Kiam mi iru al li? Antaŭ Pasko aŭ post Pasko?" Savanto: "Iru nun, en la venontaj kelkaj tagoj."

Mi: "Li ne faros tion, kion mi diras al li en via nomo."

Savanto: "Sufiĉas por mi, se li aŭskultas."

Savanto: "Skribu, mia filino. Ni havas tiom malmulte da tempo."

Mi ne volis skribi tion, ĉar la Savanto tiel diris al ni. Sed la Savanto ripetis ĝin ankoraŭ dufoje.

Mi: "Ĉu mi transdonu mesaĝon al Patro Vogt?"

Savanto: "Diru al li, ke mi tre amas lin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi faros, kiel Vi ordonis al mi. Mi dankas

Vin pro ĉi tiu konversacio."

Dum mia unuiĝo kun la Savanto, mi sentis aparte profundan senton de paco kaj trankvilo. Mi eĉ ne povas komenci priskribi, kiom libera mi sentis min kaj kiel mi sentis la amon de la Savanto. Mi ankaŭ ricevis multan gracon.

Kiom grave estas, mi pensis, kiel oni preĝas kaj por kio oni preĝas, profunde en sia koro. Mi ne sciis tion antaŭe. Dankon, Dio, pro ĉi tiu graco.

Je la 15:45 mi estis kun Patro Vogt. Poste mi iris en la preĝejon kaj preĝis du rozariojn por Patro Vogt.

16:30: Mi eksciis de Marga F., kio estis la hodiaŭa tago: 'La Anoncado de la Sinjoro'.

Al Marga kaj al mi ambaŭ leviĝis la haroj sur la korpo, ĉar la Savanto diris, el ĉiuj tagoj, ke mi iru al Patro Vogt kaj ke Patro Vogt devas aŭskulti kion mi estis skribinta.

Mi iris hejmen kaj preĝis por Patro Vogt dum ĉirkaŭ pliaj 30 minutoj.

Je la 18:00 mi sonorigis ĉe la pastorejo unufoje, sed neniu respondis. Poste mi iris al la preĝejo kaj preĝis kun la kongregacio. Post la Rozario, mi iris viziti Patron Vogt.

Nun oni min akceptis. Mi lasis Patro Vogt legi tion, kion la Savanto diris al mi hodiaŭ pri 25-a de marto 1992.

Patro Vogt ne komentis pri tio. Mi petis lian benon, genuis sur la plankon kaj poste foriris.

Je la 19-a horo mi jam estis en la preĝejo en Mingolsheim. Tie mi ĉeestis Sanktan Meson kaj oferis Sanktan Komunion al la Beata Patrino.

Estis tre bele; estis multe da preĝado en la latina lingvo. Mi estis sufiĉe surprizita kaj pensis, ke Episkopo Lefebvre certe preĝas por ĉi tiu pastro, ĉar ĉi tiu pastro faris predikon kontraŭ Lefebvre. Fine, mi aliris la pastro kaj dankis lin pro ĉi tiu bela meso. Mi neniam antaŭe aŭdis tian preskaŭ tute latinan meson en nia regiono.

Dankon al Dio.

26-a de marto 1992 — Ĵaŭdo

Inter la 4-a kaj la 5-a matene, mi preĝis du Rozariojn kaj multajn aliajn preĝojn por ĉiuj animoj.

Je la 9:30 mi komencis preĝi denove, sed unue mi ploris. Mi ploris tiel amare, ke mi ekĝemis. Mi pensis pri Patro Vogt, kaj pri tio, kiel malvarma li estis al mi. Li eĉ ne manpremis min, kiel li kutime faras. Li ne povas kaŝi tion, kio kuŝas sub lia masko. Mi eĉ diris al li, ke mi ne ŝatas veni viziti lin, ĉar mi scias, ke li ne ŝatas akcepti min.

Mi diris al li, ke mi faras tion, ĉar la Savanto tion volas.

Dum mia plorado plifortiĝis, mi aŭdis la Savanton diri: "Ĉu tio ne valoras pli esti amata de mi ol de la tuta homaro?"

Tiam mi tuj ĉesis plori.

Mi diris al Jesuo: "Jes, tio estas vera, ĉar via amo estas pli forta ol la amo de ĉiuj homoj kune."
 Mi: "Sinjoro, vi forprenis miajn larmojn. Via doloro estis multe pli granda ol la mia." Savanto: "Jes, tio estas vera, mia filino."
 Mi: "Mi pensis, ke mi faris ion malĝustan kun la pastro, ĉar mi lasis lin tiel malplena interne."
 Savanto: "Vi agis ĝuste pri la pastro; la resto ankoraŭ venos. Lasu tion al mi. Havu fidon je mi."
 Mi: "Kaj tio, kion Marga diris al mi hieraŭ, ke oni diras malbonajn aferojn pri mi." Savanto: "Vi ne devas preni la parolojn de homoj al koro."
 Mi: "Kiam mi preĝis de la 4-a ĝis la 5-a ĉi-matene, mi ne povis ekdormi. Kio estis tiu maltrankvilo, kiu turmentis min?"
 Savanto: "Mia filino, vi forprenis multajn animojn de la diablo. Mi permesis ĉi tiujn malgrandajn tentojn, por ke vi sciu, kiom grave estas preĝi nokte." Ĉi tiu unuiĝo kun la Savanto estis bela. Mi sentis profundan pacon, trankvilon kaj varmon en mi. Oni povus pensi, ke mi apartenas sole al Jesuo, sed tiel ne estas.
 Jesuo amas ĉiujn animojn; alie, Li ne estus la Dio de amo. Mia vundita animo estis resanigita dum kelkaj minutoj. Tio certe estas supernatura. Tera kuracisto ne povas fari tion, sed nur la ĉiela, nia Savanto.
 Mi ĉiam kredos, eĉ se ili ĉiuj min seniluziigos kaj forlasos, ke la amo de la Savanto estas pli forta ol tiu de ĉiuj pastroj kaj homoj kune. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro tio, ke vi ne forlasis vian servanton.
 Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste skribis tion.
 Savanto: "Vi ne estus skribinta tion, se tio ne estus inspirita en vi."
 Mi: "Sinjoro, bonvolu forpreni de mi mian impulseman temperamenton, por ke mi estu pli trankvila kaj por ke mi povu daŭre esti via servanto."
 Savanto: "Tio nun plaĉas al mi ĉe vi, mia filino."
 Mi: "Sinjoro, oni povas doni al Vi ĉion; tio estas bela. Vi povas formi min laŭ Via plaĉo, ĉar mi tute apartenas al Vi. Mi povus paroli kun Vi multe pli longe, sed mi devas nun iri."
 Savanto: "Iru en paco."
 Kiam mi rigardis mian horloĝon, jam estis la 10:40. Mi havis rendevuon ĉe la gimnastikejo je la 10:30. Mi rapide kuris tien. Survoje, mi preĝis, ke oni ankoraŭ akceptos min.
 La fizioterapiisto diris al mi, ke mi malfruis, sed donis al mi novan rendevuon je la 11:30, kiu estis la lasta disponebla tiutage. Mi tre ĝojis, ke mia preĝo estis respondita. Ĉar ne ekzistas koincidoj. Mi dankas vin, mia Savanto, ke mi ankoraŭ povis ricevi rendevuon, ĉar la rendevuoj por ĉi tiu spina fizioterapio kutime estas rezervitaj kelkajn semajnojn anticipe.
 Vespere, mi iris al la preĝejo en Rot por la Rozario. Poste mi oferis la Sanktan Meson por la malriĉaj animoj.
 Hedvigo kaj Hilde mallonge vizitis min. Poste, Marion venis kaj ni skribis en niaj taglibroj.

27-a de marto 1992 – vendredo.

Post ĉirkaŭ unu minuto da preĝo, mi spirite komuniĝis. Tiam mi demandis la Savanton, ĉar mi ankoraŭ ne klare komprenis, kion la Savanto diris hieraŭ: "Tio estas, kion mi nun ŝatas ĉe vi..."
 Mi demandis: "Ĉu mi ŝanĝu mian impulseman temperamenton?"
 La Savanto: "Restu tia, kia vi estas, mia filino."
 Mi denove demandis pri Patro Vogt, ĉar li ne diris eĉ vorton, nek en nek en la konfesejo nek ĉe sia vikariejo.
 Savanto: "Ĉu estas malfacile por vi nun?"
 Mi: "Ne."
 Savanto: "Ĉio venas en sia tempo."
 Mi: "Mia Sinjoro, bonvolu diri al mi, ĉu io venas al mi, pri kio mi devas atenti kaj esti singarda?"
 Savanto: "Jes, multaj tentoj venos al vi. Vi povas forpeli ilin per preĝoj." Mi: "Kaj vi lasas tion okazi al mi?"
 Savanto: "Neniu estas esceptita de tio."

Mi: "Kio estas la plej forta armilo kontraŭ tentoj?" Savanto: "Vi scias, mia filino, ĝi estas amo."

Mi: "Do mi petas vin, neniam permesu, ke mi estu apartigita de ĉi tiu amo."

Savanto: "Persono sen amo ne plu estas persono, sed sklavo de Satano. Oni rikoltas de ili nur inferajn fruktojn. Preĝu, ke ili estu forigitaj."

Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, la hodiaŭa leciono sufiĉas por mi.

Savanto: "Iru en paco, mia filino."

Posttagmeze ĉe la frizisto. Mi multe preĝis tie. Sed fine, la diablo venkis min. Frizistino malbone parolis pri kredanto kaj mi konsentis kun ŝi. Mi tuj konstatis, ke tio estis peko, ĉar mi ne rajtas juĝi. Poste mi provis defendi tiun personon, sed mi kredas, ke kio okazis, okazis. Vespere mi profunde pentis pri tiu ĉi peko kaj iris preĝi la Rozarion. Mi ricevis Sanktan Komunion, sed ĝi ne estis kiel kutime.

28-a de marto 1992 — Sabato

De la 1:45 ĝis la 2:50 matene mi piece preĝis por ĉiuj animoj.

Mi tiam aŭdis la Savanton diri: "Mi dankas vin, mia filino," kaj nenion alian.

Matene mi denove preĝis dum ĉirkaŭ unu horo kaj koncentriĝis, sed aŭdis neniun voĉon.

15:45–17:15: Mi preĝis du Rozariojn, sed mi estis distrita. Poste mi denove iris al konfesio. Mi volis liberiĝi de la peko de klaĉado.

Dum la konfesado, Patro Vogt diris nenion krom la absolvo. Mi dankis la Savanton, ĉar Li forprenis mian pekon per la pastro. Poste mi preĝis alian Rozarion por Patro Vogt.

Je la 19:00 mi jam estis en la preĝejo en Bad Schönborn. Ankaŭ ĉi tie mi fervore preĝis, ke la fideluloj ne ricevu la Sanktan Komunion nedigne, pro kutimo, aŭ dum stato de peza peko, ĉar la Savanto jam sufiĉe estis insultita.

Du laikoj kaj la pastro disdonis la Sanktan Komunion. Mi sidis ĉe la malantaŭo de la preĝejo. La laiko venis al la malantaŭo por disdoni la Komunion, kaj pli da homoj iris ricevi ĝin de la laiko ol de la pastro ĉe la antaŭo de la preĝejo. La pastro jam finis, kaj la laiko blokis mian vojon. Mi tamen preterpasis lin, supren al la altaro. La pastro jam estis ree tie supre, sed mi genuis sur la ŝtupoj kaj atendis, ĝis la pastro venis kaj donis al mi la Sanktan Komunion. Mi povis senti, ke ĉiuj rigardas min. Por mi estis pli grave, kion Dio volis de mi, ne kion pensis la homoj. Post la meso, la preĝejo malpleniĝis subite. Neniu povis preĝi eĉ iomete post la altvalora Sankta Komunio. Oni povus pensi, ke ili ricevis ordinaran panon kaj ne la Triunan Dion en la formo de pano.

29-a de marto 1992 — Dimanĉo

Post kiam mi preĝis dum 45 minutoj, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi denove demandis pri la pastro, ĉar li ankoraŭ nenion diris al mi.

Savanto: "Ĝi devas daŭri tiel."

Tiam mi demandis, ĉu estis ĝuste tio, kion mi faris en Bad Schönborn, ke mi iris al la pastro anstataŭ al laikulo, kvankam tio postulis iom da peno de mia flanko.

Savanto: "Mia filino, vi plenumis mian volon."

Mi: "Mi antaŭe sentis tian maltrankvilecon en mi. Mia koro estis kvazaŭ disŝirita." Savanto: "La malpuraj spiritoj batalas por malhelpi vin fari tiajn aferojn."

Mi: "Nur kiam vi venis al mi, mi sentis profundan pacon kaj sentis, ke la maltrankvilo kaj la atakoj en mia koro subite malaperis, kvazaŭ milito finiĝis."

Savanto: "Mia filino, jen mia deziro; daŭrigu tiel."

Mi: "Plej amata Patro, ne gravas al mi, se homoj rigardas min kvazaŭ mi farus ion malĝustan, sed la interna lukto estas multe pli malbona. Se Vi ne estus veninta al mi, mi ne estus povinta elteni ĝin. Sed ĉar mi scias, ke vi venas, ne nur en sakramenta Komunio sed ankaŭ en spirita Komunio, mi havas grandan fidon je vi, kaj mi daŭrigos fari laŭ via deziro."

Mi: "Kiu gvidas la laikon iri malantaŭen por distribui la Sanktan Komunion? Ĉu tio estas la volo de la pastro?"

Savanto: "Mia filino, tio estas la verko de Satano."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉiuj, kiuj ricevas Sanktan Komunion de la laikulo, ricevis ĝin nedigne."

Mi: "Mia Sinjoro, mi legis en la bulteno de nia preĝejo, ke Fraŭlino Vennebusch alportas la Sanktan Komunion al la malsanuloj. Ĉu tio konformas al la vera instruo de Kristo?" Savanto: "Tio estas herezo."

Mi denove demandis, ĉu mi ĝuste aŭdis." Savanto:

"Tio estas herezo."

Savanto: "Skribu, mia filino, homoj estas tiel profunde en la koto, ke ili ne plu scias, kio estas ĝusta."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi preĝos pri ĉi tiu afero." Mi fervore preĝis dum iom da tempo.

Tiam la Savanto diris: "Iru en paco."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Kiam mi ricevis Sanktan Komunion, la laikulo staris tuj apud mi. Li ne kuraĝis doni al mi Sanktan Komunion. Mi denove sentis atakojn.

Estis terure. La pastro venis kaj donis al mi la Sanktan Komunion.

Nur dum la ricevo mi sentis profundan pacon. Mi oferis la Sanktan Komunion por la personaro de la kliniko pri orelo, nazo kaj gorĝo.

Je la 13:00 mi ĉeestis la Rozarion, poste la preĝservon en la preĝejo. Je la

14:30 mi vizitis mian edzon en la hospitalo.

30-a de marto 1992 – Lundo

Mi estis sola ĉe la laboro. Mia kolego ankoraŭ estis malsanforpermesita. Mi povis multe preĝi ĝis la pacientoj alvenis.

Tiam la ĉefkuracisto venis kaj prizorgis min, kiam mi diris al li, ke mi estas sola, kun du mankantaj dungitoj.

Li diris, ke li sendos al mi helpon por unu horo kaj duono. Alvenis komunumservisto el la eksterpaca fako. Mi povis trakti la pacientojn, kvankam mi laboris sola.

Ĉirkaŭ la 10:30 matene, mi eniris la kuracistan ĉambron. Mi demandis mian gardanĝelon, ĉu paciento atendas min malantaŭe.

Mi aŭdis, "Iru tien," sed mi tuj dubis. Kiam mi iris malantaŭen al la rentgena fako, tie ne estis paciento.

Ĉirkaŭ la 13-a horo mi estis en la kapelo. Mi demandis la Savanton, ĉu tio estis la gardanĝelo, ĉar tio ŝajnis al mi iom stranga.

Savanto: "Mia filino, la malpura spirito enmiksiĝas. Atente ekzamenu la voĉon. Vi estis tro hastega. Oni devas rekoni la voĉon de mildeco."

Mi: "Diru al mi ion, por ke mi rekonu, kio estas de Vi."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino."

Mi: "Mi apenaŭ aŭdas vin." Savanto:

"Sed vi ja aŭdis ĝin."

Mi: "Tio venas el la profundo de la koro."

Savanto: "Restu trankvila kaj paca, kiam vi parolas al mi." Mi: "Vi diris, ke la Gardanĝelo ankaŭ parolas al mi." Savanto: "Jes, sed ne kiam vi volas."

Vespere mi estis en la preĝejo en Rot. Mi oferis la Rozarion kaj la Sanktan Meson por la malriĉaj animoj.

20:00 Preĝgrupo.

Patro Dochart ankaŭ venis, kaj ni adoris la Savanton. Homoj ankaŭ konfesis sin.

Mi provis kuraĝigi la fidelulojn, rakontante al ili pri la gracioj, kiujn mi ricevis de la Savanto. Post kiam ni preĝis dum du horoj, ni havis etan diskuton kun la pastro, kiel ni kutimis.

Mi ne konsentis pri ĉio, kion diris la pastro. Mi denove konfesis hodiaŭ kun Patro Dochart.

31-a de marto 1992 – mardo

11:30 matene en la kuracista ĉambro:

Ĉar mi ne ŝatis tion, kion Patro Dochart diris pri la Papo hieraŭ vespere, mi demandis la Savanton hodiaŭ.

Savanto: "La Sankta Patro estas neeraripova. Li estas la vera Eklezio de Kristo, gvidata de mia Spirito. Kaj ĉiuj devas submetiĝi al ĉi tiu Eklezio."

Mi demandis, ĉu tio, kion mi diris en la preĝgrupo, estis ĝusta. Savanto: "Mi inspiris vin diri tion, kion vi diris."

Mi demandis, ĉu mi devus iri al Bretten, ĉar la Savanto ja estas, finfine, mia spirita direktoro.

Savanto: "Mia filino, vi ne bezonas iri tien."

01/04/92 — Merkredo — Devoteco al la Prezokara Sango — Rodalben.

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo ĝis la pacientoj alvenis.

Vespere, mi iris al la Kapelo Rochus en Mingolsheim.

Tie mi preĝis la Rozarion kaj ĉeestis la Sanktan Meson.

02/04/92 – ĵaŭdo

Mi estis en la preĝejo en Rot por la Rozario kaj la Sankta Meso.

03/04/92 – Vendrede de la Sankta Koro

11:00 matene Kuracistojĉambro:

Post la preĝo, dum unuiĝo kun la Savanto:

Savanto: "Iru al la pastro, diru al li tion, kion vi skribis. Kiel pastro, li devas aŭskulti vin."

Mi: "Sinjoro, kaj kio se li forpelos min?" Savanto:

"Tiam li faros la samon al mi."

Mi: "Kiam mi iru?" Savanto: "Iru

hodiaŭ, demandu lin."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi iros kaj faros laŭ via volo. Mia plej amata Patro, kio estas la ĉefa kialo, pro kiu mi iru al la pastro?"

Savanto: "Por ke li multe preĝu kun la fideluloj, kaj por ke ili forturniĝu de herezo." Mi: "Kaj ĉu mi diru tion al li?"

Savanto: "Tion vi devas diri al li."

Mi: "Kaj se li demandas min, kio estas herezo?"

Savanto: "Vi scias, mia filino."

Mi: "Mi faros tion, mia Sinjoro kaj Dio."

Vespere, mi oferis la Rozarion kaj la Sanktan Komunion por

Patro Vogt. Post mia unuiĝo kun la Savanto, mi demandis la Savanton, ĉar mi volis esti certa, kiam mi devus iri al Patro Vogt.

Savanto: "Iru tien hodiaŭ."

Mi ekploregis. Mi bezonis grandan forton por iri al Patro Vogt. Kia humiligo. Mi ne povis forlasi la preĝejon, ĉar mi ploregis tiel amare.

Mi petis la Savanton doni al mi la forton.

Kiam mi staris ĉe la pordo de la pastorejo, mi ne povis premi la pordosonorilon, ĉar mi tiom forte ploris. Tiam alvenis altarano kaj vokis la pastro'n.

La pastro venis, vidis, ke mi ploras, kaj diris: "Nu, envenu."

Mi diris al li: "Kiel pastro, vi havas devon aŭskulti min kaj aŭdi tion, kion la Savanto volas."

Li parolis ĉirkaŭe, sed neniam diris la ĝustan aferon.

Li diris, ke mi devos vidi alian pastro, el alia loko. Ĉar se li transdonus tion, li finus en malica cirklo.

Tio profunde vundis min, kaj mi diris al li:

"La Savanto ne enŝlosiĝas en vica cirklo. Tio, kion vi diras, ne estas afabla; oni ne parolas tiel."

Tiam mi diris al li, ke mi preĝas por li, pro la stultaj ŝercoj en la preĝeja informilo. Poste mi devis menciigi, ke vespere, post la Sankta Komunio, oni devas tiel rapide forlasi la preĝejon, ĉar la lumoj estas tuj estingitaj.

(Unufoje oni eĉ enfermis min en la preĝejon).

Tiam li diris, ke la edzino de la sakristo devas tuj iri hejmen.

Mi diris al li, ke la ŝlosilo de la preĝejo povus esti donita al iu alia. Mi vidis, ke estis senutile kaj iris hejmen kun peza koro.

Hejme, mi ploris kiel neniam antaŭe.

Poste mi iris al sinjorino Hambsch, intencinte skribi en mian taglibron, sed tio ne sukcesis. Kiam mi hejmenvenis, mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo.

04/04/93 – Sabato

Mi estis en la preĝejo en Waghäusel frue matene. Post la Sankta Komunio, mi fervore preĝis sur la planko antaŭ la tabernaklo.

Mi pensis, ke eble mi diris ion malĝustan al Patro Vogt. Savanto: "Vi parolis al li ĝuste."

Mi: "Do, ĉu mi daŭrigu skribi la taglibron, aŭ ĉu mi ĉesu?" Savanto: "Daŭrigu skribi, mia filino."

Do mi tiam iris al la domo de la familio Hambsch. Mi tie matenmanĝis kaj poste skribis la taglibron kun Marion.

De la 16:15 ĝis la 18:15 mi genufleksiĝis preĝante en la preĝejo en Rot por Patro Vogt, por la intencoj de la Savanto kaj por ĉiuj animoj.

5-a de aprilo 1992 – Dimanĉo

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo. Mi unuiĝis kun la Savanto kaj fervore preĝis. Min seniluziigis tio, kion Patro Vogt diris vendrede, ke se li farus tion, li finus en cirklo de malbono. Tiuj vortoj ne donis al mi pacon.

Fakte, ĉi tiuj vortoj signifas, ke mi estas en vicioza cirklo.

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Ĉiuj estas kaptitaj en malbona cirklo, krom se ili ŝanĝas tion, kion Mi petas de ili."

Mi: "Kion Vi petas de ili?"

Savanto: "Profunda respekto por la Triuna Dio. Komunio en la mano devas esti aboliciita kiel eble plej baldaŭ. Krom konsekritaj manoj, neniuj rajtas distribui Sanktan Komunion. Tio jam estis konfirmita de antaŭaj papoj kaj devas resti tiel hodiaŭ."

Mi: "Patro Vogt volis, ke mi iru al alia pastro, kiu ne estas el ĉi tiu loko; li estus pli bona por mi."

Tiam sekvis duonminuto da profunda

silento. Savanto: "Mia filino, tio ankoraŭ venos." Mi: "Kio do, kio ankoraŭ venos?"

Savanto: "La ĝusta pastro."

Mi: "Ĉu la nova pastro do legos mian taglibron?" Savanto:

"Li faros, kiel mi diros al li."

Mi: "Do, ĉu mi jam povas preĝi por la nova pastro?"

Savanto: "Jes, faru tion."

Profunde, tio doloris al mi, ĉar mi konis Patron Vogt jam de sep jaroj kaj eĉ preĝis por li dum ok jaroj, ĉar li ankoraŭ ne estis en la ruĝa, kaj mi preĝis por la nova pastro, ĉar la malnova pastro, Patro Köstel, jam emeritiĝis kaj ankaŭ malsanis.

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros ĉion, kion vi diros al mi." Sinjoro, via volo fariĝu.

La Savanto estis hodiaŭ iom pli strikta.

Li diris: "Tio sufiĉas por vi hodiaŭ."

Mi prenis la krucifikson, kiu staris sur la tablo antaŭ mi, premis ĝin al mia koro kaj konsolis la Savanton. Poste mi kisis la krucifikson, kiel mi ĉiam faras. Mi petis pardonon de la Savanto por tiuj, kiuj, pro indiferenteco, ricevas la Savanton en siajn manojn.

Mi diris al la Savanto: "Impresu vian vizaĝon sur mian koron, por ke homoj vidu tion, kion vi donis al mi, ĉar mi estas via servanto kaj restos tia, kiom longe vi deziros, mia Sinjoro kaj Dio, mia spirita gvidanto.

Mi: "Mia kara Jesuo, faru kun mi laŭ via volo; mi tute apartenas al vi. En via amo, mia Sinjoro kaj Dio, kuŝas ĉio. Sen via amo, mi estis nenio kaj mi estas nenio. Kaj ĉio, kion mi havas, estas de vi, kaj mi metas ĝin en vian vunditan Koron, la fonton de kompato.

Mia animo tiam trovis sin en tre speciala paco kaj varmo. La amo de la Savanto estis sentita pli forte ol kutime. Kaj tamen Li estas pli viva, pli grandioza, pli justa kaj pli kompatema Patro.

10:00: Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

Je la 18:00 okazis penitenca diservo, kaj mi ne sentis min komforta interne. Ne mirigas, ke tiom malmultaj konfesas sin.

Je la 20:00 alvenis Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo.

Poste mi preĝis alian Rozarion.

Mi ankaŭ devas skribi, ke mi estis tentita ĉi-posttagmeze ĉirkaŭ la 13:30.

Mi kuŝis sur la sofo en la preĝejo. Unue mi legis libron de Margarete. Poste ondo de intensa laceco subite superis min. Mi volis leviĝi, ĉar mi ankoraŭ volis skribi ion en mian taglibron. Sed mi ne povis. Estis preskaŭ kvazaŭ iu estus anestezinta min. Tiam mi petegis Jesuon: "Bonvolu helpi min, mi volas leviĝi, mi havas neniom da forto."

Tio daŭris iom da tempo, tiam mi diris: 'Mia karno estas malforta, sed mia spirito volas.'

Subite mi aŭdis: 'Stariĝu kaj iru skribi.'

Subite mi ne plu sentis lacecon. Mi sentis min tiel vigla kaj daŭrigis skribi en mia taglibro.

6-a de aprilo 1992 — lundo

Post kiam mi preĝis, mi volis denove kontroli, ĉu mi ĝuste aŭdis pri la nova pastro.

Savanto: "Venos nova pastro." Mi: "Ĉu

tio estas lia volo aŭ via volo?" Savanto:

"Tio estas mia volo."

Mi: "Mi ne sentis min komforta dum la hieraŭa penitenca diservo; io mankis."

Savanto: "La penitenca diservo plaĉis al la diablo, sed ne al mi."

Mi: "Do tiom da nevindeblaj homoj ricevos la Sanktan Komunion."

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝuste divenis."

Savanto: "Preĝu por ĉi tiu intenco.

Skribu, mia filino, ke la privata konfesado estas ankoraŭ valida. Ankoraŭ estas tiom da fiero en la penitenca diservo, kaj al la fideluloj mankas penti."

Kelkaj pensoj venis en mian kapon, kvazaŭ ili vere venus de mi. Savanto: "Mia filino, mi metis tion en vian menson. Vi povas fari nenion laŭ via propra volo." Savanto: "Iru en paco."

12:00 tagmeze en la kapelo ĉe la laborejo: Unue mi petis la Savanton, ke Li donu al mi alian ŝancon paroli kun Patro Vogt ankoraŭ unufoje. Mi preĝis dum iom da tempo, tiam mi aŭdis:

"Estu humila."

Tiam denove estis silento, ĝis mi aŭdis:

"La Pastoro denove parolos al vi." Mi demandis, ĉu mi devus paroli al li.

Savanto: "Li parolos al vi."

Tiam mi demandis la Savanton: "Kion Vi celas, Savanto, per la vorto 'humila'?"

Savanto: "Estu malgranda."

Vespere mi preĝis la Rozarion en la preĝejo por Patro Vogt, kaj poste ĉeestis Sanktan Meson.

20:00 Preĝgrupo:

Ni preĝis dum ĉirkaŭ du horoj kaj duono. Ankaŭ ĉi tie mi preĝis por Patro Vogt, ĉar mi ŝatas lin kaj ne volas perdi lin; nek mi volas, ke li foriru.

7-a de aprilo 1992 — mardo

Mi demandis la Savanton, ĉu la preĝgrupo daŭris longe.

Savanto: "Ne, mia filino, tio ne daŭris longe. Vi devas preĝi eĉ pli."

Mi demandis la Savanton, ĉu Li estis kontenta pri tio, kion mi diris en la preĝgrupo.

Savanto: "Ĉio, kion vi diras, estas la vero."

La Rozario de Ekspio, kiel la vivŝnuro de la mondo, kiun ni preĝis en la preĝgrupo, estis tre postulema. Multaj estis lacaj kaj elĉerpitaj.

Savanto: "Ĝi estas Rozario de Pentofaro."

Mi: "Kiel mi konduki rilate al la vera instruo de Kristo? Ĉu mi devas defendi min?"

Savanto: "Sufiĉas, se vi diros al ili. Mi zorgos pri la cetero."

13:00 en la kapelo ĉe la kliniko:

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto:

Savanto: "Ne seniluziigu min; restu fidela al mi."

Mi: "Kara Savanto, kiel mi eble povus seniluziigi vin?"

Savanto: "Per tio, kion vi skribis."

Mi: "Kaj se la pastro diros al mi, ke mi devas fari laŭ lia deziro?" Savanto: "Tiam faru laŭ lia deziro, sub lia respondeco."

Kiam mi faras rentgenradiojn, mi ankaŭ sendas multajn pacientojn al konfeso. Ankaŭ hodiaŭ, juna virino, studentino. Mi demandis ŝin, ĉu ŝi sentas kapturon.

Ŝi diris: "Jes."

Mi plue demandis, ĉu ŝi havas malvarmajn ŝvitajn atakojn kaj ĉu ŝi sentas naŭzon. Ŝi denove diris jes.

Mi: "Ĉu ankaŭ vi ne konfesis jam delonge?" Ŝi:

"Jes."

Tiam ŝi ekploris. Mi brakumis ŝin kaj trankvile rigardis la krucifikson kaj la bildon de Nia Sinjorino pendantan en la rentgena ĉambro, kaj silentis preĝis:

"Kara Savanto, kara Patrino de Dio, mi fidas al vi ĉi tiun animon."

Mi donis al la junulino kelkajn preĝkartojn por preĝi. Ŝi estis ravita kaj foriris feliĉe. Estas miloj da pacientoj kun ĉi tiuj simptomoj kaj ĉi tiu diagnozo, kiujn mi jam rentgenis. Kaj nenio videblas sur la rentgena bildo. Tio estas signo, ke la malsanoj ne estas organikaj. (La rentgenaj bildoj ĉiuj estas konservataj en dosieroj kiel pruvo dum dek jaroj, post kio ili estas detruitaj.)

Estus pli bone, se pacientoj konfesus sin antaŭ sia kuracista rendevuo; tiam ni povus eviti multajn rentgenradiojn, ĉar tiuj radioj estas malutilaj.

La malsanoj ne estas fizikaj, tio estas, ili estas psikologiaj, kaj la beno de la Sakramento de Konfeso multe plibonigas la staton de la animo.

Vespere en la preĝejo en Rot:

Mi oferis la Rozarion kaj la Sanktan Meson por Patro Vogt, kiel mi intencis.

Kiam la pastro transdonis la ciborion kun la Sanktaj Hostioj al la komunio-ministrantino, mi sciis, ke ŝi venos al mi kaj donos al mi la Sanktan Hostion.

Kaj tiel okazis. Sed mi ne ricevis la Sanktan Komunion; mi kliniĝis antaŭ la Savanto kaj revenis al mia sidloko sen ricevi la sakramenton.

La Savanto venis al mi spirite. Tamen antaŭ ol Li venis, mi devis lukti kontraŭ la malpura spirito.

Sed poste mi ricevis grandajn graciojn, ĉar mi ne volis ricevi Sanktan Komunion per la nekonsakritaj manoj de laikulo, kaj ne volis ofendi la Savanton.

08/04/92 – Merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi demandis pri rifuzo de Komunio.

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: tio, kion vi faris, estis ĝusta."

Mi diris: "Estis tia perturbo de la malpura spirito, ĉar mi rifuzis la Sanktan Komunion."

Kiam vi tiam venis al mi spirite, estis absoluta paco. Vi estas kaŝita de ili (la malpura spirito), do kiel tio povas okazi?

Mi pensis, ke kvankam la malpuraj spiritoj vidas, ke la Savanto ne venas al mi sakramente, ili ne povas rekonii, ke vi estas kun mi spirite.

Savanto: "Mi restas kaŝita de ili, sed kien ajn mi estas, ili devas foriri." Mi: "Ĉu estis la volo de la Reverendo Patro Vogt, ke mi ricevu Sanktan Komunion de laikulo?"

Savanto: "Jes, tio estis lia volo."

Mi: "Kial li faras tian aferon, kiam li scias, ke mi ne ricevas Sanktan Komunionon de laikulo?"

Savanto: "Ĉar li ne havas la fidon, kiun vi havas."

Mi: "Sed mi preĝas por li. (Sinjoro, donu al li vivan kredon, la sinapan semon de kredo, kiu povas movi montojn.)"

Savanto: "Kredo ankaŭ devas esti akceptita."

Mi: "Ĉu mi daŭre traktu iujn homojn tiel, kiam la komuniaj helpantoj venos al mi?" Savanto: "Jes, faru tion."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion. Bonvolu doni al mi la gracon, la forton kaj la amon por tio, sed forprenu mian timon kaj mian timon de homoj. Dankon, mia plej amata Patro.

Mi estis ĉe la Zönackel en Boxsberg apud Heidelberg por la Sankta Meso, por adorado, kaj aŭskultis prelegon.

Poste, mi vizitis pacienton en la Hospitalo de Bruchsal. Je la 21:00, mi skribis en mian taglibron kun Marion.

Je la 22:00, H. Ziegler telefonis el Frankfurto kaj diris al ni, ke la Apariĝa Monteto en Medjugorje estis bombita.

Je la 22:45 ni sendis telegramon al la Federacia Kanceliero Helmut Kohl, kiun ni diktis telefone:

Al la Federacia
Kancelario, 5300
Bonn

Kara kanceliero, ni fervore petas vin levi internacian proteston kontraŭ la militaj atakoj kontraŭ la maria pilgrimloko Medjugorje en Jugoslavio – Bosnio kaj Hercegovino.

Julijana Ebert
Preĝgrupo
6837 St. Leon-Rot - (Telegramo n-ro H 261)

9-a de aprilo 1992 — ĵaŭdo

10:30 matene en la kuracistoj ĉambro:

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Restu ĉe tio, kion vi ĝis nun skribis." Mi denove demandis pri la signo.

Savanto: "Signo venas."

Mi: "Mi ne komprenis la parton pri 'ne seniluziigu min'." Savanto: "Ke vi tenu vin al tio, kion vi promesis al mi."

Mi: "Patro Maier diris al mi en Zönackel, post kiam mi diris al li, ke mi estos ekskomunikita, ke se oni estas apartigita de la Papo, oni ankaŭ estos apartigita en la Ĉielo."

Savanto: "Vi estas kun mi, mia filino, kaj vi restos kun mi." Mi demandis pri la milito en Jugoslavio.

Savanto: "Skribu, mia filino, la milito daŭras. Preĝu, mia filino."

Je la 16:45 mi estis en la preĝejo en Rot. Dum adorado antaŭ la Sankta Sakramento, mi gvidis la preĝojn. Poste estis 15 minutoj da silento. Adorado.

Je la 18:00 oni tiam preĝis la Rozarion.

Je la 18:30 okazis Sankta Meso. Post la Sankta Komunio, mi ploris pro Medjugorje. Tiam mi rememoris la vortojn, kiujn Patro Vogt diris post la Konsekro, ion similan al: "konservu ilin kontraŭ falsa sekureco." Mi pensis, ke eble mi havis tiun falsan sekurecon.

Tiam mi demandis la Savanton: "Se mi havas falsan sekurecon, do diru al mi, kaj mi tuj ĉesos verki la taglibron."

Savanto: "Vi ne havas falsan sekurecon. Mi amas vin, mia filino."

La voĉo estis multe pli klara kaj distinga ol kutime. Mi tuj ĉesis plori. Ĝi estis sento, kiun nur Dio povas doni. Mi ridetis al la Savanto kaj piediris hejmen el la preĝejo.

10-a de aprilo 1992 — vendredo

9:00 matene en la rentgena ĉambro:

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Mia filino, iru al la pastro, demandu lin, ĉu li ŝanĝis sian opinion kaj volas paroli kun vi."

Mi: "Vi diris al mi, ke li parolos al mi; tio estas memkontraŭa." Savanto: "Mi devas mallongigi la tempon. Granda danĝero atendas vin."

Mi: "Kiam mi iru al Patro Vogt?" Savanto: "Iru, mia filino, hodiaŭ." Post ĉirkaŭ 30 minutoj:

Mi: "Ĉu mi telefonu al li aŭ iru viziti lin?"

Savanto: "Telefonu al li, kaj kiam vi iros vidi lin, mi diros al vi, kion vi devas diri al li."

20 minutojn poste:

Mi demandis, kion la Savanto celis per 'tempo'.

Mi diris: "Sed la tempo estas eterna."

Savanto: "Skribu, mia filino. La tempo apartenas nur al mi."

Mi: "Mi ne komprenas tion. Mi skribos ĝin; se vi tion diras, do tiel estas." Mi demandis, ĉu mi devus skribi ion alian.

Savanto: "Iru al li, iru (al la pastro)."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion. Sinjoro, via volo estu farita."

12.15 Kapelo en la kliniko:

Post la preĝo:

Mi denove demandis: "Ĉu la pastro parolos kun mi?"

Savanto: "Kion vi deziras, mia filino?"

Mi: "Kion ajn vi volas."

Savanto: "Do parolu kun li."

Ĉirkaŭ la 15:40:

Mi telefonis al Patro Vogt kaj diris al li, kion la Savanto diris hodiaŭ.

Li diris: "Mi jam diris al ili, ke ili iru al alia pastro. Lasu la libron trankvila, alie ni havos problemojn."

Patro Vogt ne estis afabla telefone.

Mi preĝis: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, estas granda vundo en mi. Ĝi profunde doloras min. Mi preferus fari nenion ajn. Sed pro vi, mia Savanto, mi daŭrigos tion, kion vi volas de mi."

Ju pli mi preĝas por la pastro, des pli malbone li reagis al mi.

Hodiaŭ ne estis Sankta Meso en Rot. Fridolino kaj mi veturis al Bad Schönborn post kiam ni preĝis la Rozarion en la preĝejo de Rot.

En Bad Schönborn – Mingolsheim, en la preĝejo, pastro el Zairo celebris Sanktan

Meson. Li bele predikis kaj oni povis senti, ke lin gvidis la Sankta Spirito.

Bedaŭrinde, oni malofte aŭdas tiajn predikojn. Mi dankas Dion pro ĉi tiu prediko. Mi oferis Sanktan Komunion por Patro Vogt.

11-a de aprilo 1992 – Sabato

7:15 matene: Mi estis en la preĝejo en Waghäusel por la Sankta Meso. Ricevinte la Sanktan Komunion, mi fervore preĝis. Post la Sankta Meso, mi gvidis la Litaniojn de Loreto. Poste, ni kantis la Salve Regina kaj preĝis la preĝon "Virgulino Patrino de Dio, mia!"

Tiam mi laŭte diris antaŭ la kongregacio: "Ni preĝu alian Patronian Preĝon por Medjugorje, ĉar bomboj falis sur la apertejon, kiun jam vizitis milionoj da homoj." Poste mi iris antaŭ la tabernaklon, genuis sur la plankon kaj preĝis.

Mi demandis la Savanton: "Ĉu mi rezignu pri la libro, se ĝi kaŭzas malfacilaĵojn?"

Savanto: "Ĝi alportus plibonigon, sed neniujn malfacilaĵojn."

Mi denove demandis la Savanton, ĉar mi ne tute komprenis. La Savanto ripetis ĝin ankoraŭfoje kaj mi skribis ĝin.

Jam vendrede en Bad Schönborn, en la preĝejo, min tre maltrankviligis la fakto, ke Pastoro Vogt diris, ke la libro alportos al ni malfacilaĵojn.

Hieraŭ la Savanto ankaŭ diris: "Ĝi alportos plibonigon por la preĝejo, mia filino."

Hieraŭ, post kiam mi demandis Lin, ĉu Li estas kun mi, la Savanto ankaŭ diris al mi: "Mi estas ĉiam kun vi."

Post la preĝejo, mi iris al Marion kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

De la 16:20 ĝis la 18:20, mi preĝis plurajn rozariojn en la preĝejo en Rot, genufleksiĝante, por Patro Vogt kaj por ĉiuj animoj kaj por la intencoj de la Savanto.

Hejme, de la 20:30 ĝis la 21:30, mi preĝis plurfoje la Ekzorcismon, la Rozarion de la Vundoj de Kristo, la Rozarion de la Sankta Spirito kaj aliajn preĝojn por Patro Vogt

12-a de aprilo 1992 — Palmarboda Dimanĉo

Mi preĝis dum ĉirkaŭ duonhoru, poste mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Savanto: "Pastro venas."

Mi: "Do li ne estas mia vera pastro." Savanto: "Ne."

Mi: "Do kial vi sendis min al li? Mi ne komprenas." Savanto: "Ĉe ĉiu persono, mi testas, je kio ili kapablas."

Mi: "Sed vi jam antaŭe sciis, je kio li kapablas." Savanto:

"Mi ankaŭ vin provas per tio ĉi."

Mi: "Do mi malsukcesis en ĉi tiu testo."

Savanto: "Mia filino, vi ĝis nun tre bone agis."

Mi demandis pri la signo antaŭ Pasko: "Ĉu vi ŝanĝas vian promeson?" Savanto:

"Ne, mi ne ŝanĝas mian promeson."

Tiam estis mallonga silento.

Poste mi aŭdis la Savanton:

"Skribu, mia filino, mi ŝatus," mallonga silento sekvis kaj mi demandis min, kio povus veni poste— "respondo de la Reverendo Vogt, de li persone, sen konsulti iun ajn alian." La Savanto daŭrigis:

"Se li estus en malfacila situacio, ĉu li unue demandus la aliajn, aŭ ĉu li demandus min?"

La Savanto daŭrigis:

"Vi ne bezonas atendi respondon; ĝi estas por mi. Vi povas skribi al li aŭ iri al li, laŭ via deziro."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi elektis skribi al li." Savanto: "Faru tion."

Mi: "Mia Sinjoro, Filo de la viva Dio, kion mi skribu fine?" Savanto: "Mi amas vin, miaj infanoj."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Mi oferis la Sanktan Meson por Marion. Ke Dio donu al ŝi la gracon daŭrigi skribi tion, kion la Sinjoro volas de mi.

Inter la 13:00 kaj la 14:00 mi preĝis la Rozarion en la preĝejo kaj restis tie por devotaj praktikoj. Post la 15:00 mi skribis la leteron al Patro Vogt.

Je la 20:15, mi afrankis ĝin kun Marion en la leterkesto ĉe la vicarjo.

En la letero, mi skribis tion, kion la Savanto diris al mi frue en la Palmarbo-dimanĉo.

13-a de aprilo 1992 — Lundo

En la laborejo, ĉirkaŭ la 8-a matene, mia kolego Veronika kaj mi preĝis la Doloran Rozarion.

Je la 10:00 mi preĝis en la kuracistojĉambro.

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

En 1984, kelkajn semajnojn post la apero de Nia Sinjorino, mi havis vizion pri tertremo frumatene, kiu daŭris ĉirkaŭ 20 minutojn. La tuta tero ĉirkaŭ mi estis perforte skuita.

Ĉio estis verda, ĝuste kiel printempe. Tiam mi diris al mia edzo, ke li rigardu, por ke li povu vidi, ke mi ne dormis. Ĉar mi vidis tion, estante tute veka.

Sed mia edzo dormis kaj ne povis esti vekita.

Hieraŭ nokte mi pensis, ke tio estis la tertremo. (Fakte ja okazis tertremo tiun nokton, kiel poste estis raportite en la radio.)

Savanto: "Ne, mia filino, ĝi ankoraŭ venos."

La potenca tertremo, kiel mi vidis ĝin en ĉi tiu vizio en 1984, verŝajne ankoraŭ venos, ĝuste kiel diris la Savanto.

Post tio, mi demandis pri Patro Vogt.

Savanto: "Pastro Vogt ne restos longe en via urbo." Mi: "Do tiam venos alia pastro?"

Savanto: "Tiel estas. La venonto estos via spirita direktoro." Mi:

"Ĉu li do kredos tion, kion vi diras al mi?"

Savanto: "Ne tuj komence."

Mi: "Mi ne estas indiferenta pri la foriro de Patro Vogt, sed kiel Vi diras, tiel devas esti. Do mi devas denove komenci preĝi por la nova pastro. Tio ne estas facila. Tio kostos al mi multajn oferojn denove."

Mi: "Kiam proksimume Patro Vogt foriros? Ĉu estas permesite scii?" Savanto:

"Povas esti baldaŭ."

Savanto: "Skribu, mia filino, oni mokos vin, neos vin kaj ridindigos vin; prenu ĉion sur vin."

Mi: "Sinjoro, sed mi ne komprenas, kion signifas 'mocked'. Mi serĉos ĝin en la vortaro."

Savanto: "Viaj malamikoj estas pli multnombraj ene de la Eklezio ol ekster ĝi." Mi: "Sed ili estas kredantoj."

Savanto: "Estas multaj hipokrituloj inter la kredantoj."

Mi: "Bonvolu diri al mi alian vorton por 'hipokrito'; mi ne tute komprenas tiun."

Savanto: "Pseŭd-kredantoj."

Mi: "Ĉu eblas diri tion alimaniere?"

Savanto: "Ili estas la indiferentaj kredantoj, kiuj defendas komunion en la mano." Mi: "Ĉu mi skribis tion ĝuste?"

Savanto: "Jes, tio ĝustas."

Mi: "Savanto, se mi diras, ke tiuj, kiuj ricevas la Komunionon en la manon, estas hipokritoj, tiam mi insultas ilin."

Savanto: "Tiel tiuj homoj konstante insultas min."

Kiam mi alportis la leteron al la vikariejo hieraŭ vespere, ĉirkaŭ la 20:15, mi plurfoje sentis movan pikdoloron en mia koro, ĝuste kiel mi estas atakata kiam mi staras antaŭ la laikulo ĉe la Komunio.

Savanto: "Ankaŭ estas tie malpuraj spiritoj. Ili staras kiel gardistoj antaŭ la pastorejo."

12:25 ptm en la kapelo ĉe la kliniko: Holger ankaŭ estis tie. Poste, Holger eniris la rentgenan ĉambron kaj ni diskutis la leteron al Patro Vogt. Holger rakontis al mi kelkajn interesajn aferojn. Mi devas atendi kaj vidi.

Vespere en Rot, en la preĝejo. Mi oferis la Rozarion kaj la Sanktan Meson por la animoj de tiuj, kiuj nun falis en la milito.

20:00 Preĝgrupo:

Estis tie tre multaj homoj. Mi absolute devas konstrui la preĝĉambron.
Ne plaĉis al mi la maniero, kiel Patro Dochart komencis preĝi. Li ne faris la signon de la kruco komence hodiaŭ kaj tuj komencis reciti himnon sen unue anonci la paĝon.
Rezulte, iuj homoj ne povis sekvi kaj preĝi kun li.
Fine, ni sidis kune en la kuirejo kaj babilis. Estis sep el ni, inkluzive de Patro Dochart. Kiam Patro Dochart diris, ke oni ne bezonas kredi je privataj revelacioj laŭ la perspektivo de la Eklezio, mi sentis grandan doloron en mia koro. Mi parolis pri Fátima kaj Lourdes kaj diris, ke sen la pilgrimlokoj, la fideluloj iĝus malkaloraj.
Patro Dochart ripetis ankoraŭfoje, ke oni ne devas kredi je ili. Tiam mi diris al li, ke arbon oni konas laŭ ĝiaj fruktoj.
Mi diris, ke se ĉiuj kredus je la aperoj en Medjugorje, la milito ne estus eksplodinta.
Komence de la aperoj, Nia Damo diris: "Preĝu la Rozarion; tiel vi povas haltigi la militon."

14-a de aprilo 1992 – mardo

Hejme inter la 8:30 kaj la 10:30 matene:
Post preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi plendis, ĉar Patro Dochart diris hieraŭ, ke oni ne bezonas kredi je privataj revelacioj.
Savanto: "La pastro ne pravas." Mi: "Kial mi sentis ĉi tiun doloron?"
Savanto: "Ĉar vi rajtas senti iom da mia doloro kiam mi estas ofendita." Mi: "Ĉu tiu ofendo estis peko?"
Savanto: "Skribu ĝin. Jes, mia filino."
Mi: "Se mi ne havus ĉi tiujn privatajn revelaciojn, ĉu Patro Dochart tiam venus al mi?"
Savanto: "Ne, mia filino. Li ne estus veninta."
Mi: "Kial li venas (al la preĝgrupo) jam de tiom da jaroj?"
Savanto: "Satan volas uzi lin por detrui tion, kion mi inspiris en vi por la plibonigo de la Eklezio."
Mi: "Kion mi faru nun?" Savanto: "Vi venkos lin kun mi."
Mi: "Patro Buran diris, ke la diabloj ne atakas la pastrojn." Savanto: "Skribu, mia filino, preskaŭ ĉiuj el ili aŭdas, kion la diabloj diras al ili."
Mi demandis pri Maria Itten, ĉar Patro Wagner ne parolis pri ŝi tiel favore, kiel la fideluloj el la preĝgrupo diris al mi. Mi denove demandis, ĉu ŝia dokumento estas aŭtenta.
Savanto: "La noto de Maria Itten estas aŭtenta kaj ĝusta. Satano estas forta. Oni devas resti firma en tio, kion Mi parolis. Mia filino, ŝi havas la saman problemon kiel vi." Mi: "Kia problemo estas tio?"
Savanto: "Restu fidela al mi."
Mi: "Mia Sinjoro, mi ŝatus viziti ŝin, Maria Itten."
Savanto: "Faru tion."
Mi demandis pri la letero, kiun mi skribis al Pastoro Vogt, kaj ĉu mi havos iujn problemojn.
Savanto: "Vi spertos iom da ĝeno." Mi: "Kiel mi devus konduki?"
Savanto: "Vi ne bezonas doni respondon, ĉar mi jam diris al vi, ke vi ne bezonas atendi respondon. Restu humila, mia filino."
Mi daŭre preĝis plej fervore. Estis en mi tia profunda paco kaj amo, ke oni povus konstante diri: "Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio, per mia tuta koro kaj per mia tuta forto."
Mi ne estis mi mem; estis la Sinjoro en mi.

Tiam mi aŭdis: "Iru en paco, mia filino."

Mi diris: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu graco, kiun nur Vi povas doni."

De la 13:00 ĝis la 15:00 mi estis en la arbaro kaj preĝis tri Rozariojn.

Je la 17:00 mi estis kun mia nevo, Ratko. Li rakontis al mi, ke li sufokiĝis dum la nokto, kaj ke li sentis manon kaj apenaŭ povis spiri. Kiam li diris "Jesuo", ĝi malaperis. Li ankoraŭ ne estis baptita. Li preĝas, sed ankoraŭ ne sufiĉe.

Li volas esti baptita, sed ankoraŭ ne scias kiam.

La 6-a vespere en Rot en la preĝejo: La Eterna Lumo ne estis relumigita, sed ĉi-foje la sakristo tuj envenis, lumigis ĝin kaj ne atendis tiel longe kiel kutime.

20:30: Marion alvenis kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

15-a de aprilo 1992 — merkredo

Mi radiografiis maljunulinon, kiu, kiam ŝi envenis, hezitis entute eniri por la radiografio. Mi sentis la malpuran spiriton, benis ŝin kaj donis al ŝi sanktan akvon.

Ŝi murmuretis al si mem. Tiam mi preĝis la Ave Maria; ŝi komencis blasfemi kaj parolis tiel rapide, ke oni ne povis kompreni ŝin: "Bebebebebe".

Kiam mia kolego vidis tion, ŝi diris al la paciento: "Tio ne estas afabla, vi ne devus fari tion."

La paciento diris al ŝi: "Mi batos vin."

10:30 matene en la kuracistoj ĉambro:

Mi demandis la Savanton pri tiu ĉi paciento.

Savanto: "Estas pluraj malpuraj spiritoj. Ili restas en ŝi. Ŝi tiel volis." Mi: "Kiu estas la malpura spirito, kiu mokas dum la Ave Maria?"

Savanto: "Ili ĉiuj mokas."

Mi: "Ĉu mi devas prepari min por la signo, kiam ĝi venos?"

Savanto: "Ne, mia filino, vi ne bezonas prepari vin. Unu venos."

Mi: "Ĉu vi ankaŭ diros al mi, kiam ĉi tiu signo estos ĉi tie, ĉar mi ne scias, kia signo ĝi estos."

Savanto: "Jes, mi faros."

Mi: "Savanto, ĉu mi devas fari ion, agi? Kaj se mi devas fari ion, forprenu mian timon kaj dubon kaj ĉion, kio povus malhelpi min kredi tion, kion vi diras al mi, kaj fari tion, kion vi volas, ĉar mi tute apartenas al vi."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi devas iri al la Papo en la proksima estonteco kaj diri al li tion, kion vi skribis."

Mi: "Ĉu mi ne devas unue paroli kun pastro?" Savanto: "Vi

rajtas, sed vi devas iri al li." Savanto: "Skribu al li persone por diri, ke vi venas."

Mi: "Kion mi faru, se la pastroj malpermesos al mi iri al la Papo?" Savanto: "Mia filino, faru, kiel mi diras al vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion. Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "La Papo estos preta por via alveno."

Mi: "Sinjoro, tio estas preter mia kompreno, sed se Vi tion diras, do tiel estas, kaj mi kredas, ke tiel estos."

Savanto: "Skribu: Vi estos kun mi." Mi:

"Sinjoro, mi ne plu havas demandojn."

Savanto: "Iru en paco, mia filino."

Mi: "Dankon, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto. Mi firme tenos vian manon, por ke mi ne eraru. Sinjoro, protektu min, gvidu min kien ajn vi volos, ĉar mi estas nur via servanto."

Mi ne ĉeestis Sanktan Meson hodiaŭ. Ne okazis unu ĉi tie en Rot, nek en la Kapelo de Sankta Roĥo, sed mi parolis kun Patro Josef el Zairo.

Marion atendis hejme por skribi sian taglibron.

Ĉi-nokte mi preĝis dum ĉirkaŭ 45 minutoj. Estis post la 3-a matene; mi ne povis dormi. Estis provo antaŭ Pasko.

Tagmeze en la kapelo ĉe la laborejo, post la preĝo de la Anĝeluso, mi demandis la Savanton, kiel mi devus komuniki kun la Sankta Patro.

La Savanto diris al mi, ke mi sendu al la Sankta Patro leteron per registrita poŝto, ne telegramon."

16/04/92 — ĵaŭdo

10:10 matene en la kuracistojĉambro:

Marion petis min demandi, ĉu tio, kion ni ĝis nun skribis, estis ĝusta. Savanto: "Skribu, mia filino, tio, kion Marion ĝis nun skribis, estis bona."

Mi: "Savanto, eble Vi havas ion por diri al mi."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi ŝatas vin tia, kia vi estas." Mi: "Mi donis al vi mian moviĝon."

Savanto: "Vi donis al mi vian moviĝon; tio plaĉas al mi." Mi:

"Kion signifis tio: moviĝo?"

Savanto: "Ĉiam plenumu mian volon."

Mi: "Ĉu ankaŭ estis via volo hieraŭ, ke mi parolu kun Patro Josef el Zairo iom pli ol duonhoron, diskutante pri herezo?"

Savanto: "Jes, tio estis mia volo, mia filino."

Mi: "Sinjoro, mi ankaŭ diris al li, ke mi devis paroli kun tiom da pastroj. Li diris nenion pri tio."

Savanto: "Sed li komprenis kial."

Mi: "La pastro diris, ke estas neeble igi ĉiujn ĉesi ricevi la Komunion en la manon, por ke ili ricevu ĝin sur la langon. Mi pensis, ke ĉe Dio ĉio eblas, kaj Vi, Savanto, kion Vi diras pri tio?"

Savanto: "Post la Lasta Juĝo, ĉiuj ricevos la Komunio-n sur la lango." Mi: "Kio estas la Lasta Juĝo?"

Savanto: "Ĝi estas la purigo de animoj." Mi:

"Mi ne multe komprenas pri tio."

Savanto: "Tio sufiĉas por vi hodiaŭ. Iru en paco, mia filino."

Mi promesis al la Savanto, ke mi kredos kaj skribos ĉion, kion Li diras al mi.

18:00 – 19:15 Sankta Meso kaj la Rozario en Ruĝo.

Inter la 3:00 kaj 4:00 matene mi havis Adoradon en la preĝejo. Normale mia edzo devis gvidi la Adoradon je tiu horo, sed li ne povis fari tion pro sia vundita kruro. Mi invitis Nian Sinjorinon preĝi kun mi.

Kaj mi sentis, ke mi ne preĝis sola; mi kantis pli bone ol kutime kaj preĝis tre klare kaj per la tuta koro.

Sed oni ne povas klarigi aŭ priskribi al iu ajn tion, kion mi sentis tie; estis kvazaŭ la 18-an de majo 1984, kiam Nia Damo aperis al mi kaj preĝis kun mi – tia sento.

Kiam mi iris hejmen kun Rosswita kaj ŝia patrino, la patrino de Rosswita diris al mi, ke mi gvidis la preĝon bele kaj kantis bele. Tio surprizis min, ĉar mi ne scipovas bone kanti.

Mi preĝis la tutan nokton, hejme ĝis la 3-a matene kaj poste en la preĝejo, kie mi restis dum tri horoj, ĝis ĉirkaŭ la 6-a matene.

17-a de aprilo 1992 — Vendredo la 17-a

Mi dormis ĉirkaŭ tri kaj duonajn horojn, poste mi devis leviĝi. Je la 14:30 mi reiris al la preĝejo.

Dum la Sankta Komunio, Anton, komunua helpanto, staris en la mezo de la preĝejo.

Mi preterpasis lin, sed kliniĝis antaŭ la Savanto. Ĉar ni estis vestitaj en ruĝe

Ĉar estis komuniobarilo, mi deziris ankaŭ tie ricevi la Sinjoron, genuflekse, kiel konvenas. Mi preĝis el la fundo de mia koro, ke oni permesu al mi ricevi Sanktan Komunion de Patro Vogt.

SinJORino Vennebusch havis la okazon veni al mi por doni al mi la Sanktan Komunion. Ŝi provis fari tion. Ŝi faris paŝon al mi, sed tuj faris paŝon reen, rigardis min kaj faris alian paŝon al mi, poste ŝi denove retiriĝis. Nia Sinjoro tion ne permesis; estis tute klare, ke S-ino Vennebusch volis doni al mi la Sanktan Komunion. Mi pensis, ke tio mem estis signo, ĉar tiom da homoj vidis, kio okazis.

Tiam mi ricevis Sanktan Komunion de Patro Vogt.

Dum mi estis profunde unuiginta kun la Savanto, sen esti petinta ion ajn de li, la Savanto diris: "Tio estas la plej granda signo ekzistanta."

Tiam mi rigardis la krucon antaŭ la altaro, kiun mi antaŭe spirite kisis. En

Medjugorje, la krucon kisas ĉiuj fideluloj je la Vendredo de la KRUCO.

Ĉi tie, nur la pastro kaj la altaraj servantoj kliniĝas antaŭ la krucumita Jesuo. La fideluloj restis en la benkoj. Mi demandis mian edzon, ĉu li havas skribilon, por ke mi povu noti tion, kion la Savanto diris al mi. Li ne havis.

Mi petis la Savanton ripeti ĝin ankoraŭ unufoje.

Savanto: "Vi povas nun ĝin skribi, sed memoru ĉi tion por ĉiam:

"Tio estas la plej granda signo ekzistanta."

Mi rigardis la krucon de Jesuo, kiu staris antaŭ la altaro por la venerado de la Kruco.

Tiam mi aŭdis: 'Iru en paco.'

Mi oferis la Sanktan Komunion por la malriĉaj animoj.

18a de aprilo 1992 – Sankta Sabato

Frue matene mi preĝis dum pli ol horo. Mi unuigis kun la Savanto kaj fervore preĝis; mi atendis iom da tempo, sed mi aŭdis neniun voĉon. Mi ekpensis, ke mi eble faris ion malĝustan, aŭ ke mi ne plu ricevos voĉon.

Hodiaŭ mi preĝis speciale por la hipokrituloj, por la pastroj, por la komunio-ministrantoj; mi recitis la eksorcismon plurfoje, speciale por miaj malamikoj.

Posttagmeze, de la 16:30 ĝis la 18:45, mi preĝis surgenue en la preĝejo por nia paroĥestro kaj por la nova, kiu venos. Estis malfacile preĝi, ĉar S-ro Blank ekzerciĝis ĉe la orgeno. Mi scivolis, kiel la Savanto devas senti sin, kiam li ekzerciĝas en la preĝejo.

Se li kredus, ke la viva Dio estas ĉi tie, li ne ludus la orgenon tiel laŭte en la preĝejo.

20:00 Resurekta diservo

Ĉio estis tre konfuziga por mi, ĉar en la Kredkonfeso ni preĝis "kiu la trian tagon releviĝis el la mortintoj", tamen hodiaŭ estis nur la dua tago. Io mankis; mi ne estis tiel feliĉa kiel mi estis en Medjugorje. Tie, la Resurekta festo okazis ekde noktomezo. Tie, mia koro ĝojis dum la Resurekta festo. Ankaŭ en la preĝejo mi ne aŭdis la voĉon de la Savanto.

Fakte, estis tro da ceremonio ĉi tie kun la altaraj servantoj. Kelkfoje mi sentis pikantan doloron en mia koro kaj ne sentis min bone.

Hejme mi ploris; mi sentis min konfuzita, kvazaŭ mi ne estus releviĝinta kun la Savanto.

19-a de aprilo 1992 – Paska Dimanĉo

Mi preĝis de la 6:00 ĝis la 8:10 matene. Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne fartas bone post ĉi tiu Resurekta diservo. Entute, ŝajnis al mi, kvazaŭ io ne estus en ordo. Mi longe preĝis hieraŭ, dum pli ol kvar horoj, kaj tamen mi ankoraŭ sentis mian vunditan koron. Kio estas la kialo? Kion mi ne komprenis?

Mia Sinjoro, forprenu mian timon, mian konfuzon kaj miajn dubojn, kaj bonvolu doni al mi la pacon, kiun nur vi povas doni. Illuminu min per la lumo de la Sankta Spirito.

Sinjoro, parolu; via servanto aŭskultas, ĉar mi kredos kion ajn vi inspiras min skribi, sed Sinjoro, fariĝu via volo. Mi estas nenio, kaj el nenio vi kreis servanton; kaj ĉar vi, mia Sinjoro kaj Dio, estas mia spirita gvidanto, mi malfermas mian koron al vi.

Formu min laŭ via volo, kaj faru el mi tion, kion vi volas.

Vi sola estas mia Sinjoro kaj Dio, mia amata Patro, mia kara Jesuo kaj Savanto.

Unue mi demandis, ĉu mi aŭdis tion je la Vendredo de la Kuirfestoj post la Sankta Komunio, ĉu mi ĝuste komprenis ĝin, dum mi rigardis la krucifikson antaŭ la altaro, kiu kuŝis tie sur la planko por adorado. Mi multfoje kisadis ĝin spirite.

Savanto: "Jes, mia filino, vi aŭdis ĝuste. La plej granda signo de ĉiuj tempoj estas mia krucumo por vi pekuloj."

Tiam mi demandis pri la festado de la Resurekto, ĉar mi estis tiel malĝoja, ke mi eĉ devis plori.

Savanto: "Mia filino, la Resurekto sekvas en la tria tago."

Mi: "Tio povas esti konfuziga kaj malorientiga, se ĝi estas celebrata jam en la dua tago."

Savanto: "Jes, tio estas vera. Restu fidela al mi."

Mi daŭre pensis pri la multaj ceremonioj en la preĝejo.

Savanto: "Skribu, mia filino. Satano volas ceremoniojn ĉie por distri homojn de la vero."

Mi: "Mi vidis la altarajn servantojn profunde kliniĝi, sed ili ne povas fari tion dum ricevo de la Sankta Komunio."

Savanto: "Ili ne konas respekton kaj ne havas ĝin por mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu Vi dirus al mi, post la Resurekto, kion mi devus noti kaj kio gravas nun?"

Savanto: "Skribu, mia filino, homoj devas urĝe penti."

Mi: "Jesuo, vivanta Dio, kio estas celata per 'urĝe'? Mi trovas malfacile skribi. Sinjoro, vi estas la vero, kaj se vi tion diras, do ĝi devas esti vera. Kion signifas 'urĝe'?"

Mi: "Sinjoro, sed nur se vi pensas, ke mi povas elteni ĝin, diru al mi. Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Multaj katastrofoj atendas vin. Skribu, mia filino; devas esti multe da preĝado en la venontaj tagoj."

Mi: "Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio; mi preĝos pli multe ol mi ĝis nun faris." Mi fervore preĝis por la intencoj, kiujn la Sinjoro deziras de mi.

Mi: "Ĉu tio, kion mi skribis, estas ĝusta?" Savanto: "Tio sufiĉas por mi, mia filino."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino." Mi: "Sed vi neniam antaŭe nomis min 'kara filino'." Savanto: "Vi povas skribi ĝin tiel."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi estas kara filino por Vi?"

Savanto: "Jes, vi estas kara al mi."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio. Dankon."

10:00 matene Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj. La prediko ne plaĉis al mi. Post la Sankta Komunio mi estis feliĉa kaj ricevis multajn graciojn.

12:30 ptm: Fridolino alvenis, teologia studento.

13:30: Mi estis kun Fridolino ĉe la Rozario kaj ĉe la devotaj praktikoj.

15:00–18:30: Mi legis al Fridolino tion, kion la Savanto diris al mi. Ni fortigis unu la alian en la kredo.

20-a de aprilo 1992 Paska Lundo

Ĉirkaŭ la 3-a matene, voĉo de la Sankta Spirito vekis min. Mi sentis min trankvila kaj en paco, male al kelkaj noktoj, kiam mi estis senripoza kaj pro tio vekiĝis.

La vortoj, kiujn mi aŭdis, estis klaraj kaj distingeblaj, kiel neniam antaŭe.

Mi aŭdis: "Preĝu multe, mia filino, ĉar post iom da tempo, la Vorto venkos." Tiam estis momento de silento, kaj poste mi aŭdis:

"LA Vorto vivas."

Iom pli ol duonhoron poste, tio okazis denove. Oni povus aŭskulti ĝin ree kaj ree; tia agrabla voĉo.

Mi ne sonĝis; mi estis veka. Mi leviĝis, genuis antaŭ la krucifikso kaj diris: "Jes, Sinjoro, mi preĝos. Bonvolu doni al mi la potencon de la Sankta Spirito, por ke mi povu preĝi."

Do mi komencis preĝi ĉirkaŭ la 3:30 matene. Poste mi preĝis preĝojn por miaj malamikoj, la ekzorcismon, la Rozarion de la Vundoj de Kristo, la Kranĉeton de la Dia Mizerikordo kaj multajn aliajn preĝojn; poste mi ricevis spiritan komunio kaj oferis ĝin por la tuta mondo.

Nun mi pli bone komprenas la diron: "Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon". Mi preĝis ĝis la 4:30 matene kaj poste ekdormis.

Kiam mi leviĝis, mi ŝaltis la radion; estis la 8a matene kaj mi aŭdis en la novaĵoj, ke la urbo Mostar estis bombardita hieraŭ nokte.

La urbo Mostar estas proksime de Medjugorje kaj estas hejmo de episkopo Žanić, kiu neas Medjugorje. Li diris, ke la infanoj mensogis.

Kiam mi estis kun li, en la Kankra ĵaŭdo de 1985, kaj rakontis al li pri miaj spertoj kaj la apero de Nia Sinjorino, li havis larmojn en la okuloj.

Li diris al mi: "Vi scias mian situacion."

Mi diris, "Jes," kaj sciis, ke li timis la komunistojn—aŭ, por diri pli simple, timis Satanon. Episkopo Žanić havis fidon, sed al li mankis la kuraĝo profesii ĝin.

Sed kie estas la aliaj episkopoj, el kiuj tiom multaj estis en Medjugorje?

Mi jam donis la raporton pri la konversacio kun Episkopo Žanić al Klaus Ziegler, por ke li povu inkluzivi ĝin en sian libron, kiun li publikigis sub la nomo Peter Zimmermann.

Li skribis pri mi, sed ne publikigis la raporton pri la konversacio kun la episkopo, kion mi bedaŭras. Jesuo mortis por multaj, sed Episkopo Žanić ne volis doni sian vivon por Jesuo. La libera volo de la homo kondukas lin al Paradizo, al Purgatorio aŭ al Infero.

Mi diras, ke kiam Dio vokas sian popolon per Maria, li volas savi ĉiujn kaj ne transdoni ilin al la diablo. Bedaŭrinde, la mondumaj pastroj ne plu aŭdas la voĉon de la Sinjoro. Ili estas blindaj kaj surdaj. Hodiaŭ, la Eklezio instruas, ke oni ne bezonas kredi je privataj revelacioj.

Eble ili kredos, kiam estos tro malfrue.

Mi daŭrigis preĝi tuj post la novaĵoj. Ĉirkaŭ la 8:45, mi koncentriĝis kaj spirite komunikis. Mi demandis la Savanton, ĉu estis Li, kiu vokis min preĝi ĉi-nokte.

Savanto: "Jes, pasis longa tempo."

Mi: "Sinjoro, pardonu min, ke mi ne tuj leviĝis kaj preĝis.

Mi tre bedaŭras tion. Sinjoro, mi eĉ ne povas diri al la pastro, ke multaj katastrofoj venas.

Kion mi faru, ĝis la nova pastro alvenos?" Savanto:

"Preĝu, mia filino, multe preĝu."

Mi: "Sed estas malĝoje, ke ili ne kredas je la privataj revelacioj." Savanto: "Ili devos respondi pri tio."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino." Mi: "Dankon, mia kara Savanto."

10:00 matene Sankta Meso en ruĝa ornat.

12:30 ptm – Post tagmanĝo, mi mallonge preĝis sur la balkono. La Savanto ripetis la vortojn ankoraŭfoje: "La Vorto triumfos, la Vorto vivas."

Mi ne havis paperon sur la balkono. Kiam mi poste kontrolis, mi konstatis, ke tiuj estis la samaj vortoj, kiujn li diris al mi hieraŭ vespere. Frapis min, dum mi relegis la hieraŭvesperan raporton, ke mi estis ĝuste kiel la disĉiploj sur la vojo al Emaus. Mi nur poste rekonis la Savanton en spirito. (Hodiaŭ oni legis la Evangelion pri la disĉiploj sur la vojo al Emaus.)

21-a de aprilo 1992 – mardo

10:10 matene en la kuracista ĉambro:

Post preĝo, dum mi estis en komunio kun la Savanto, li diris:

"Skribu, mia filino, la rusa milito alproksimiĝas."

Mi: "Kiel mi devas kompreni tion? Ĉu nur Rusio estas tuŝita?"

Savanto: "Ĉiuj estas tuŝitaj."

Mi: "Ĉu estos simile al tio, kio okazis kun la serboj kaj kroatoj?"

Savanto: "Ĉi tiun militon oni ne povas kompari kun tiu."

Mi: "Kiel mi konstruu kapelon, se io tia venas?" Savanto: "Konstruu la kapelon kiel eble plej rapide."

Mi: "Mi ne havas pastron, al kiu mi povas diri ĉion ĉi pri vi." Savanto: "Mia filino, la pastro venos baldaŭ."

Mi: "Ĉu li restos en mia vilaĝo?" Savanto:

"Jes, li restos en via vilaĝo." Mi: "Ĉu ni havos du pastrojn?"

Savanto: "Ne, Patro Vogt iros al alia loko. Savanto: "Estu pacienca, mia filino, ĉio venos je la ĝusta tempo." Mi: "Ĉu mi devus noti ion alian?"

Savanto: "Preĝu multe, mia filino. Mi amas vin, mia kara filino." Mi: "Mi ne povas tiel skribi tion."

Savanto: "Skribu ĝin tiel."

Mi: "Mia plej kara Savanto, mi sentas Viajn vortojn en mia koro kiel fajron. Ne temas nur pri tio, kion oni aŭdas, sed bonegas al mi, kiam Vi diras tiajn aferojn, kaj tio tuj efikas. Tio konfirmas al mi tion, kion Vi jam diris al mi: 'LA VORTO VIVAS', kaj tio estas vera.

Mi ne povas sufiĉe danki vin per miaj vortoj. Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi amas vin super ĉio alia."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino." Vespere, la Rozario kaj Sankta Meso en ruĝo.

22-a de aprilo 1992 — merkredo

Mi preĝis kiel kutime, sed aŭdis neniun voĉon, nek eĉ en la kapelo, nek vespere post la Sankta Komunio. Dum mia unueco kun la Savanto, tamen, mi sentis lian ĉeeston. La Savanto ne forlasis min; li ripozis kun mi.

Vespere venis Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj.

Hodiaŭ ĉe la laboro mi havis pacientojn, kiujn mi trovis malfacile konvinki pri la fido; ekzemple, mi demandis al sinjoro, ĉu li ne faris sian paskan konfeson. Li diris, ke li havas neniujn pekojn. Tiam mi demandis lin, kiel ofte li ne iris al preĝejo lastatempe.

Li diris: "Jes. Tio estas vera."

La sekva paciento plendis, ke li estis malsana dum 10 jaroj. Mi sentis la demonon en li kaj aspergis lin per sanktiga akvo. Li ektimis kaj faris paŝon malantaŭen, dirante: "Foriru kun tiuj kemiaĵoj." Lia abomeno al la sanktiga akvo estis klare palpebla.

Pluraj Ciganoj venis por rentgenado lastatempe. Ili ĉiuj apartenas al la sama sekto kiel tiuj, kiuj venis al mi por rentgenado. Kiam mi aŭskultis ĉion, kion ili diris, mi povas nur diri, ke ili falis en kompletan herezon.

Ĉiuj el ili, ĉirkaŭ 6 aŭ 7 personoj, atakis min kaj iliaj voĉoj fariĝis ĉiam pli laŭtaj. Mi prenis iom da sanktiga akvo kaj ŝprucigis ilin ĉiujn. Poste mi benis ilin ĉiujn per la signo de la kruco. Subite ili ĉiuj malaperis.

Vespere, la Rozario kaj la Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj.

23-a de aprilo 1992 — ĵaŭdo

10:10 matene en la kuracista ĉambro:

Post la preĝo, mi sentis plurajn akrajn pikojn en mia dekstra mano, en la loko kie Jesuo portas la stigmaton. La doloro estis intensa, kvazaŭ iu ponardus min, sed nenio videbla estis.

Mi tial demandis la Savanton pri tio.

Savanto: "Jes, ĝi estas la malpura spirito. Se ili povus, ili jam delonge krucumintus vin. Ili ne ŝatas tion, kion vi preĝas."

Mi: "Ankaŭ la aliaj preĝas."

Savanto: "Vi forprenas multajn animojn de ili."

Mi: "Ĉiu havas gardan anĝelon."

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino. Vi havas pli ol unu gardan anĝelon."

Mi: "Kiam mi sentas la pikojn en mia mano, ĉu la gardanĝeloj tiam ne estas tie?"

Savanto: "Jes, sed mi tion permesas. Kiel alie vi kredus, ke la malpuraj spiritoj estas ĉirkaŭ vi?"

Mi: "Estus terure, se mi ĉesus preĝi." Savanto: "Daŭrigu kiel antaŭe, mia filino."

Mi: "Kion vi rekomendus por la venonta tempo?" Savanto:

"Fastu."

Mi: "Jes. Mia Sinjoro, mi faros ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu tio estas nur por mi, aŭ ĉu mi ankaŭ povas diri tion en la preĝgrupo?"

Savanto: "Tio validas por ĉiuj."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

Vespere mi preĝis la Rozarion en la preĝejo en Rot. Ĉar en Rot ne okazis Sankta Meso, mi veturis al Mingolsheim al la Kapelo de Sankta Roĥo kaj tie ĉeestis Sanktan Meson.

24-a de aprilo 1992 — vendredo — La Savanto parolas al mi jam de unu jaro.

10:10 matene en la kuracistoj ĉambro:

Mi preĝis.

Savanto: "Skribu tion, mia filino. Ĉi tiu jaro kaj ĉiuj venontaj jaroj apartenas al mi." Mi:

"Jes, Sinjoro, ĉar mi estas nenio."

Savanto: "Jes, vi diris tion ĝuste. Mia filino, mi estas kontenta pri via laboro ĝis nun." Mi: "Mi sentas kvazaŭ mi faris neniun progreson."

Savanto: "Ĉu vi vere ne progresis?"

Mi: "Mi pasigas preskaŭ ĉiun horon en preĝo; oni vere ne scias, kiom oni faris. Ĉi tiu jaro kun vi pasis tiel rapide, kiel neniun antaŭa jaro.

Kio okazos al mi poste? Ĉu vi daŭre estos mia spirita gvidanto?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi daŭre estos via spirita gvidanto."

Mi: "Mi estas malĝoja, ĉar ĉiuj elektitoj havas pastron, al kiu ili povas diri ion ajn, kaj mi havas neniun."

Savanto: "Tiel devas esti, mia filino, sed ne por longe." Mi

demandis la Savanton pri la alproksimiĝanta milito.

Savanto: "Skribu, mia filino, la milito el Rusio estos granda milito. Neniu povas haltigi ĉi tiun militon."

Mi: "Sinjoro, sed vi povas haltigi ĝin."

Savanto: "Mia filino, la peko estas tro granda."

Mi: "Ĉu vi povas diri al mi ion, ĉar hodiaŭ pasas unu jaro de kiam mi unue aŭdis vian voĉon?" Savanto: "Skribu, mia filino, preĝu senĉese."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros tion. Ĉion, kion mi povos, kun vi."

Savanto: "Mi tre amas vin, mia filino. Iru en paco." Vespere, la Rozario kaj Sankta Meso en ruĝo.

25-a de aprilo 1992 — sabato

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Waghäusel matene. Post la Sankta Komunio, mi genuis antaŭ la tabernaklo. Mi demandis la Savanton, ĉu ni devus skribi leteron al la Sankta Patro, aŭ ĉu ankoraŭ estas tempo.

Savanto: "La ĝusta tempo estas ĉi tie."

Mi: "Kiel tio eblas, Savanto, ĉar aliaj diras, ke vi ne parolus al mi teologie. Vi parolas kiel mi parolas, laŭ mia stilo."

Savanto: "Se mi parolus tiel, ke plaĉu al ĉiuj aliaj, vi ne komprenus min."

Post tio, mi iris al Marion kaj ni skribis leteron al la Sankta Patro.

De la 16:30 ĝis la 18:30 mi preĝis sur miaj genuoj en la preĝejo en Rot.

26-a de aprilo 1992 – Dimanĉo

Je la 6:00 matene mi leviĝis kaj preĝis speciale por tiuj, kiuj hodiaŭ deziras ricevi la Sanktan Komunion nedigne, kaj speciale por Patro Vogt.

Post kiam mi unuiĝis kun la Savanto, mi demandis, ĉu ni faru pliajn ŝanĝojn al la letero, kiun ni skribis al la Papo.

Savanto: "Mia filino, la letero estas en ordo. Sendu ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia koro estis tre peza hieraŭ, kiam mi aŭdis tion, kion la unua komunikanto, Jyng, diris al mi: oni ne rajtas kliniĝi antaŭ la Savanto aŭ antaŭ la Tabernaklo, kiam ni kantas aŭ preĝas antaŭ la altaro, ĉar Patro Vogt malpermesis tion al ili. Ŝi diris tion al mi en la ĉeesto de sia duonpatro kaj mia edzo, kiam mi demandis ŝin. Savanto: "Skribu, mia filino, ĉi tiu pastro ne vivas en la graco de Dio."

Unue mi ne volis kredi tion, kion la Savanto diris al mi, sed tiam li ripetis ĝin por la trian fojon.

Mi: "Kaj kio pri la konsekro kun li?"

Savanto: "Li havas la aŭtoritaton por la Konsekro. Mi ne povas forpreni tion de li."

Mi: "Mia Sinjoro, tio estas terura. Mi ne plu povos elteni tion. Mia Sinjoro, neniu kredos min."

Savanto: "Estas granda blindeco."

Mi: "Mia Sinjoro, vi scias, kiel mi preĝas por Patro Vogt. Kion diable mi faru?"

Savanto: "Lasu ĉi tiun pastron al mi."

Ho, kiel malfacile tio estis por mi. Mi apenaŭ povis min devigi skribi ĝin; ĝi trafis min kiel bato. Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, nun mi komprenas, kial mi devas iri al la Sankta Patro.

Mia Sinjoro, ĉu la pastroj estas en danĝero?"

Savanto: "Jes, mia filino. Preskaŭ ĉiuj el ili estas en danĝero. Ili ne plenumas mian volon."

Mi: "Ĉu ili ne volas, aŭ ĉu ili ne kapablas plenumi vian volon?"

Savanto: "Skribu, mia filino, ili estas indiferentaj kiam ili staras antaŭ mi. Ili devas penti."

Mi: "Sed ili ja havas la kredon, ĉu ne?"

Savanto: "Ili malmulte preĝas por tiu kredo."

Mi: "Mi pensis, ke kredo estas donaco de Dio?"

Savanto: "Jes, sed mi povas doni ĝin al kiu mi volas."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin pro via instruo, via boneco, via pacienco kun mi kaj via mildeco. Mi amas vin ankaŭ pro la pastroj. Havu kompaton al ili. Mi preĝos por ili."

Fakte, mi preĝas por ili jam de pluraj jaroj en mia preĝgrupo.

10:00 Matene Sankta Meso en ruĝa ornat.

Mi apenaŭ povis elteni ĝin kaj devis ŝpruci sanktan akvon antaŭ mi. Mi sentis kvazaŭ infero eksplodis super mi. Senĉese, mi preĝis por la fideluloj kaj la pastro kaj oferis la Sanktan Komunion por Patro Vogt.

La ceremonio ne plaĉis al mi. Ne estis ĝuste, ke Patro Vogt permesis al F-ino Vennebusch prediki. La fakto, ke Patro Vogt donis la Unuan Sanktan Komunion al la infanoj de la paroĥo kaj en iliajn manojn – li vere devos respondi pri tio iun tagon.

Por tagmanĝo, min invitis Jyng, la infano de la 'Blanka Dimanĉo', al la Schützenhaus.

Baldaŭ post la tagmanĝo, monaĥino el Karlsruhe veturis hejmen kun mi kaj ni preĝis kune.

Poste venis Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj.

Post tio, mia frato Vladimir kaj mia nevo Ratko denove venis viziti min.

Ankaŭ Hedwig el Rot venis por vidi min. Poste mi transskribis miajn taglibrajn enskribojn.

27/04/92 – Lundo

Survoje al la laborejo per aŭto, mi blokiĝis en trafikŝtopiĝo. Do mi povis preĝi pli ol kutime. Ĉe la laborejo:

Mi tuj ekbruligis kandelon por la animoj en Purgatorio kaj donis al ili sanktan akvon. Antaŭ ol la pacientoj alvenis, mia kolego Veronika kaj mi kune preĝis la Ĝojajn Misterojn de la Rozario kaj oferis preĝojn al la Sankta Spirito. Poste mi rentgenis kelkajn pacientojn kaj iris al la dentokliniko por plombigi denton. Mi pasigis ĉirkaŭ du horojn en la dentoklinika seĝo. La dentisto demandis al mi, ĉu mi volas anestezon. Mi diris ne kaj oferis la doloron por la konvertiĝo de pekuloj kaj la savon de animoj. Poste, dum la tuta ekzameno, mi preĝis senĉese por la Sankta Patro, por la malamikoj de la Sankta Patro, por la episkopoj kaj pastroj, poste por la kuracistoj kaj flegistoj kaj aliaj animoj. La kuracado daŭris ĉirkaŭ du horojn. La dentisto abunde ŝvitadis. Fine, mi diris al li, ke li ne konfesis sin. Sed li atribuis sian ŝvitadon al la lampo, kiu estis tiel varma kaj hela.

Mi faris rentgenradiojn al kelkaj pliaj pacientoj.

12:00 tagmeze en la kapelo ĉe la kliniko:

Mi unue preĝis la Anĝeluson kaj poste daŭrigis en profunda preĝo. Mi diris al la Savanto, ke mi petos de Li nenion, ĉar mi estas nenio, kaj se Li dezirus diri ion al mi, tiam Li faru tion.

Kiam mi estis profunde unuiĝinta kun Li, mi ricevis spiritan mesaĝon.

La Savanto diris al mi: "Skribu, mia filino, vi devas paroli kun Patro Vogt." Mi: "Antaŭ ol mi sendos la leteron al la Papo, aŭ post kiam mi sendos la leteron?" Savanto: "Post kiam vi sendos la leteron al la Papo."

Mi: "Jes, Sinjoro, kion Vi volas, ke mi diru al li?"

Savanto: "Skribu, mia filino: 'Ĉu li volas ŝanĝi sian opinion aŭ ne?'" Mi: "Ho, mia

Sinjoro, mi tute ne komprenas tion nun."

Mi: "Ho granda Dio, potenca Dio, senmorta Dio, kiel mi diru tion al li, kaj kiam?" Savanto: "Iru al li hodiaŭ."

Mi: "Sinjoro, sed mi ne scias, kio estas lia opinio."

Savanto: "Li scias."

Mi: "Kion mi atingos irante al li?" Savanto: "Lian

savon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, sed tio estas la plej malfacila afero, kiun mi devis fari ĝis nun." Savanto: "Faru ĝin, mia filino, ĝi estas grava."

Mi: "Sinjoro, mi ne plu povas skribi; mi havos koratakon, se mi iros al li."

Savanto: "Ĉu vi timas?"

Mi: "Mi ne timas, sed post ĉio ĉi, mi nun kredas, ke li ne ŝanĝiĝos. Sed se vi denove donos al li vian grandan gracon, tiam ĉio povas denove esti riparita."

Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas." Mi:

"Ĉu mi skribu ion alian?"

Savanto: "Skribu, mia filino, ke mi ankoraŭ tre amas lin." Mi:

"Mia Sinjoro, ĉu mi legu al li ankaŭ la hieraŭan enskribon?"

Savanto: "La hodiaŭan."

Mi: "Jes, Sinjoro kaj Dio, mi tion faros. Sinjoro, via volo estu farita."

Tiam mi demandis la Savanton, ĉu li iros kun mi al la pastro, aŭ ĉu mi estos sola. "

Savanto: "Mi ĉiam estos kun vi, kien ajn vi iros."

Mi dankis la Savanton kaj forlasis la kapelon por iri al mia laborejo por daŭrigi mian laboron. Mi estis en la kapelo dum ĉirkaŭ 40 minutoj. Averaĝe, mi restas en la kapelo nur dum ĉirkaŭ 15 minutoj.

Post la laboro, mi sendis la leteron al la Sankta Patro per registrita poŝto ĉe la poŝtejo.

Estis ĉirkaŭ la 16:15. Survoje hejmen, mi preĝis la Rozarion por Patro Vogt. Ĉirkaŭ la 16:45, mi mallonge preĝis en la preĝejo kaj je la 16:50 mi estis kun Patro Vogt. La pastro aŭskultis min.

Li estis afabla kaj diris: "Ni simple devos vidi, kiel aferoj iros."

Mi donis al li kopion de la letero, kiun mi sendis al la Sankta Patro, por ke li legu ĝin.

Dum li legis la leteron, mi interne demandis la Savanton, kion mi nun diru, kaj mi aŭdis: "Silentu nun."

Ĝi estis mallonga konversacio, pli mallonga ol iam ajn antaŭe. Mi petis la benon de Patro Vogt. Li benis min kaj mi foriris.

Vespere ne okazis Ruĝa Meso.

Preĝgrupo je la 20:00:

Ni adoris la Savanton. Kiel ĉiam, mi genuis rekte antaŭ la Savanto.

Ni preĝis tri litaniojn: la Magnifikaton, la Litanjon de la Sankta Triunuo, la Litanjon de la Senmakula Koro de Maria kaj la Litanjon de ĉiuj Sanktuloj. Mi sentis fortan varmon kaj ĝojon venantajn de la Savanto. Ni preĝis dum du horoj kaj duono.

Multaj denove iris al konfeso; fine, ankaŭ mi tion faris. Ĉiuj foriris feliĉaj. La Savanto donis al ni multajn graciojn.

28-a de aprilo 1992 – mardo

9.45–10.45 matene en la kuracistoj ĉambro:

Hodiaŭ mi ne preĝis tiom multe kiel kutime. Mi maltrankviliĝis pri Patro Vogt, scivolante kiel aferoj progresos.

Savanto: "Skribu, mia filino. La pastro pripensos tion." Mi: "Ĉu mi nun parolos kun aliaj homoj el la ekleziaj aŭtoritatoj?" Savanto: "Vi parolos kun pluraj homoj."

Mi: "Ĉu Patro Vogt kontaktigos min kun iu en Frajburgo?"

Savanto: "Jes, mi jam informis ĉefepiskopon Oskar pri via voĉo." Mi: "Jes, ĉu li ĝis nun ne montris ian intereson paroli kun mi?"

Savanto: "Ĝi ankoraŭ venos. Li parolos kun vi."

Savanto: "Eĉ se aliaj mokos, neos kaj malestimos vin, vi devas akcepti ĉion. Kun mi, vi persistos ĝis la fino."

Mi ankaŭ demandis pri la komunio-helpantino Franziska.

Savanto: "Ŝi parolos al vi."

Mi: "Ĉu mi diru al ŝi ion pri la disdonado de la Komunio?" Savanto:

"Diru al ŝi tion, kion mi diris al vi."

Hieraŭ vespere post la preĝgrupo, post kiam mi rakontis al ili iomete pri miaj konversacioj kun la Savanto, du virinoj diris al mi, ke ili ne demandus la Savanton, ĉu Li estas kun ili, kiam ili devas iri al la pastro, ĉar estas memkompreneble, ke la Savanto estas kun ili.

Savanto: "Atentu. Ne respondu al tiaj rimarkoj; mi plej bone scias, kion ili farus."

Mi: "Diru al mi, Savanto, se vi volas diri ion al mi."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉu vi nun povas imagi tion, kion mi diras al vi?" Mi: "Ne, Sinjoro. Mi scivolas."

Savanto: "Vi ricevos leteron de la Sankta Patro. Vi povas veni al li."

Unue mi ne volis kredi tion, poste mi pensis, ke mi certe skribis ion malĝuste kaj petis la Savanton ripeti ĝin al mi.

Mi diris: "Bonvolu ripeti tion al mi denove, kara Jesuo, mia spirita gvidanto."

Tiam mi aŭdis ĝin duan fojon.

Savanto: "Vi ricevus leteron kaj vi povos iri al la Sankta Patro."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiam mi devus iri tien? Mi lasas tion en Viaj manoj, ĉar Vi scias, kiel estas kun mia laboro ĉi tie. Kaj se mi devas iri nun, tiam mi flugos per aviadilo."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi jam antaŭĝojas povi paroli kun la Sankta Patro. Ho granda Dio, vi scias ĉion, vi vidas ĉion, vi faras ĉion laŭ via volo, kaj ĉio estas ĝusta, kiel vi faras ĝin. Mia granda amo. Oni ne devas sin apartigi de vi.

Mi kredas, ke tio povus esti la plej granda malbono el ĉiuj, se iu pensas, ke ili povus regi kaj vivi sen Vi.

Mi dankas vin el mia tuta koro pro via amo kaj mildeco, mia Sinjoro kaj mia Dio." Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

Mia animo estis plena de amo kaj paco, kaj mi estis tiel feliĉa. Mi parolis kun la Savanto dum pli ol 30 minutoj.

12:00 en la kapelo ĉe la kliniko. Poste, mi promenis ekstere kaj kolektis malgrandan bukedon da floroj por Nia Sinjorino.

De la 15:00 ĝis la 15:45 mi skribis en mian taglibron. Unue mi foliumis ĝin kaj legis, kion la Savanto diris al mi en la antaŭaj tagoj.

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot kaj oferis Sanktan Komunion por mia Sankta Patro kaj por Marion.

Post la preĝejo, Marion venis kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

29-a de aprilo 1992 – merkredo

Mi denove pli longe preĝis ĉi-matene.

Je la 10:00 matene en la kuracista ĉambro, mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, vi devas iri al Dekano Enz." Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mia Jesuo, mia spirita direktoro. Kial?" Savanto: "Vi devas diri al li la plej gravan aferon, kiun mi inspiris en vi." Mi: "Kio estas tio, la plej grava afero?"

Savanto: "Rakontu al li pri la milito, ĉar la Eklezio urĝe devas reformiĝi." Mi: "Kaj kia estus tiu reformo?"

Savanto: "Skribu ĉi tion, plej kara filino. Komunio en la mano devas esti tuj aboliciita. Kaj Sankta Komunio devas esti administrata nur per la konsekritaj manoj de la pastro

Mi: "Ĉu mi diru al li, ke mi skribis leteron al la Sankta Patro?" Savanto: "Vi povas montri ĝin al li."

Mi plue demandis, kiel la Savanto deziris, ke la fideluloj ricevu la Sanktan Komunion, starante aŭ genuflekse.

Savanto: "Mia filino, memoru ĉi tion por ĉiam. Mi estas la Sinjoro kaj Dio; antaŭ mi ĉiuj devas montri la plej profundan honoron."

Mi: "Sinjoro, sed la plej profunda honoro estas kiam oni kliniĝas antaŭ Vi kaj genuas, kaj ricevas Vin kun pura koro."

Savanto: "Jes, mia filino, vi scias tion."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi devas iri rekte al la dekanato, aŭ ĉu mi devus informi Patro Vogt, por ke li povu aranĝi rendevuon por mi, ĉar li estas mia loka pastro?" Savanto: "Iru al Patro Vogt kaj diru al li, ke li aranĝu rendevuon kun la Dekano, S-ro Enz."

Mi: "Kaj kio se Patro Vogt diros al mi, ke mi mem faru ĝin?" Savanto: "Tiam faru tion je lia respondeco."

Mi: "Kiam mi faru tion?"

Savanto: "Mia filino, faru tion kiel eble plej baldaŭ." Mi:

"Mia Sinjoro, vi estas hodiaŭ iom strikta."

Savanto: "Mia filino, la taso jam delonge transplenas."

Mi: "Kara Savanto, mi ne tute komprenas. Pardonu al mi, kion signifas 'la taso transbordas'?"

Savanto: "Mia filino, la peko estas tiel peza, mi ne plu povas ĝin elteni."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kompatu nin, savu nin, ni ja estas viaj infanoj. Jesuo, Filo de la viva Dio, ĉu estas io alia, kion mi devas noti?"

Savanto: "Mia kara filino, tio sufiĉas. Iru en paco."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi tion faros. Sinjoro, via volo estu farita. Mi dankas vin el mia tuta koro pro viaj vortoj."

Mi estis unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj.

12:00 tagmeze en la kapelo: Mi preĝis fervore, poste mi unuiĝis kun la Savanto. Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi skribis kelkajn vortojn; kion Vi skribus anstataŭ mi?"

Savanto: "Notu, mia filino, ĝi estas mesaĝo por la pastroj."

Mi demandis, ĉu mi iru nun al Patro Gebhard Heyder, aŭ ĉi-semajne. Savanto: "Venontsemajnfine."

Mi tiam plue demandis, ĉu mi iru al Patro Vogt, aŭ ĉu mi telefonu al li, ĉar tiam mi povus iri al la Dekano.

Savanto: "Voku lin." (Patro Vogt) Mi: "Ĉu mi skribis tion ĝuste?"

Savanto: "Skribu, mia filino, vi ĝuste skribis ĝin."

Mi: "Sinjoro, se ili demandos, kiel mi aŭdas vin, mi ne povas vere klarigi tion ĝuste."

Savanto: "Diru al ili, ke vi aŭdas min en la profundo de via koro, kaj tie mi estas kun vi."

Mi: "Sed mi laboras en la orela kliniko kaj multe okupiĝas pri la aŭdkanalo, kaj mi ne aŭdas vin per miaj oreloj."

Savanto: "Tio estas supernatura."

Mi: "Sed ili diros, ke la supernatura povas ankaŭ veni de la diablo." Savanto: "Ili devus preĝi por la discernado de spiritoj. Tiam ili rekonos, ĉu la supernatura venas de la bona aŭ de la malbona spirito."

Ĉirkaŭ la 13:15, mi telefonis al Patro Vogt. Mi diris al li, ke la Savanto diris al mi iri al Dekano Enz, kaj ke li aranĝu rendevuon kun la Dekano. Li estis mirigita kaj petis min ripeti tion.

Mi ripetis ĝin duan fojon.

Patro Vogt diris, ke mi mem aranĝu la rendevuon. Mi dankis lin.

Patro Vogt estis iom malafabla.

14:00 en la kapelo ĉe la laborejo:

Mi amare ploris, poste mi mallonge preĝis kaj min kunigis kun la Savanto.

Savanto: "Iru al li (la Pastoro Dekano Enz) persone post la laboro, post la laboro. Ne telefonu al li anticipe."

Mi: "Ĉu li estos hejme, kiam mi iros viziti lin?" Savanto: "Jes."

Mi: "Mi eĉ ne scias, kie li loĝas. Kaj kio, se li ne aŭskultos min?" Savanto: "Li aŭskultos vin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi metas mian tutan fidon en Viajn manojn.

Sinjoro, fariĝu via volo. Mi dankas vin; mi faros, kiel vi diris al mi." Mi estis en la kapelo de la kliniko dum ĉirkaŭ 15 minutoj.

Mi ricevis gracon; mia animo tuj denove resaniĝis, kaj mi estis feliĉa kaj povis denove labori.

Survoje al Wiesloch por vidi la Reverendon Dekanon Enz, mi preĝis rozarion kaj aliajn preĝojn por la Reverendo Erz. Iom post la 17-a horo, mi jam estis en Wiesloch ĉe la Preĝejo de Sankta Laurentius.

Mi tie mallonge preĝis kaj diris al la Savanto: "Nun mi estas ĉi tie kaj eĉ ne scias, kie loĝas la Reverenda Dekano Enz."

Mi petis la Savanton doni al mi forton kaj pacon, kaj inspiri min pri ĉio, kion mi bezonis diri, kiam mi renkontos Dekanon Enz. Kaj mi kredas, ke la Savanto estis kun mi. Mi eliris el la preĝejo kaj demandis maljunan virinon, kie loĝas Dekano Enz. Ŝi diris al mi, kaj subite mi staris antaŭ la vicarĵo.

Bela virino malfermis la pordon por mi kaj mi diris al ŝi, ke mi bezonas paroli kun la Dekano, ĉar la Savanto sendis min ĉi tien.

Ŝi tuj diris, ke la Dekano ne estas tie.

Mi demandis, ĉu ŝi certas, ĉar min sendis la Savanto.

Ŝi respondis, ke li estas okupata kun la infanoj, kiuj ricevas sian Unuan Komunio-n ĉe la Dekanataro sur la Placo Adenau.

Mi demandis, kiam li revenos. Ŝi sugestis, ke mi provu denove ĉirkaŭ la 19-a horo, kaj mi diris al ŝi, ke mi iros serĉi lin.

Unue mi iris al la dekanejo sur la Adenau-Placo. Tie viro diris al mi, ke Dekano Enz foriris jam delonge. Poste mi reiris al la preĝejo kaj diris al la Savanto: "Kara Savanto, vi diris al mi, ke kiam mi venos vidi Dekanon Enz, li estos hejme."

Savanto: "Li estas hejme."

Mi: "Do la virino mensogis."

Savanto: "Eniru la domon."

Tiam mi forlasis la preĝejon kaj iris al la pordo de la vikariejo. Mi ne volis eniri kaj ekpreĝis, ĉar mi ankaŭ profunde sentis, ke

Dekano Enz estis en la domo. Mi tenis la rozarion en miaj manoj kaj preĝis la Saluton Maria en la latina plurfoje, la preĝon al Arĥanĝelo Miĥaelo, kaj la Sanctus en la latina plurfoje. Tiam junulo venis kaj eniris. Li vidis, ke mi preĝas la rozarion. Poste alvenis maljunulino, la patrino de la domservistino de la vikariejo. Post tio alvenis komercisto, kiun mi jam vidis en la dekanaĵo kaj en la preĝejo. La kvara viro, kiu venis, staris rekte antaŭ mi kaj laŭte kriis kaj muĝis: "Ĉu neniuj povas helpi min?" Lia voĉo sonis malespera.

Mi tuj sentis la diablon en mi kaj ne respondis al li. Sed mi daŭrigis piamente preĝi, recitante unu Saluton Maria post alia per malalta voĉo.

Sed li povis aŭdi mian preĝon. Li koleriĝis kaj sonorigis plurfoje; li fariĝis maltrankvila kaj minacis min, dirante, ke mi ĉesu preĝi.

Li mokis la Rozarion, levis la manon kontraŭ mi kaj diris, ke li batos min. Mi ne moviĝis de mia loko kaj daŭrigis preĝi.

Tiam li denove sonorigis la pordsonorilon kaj la voĉo de la domservistino aŭdiĝis tra la interfono, dirante ke neniuj estas tie. La viro tiam foriris kolere kaj furioze. Mi daŭrigis preĝi kaj iom poste mi vokis la Benitan Patrino kaj la anĝelojn kaj petis ilian helpon. Mi imploris: "Benita Patrino, disetendu vian mantelon super ĉi tiun domon."

Subite la pordo malfermiĝis kaj la virino diris al mi, ke mi povas eniri; la paroĥestro dume alvenis. Ŝi aspektis necerta kaj mi sentis, ke ŝi ne estas honesta.

Mi diris al ŝi: "Kie ajn mi estas, la diablo estas tuj malantaŭ mi."

Mi ankoraŭ tenis la rozarion en mia mano, kiam mi iris al la dekanulo kaj diris al li, ke mi preĝis ekster la pordo, ĉar la Savanto diris al mi, ke la pastro estas en la domo, kaj tial mi ne volis sonori. Li rigardis min kun miro.

Mi diris al li tion, kion la Savanto diris al mi, ke la dekanano bezonis scii.

Ni parolis dum ĉirkaŭ 25 minutoj, kaj mi legis al li la lastajn tri paĝojn de la taglibro kaj ankaŭ donis al li la leteron, kiun mi sendis al la Reverendo Patro, por ke li legu ĝin.

Li diris al mi, ke li parolos kun Patro Vogt.

Mi petis lian benon kaj genuis sur la planko antaŭ li. Li donis al mi tre belan benon kaj mi foriris. En la parkejo, kie mia aŭto estis parkita, mi renkontis la parokan dommastrinon kaj diris al ŝi, ke ŝi devas iri al konfesio. Ŝi respondis, ke tio estis blankmensogo. Mi diris al ŝi, ke Dio vidis tion. Tiam ŝi ridis kaj plu iris.

Je la 18:25 mi jam estis en la preĝejo en Rot. Mi oferis Sanktan Komunion por Dekano Enz kaj por Patro Vogt.

Post la Sankta Komunio, kiam mi unuiĝis kun la Savanto, mi demandis lin, ĉu ĉio estis ĝusta koncerne la Dekanon.

La Savanto: "Ĉio estis en ordo."

Savanto: "Mi dankas vin... Post iom da tempo, la Savanto daŭrigis:

Savanto: "Mi amas vin, mia kara filino, iru en paco."

Post la preĝejo, mi konversaciis kun monaĥino (Steinhauser). Mi avertis ŝin pri herezaj instruoj kaj parolis kun ŝi dum pli ol 20 minutoj. Hejme, mi preparis al mi ion por manĝi kaj vizitantoj jam denove estis tie. Mi parolis pri Dio ankoraŭfoje, ĉar la vizitanto ne sciis, ĉu li estis baptita. La diablo furiozis en mia edzo. Kolero kaj malamo lin kaptis; li eĉ tordis sian vunditan kruron.

Post tio, alvenis Lucia.

Ŝi promesis al mi, ke ŝi preĝos por mi, kaj diris al mi, ke ŝi jam antaŭĝojas pri lundo, pri la preĝgrupo. Ŝi ŝatas veni ĉi tien por preĝi.

Je la 22:45 mi enlitiĝis.

Mi tiom malmulte dormis dum multaj noktoj; nur la Sinjoro tion scias. Kaj tamen la Savanto donas al mi la forton daŭrigi labori.

Mi kredas, ke ĉi tiu tago estis granda leciono por mi. Ĉar la Savanto konfirmis al mi, ke mi aŭdas Lian voĉon, kaj samtempe Li montris al mi, kiom kolera Satano estas kontraŭ mi. Sen la Savanto, mi certe ne venkus lin.

Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj mia Dio, pro ĉi tiu granda graco, kiun vi donis al mi hodiaŭ. Por mi validas la diraĵo: "Serĉu, kaj vi trovos," kaj por Dean validas: "Viglu, ĉar vi ne scias, en kiu horo li venos."

30-a de aprilo 1992 — ĵaŭdo

Ĉi-matene mi multe preĝis. Poste mi preĝis la Rozarion kun mia kolego. Je

Je la 10:00 mi estis en la kuracistĉambro laborante. Mi povis bone preĝi dum la laboro. Poste, mi konvertis miajn pacientojn, kiuj venis por rentgenadoj, la perditajn ŝafojn, kiuj pensas, ke ili ne havas pekon kaj ne iras al konfesio.

Unu paciento estis el Hungario, alia el Italio, tria venis el Rumanio, kaj poste estis germano el Mauer. Estis bona rikolto. Do mi ne ricevis la mesaĝon de la Savanto ĝis la 12:30 en la klinika kapelo.

Mi: "Kiam mi preĝis hieraŭ ĉe la ĉefpordego de la dekanejo kaj la viro kun malpura spirito staris antaŭ mi, vi estis kun mi."

Savanto: "Jes, mi estis kun vi."

Mi: "Tial li ne povis ataki min."

Mi: "Kiu malpura spirito estis tiu en la viro? Mi demandas vin, ĉar vi estas mia spirita direktoro, kaj se mi bezonas scii, do diru al mi, se estas via volo.

Savanto: "Skribu, mia filino, estis Lucifero." Mi: "La demono de Lucifero aŭ Lucifero mem?"

Savanto: "Lucifero mem."

Mi: "Ĉu li estis tie sola, aŭ ĉu estis aliaj kun li?" Savanto:

"Tutaj armeoj estis kun li."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kio estis lia celo? Ĉu estis ĉar mi preĝis ĉe la pordo de la Dekano? Li venis ĝuste en tiu momento, kiam mi havis gravajn aferojn por diskuti kun la Dekano. Mia Sinjoro, diru al mi, ĉu tio gravas por la pastroj."

(Satan estis furioza, ĉar mi parolis kun la Dekano pri la abolicio de komunio en la mano kaj la enkonduko de komunio sur la lango, ĉar komunio en la mano estas la verko de Satano.)

Savanto: "Skribu, mia filino, la pastroj devas plenumi mian volon." Mi: "Sed kio estas la celo de Lucifero?"

Savanto: "Li volas ilin ĉiujn."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu mi ĝuste skribis ĝin?" Savanto:

"Jes, tio estas ĝusta."

Savanto: "Skribu, mia filino, la pastroj nun falas en konfuzon." Mi: "Kial?"

Savanto: "Ĉar ili estas en la koto. Mia filino, restu fidela al mi kaj staru firme."

Mi: "Savanto, ĉu io venas al mi? Vi povas diri al mi; mi ja estas kun Vi, kaj mi kredos ĝin."

Savanto: "Vi estos kribrata."

Mi: "Kara Dio, kion signifas 'sifted'?"

Savanto: "Multaj vin pridemandos. Atente aŭskultu mian voĉon." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, sed tio ne estas facila."

Savanto: "Mi jam diris al vi, fine vi triumfos kun mi." Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, okazos kiel vi diris."

Mi estis en la preĝejo vestita ruĝe. Mi oferis Sanktan Komunion por Marion.

Mi speciale preĝis por ŝi.

La arkitekto Wolfgang venis kaj rigardis, kie ni volas konstrui la preĝĉambron. Ankaŭ Roswita estis tie.

Vespere venis Marion, ŝia patrino kaj Erich. Dum mi skribis la taglibron kun Marion, mia edzo, Irma kaj Erich preĝis la Rozarion.

Dankon, Dio, pro ĉi tiu graco.

01/05/92 – Vendredo

Hejme, ĉirkaŭ la 7-a matene:

Post 45 minutoj da preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto.

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia Bona Patro kaj Savanto, kion Vi volas, ke mi skribu? Sinjoro, fariĝu Via volo. Mia Sinjoro, mi estas nenio. Mi eĉ ne kuraĝas peti ion de Vi hodiaŭ. Eble, mia Sinjoro, ĉar mi estas tiel senluziigita pri la pastroj. Mia koro doloras pro ili. Jes, Sinjoro, mi ploras pro la pastroj. Oni volas savi ilin el la koto, kaj ili ne aŭskultas."

Savanto: "Skribu, mia filino. Vi devas paroli por mi en la venontaj tagoj. Vi estas invitita al la Ĉefepiskopo."

Mi: "Al kiu? Al Arkiepiskopo Saier?"

Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Pri kio mi parolu kun li?" Savanto: "Pri tio, kion Mi inspiris en vin."

Mi: "Kiam mi parolu al li, antaŭ ol mi iros al la Sankta Patro aŭ post kiam mi parolos al la Sankta Patro?"

Savanto: "Antaŭ ol vi parolos al la Plej Sankta Patro."

Mi: "Mia potenca, senmorta kaj sankta Dio, ĉu mi devas prepari min por tio?"

Savanto: "Petu kaj fastu."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi tion faros. Kaj vi estos kun mi." Savanto:

"Jes, mi estos kun vi."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Jes. Skribu ankoraŭ unu aferon, mia filino. Ĉion, kion mi ĝis nun inspiris en vin, firme tenu ĝin kaj restu fidela al ĝi."

Post iom da tempo, la Savanto diris:

"Iru en paco."

Mi estis profunde unuiĝinta kun la Savanto dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Post tio, mi plu preĝis, sed mi ne skribis ĉion. Mi devas esti konciza, alie Marion ne povos sekvi la skribadon.

Vespere, mi estis en la preĝejo por la Rozario. Ĝi estis la inaŭgura ceremonio por la majaj devotoj al Maria. Estus pli agrable, se pli da homoj preĝus.

Marion venis posttagmeze kaj ni skribis en niaj taglibroj.

Hilde kaj Hedvig venis viziti post la preĝejo kaj mi fortigis ilian kredon. Mi preĝis por sinjorino Wennebusch, ke ŝi ne plu disdonu la Sanktan Komunion.

La Savanto diris al mi: "Preĝoj devas esti dirataj por ĉi tiu intenco."

02/05/92 — Sabato

Je la 7:15 matene mi estis kondukita al la Sankta Meso en Waghäusel, al la fronta benko antaŭ la tabernaklo. La aliaj diservantoj ĉeestantaj la Sanktan Meson sidis en la malantaŭa, pli malgranda parto de la preĝejo, malantaŭ la altaro. De tie oni ne povas vidi la tabernaklon aŭ Nian Sinjorinon de Waghäusel, la Patrino kun la bonkora koro.

Mi eĉ ne povas priskribi, kiel mi ricevis gracon en tiu loko antaŭ la tabernaklo, tuj.

La Sanktan Meson celebris tri pastroj. Mi spirite ricevis la Komunion kaj mi sentis, ke la Savanto venis al mi.

Poste, mi iris al Marion kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

Je la 12-a tagmeze ni preĝis la Anĝeluson. Dum la preĝo mi aŭdis, ke mia bopatrino estos forprenita ĉi-monate. Tio ne estis tute klara al mi kaj mi diris tion al Marion. Kiam mi hejmenvenis, mi flegis la lastan terpecon en la ĝardeno kaj poste semis legomojn.

Je la 16:25 mi iris al la preĝejo en Rot, kie mi restis ĝis ĉirkaŭ la 20:00.

Unue mi preĝis la Rozarion kun kelkaj virinoj. Poste mi daŭrigis preĝi sola ĝis ĉirkaŭ la 17:25. Tiam mi unuiĝis kun la Savanto.

Mi: "Savanto, ĉu estis ĝuste hodiaŭ matene en Waghäusel, ke mi partoprenis en la celebros de la Sankta Meso antaŭ la tabernaklo?"

Savanto: "Daŭrigu tiel, mia filino."

Mi: "Patro Berthold volis doni al mi la Sanktan Komunion. Sed dum mi genuis sur la alia flanko de la preĝejo, ne kun la aliaj adorantoj sed antaŭ la tabernaklo, mi estis tiel profunde unuiĝinta kun la Savanto en spirito, ke mi sentis, ke Li estas kun mi.

Kaj tiel mi ne ricevis la Sanktan Komunion sakramente, kvankam Patro Berthold donis signon, ke mi povus ĝin ricevi. Savanto, ĉu tio estis ĝusta?"

Savanto: "Se li volas doni al vi la Sanktan Komunion, tiam iru al li."

Mi: "Sed kiam mi estis spirite unuiĝinta kun Vi, Vi estis kun mi, ĉu ne?" Savanto:

"Jes, Mi estis kun vi."

Mi ne volis fari pliajn demandojn.

Tiam estis silento.

Tiam mi aŭdis: "Skribu, mia filino." Poste denove estis silento.

Mi scivolis, kio sekvas.

Tiam mi aŭdis plu: "Mi forprenos vian bopatrino al mi ĉi-monate. Preĝu por ŝi."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi preĝos por ŝi."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ne plu havas demandojn por demandi al Vi. Vi estas afabla kaj kompatema. Mi amas Vin super ĉio alia."

Denove estis silento.

Subite, granda larmo ruliĝis laŭ mia dekstra vangon. Mi demandis min, kion tio signifis kaj kio sekvis.

Tiam mi aŭdis:

"Skribu, mia filino: 'Ankaŭ estos milito en Serbio.' " Mi: "Sed tio estas malĝoja, mia Sinjoro."

Mi demandis: "Ĉu mia patrujo estos detruita?"

Dum mi diris tion, mi pensis pri la du grandaj urboj, Beogrado kaj Panĉevo. Savanto: "Tiel estos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion mi faru?" Savanto: "Preĝu multe."

Mi: "Sinjoro, mi ne plu scias, kiel preĝi pri ĉio. Tiom multe alvenas al mi." Mi: "Kiam tio okazos, mia Sinjoro kaj Dio?"

Savanto: "Skribu, mia filino, en la proksima estonteco."

Savanto: "Mia filino, restu forta."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi estos forta, ĉar tion Vi volas." Mi: "Mi dankas Vin, mia Sinjoro kaj Dio."

Post kiam mi genuis kaj preĝis en la preĝejo dum du horoj kaj duono, mi restis por la Sankta Meso. Mi oferis la Sanktan Komunion por mia bopatrino.

Kiam mi hejmenvenis, mia edzo koleris, ĉar mi forestis tiel longe. Mi ne povis diri al li, kion mi aŭdis pri lia patrino. Mi silentis, ĉar li ne kredas min kaj li kutime kverelas kun mi.

03/05/92 — Dimanĉo

7:30 matene hejme:

Mi komencis preĝi, poste mi unuiĝis kun la Savanto.

Mi diris al la Savanto: "Kion mi faru? Se mi diros al la homoj hejme, kio venos, ili kredos min."

Savanto: "Skribu, mia filino, ili ne kredos vin."

Savanto: "Homoj, kiuj ne estas repacigitaj kun Dio, devas urĝe penti; nur tiam ili povas esti savitaj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, se Belgrado kaj Panĉevo estas detruitaj, ĉu tio estos parto de la juĝo?"

Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas."

Mi: "Sinjoro, en ĉi tiu urbo plej multaj beboj estis abortigitaj." Savanto: "Vi ĝuste divenis."

Mi: "Sinjoro, ĉu estas io, kion mi povas fari por ĉi tiuj homoj?" Savanto: "La sola afero, kiu helpas ĉi tie, estas fastado kaj preĝo."

Post iom da tempo, mi aŭdis la Savanton diri:

"Mia filino, mi amas vin. Restu fidela al mi. Iru en paco."

Mi: "Mia amata Patro, graco kaj kompato kaj pardono por ĉiuj homoj, kiuj ankoraŭ ne repaciĝis kun Vi. Mia Sinjoro kaj Dio, savu ilin, por ke ili ne pereu. Mi dankas Vin, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto, pro Viaj vivaj vortoj kaj la multaj gracioj, kiujn Vi donis al mi."

Je la 10:00 mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot.

Mi suferis dum la Sankta Meso. La infanoj kaj la pastro montris neniun respekton al Dio.

Posttagmeze, mi pilgrimis al Letzenberg.

Mi hejmeniris denove seniluziigita. La kanoniko predikis, sed ne tion, kion homoj bezonas aŭdi hodiaŭ. Li daŭre ĉirkaŭiris la aferon.

Dum mi malsupreniris la vinberĝardenon de Letzenberg, de la Kapejo de Nia Damo de la Malĝoj, post la preĝa servo, mi hazarde renkontis la katedralan kanonikon antaŭ la vikariejo. Mi diris al li, ke venontfoje mi predikos pri Medjugorje. Li rigardis min kun miro. Mi diris, ke mi baldaŭ iros viziti Ĉefepiskopon Oskar.

Li manpremis min kaj mi foriris. Mi verŝajne devis diri al li tion. Hejme, mi preĝis la Rozarion. Poste, Marion venis kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

Dum ni skribis, mia edzo, Irma kaj Hedwig Heger preĝis la Rozarion kune.

La Malica denove turmentis min hodiaŭ per akraj pikoj en la bazon de mia dekstra mano.

Ĉiufoje kiam mi verŝas sanktan akvon sur ĝin kaj oferumas la doloron por la savo de animoj, la doloro malaperas.

04/05/92 – Lundo

Inter la 10-a kaj la 11-a matene, mi fervore preĝis en la dentista seĝo ĉe la kliniko.

12:00 en la klinika kapelo:

Post la preĝo, mi fervore preĝis la preĝon de Fátima kaj aliajn preĝojn.

Mi demandis la Savanton, ĉar mi tiom suferis hieraŭ en la preĝejo, kiam la infanoj dancis ĉirkaŭ la altaro.

Savanto: "Skribu, mia filino, ke tio ne estas taŭga ĉirkaŭ la altaro. Ĝi estas sakrifica altaro. Tiel farante, la pastro forigos la reverencon de la infanoj."

Mi: "Hieraŭ posttagmeze, al mi ankaŭ ne plaĉis la prediko sur la Letzenberg."

Savanto: "La prediko ne kongruas kun la epoko."

Mi: "Tio, kion mi aŭdis, sufiĉas por mi." Tiam estis profunda silento.

Tiam mi aŭdis la Savanton diri:

"Skribu, mia filino, –" Silento – "Vi devos foriri," – Silento – "Vi ne scias, kio nun venos, ĉu ne?"

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio," –Silento– "Ho Granda Dio, Sankta Dio, kien mi devas iri? Sed antaŭ ol vi diros al mi, forprenu mian timon kaj mian timon de homoj, kaj donu al mi la gracon fari kaj plenumi tion, kio estas via volo."

Savanto: "Vi devas iri al kanceliero Kohl. Li devas voki la popolon al preĝo." Mi: "Kion mi diru al li, se li demandos, kial?"

Savanto: "Diru al li, ke venos milito."

Mi: "Ĉu mi ankaŭ diru al li, ke Belgrado kaj Panĉevo estos detruitaj?" Savanto: "Jes, skribu tion; vi devas diri tion al li."

Mi: "Mia Sinjoro, sed tio estas grava afero." Savanto: "Faru tion, mia filino."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi faros ĝin. Sinjoro, via volo estu farita." Mi: "Kiam mi devas iri?"

Savanto: "Iru kiel eble plej baldaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro, kiam mi iros al li, ĉu li aŭskultos min?" Savanto: "Jes, li aŭskultos vin."

Mi: "Mi faros ĝin; bonvolu doni al mi la gracon kaj ĉion, kion mi bezonas por fari tion."

Tiam mi aŭdis la Savanton diri: "Mi amas vin kaj dankas vin, mia filino. Iru en paco."

Holger preĝis apud mi en la kapelo kaj observis, dum mi ĝin skribis.

Mi diris al li, kion la Savanto petis min fari, kaj li donis al mi ideon pri tio, kiel mi povus atingi la Kancelieron.

Estas Maria konvento en Ludwigshafen; liaj filoj ankaŭ iras tien. Mi tuj pensis ankaŭ pri Patro Stefan, sed li nun estas proksime de Kolonjo; mi nur scias, ke Fridolin havas lian telefonnumeron.

Post tio, mi demandis la Savanton, ĉu tio estas la ĝusta vojo. Savanto: "Jes, mia filino, tio sufiĉos."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian, aŭ ĉu estas tiel, kiel vi volas?" La Savanto: "Mia filino, tiel ĝi estas."

Mia paŭzo finiĝis. Mi ne eliris en la freŝan aeron kaj tuj daŭrigis la laboron.

Je la 18:15, mi ricevis de Fridolin, kiu estis en Landershofen, la telefonnumeron de Patro Stefan en Kolonjo: 0221—214535 – Sankta Kolumbo.

Mi provis kontakti lin trifoje per tiu numero. Sed neniu respondis al la telefono.

Je la 18:40, ses homoj el Pirmasens kaj la ĉirkaŭaĵo venis viziti min. Ni kune iris al Mingolsheim al la Kapelo de Roĥo kaj tie ĉeestis Sanktan Meson, ĉar ne estis meso en Rot. Mi diris al ili, ke ni ĉiuj devas oferi Sanktan Meson por kanceliero Kohl kaj lia familio. Estis sep el ni, kiuj faris tion.

Mi alvenis al la preĝgrupo hejme post ĉirkaŭ 15 minutoj. Neniam antaŭe tiom da homoj venis preĝi kiel hodiaŭ. Ankaŭ Patro Söllner, kiu tiutempe estis ĉe la Kapelo Rochus, venis.

Ni multe preĝis. Fine, la fideluloj foriris feliĉaj. La pastro komence rifuzis doni la benon.

Poste li demandis al mi plurajn demandojn; nur poste li donis al ni ĉiuj mirindan benon.

Unu el la fideluloj, Toni, kiu preskaŭ ĉiam venas al la preĝgrupo, ĉagreniĝis pri tio kaj iom ofendiĝis, ĉar la pastro, kiam ni petis lin doni al ni la benon, komence rifuzis fari tion.

Li diris, ke Nia Damo jam donis al ni la benon. Mi diris: "Jes, mi kredas tion kaj ĝi estas vera."

Kaj tamen la pastro ankoraŭ ne volis benadi nin, eĉ post kiam mi denove petis lin.

Tiam Toni diris: "Nu, do li ne estas vera pastro."

La pastro demandis, kiu parolas de supre, ĉu estas sanktulo, ĉar Toni sidis sur la ŝtuparo supreniranta, ĉar ne plu estis loko. Toni respondis: "Jes, Sankta Antonio."

05/05/92 – mardo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Post la preĝo mi unuiĝis kun la Savanto. Mi demandis pri la pastro, kiu vizitis la preĝgrupon hieraŭ vespere.

Savanto: "Ĝi estis tento."

Mi: "Kion vi celas per tento? Ĉar vi diras, ke la komunio en la mano devas esti aboliciita, kaj la pastro diras, ke li devas aŭskulti la episkopojn."

Savanto: "Vi devas firme teni tion, kion mi inspiris en vin." Mi: "Mia Sinjoro, tio estas tiel neklara."

Savanto: "La vortoj, kiujn mi inspiris en vin, estas vivaj vortoj." Mi: "Kion tio signifas?"

Savanto: "La vortoj restas, kaj neniu rajtas forigi ilin." Mi: "La episkopoj certe forigos ilin."

Savanto: "Sed ne la episkopoj, kiuj vivas en la graco de Dio." Mi: "Ĉu Toni faris la ĝustan aferon?"

Savanto: "Mi permesis ĝin."

Mi: "Kiel mi devas kompreni tion, mia spirita direktoro?"

Savanto: "Pastro devas ĉiam doni benon, kiam oni petas."

Mi diris al li, ke mi ne povis telefoni al Patro Stefan. Savanto:

"Skribu, mia filino, iru al la konvento."

Mi: "Kie tio estas, en Ludwigshafen aŭ en Oggersheim?"

Savanto: "En Oggersheim."

Savanto: "Tie vi renkontos pastron, kiu kontaktigos vin kun la Kanceliero, s-ro Kohl, kiel eble plej rapide."

Mi: "Ĉu mi ne devas iri per la filoj de la kanceliero?"

Savanto: "Atente aŭskultu la pastron."

Mi: "Ĉu tiu pastro scios, ke mi venas?" Savanto: "Jes, li scios."

Mi: "Kiam mi iru tien?" Savanto: "Iru hodiaŭ."

Mi: "Ĉu mi diru al la pastro, kial mi bezonas vidi Ĉancelieron Kohl, aŭ ĉu mi silentu?"

Savanto: "Diru al li, kial vi devas paroli kun li."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio. Mi faros, kiel vi diris. Sinjoro, via volo estu farita. Sed mi petas vin, mia kompatema Dio, gvidu min, por ke mi ne eraru. Kaj bonvolu doni al mi la gracon plenumi vian volon."

Tiam mi aldonis: "Kio ajn okazos poste, mi metas tion en la manojn de Dio. Mi ne zorgas pri tio."

Savanto: "Ne. Mia filino, vi ne bezonas zorgi pri tio."

Mi demandis pri mia edzo, ĉar mi denove sentis hieraŭ, ke la malpura spirito estas kun li. Mi demandis, ĉu mi eraris, aŭ eble mi imagis ĝin.

Savanto: "Estas pli da malpuraj spiritoj ĉirkaŭ vi ol vi pensas." Mi: "Mi estas konstante elmetita al tentoj."

Savanto: "Jes, vi devas ĉiam esti atentema."

Mi: "Mia Sinjoro, sen vi mi estas perdita."

Savanto: "Tio estas vera. Sed kun mi, vi neniam perdiĝos."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian, demandinte tiom multe?"

Savanto: "Mi dankas vin, mia filino, pro tio, ke vi demandis min. Iru en paco, mia kara filino."

12:15 ptm en la kapelo:

Antaŭ ol mi eniris la kapelon, mi estis tentita. Mi pensis, ke mi ion malĝuste skribis, ke la monaĥejo estas en Ludwigshafen. Mi estis iom konfuzita, ĉar la Savanto diris al mi, ke ĝi estas en Oggersheim.

Kiam mi eniris la kapelon, Holger ankaŭ eniris por preĝi samtempe.

Mi diris al li, ke mi bezonas ankoraŭ unufoje demandi la Savanton pri io, kio ne estis klara al mi. Poste mi demandis lin, ĉu li hazarde scias precize kie troviĝas la monaĥejo.

Li diris: "En Oggersheim."

Tiam mi diris, ke mi ne plu bezonas demandi la Savanton. Do tiu konfuzo estis nur de la malpura spirito, kiu ĉiam volas flustri la kontraŭon de tio, kion la Savanto diras al mi.

Mi mallonge preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Mi demandis la Savanton, ĉar mi ofte sentas ĉi tiun pikadon sur la dorso de mia dekstra mano, kvazaŭ akra tranĉvundo.

Savanto: "Skribu, mia filino, la malpura spirito provas, se vi permesos al ĝi, impresi la stigmaton sur vin. Sed tio ne estas mia volo."

Mi: "Kial li faras tion?"

Savanto: "Por ke vi pli rapide cedu al tio, kion mi inspiras en vin." Mi:

"Sed tio estas malagrabla doloro; kion mi faru?" Savanto: "Vi ĝis nun

faris la ĝustan aferon, mia filino. Preĝu multe."

Mi: "Mia Sinjoro, se mi multe preĝos, li eĉ pli atakos min." Savanto: "Sed li malfortiĝos."

Mi: "Dankon, mia Dio, mi devas nun iri labori." Savanto: "Mi amas vin, mia filino. Iru en paco."

16:00: Mi veturis al Ludwigshafen tuj post la laboro. Survoje, dum la veturado, mi jam preĝis la Rozarion por la pastro, kiun mi iris renkonti. Mi tute ne konis la vojon, sed estis kondukita al la preĝejo en Oggersheim. En la preĝejo, estis nur unu viro preĝanta antaŭ la tabernaklo. Post kiam mi mallonge preĝis, mi demandis la Savanton, kion mi nun faru.

Savanto: "Iru, mi montros al vi."

Mi eliris el la preĝejo kaj tie estis la viro, kiu ĵus genuis antaŭ la tabernaklo, tuj malantaŭ mi. Mi demandis lin, ĉu estas monaĥinejo ĉi tie. La viro simple respondis: "Monaĥejo."

La viro diris "ĉi tie" kaj montris al la konstruaĵo antaŭ mi. Tiam mi demandis, ĉu ĝi estas konvento aŭ monaĥejo. La viro simple diris: "Monaĥejo."

Mi eniris la monaĥejon kaj vidis bildon de Sankta Francisko en la enirhalo. Tie mi tuj preĝis al Sankta Francisko—Patro Nia, Saluton Maria kaj Gloro al la Patro—kaj petis lin sendi al mi la ĝustan pastron.

Pastro eliris kaj mi parolis kun li. Ni iris en kunvenejon.

Komence ni ambaŭ silentis, kaj mi mallonge enprofundiĝis en preĝon por kontroli, ĉu ĉi tiu estas la ĝusta pastro. Mi aŭdis la voĉon de la Savanto: "Parolu al li."

Mi povis libere paroli kun li, ĉar li ankaŭ estis humila, kaj mi sentis la pacon, kiun li posedis. Mi restis tie por la Sankta Meso. Post la Sankta Komunio, mi aŭdis la Savanton diri: "Estis ĝuste, mia filino."

Mi oferis la Sanktan Komunion por ĉi tiu pastro, por la Kanceliero, s-ro Kohl, kaj por mia bopatrino.

Hejmenvoje, mi denove preĝis la Rozarion en la aŭto por la intencoj de la pastro.

Krom la helpo, kiun mi petis de ĉi tiu pastro—ke li aranĝu rendevuon por mi por paroli kun la Kanceliero—mi ankaŭ parolis pri la milito venanta el Rusio kaj pri la ricevado de la Sankta Komunio en la manon, kio estas aboliciota.

06/05/92 — Merkredo

De la 8:30 ĝis la 11:30 matene, mi kuŝis en la dentista seĝo en la kliniko la tutan tempon. Oni plombis miajn dentojn. En miaj pensoj mi preĝis senĉese kaj mi preĝis el la koro. Mi ne petis anestezon kaj oferis la doloron por multaj intencoj, precipe por D-ro Ebert, kiu laboris en ĉi tiu ORL-kliniko kaj estis ĵus mortigita en aŭto-akcidento.

La du dentistoj, kiuj traktis min, ankaŭ iom post iom ekkredis. Mi jam unufoje instigis unu el ili konfesiĝi.

Post la dentisto, mi revenis al mia laborejo kaj rentgenis pacientojn dum du horoj.

Je la 13:30 mi iris al la kapelo: mi ne plu volis demandi al la Savanto demandojn, sed mi sopiris esti unuiĝinta kun la Savanto.

Mi fervore preĝis kaj aŭdis la Savanton diri: "Skribu, mia filino." Mi respondis: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto, mi ĝin skribos. Sed bonvolu doni al mi gracon kaj protekton, por ke mi povu fari kion vi volas de mi."

Savanto: "Vi devas iri" – Silento – "mia filino" – Silento –

Mi: "Ho granda Dio, sankta Dio, kien?" (En mi mi tiel avidegis scii, kio okazos poste.)

Savanto: "Al la Kanceliero, sinjoro Kohl, kiel eble plej rapide."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi jam diris al Patro Joakimo, ke mi devas paroli kun H. Kohl."

Savanto: "Li vokos vin."

Mi: "Do mi devas atendi ĝis li vokos min?"

Savanto: "Jes, atendu."

Mi: "Ĉu mi devas diri ion alian?" Savanto:

"Tion, kion mi diris al vi." Mi: "Tiu milito venos."

Savanto: "Jes, tiu milito baldaŭ venos."

Mi: "Kaj vi diris, ke li vokas la homojn al preĝo." Savanto: "Jes, li devas fari tion."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi estas en tre granda danĝero. La danĝero venas el la direkto de Rusio."

Mi: "Kiu estas 'vi'?"

Savanto: "La popoloj de Eŭropo."

Mi: "Mi aŭdis de vi, ke nur Germanio estas en danĝero pro ĉi tiu milito." Savanto:

"Ĉiuj estas en danĝero."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mi ne povas skribi ĉi tion; ĝi estas tiel komplika por mi. Mia Sinjoro kaj mia Dio, ĉu mi ricevos rendevuon de Patro Joakimo, por ke mi povu paroli kun la Kanceliero, s-ro Kohl?"

Savanto: "Skribu, mia filino, vi ricevos la rendevuon de la Patro, por ke vi povu iri al la Kanceliero, s-ro Kohl."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Sinjoro, via volo estu farita."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi amas Vin tiom multe kaj mi pretas fari ĉion, kion Vi ordonas al mi."

Savanto: "Mia filino, tio sufiĉas por vi hodiaŭ. Iru en paco."

Posttagmeze, ĉirkaŭ la 15-a horo, mi unue legis la mesaĝon de la 25-a de aprilo 1992 el Medjugorje, de la Reĝino de Paco. Mi estis mirigita. Ĝi tiom impresis min, ke mi nun devas skribi la lastan parton:

"Medjugorje estas signo por vi ĉiuj kaj alvoko por ke vi preĝu kaj vivu la tagojn de graco, kiujn Dio donas al vi. Tial, karaj infanoj, serioze prenu ĉi tiun alvokon al preĝado."

Vespere mi iris al la Kapelo de Sankta Roĝo en Mingolsheim. Mi tie konfesis min. Mi oferis Sanktan Komunion por pluraj intencoj.

07/05/92 – ĵaŭdo

Ne plaĉis al mi la Sankta Meso celebrata de la pastro en Mingolsheim. Iuj aferoj kontraŭdiras la veran kredon. Tial mi demandis la Savanton:

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion, estu singarda pri tiaj pastroj." Mi: "Mia kara Patro, kion signifas la esprimo 'tiaj pastroj'?" Savanto: "Tiuj, kiuj misformas la instruon de la Sankta Patro."

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: la pastro devas esti obeema al la Sankta Patro." Mi:

"Ĉu mi parolos denove kun Patro Söllner ĉe la Kliniko Rochus?" Savanto: "Jes, vi havos alian konversacion kun li."

Savanto: "Mia filino, restu fidela al mi. Firme tenu tion, kion mi inspiris en vi."

Mi ne povas skribi ĉion, kion mi preĝas kaj petas de la Savanto. Sed mi scias, ke mi ankaŭ multe preĝas, ke la Savanto donu al mi tian fidon, ekzemple: kiam Petro paŝis sur la akvo kaj la Savanto staris sur la akvo alfrontante lin.

Mi diris al la Savanto, ke mi ne volis subakviĝi en la akvon kiam min superfortis dubo. Mi volas havi tian fidon, ke mi povu marŝi sur la akvo al vi.

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino, mi donas al vi vivan kredon." Mi: "Ĉu mi devas skribi tion?"

Savanto: "Jes."

La Savanto daŭrigis: "Ĉi tiu kredo estas mia donaco al vi."

Mi: "Mia Sinjoro, sed tio estas la plej bela donaco, kiun mi iam ajn povus deziri.

Mi ne povas sufiĉe danki vin pro tio. Sed Sinjoro, certe vi atendas multe de mi, se vi donas al mi ion tian?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi ankoraŭ petos tion de vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ankaŭ pretas fari ĉion, kion Vi petos de mi. Sinjoro, via volo estu farita."

Mi diris al la Savanto, ke mi nun devas iri labori. Savanto:

"Venu al mi poste, petu min."

12.15–13.00 en la kapelo ĉe la kliniko:

Mi preĝis kaj poste unuiĝis kun la Savanto. Mi: "Kio estas viva kredo?"

Savanto: "Skribu, mia filino. Vi havas min, kaj mi estas via fido." Mi: "Tio estas tiel bela. Mi dankas vin el mia tuta koro."

Mi: "Mia Reĝo de reĝoj, mia amata Patro, kion Vi petas de mi?"

Mi scias, ke Vi petas nenion neeblan, kaj mi volonte skribos ĝin, se Vi deziras."

Savanto: "Skribu, mia filino. Mi petas de vi vian vivon." Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mia Jesuo, mi donas ĝin al vi."

Mi: "Kial vi petas mian vivon, mi ja jam donis ĝin al vi?" Savanto: "Vi donis ĝin al mi, sed mi ankoraŭ ne petis ĝin de vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne deziras nun peti ion ajn plian; tio estas malfacile komprenebla. Diru al mi, ĉu estas io, kion mi bezonas scii pri tio."

Savanto: "Mi estas via vivo. Skribu, mia filino." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion mi skribu?" Savanto: "Mi determinas vian vivon."

Mi: "Jes, Sinjoro. Estu laŭ via volo. Mi estas via nenio, kaj vi povas havi min nur per la Benita Virgulino Maria."

Savanto: "Jes, mia filino, tio plaĉas al mi." Savanto: "Mia kara filino, iru en paco."

Vespere mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Mi oferis la Sanktan Komunion por la malriĉaj animoj.

08/05/92 – Vendredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto kaj demandis:

"Hieraŭ vi diris, 'Mi determinas vian vivon'; ĉu vi povas diri al mi iom pli pri tio, se vi volas?"

Savanto: "Ĉio, kion vi faras, estas mia laboro."

13:00 en la kapelo de la kliniko:

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi skribos ĝin. Sinjoro, via volo estu farita." Savanto:

"Vi devas iri al la Patro, al Oggersheim."

Mi: "Eble al alia Patro?" Savanto: "Al

Oggersheim, al la Patro."

Mi: "Mi volis unue iri al Regensburg, al Patro Gebhard." Savanto:

"Unue iru al la Patro en Oggersheim."

Mi: "Vi diris, ke li vokos min." Savanto: "Jes, li faros tion."

Mi: "Nun restas nur unu demando: kiam?"

Savanto: "Ĉi-semajnfine."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi iros. Sinjoro, via volo estu farita." Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Mia filino, demandu min denove poste."

Kiam mi tiam rigardis la horloĝon pendantan en la halo ekster la kapelo, mi konstatis, ke mi jam pasigis duonhoron preter mia tagmanĝa paŭzo. La tempo pasas tre rapide, kiam oni estas unuiĝinta kun la Savanto.

15:30:

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu la Patroj kredos min, kiam mi iros al ili?" Savanto: "Ne, mia filino, ili estas en dubo."

Mi: "Kial mi iru al ili, se ili dubas? Mi ne komprenas tion." Savanto: "Mia filino, ili ne havas tiel malferman koron kiel vi, per kiu ili povas aŭdi min. Mia filino, atente aŭskultu mian voĉon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion ajn mi diros al la pastroj, mi metas en Viajn manojn."

Savanto: "Jes, mia filino, tio estas ĝusta."

Mi: "Kion mi atingos, parolante al la pastroj?"

Savanto: "Ke vi parolu kun kanceliero Helmut Kohl kiel eble plej baldaŭ." Mi: "Kara Savanto, ĉu mi devus noti ion alian, aŭ ĉu tio sufiĉas?"

Savanto: "Skribu, mia filino, vi diros al la Patroj, ke mi estas serioza pri la milito. Mia filino, restu fidela al mi. Iru en paco."

09/05/92 — Sabato

7:15 matene ĉe la Sankta Meso en Waghäusel.

Poste, mi estis kun Marion ĝis la 13-a horo, kaj ni skribis en niajn taglibrojn. De la 16:15 ĝis la 17:30 mi preĝis en la preĝejo en Rot.

Vespere, la diablo furiozis kontraŭ mi, specife per mia edzo. Mi devis denove multe preĝi. Tiam estis paco.

10-a de majo 1992 — Dimanĉo

Mi preĝis antaŭ la Sankta Meso.

Je la 10:00 okazis Sankta Meso en Rot, kiun mi ĉeestis.

Ĉirkaŭ la 14:30 mi spertis tenton. Mi volis preĝi dum ĉirkaŭ 30 minutoj, sed mi ne povis. Mi kuŝis sur la sofo. Tiam mi imploris la Savanton pri helpo. Tiam mi aŭdis: "Iru, mia filino, faru, kiel mi diras al vi. Preĝu la Doloran Rozarion."

Mi subite pleniĝis je forto kaj tuj preĝis du Rozariojn kaj Litanjon. Ĉirkaŭ la 16:50, mi unuiĝis kun la Savanto.

Mi: "Vi diris, ke ili vokos." Savanto: "Mi ja diris tion."

Mi: "Kiu vi estas, mi?"

Savanto: "Via Jesuo, mia filino. Satano havas potencon super la konvento. Atendu ĝis mi diros al vi, kio okazos poste. Patro Joakimo kontaktos vin. Daŭre preĝu por ili, mia filino."

Vespera mariana devoĉeno.

11-a de majo 1992 – Lundo

Tagmezo en la kapelo, 12:00 pm:

Mi volis scii, ĉu mi aŭdis ion malĝustan pri la milito en Serbio. Savanto: "Skribu, mia filino, la milito en Serbio venos kaj Belgrado kaj la ĉirkaŭaĵo estos detruitaj."

Tiam mi volis scii, ĉu la Malica intervenis, koncerne mian bopatrino. Mi volis denove kontroli tion kaj do demandis la Savanton. Savanto: "Mia filino, via bopatrino forpasos ĉi-monate."

Savanto: "Patro Joakimo vokos vin; estu preta."

Savanto: "Skribu, mia filino. Mi devas alporti punon sur la teron." Mi demandis: "Kiu estas vi, 'Mi'?"

Savanto: "Skribu, mia filino, mi estas la Triuna Dio, Dio la Patro, Dio la Filo, Dio la Sankta Spirito."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion Vi atingos per tio?" (Per la punado)

Savanto: "La animojn, kiuj estas fidelaj al mi."

Mi: "Ĉu mi devas skribi ion alian?"

Savanto: "Mia filino, tio sufiĉas. Iru en paco."

Multaj homoj venis al la preĝgrupo. Patro Berthold el Waghäusel persone donis al ĉiu la unuan mesan benon. Kun la beno, nia preĝo daŭris iom pli ol tri horojn. Dankon, Dio, pro ĉi tiu neatendita beno.

12-a de majo 1992 – mardo

Konsultado ĉe la kuracisto:

Mi demandis la Savanton denove pri la punado.

Savanto: "Punado estas necesa, por ke la homoj rekonu, al kiu Patro ili apartenas, ĉar ili devas elekti Patron."

Mi havis multan laboron kaj ne alvenis al la kapelo ĝis la 15-a horo.

Mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al Patro Söllner en Mingolsheim, ĉar li subite malsaniĝis.

Savanto: "Iru, mia filino, iru al li." Mi: "Kion mi diru?"

Savanto: "Mia filino, skribu tion. Li faru tion, kion mi ankaŭ petas de Dekano Enz. Diru al li, ke li donus al mi grandan ĝojon, farante tion." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi transdonos tion al li."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino, iru en paco."

Hodiaŭ estis la naskiĝtago de mia edzo.

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot ĉe la preĝejo.

Hodiaŭ mia filo estis operaciita en Stuttgart. Estis urĝe. Ni estis sep tie kaj ni preĝis por li.

la 13-an de majo 1992 – merkredo

12:00 tagmeze en la kapelo:

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi ĝin skribos." Savanto:

"Via filo fartos bone." Post iom da tempo:

Savanto: "Skribu, mia filino, Slovakio estas en danĝero. La danĝero estas tre proksima. La milito el Rusio venos sur Slovakion."

Savanto: "Skribu, mia filino." Mi:

"Jes, mia Sinjoro kaj Dio." Savanto:

"Iru."

- Estis silento kaj kvieto. Mi:

"Al kiu mi iru?" Savanto: "Al

Patro Joakimo."

Mi: "Li ne vokis min. Kial li ne vokis min? Ĉu vi scias, mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo kaj spirita gvidanto?"

Mi: "Sed, se Vi estas la kara Sinjoro, tiam diru al mi: 'Viva Jesu und Maria'." Savanto:

"Skribu ĝin: 'Viva Jesu und Maria'."

Mi: "Kial Patro Joakimo ne telefonis?" Savanto: "Ĉar al li mankas viva kredo."

Savanto: "Mia filino, vi ne scias, kia vi estos morgaŭ." Mi: "Bone, kiam mi iru al la Patro?"

Savanto: "Iru hodiaŭ."

Mi: "Ĉu Patro Joakimo estos tie, kiam mi alvenos?"

Savanto: "Jes, mia filino, li estos tie."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu li ankoraŭ parolos al mi?"

Savanto: "Jes, li parolos al vi."

Mi: "Kion mi diru al li?"

Savanto: "Diru al li, ke mi seriozas pri la milito, kaj ke li urĝe devas meti vin en kontakton kun kanceliero Kohl, por ke vi ."

Mi: "Kial urĝe?"

Savanto: "La pezo de la peko superas ĉion alian." Mi: "Kaj se li diros, ke li ne povas fari tion?"

Savanto: "Tiam, mia filino, vi plenumis vian devon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mia spirita gvidanto, sed vi jam antaŭe scias, ĉu li tion faros."

Mi: "Kaj vi diris, ke la militon ne plu eblas haltigi. Kaj la milito venas. Kial do mi devas iri al li?"

Savanto: "Skribu, mia filino. La animoj, kiuj apartenas al mi, devas esti savitaj." Mi: "Kara Savanto, ĉu vi povas doni al mi signon, kiu estas de vi kaj kiu montras, ke vi min sendis?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi donos ĝin al vi." Mi:

"Kaj kio estus tio?"

Savanto: "Skribu, mia filino, Patro Joakimo donos al vi ion, kio surprizos vin."

Mi: "Ĉu por bono aŭ por malbono?" Savanto:

"Por la bono."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi iros al Patro Joakimo. Sinjoro, via volo plenumiĝu."

Mi estis en Oggersheim kun Verena. Estis tute kiel mia vizito al Dekano Enz en Wiesloch. Dum mi atendis ekster la konvento, viro posedata de malpura spirito staris antaŭ mi. Li estus volonte disŝirinta min.

Nur post la tria dekada de la Rozario la pordo malfermiĝis.

Mi diris, ke mi deziras paroli kun Patro Joakimo. Unue, venis alia pastro, al kiu mi ankaŭ diris, kion deziras la Savanto.

Patro Joakimo venis kaj ni parolis kune. Fine, Patro Joakimo diris, ke li provos, kun la helpo de la polico, aranĝi, ke mi renkontu sinjoron Kohl.

Mi forlasis la monastejon je la 18:40.

Je la 19:25 mi jam estis en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo. Tie mi ĉeestis Sanktan Meson, ĉar en Oggersheim ne plu okazis unu.

Je la 21:30, Erich venis viziti min kaj diris al mi, ke Patro Söllner, la misiisto, kiu tiutempe malsana, dufoje demandis, dum li estis kun mi en la preĝgrupo, kiel diable li finis ĉi tie. Li endormiĝis dum la preĝo en la preĝgrupo. Tiun vesperon ni ankaŭ preĝis la Litaniojn de la Beata Virgulino Maria.

14-a de majo 1992 – ĵaŭdo

Mi demandis pri la viro, kiu staris apud la monaĥejo hieraŭ.

Savanto: "Jes, mia filino, ĝi estis malpura spirito."

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. La Patroj faros tion, kion mi rekomendis al Patro Joakimo pri vi."

Mi: "Ĉu mi do parolos kun la Kanceliero, s-ro Kohl?"

Savanto: "Skribu, mia filino. En la venontaj tagoj, okazos kelkaj katastrofoj."

Mi: "Diru al mi ion pri ili." Savanto:

"Preĝu, mia filino."

Mi: "Mi preĝos. Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo

15-a de majo 2022 – vendredo

10:30 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino. Milito estas tre proksima. Iru al la pastro, al Patro Vogt. Iru al li denove. Iru hodiaŭ. La pastroj devas preĝi la Rozarion kun la fideluloj."

Ĉirkaŭ la 11:20, mi denove demandis.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi aŭskultas."

Savanto: "Iru al la pastro, al Patro Vogt. Li devas preĝi la Rozarion antaŭ la Sankta Meso."

Mi: "Kara Dio, mi jam diris tion al li."

Savanto: "Mi scias, mia filino. Vi devas iri al li ankoraŭ unufoje." Mi: "Kaj se li demandos kial."

Savanto: "Diru al li, ke milito estas tre proksima." Mi:

"Mia Sinjoro kaj Dio, li ne kredos min." Savanto:

"Kaj tamen vi devas iri al li."

Mi: "Ĉu mi diru ion alian al li, krom pri la Rozario?" Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: tiel farante, li evitos suferon."

Mi: "Sed tio estas malfacile direnda. Ĉu mi ne povas diri ion alian? Sed se vi volas, ke mi tion diru, tiam mi diros al li tion."

Savanto: "Mi volas, ke vi diru al li tion."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, kaj kio tio estus?"

Savanto: "Malobeo al mi estas la plej granda malbono, kiu povas okazi al pastro."

12:30 ptn en la kapelo:

Mi diris al la Savanto: "Kara Dio, sed tio estas eĉ pli malfacila. Kaj mi trovas malfacile iri al la pastro, ĉar mi scias, ke li ne kredos min."

Savanto: "Skribu, mia filino, kaj estas tiel malfacile por mi konservi la pekon, ĉar mi amas vin ĉiujn."

Savanto: "Faru ĝin, mia filino, iru."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros ĝin, ĉar estas Via volo, sed mi trovas tion tre malfacila." Savanto: "Mi dankas vin, mia filino, mi amas vin. Iru en paco."

14:30: Mi ne sciis, kiel li devas preĝi la Rozarion.

Savanto: "Skribu, mia filino. La pastro devas preĝi la Rozarion kun la fideluloj kaj gvidi ilin en preĝo."

Mi: "Ĉu Vi iros kun mi?"

Savanto: "Jes, mi iros kun vi."

Mi iom ektimis kaj demandis, kiel li povus marŝi apud mi. Mi ektimis, ĉar mi demandis min, kiel li povus marŝi apud mi, kiam mi ne povas vidi lin."

Savanto: "Mi iros kun vi kaj estos kun vi." Mi: "Mi ne komprenas tion."

Mi: "Mia Sinjoro, estas nekompreneble por mi, ke mi iru al la pastro, ĉar Vi diris, ke li ne estas en la graco de Dio."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Kun ĉiu pastro, mi serĉas lian savon." Mi: "Kara Dio, mi ne plu petos vin. Mi iros al li."

En la preĝejo en Rot post ricevo de la Sankta Komunio:

Savanto: "Iru, mia filino, iru al li."

Ĉirkaŭ la 19:45 mi estis kun Patro Vogt. Mi diris al li, kion la Savanto diris al mi. Patro Vogt demandis min, ĉu mi devas tion skribi.

Mi: "Ĉu vi devas celebri Sanktan Meson?"

Patro Vogt: "Tio estas mia profesio."

Mi: "Por mi, ĝi estas la volo de Dio."

Patro Vogt demandis, ĉu la Savanto diris, ke mi devas skribi tion.

Mi diris al li: "Jes, ĉio estas en la taglibro, sed ili ne volas, ke mi legu ĝin al ili." "Patro Vogt diris: 'Li povus flustri ion ankaŭ al mi.'"

Tiam li demandis min, ĉu mi vizitis la Dekanon. Mi

respondis: "Jes, ĉu li denove mensogis?"

Pastro Vogt ridis.

Tiam mi rakontis al li, kio okazis, kiam mi estis kun Dekano Enz. Pastoro Vogt aŭskultis ĝin.

Ŝajnis al mi, kvazaŭ mi denove vane vizitis Pastron Vogt. Mi kredas, ke io serioza kuŝas malantaŭ tiu rido. Mi faris, kion mi povis; ĉion ceteran mi metas en la manojn de Dio.

Kiam mi eliris el la ĉambro kaj staris en la koridoro de la pastrejo, mi vidis, ke la sorĉistino ankoraŭ pendis de la plafono, kiel ornamaĵo.

Mi ekpensis, ke, kiam mi estis en Kohlgrub por kuracado antaŭ du jaroj, ankaŭ pendis sorĉistino en la kuracejo de kuracistino. Mi klarigis al la kuracistino, ke tio ne estas bona, kaj ŝi tiam forigis la sorĉistinon. Ŝi eĉ invitis min al sia hejmo, kaj mi rakontis al ŝi pri mia konvertiĝo.

Mi scivolis, ĉu Pastoro Vogt ankaŭ demetis la sorĉistinon, se mi dirus al li.

16-a de majo 1992 — sabato

1.30–2.30 matene mi preĝis dum la nokto.

7:15 atm: Sankta Meso en la preĝejo en Waghäusel.

16:00: Mi vizitis mian filon en Stuttgart.

18:30: Mi estis en Rot por la Sankta Meso en la preĝejo.

Ĉirkaŭ la 18:40, mi konsekris min kaj mian familion al la Sanktaj Koroj de Jesuo kaj Maria por la intencoj de Nia Sinjorino.

17-a de majo 1992 — Dimanĉo

Mi preĝis de la 7:15 ĝis la 8:50 kaj unuiĝis kun la Savanto. Savanto:

"Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio. Granda Dio kaj Sankta Dio, mi ĝin skribos. Mi ploras pro la pastroj kaj pro tiom da mortintoj kaj vunditoj en la milito."

Mi neniam estis tiel seniluziigita pri la pastroj kiel nun.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, kion mi skribu?" Post iom da tempo:

Mi: "Mi ankoraŭ ne scias, kion mi devus skribi." Savanto: "Mi donos al vi signon."

Mi: "Kiam kaj kie?" Savanto:

"En la preĝejo."

Mi: "Ĉu mi aŭdis tion ĝuste?"

Savanto: "Jes, en la preĝejo."

Mi: "Ĉu la fideluloj en la preĝejo konvertiĝos per tio?" Savanto:

"Jes, ili konvertiĝos."

Mi: "Sed ili jam konvertiĝis en la preĝejo."

Savanto: "Ne, ili ĉiuj devas penti." Savanto:

"Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, kara Jesuo."

Savanto: "La pastroj nuntempe estas trafitaĵoj de blindeco. Mia filino, devas esti multe da preĝado por la pastroj."

Mi: "Sed Sinjoro, vi scias, ke mi jam multe preĝas por ili."

Savanto: "Mia filino, skribu tion. Gravas. La milito jam estas ĉi tie." Mi: "Mia Sinjoro, mi nun ne komprenas tion. Ĉu vi celas la militon en Bosnio?" Savanto: "La milito en ĉiuj koroj."

Mi: "Ĉio ĉi estas nekomprenebla por mi. Ĉu vi ne povas klarigi ĝin al mi pli klare?"

Savanto: "Preĝu por paco."

Mi: "Bonvolu, klarigu al mi la militon per pli simplaj vortoj."

Savanto: "Skribu, mia filino. Kie ne estas amo, estas nur malamo. Mia infano, milito komenciĝas en la koro. Per kio la koro estas plenigita, tion la buŝo parolas. Preĝu, ke viaj koroj estu purigitaj."

Savanto: "Skribu, mia filino, la pastroj falis en la grandan martirecon." Mi: "Ĉu mi skribis tion ĝuste?"

Savanto: "Jes."

Li tuj ripetis ĝin denove.

Mi: "Mia Sinjoro, mi ne kuraĝas skribi tion." Savanto: "Sed vi ja skribis ĝin."

Mi: "Kio estas la ĉefa kialo de ilia martirado?" Savanto: "Ilia malobeo."

Mi: "Kara Dio, mi ne plu povas skribi; estas tro malfacile por mi."

Savanto: "Skribu, mia filino. La homaro estas en granda danĝero. Ilia peko transiris ĉian mezuron. Mi ne plu povas stari flanke kaj rigardi ĉi tiun grandan koton."

Mi: "Kara Dio, bonvolu savi nin."

Savanto: "Mia filino, kredu, ne dubu. Restu fidela al mi. Iru en paco." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin. Mi restos fidela al vi."

PS: Kiam mi transskribis la hodiaŭan enskribon en mian taglibron (mi unue ĉion notas en manuskripto), min turmentis dum 30 minutoj profunda dormemo. Mi konstante preĝis al la Savanto en miaj pensoj, kaj tiam ĝi pasis. La Malica ne volas, ke mi skribu ĉi tion.

Je la 10:00 mi ĉeestis Grandan Meson en Rot.

Ĉirkaŭ la 15-a horo alvenis Marion, sekvata de Adriane. Ni kune preĝis la Rozarion. Poste alvenis Fridolin kaj Claude el Luksemburgo.

Mi rakontis al Claude pri mia konvertiĝo.

Poste, ni iris al la Maria devoĉeno en la preĝejo. Claude estis ĉe la seminario kun Fridolin, sed nun forlasis la seminarion, ĉar li estis seniluziigita de la pastroj.

Post la preĝejo, mi denove rakontis al li pri miaj spertoj. Mi sentis la malpuran spiriton en Claude, sed mi ankaŭ rimarkis, ke li estis fortigita per mia rakonto.

Klaŭdo diris al mi, ke li kutimis multe preĝi kaj ke pastroj diris al li, ke li preĝas tro multe. Li rezignis pro tio, sed ekde tiam li sentis spiritan sekecon kaj nun forlasis la seminarion. Li kaj Fridolino restis ĉe ni kaj foriris lunde matene. Klaŭdo demandis mian edzon, ĉu li povus reveni. Li foriris feliĉa kaj ricevis ĉi tie multan gracon.

18-a de majo 1992 – Lundo

Antaŭ ok jaroj hodiaŭ, Nia Damo aperis al mi en Medjugorje.

8:45 matene ĉe la laboro:

Ĉar mi ne komprenis, kion la Savanto diris al mi pri la pastroj, mi demandis lin denove. Mi demandis, kion signifis, ke la pastroj spertas martirecon.

Savanto: "Ili ne aŭskultas mian voĉon, sed la voĉon de la malpura spirito." Mi: "Kio estas la kialo de ilia martirado?"

Savanto: "Ilia malobeo!" Mi daŭrigis kun la rentgenado.

Kiam mi denove estis sola, mi provis unuiĝi kun la Savanto en la rentgena ĉambro. Savanto: "Skribu, mia filino, vi devas foriri."

Mi: "Kien, mia Sinjoro kaj Dio? Mi ne scias kien."

Mi sentis varmon kaj pacon en mi. Estis tre bele en tiu momento. Oni sentas, ke oni ne estas sola. Amo estas tie.

Mi: "Mi ankoraŭ ne scias, kien mi devas iri."

La Savanto hezitis diri al mi; mi avidegis scii kien.

Mi: "Ĉu mi imagis tion, kiam mi aŭdis, 'Vi devas iri'? Mia koro brulas pro amo, kaj mi pacienco atendas. Ankaŭ la Malica estas tie. Li estas senpacienca kaj sentigas sian ĉeeston."

Kaj la Savanto silentas.

La Savanto montras al mi, kiel la Malica atendas kaŝe. Duonhoron poste, ĉirkaŭ la 10:15 matene:

Savanto: "Skribu, mia filino, vi devas iri."

— denove, neniun respondo —

Vespere mi estis ĉe la Sankta Meso en Rot.

19-a de majo 1992 — mardo

Hodiaŭ antaŭ ok jaroj mi estis baptita.

Hodiaŭ mi ne aŭdis voĉon, nek dum preĝo nek en preĝejo.

20 majo 1992 — merkredo

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jesuo, kompatema amo, kion mi skribu? Mi ne volas demandi vin, ĉar vi scias ĉion. Nur se estas via volo, mi skribos ĝin, ĉar mi estas pekulino; mi sentas, ke mi ne rajtas demandi vin, ĉar mi estas nur polvo antaŭ vi, nenio alia."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi pretas skribi ĝin, ĉar vi diris: 'Skribu, mia filino.' Sed per Maria kaj sub la protekto de la Benita Virgulino Maria, la Patrino de Dio."

Savanto: "Tio estas ĝusta, mia filino."

Savanto: "Mia filino, hieraŭ okazis granda atako." Mi: "Sed mia Sinjoro kaj Dio, mi scias tion."

Savanto: "Mi permesis tion. Satano volas detrui ĉion. Li eĉ kaptis la Patris."

Mi ne volis demandi la Savanton.

Savanto: "Atendu iom pli longe, mia

filino!" Mi: "Sed vi scias ĉion anticipe."

Savanto: "Jes, mi scias ĉion, sed vi estas en la lernejo de amo."

Mi: "Mia Sinjoro, diru al mi, kiu malpura spirito estis kun mia edzo." Tio estis neebbla. Ĉar mi disĵetis benitan salon de Patro Heyder tie, kie mia edzo estis.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia Jesuo, mia spirita gvidanto."

Savanto: "Estis denove Lucifero kun sia sekvantaro."

Mi: "Mi konstante preĝis; mi apenaŭ povis spiri pro la preĝado." Savanto: "Mia filino, ne cedu; ĝi devas daŭri."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu ĝenas Luciferon, ke mi devas iri al la Kanceliero?" Savanto: "Mia filino, ĉu vi ankoraŭ demandas tian aferon?"

Mi: "Jes, mia Sinjoro, ĉar mi estas nenio. Mi donis al vi ĉion kaj mi havas nenion." Savanto: "Skribu, mia filino, mi amas vin, mia filino, ĝuste tia, kia vi estas."

Mi: "Mi jam pensis, ke mi faras ĉion malĝuste pro la atako de Lucifero."

Savanto: "Mia filino, restu fidela al mi. La tentoj devas veni sur vin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ŝatus havi pastron. Kio estas malbona pri Patro Vogt, kiu nun estas en spirita ekzerco?"

Savanto: "Mia filino, la spirita ekzerco ne estas tia, kia mi volus."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi metas ĉion en Viajn manojn; protektu min, gvidu min, kaj ne lasu min sola, mia infano. Mi metas mian tutan fidon en Viajn manojn kaj mi restos fidela al Vi, ĉar mi amas Vin, eĉ se Vi permesos, ke tiaj tentoj venu sur min."

Savanto: "Mia filino, mi diros al vi poste kiel aferoj procedos, ne nun." Mi: "Mia Sinjoro, mi dankas vin, mi amas vin, kaj pardonu min."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo. Mi ne ricevis Sanktan Komunion. La pastro sidiĝis kaj lasis laikojn distribui la Sanktan Komunion. Tio estis lia deziro.

21-a de majo 1992 — ĵaŭdo

9:20 matene en la kuracista ĉambro:

Mi demandis la Savanton, ĉu ankoraŭ validas, ke Li forprenos mian bopatrinon al Si ĉi-monate. (Tio estis tento; mi revenos al ĝi poste.)

Savanto: "Jes, mia filino, mi hejmigos vian bopatrinon ĉi-monate."

Mi: "La pastro ĉe Stift-Neuburg diris, ke la privataj revelacioj kun la Apostoloj finiĝis."

Savanto: "Nur sekularaj pastroj povas fini la privatajn revelaciojn." Mi demandis pri Patro Söllner, ĉar li mem ne disdonis la Sanktan Komunion, sed lasis tion al du komunaj helpantoj.

Savanto: "La pastro en Mingolsheim ne devus esti permesinta al la laikoj distribui la Sanktan Komunion."

Mi: "Kion li faru? Li sentis sin malsana."

Savanto: "Atendu. La fakto, ke li sentis sin malsana, ne venis de mi."

Savanto: "Skribu tion, mia filino, kaj atente aŭskultu. Vi havos aperon en la preĝejo." Mi demandis, ĉu mi ĝuste aŭdis."

La Savanto ripetis ĝin ankoraŭ unufoje.

Mi: "Kara Savanto, ĉu vi celas en Rot, en St. Leon-Rot?"

Savanto: "Jes, en Rot, en St. Leon-Rot."

Mi: "Mi petas vin, diru al mi kiam; ĉu estas permesite scii?"

Savanto: "Baldaŭ."

Mi: "Kiel mi scios, ĉu temas pri la Benita Patrino aŭ la diablo?" Savanto: "Vi rekonos ŝin."

Mi: "Ĉu ankaŭ aliaj en la preĝejo vidos ŝin?" Savanto: "Jes."

Mi: "Ĉiuj?"

Savanto: "Kelkaj."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, Sinjoro, fariĝu Via volo."

Post tio, mi radiografiis la pacientojn. Kiam mi finis, mi unuiĝis kun la Savanto. Aliaj fumas en tiu ĉi tempo, kaj mi serĉas la ĉeeston de Dio.

Kiam mi estis unuiĝinta, mi aŭdis la Savanton diri:

"Skribu ĉi tiun aperon, mia filino." Mi tuj demandis: "Kiun aperon?"

Savanto: "La apero de via ĉiela Patrino estos signo, ke ŝi ĉiam estas tie kaj kun vi."

Mi: "Mizerikorda Dio, mi ne povas sufiĉe danki vin pro tio. Mi jam ĝojas, sed tio signifas, ke mi nun devas preĝi kaj fasti eĉ pli. Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii pri la Maria apero en la Ruĝa Preĝejo?"

Savanto: "Jes, mia filino, estas io alia, kion vi devas scii." Mi: "Kaj kio estus tio?"

Savanto: "Restu ĉiam fidela al ŝi." (al la Patrino de Dio).

Mi: "Jes, Savanto, vi scias, ke ni amas ŝin. Mi promesas al vi, mi estos fidela al la Ĉiela Patrino."

Mi: "Sed vi diris 'la apero de la Ĉiela Patrino'. Mi demandas vin denove, ĉar la diablo ne povas elparoli la nomon Maria. Ĉu vi dirus tion denove?"

Savanto: "Skribu, mia filino, vi havos la aperon de la Ĉiela Patrino Maria."

Mi: "Pardonu min, mia Sinjoro kaj Dio, mi tre atente aŭskultis la voĉon."

Savanto: "Tio estas ĝusta, mia filino."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim.

22-a de majo 1992 – vendredo

En la klinika kapelo inter la 12:10 kaj la 13:00.

Mi: "Hieraŭ en la Kapelo de Sankta Roĥo dum la Sankta Komunio, Patro Söllner hezitis kaj igis min atendi ĝis la plej fino; mi genuis ĉe la komunia balustrado. Li ankaŭ havis malfacilaĵon doni al mi la Sanktan Komunion. Estis kvazaŭ iu tiradis siajn manojn reen."

Savanto: "Skribu, mia filino, ke tio estis la malpura spirito en la pastro. La malpura spirito ne volas, ke vi ricevu la Sanktan Komunion genuflekse kaj per la buŝo."

Mi: "Vi diris, ke li parolos al mi."

Savanto: "Li jam estus parolinta al vi, se Satano ne havus potencon super li." Mi: "Ĉu mi ne povas helpi lin?"

Savanto: "Lasu tion al mi, mia filino." Savanto:

"La milito daŭras."

Mi: "Kia milito?"

Savanto: "La milito en Jugoslavio. Ankaŭ estos milito en Makedonio kaj Serbio." Mi: "Mi pensis, ke ĝi nun finiĝas."

Savanto: "La militoj disvastiĝas plu."

Mi: "Mi volis scii, ĉu mi devas noti ion alian?" Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi notu ĉi tion." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia Jesuo, kaj kio estus tio?"

Savanto: "Vi devas raporti al la pastro la hieraŭan anoncon pri la apero de Nia Damo."

Mi: "Kiam?"

Savanto: "En la venontaj kelkaj tagoj."

Mi: "Kara Dio, li ne kredos min." Savanto: "Faru tion, mia filino."

Mi: "Ĉu mi rajtas diri nur al la pastro, aŭ ankaŭ al aliaj, kiujn mi konas?" (Mi celis la aperon).

Savanto: "Diru al ili, mia filino, diru al ili."

Tiam mi demandis pri la pastro en Oggersheim, kial li ne vokis min. Savanto: "Se li ne estus ferminta sian koron al mi, li estus vokinta." Savanto: "Mia filino, la pastroj estas en granda konfuzo."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi diros al la pastro. Sinjoro, via volo fariĝu." Mi: "Al kiu mi unue diru tion?" (Mi celis pri la apero.)

Savanto: "Mia filino, vi povas diri unue al la pastro aŭ al la popolo, laŭ via deziro. Tio okazos. Iru en paco, mia filino, mi amas vin."

Mi: "Dankon, mia kara Dio, mia kara Jesuo."

Mi ĉeestis la Rozarion kaj la Sanktan Meson en la ruĝa ornatu en la preĝejo.

23-a de majo 1992 – Sabato

7:15 matene — Sankta Meso en Waghäusel.

Post ricevo de la Sankta Komunio, mi restis antaŭ la tabernaklo kaj preĝis.

Unue la Litanio de la Beata Virgulino Maria en la latina, poste la Rozario kaj sinceraj preĝoj. Dum mi mallonge unuiĝis kun la Savanto, mi aŭdis:

"Mia filino, skribu ĉi tion,"

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, sed unue forprenu miajn dubojn kaj ĉion, kio malhelpas min fari tion, kion Vi diras al mi."

Savanto: "La apero de la Feliĉa Virgulino Maria okazos."

Mi tuj demandis: "Kiam, mia Sinjoro kaj Dio, mia spirita direktoro, mia kara Jesuo?"

Ĉu vi celas en la Ruĝa Preĝejo?"

Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Mi ne scias kiam, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "En ĉi tiuj tagoj."

Mi: "Savanto, bonvolu diri al mi denove, vi ne diris 'Maria'." Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: la apero de la Benita Patrino, Maria, okazos en la Ruĝa Preĝejo en la venontaj tagoj."

Mi: "Mi metas mian tutan fidon en Viajn manojn. Sinjoro, Via volo estu farita." Savanto: "Iru en paco."

Tiam mi aŭdis: "Mi amas vin tre multe, mia filino."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi faros, kiel vi diris al mi. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

Tuj poste, venis la tento. Mi iris al Globus por aĉetumi. Kutime mi ĉiam preĝas en la aŭto, sed ĉi-foje mi ne preĝis. Kaj tuj, mi kraŝigis la aŭton kontraŭ aĉetĉareton.

Kiam mi hejmenvenis, mi volis ekbruligi kandelon por la pli granda gloro de Dio kaj de la Benita Patrino. Dum mi ĝin ekbruligis, granda flamo elsprucis el la kandelo sur mian kapon kaj mia hararo estis bruligita. La Malica volas malhelpi la aperon de la Benita Patrino.

Posttagmeze mi iris al la preĝejo; mi preĝis tie de la 16:30 ĝis la 18:15.

Dume, mi iris konfesi kaj demandis la pastron, ĉu li povus imagi la Beatan Virginon Maria aperi en Rot, en ĉi tiu preĝejo. La pastro diris ne, kaj mi respondis: "Ankaŭ mi ne povas."

Mi diris, ke mi estas nevinda vidi Nian Sinjorinon, kaj ke eĉ en Medjugorje mi ne estus dezirinta vidi Ŝin.

La Sinjoro provis nin ambaŭ.

La pastro diris al mi, ke li ne kredas, ke la Savanto diris al mi preĝi la Rozarion antaŭ la Sankta Meso.

Mi hejmenvenis kaj ploris. Mi apenaŭ dormis la tutan nokton. Min konstante vekis mia edzo. Lin turmentis malpura spirito; estis neelteneble.

24-a de majo 1992 – Dimanĉo

Hejme antaŭ la Sankta Meso.

Mi preĝis antaŭ ol mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, la apero de Nia Sinjorino Maria okazos en la Ruĝa Preĝejo en St. Leon-Rot."

Mi: "En Rot aŭ en St. Leon, ni havas du preĝejojn."

Savanto: "En Rot, kien vi ĉiam iras."

Savanto: "Vi rekonos ĉi tiun aperon. Vi ne bezonas timi. Post ĉi tiu apero, multe ŝanĝiĝos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, vi diris, ke tio okazos en ĉi tiuj tagoj." Savanto: "Mi determinas la tempon."

Mi: "Patro Vogt ne kredas, ke li devas preĝi la Rozarion antaŭ la Sankta Meso. Li pensas, ke oni povas ĝin preĝi ankaŭ je alia tempo."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: la pastro, Patro Vogt, estas malobeema pastro. Li devas reveni kaj agnoski la instruon de la Sankta Patro."

Mi: "Patro Vogt diras, ke tio, kion mi diras al li pri vi, estas mia volo." Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: via volo estas mia volo."

Mi: "Tiam Patro Vogt ankaŭ konfirmis, ke tio, kion diris la pastro ĉe Stift-Neuburg — ke privataj revelacioj finiĝis kun la Apostoloj — estas vera."

Savanto: "Tio kontraŭdiras la instruon de la Sankta Patro."

Mi: "Kiam aperos la Benita Patrino, antaŭ aŭ post la Sankta Komunio?" Savanto: "La Benita Patrino Maria aperas post la Sankta Komunio."

Mi: "Antaŭ la beno aŭ post la beno, tiam ĉiuj estos ekstere." Savanto: "Ankoraŭ estos homoj interne."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?" Savanto: "Restu fidela al mi, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mi restos fidela al Vi."

Savanto: "Pregadu multe, mia filino. Iru en paco, mia filino, mia kara infano." Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en Rot. Vespere okazis maria devoteco. Antaŭe mi preĝis la Rozarion kun la fideluloj.

25-a de majo 1992 – Lundo

Hodiaŭ mi havis liberan tagon.

De la 7:00 ĝis la 9:30 matene mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, skribu ĝin."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi skribos ĝin, ĉar ne estas mia volo sed Via. Ĉar mi konstatis, ke mi estas nenio, kaj tiu nenio povas fari nur laŭ Via volo." Savanto: "Skribu, mia filino. La apero de Nia Sinjorino okazos ĉi-vespere en la preĝejo de Rot."

Mi volis scii: "Sinjoro, kiu vi estas, tiu, kiu parolas al mi, antaŭ ol mi ĝin skribos?" Mi devas kontroli tion."

Savanto: "Mi estas via Sinjoro kaj Dio, via Jesuo, via Savanto, via spirita gvidanto."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, se vi tion diras, tiel estu."

Mi: "Bonvolu ripeti al mi tion, kion vi diris al mi antaŭe."

Savanto: "Mia filino, la apero de Nia Sinjorino okazos ĉi-vespere en Rot, en la preĝejo."

Mi: "Kiu tago estas hodiaŭ?"

Savanto: "Hodiaŭ estas la 25-a de majo, la tago, kiu plaĉas al mi."

Mi: "Sed aliaj vidis ŝin kun krono kaj steloj sur la kapo." Mi demandis tion, ĉar mi vidis la Beatan Virginon nur kun sankta brilo. Savanto: "Vi vidos ŝin, kiel estas mia volo."

Mi: "Sed mi estas nevinda vidi la Benitan Patrino."

Savanto: "Neniu estis inda vidi ŝin ĝis nun."

Mi: "Ĉu mi skribu tion, kion ŝi diras, aŭ ĉu mi tenu tion, kion ŝi diras, por mi mem?"

Savanto: "Vi tenu tion, kion ŝi diras, por vi mem."

Post tio, larmoj fluis el miaj okuloj, kiuj ne estis miaj propraj. Mi demandis: "Ĉu vi ploras, mia Jesuo?"

Savanto: "Jes, mia filino, nuntempe mi estas nur la suferanta Jesuo. La kruelecoj estas senmezuraj. Skribu, mia filino, oni devas preĝi kiel neniam antaŭe

. Mia filino, restu fidela kaj firma al Mi. Mi devas mallongigi la tempon." Mi: "Kion tio signifas?"

Savanto: "Mi devas antaŭenigi ĉion, kio estis en Mia plano."

Mi: "Jesuo, Vi estas la Savanto. Vi estas la Venkinto. Vi tenas ĉiujn animojn en Via mano." Savanto: "Skribu, mia filino, skribu ĝin. Ĉi tiuj estas nur tre malmultaj."

Mi: "Sed la pastroj predikas, ke Vi estas kompatema, kvazaŭ ĉiuj irus al la ĉielo." Savanto: "La pastroj ne predikas laŭ mia volo. Mia filino, tio estas ĉio por hodiaŭ. Mi tre amas vin, iru en paco."
Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio; Sinjoro, via volo estu farita."

Mi sentis min trankvila kaj en paco dum la unuiĝo.

Mi ne volis rakonti al iu pri ĉi-vespero, kaj mi sentis, ke tio ankaŭ ne estas la volo de Dio. Min turmentis duboj.

Antaŭ la Sankta Meso, mi preĝis la Rozarion kaj ŝprucigis sanktan akvon sur la lokon, kie mi genuis. Mi petis la Savanton resti kun mi, se la Benita Patrino aperus. Mi ne oferis la Sanktan Komunion hodiaŭ por aliaj, sed por mi mem, por ke mi ricevu forton, eĉ se estus la diablo, por ke mi estu pli forta kaj la diablo povu fari nenion al mi, kaj fine mi ankaŭ preĝis por Patro Vogt kaj por la Plej Sankta Patro, unu Patro Nia, unu Saluton Maria kaj la Gloria Patri, la Preĝo al Sankta Mikaelo la Arkangelo, kaj poste mi oferis al la Sinjorino tri pliajn Saluton Maria. Post tio, mi preĝis la Cor Jesu Sacratissimum.

Roswitha sidis apud mi kaj mi diris al ŝi, ke ŝi restu ĝis la fino. Mi diris nenion plian, ĉar estis meze de la Sankta Meso. Ŝi restis, sed ne sciis kial.

Nia Sinjorino ne aperis.

Do mi forlasis la preĝejon. Mi ne estis malĝoja; tio certe estis tento. 20:00 en la preĝgrupo:

Ni adoris la Savanton.

Patro Dochart aŭskultis konfesojn. Mi iris al li kaj rakontis al li pri la tento. Mi ploris antaŭ li kaj volis rezigni pri ĉio, ne ĉar mi ne rajtis vidi Nian Sinjorinon, sed ĉar la diablo enmiksiĝis kaj mi ne rimarkis tion.

Ĉar sufiĉis por mi, ke mi vidis Nian Sinjorinon unufoje, la 18-an de majo 1984. Mi estis furioza, ĉar la diablo tentis min tiamaniere.

Nun estas pli klare al mi. Patro Dochart estis afabla. Li trankviligis min kaj diris, ke Sankta Tereza de Avilo ankaŭ alfrontis tiajn tentojn. Li fortigis min, kaj mi denove feliĉis kaj reiris preĝi en la preĝgrupo.

26-a de majo 1992 – mardo

Matene mi preĝis dum unu horo. Mi ne sentis min unuiĝinta kun la Savanto.

Ĉirkaŭ la 16:30, Patro Joakimo el Oggersheim telefonis. Li parolis kun mi telefone dum ĉirkaŭ 25 minutoj. Li sugestis, ke mi skribu al Kanceliero Kohl kaj petu renkontiĝon, same kiel mi faris kun la Sankta Patro.

Mi: "Mi faros tion, kion la Savanto diras al mi."

18:30: Rozario kaj Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj.

Denove la monaĥino disdonis la Sanktan Komunion. Mi ne ricevis de ŝi la Sanktan Komunion kaj revenis al mia sidloko, ricevante ĝin spirite.

27-a de majo 1992 – merkredo

Mi preĝis dum ĉirkaŭ 2 horoj kaj unuiĝis kun la Savanto. Savanto:

"Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia Jesuo, Filo de Maria."

Savanto: "Mi permesis al la malpura spirito paroli al vi, por ke vi sciu, kiel danĝere estas ne atenti la voĉon. La apero de Nia Sinjorino ankoraŭ venos."

Mi: "Kiam?"

Savanto: "Mi tion decidigos."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: la malpura spirito povas imiti ĉion." Mi: "Vi diris, ke mi ricevos leteron de la Sankta Patro kaj poste, ke mia bopatrino forpasos ĉi-monate."

Savanto: "Ĉio ankoraŭ venos."

Mi: "Kaj ke Patro Joakimo aranĝos rendevuon por mi kun Kanceliero Kohl."

Savanto: "Atendu iom pli longe pri la rendevuo; ĝi aranĝiĝos. Vi ne bezonas, ke oni aranĝu la rendevuon por vi. Estas alia vojo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi estas seniluziigita pri la pastroj en Oggersheim. Neniu el la pastroj volas fari ion ajn. Ĉu ili ĉiuj timas?"

Savanto: "Mia filino, ili vidas kaj tamen ne vidas, kaj ili aŭdas kaj tamen ne aŭdas." Mi: "Mia Sinjoro, ĉi tiuj tri tagoj – sabato, dimanĉo kaj lundo – ŝokis min; ŝajnis al mi, kvazaŭ Satano mensogis al mi pri ĉio. Ŝajnis al mi, kvazaŭ la malpura spirito en mia koro parolis al mi, kaj ne vi."

Savanto: "Vi devas travivi ĉi tiujn tentojn. La vojo al mi estas dornoplena; ĝi diferencas de la komforta vojo, kiun sekvas preskaŭ ĉiuj."

Mi: "Kaj hieraŭ vespere la monaĥino denove disdonis la Sanktan Komunion. Mi ne ricevis ĝin de ŝi."

Savanto: "Vi faris la ĝustan aferon."

Mi: "Kaj ŝi daŭre faras tion, kvankam ŝi scias, ke ŝi ne rajtas distribui la Komunion." Savanto: "Ŝi ĉiam aŭskultas la malpuran spiriton."

Mi: "Sed post la Sankta Meso mi vidis ŝin en la aŭto. Ŝi salutis min kvazaŭ ŝi estus la plej feliĉa persono en la mondo."

Savanto: "La malpura spirito ankaŭ povas doni al ŝi ŝajnon de ĝojo, tiel ke ŝi pensas, ke ŝi faras la ĝustan aferon. Tiu ŝajno de ĝojo ne donas frukton."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ne demandas al Vi pluajn demandojn; se Vi volas, diru al mi."

Savanto: "Mia filino, fidu je mi."

Mi: "Mi nun sentas min tiel malbone kaj nekapabla. Mi tre ŝatus simple kaŝiĝi kaj preĝi silente; mi eĉ ne plu volas la preĝgrupon."

Savanto: "Mia filino, rezigni estas facile, sed praktiki persistecon estas pli malfacile. Preĝu, por ke vi havu persistecon en ĉio. La farmisto atendas ĝis la rikolto estas preta."

Savanto: "Mia filino, multe preĝu. Ne lasu aliajn influi vin." Iru en paco. Mi amas vin."

Mi preĝis eĉ pli fervore.

Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu instruo, kiun mi tiel senespere bezonis. Mi ne havas dubojn, sed mi fariĝis pli serioza.

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo. Antaŭe, mi preĝis dum 45 minutoj, sed aŭdis neniun voĉon.

la 28-an de majo 1992 — ĵaŭdo — la Tago de la Ĉieliro

Sankta Meso kaj procesio en ruĝa.

Vespere — Maria devoĉio. Antaŭ tio, mi preĝis la Rozarion.

29-a de majo 1992 — vendredo

Mi estis hejme; mi ankoraŭ feriadis ĝis merkredo, la 10-a de junio 1992.

Frue matene mi unue preĝis dum unu horo, poste mi spirite ricevis la Sanktan Komunion. Savanto: "Skribu, mia filino, la mondo alproksimiĝas al sia fino. Ĝi estas perdita."

Mi: "Mi ne povas skribi tion; diru al mi, 'Estu laŭdita Jesuo Kristo kaj Maria.'" Mi aŭdis ĉi tion: "Estu laŭdita Jesuo Kristo kaj Maria."

Mi: "Sed vi estas la forta kaj senmorta Dio; vi ne povas permesi, ke la mondo perdiĝu."

Savanto: "La koto estas tro profunda."

Mi: "Kara Dio, se pastro aŭdos de mi, ke la mondo perdiĝas, li deklaras min freneza."

Savanto: "Skribu, mia filino, la mondo ne volas penti. Ili estas lojalaj al la Patro de Mensogoj.

Ĉiuj, kiuj apartenas al mi, jam estis deklaritaj frenezaj."

Mi: "Kaj la aliaj, kiuj apartenas al la Patro de Mensogoj, ĉu ili ne estas frenezaj?"

Savanto: "Nur ĝis la larĝa vojo finiĝos."

Mi demandis pri la apero de Nia Sinjorino, ĉar la Malica intervenis la 25-an de majo 1992.

Savanto: "Vi havos la aperon de Nia Sinjorino, sed ne demandu kiam."

Mi: "Kaj kion mi diru al Patro Vogt? (Mi pensis pri la apero de Nia Sinjorino.) Savanto: "Li preĝas tro malmulte kun la fideluloj."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu povus esti, ke la malpura spirito estas apud mi nun, ĉar mi sentas, ke li estas tie."

Savanto: "Jes, li estas konstante ĉirkaŭ vi. Preĝu senĉese. Ne timu, mi estas kun vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, la stato de la mondo estas terura, kiel tiu de Sodomo kaj Gomoro."

Savanto: "Vi ne povas kompari la du. Sodomo kaj Gomoro estis averto por la mondo. Sed la mondo ne volis aŭskulti."

Mi: "Ĉu mi devus skribi ion alian?" Savanto:

"Preĝu por la savo de animoj."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu doni al mi la forton kaj amon por preĝi, la persistanecon, la paciencon, kaj la gracon, ke mi neniam timu la malpuran spiriton kaj ke mi ĉiam estu fidela al vi. Sinjoro, via volo estu farita."

Tagmeze mi promenis en la arbaro dum ĉirkaŭ du horoj kaj duono. Mi sentis fortan impulson preĝi kaj recitis la Psalteron en la arbaro.

Vespere, mi ĉeestis la Rozarion kaj la Sanktan Meson en Rot ĉe la preĝejo.

30-a de majo 1992 – Sabato

Mi preĝis dum ĉirkaŭ unu kaj duona horo frue matene.

Mi ne iris al Waghäusel. Mi preskaŭ tute ne dormis dum la tuta nokto. Mi estis kun Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj.

De la 16:20 ĝis la 20:00 mi preĝis en la preĝejo en Rot.

Mi preĝis la Psalteron, la Staciojn de la Kruco kaj la Sep Lastajn Vortojn de Jesuo ĉe la Kruco, poste mi restis por la Sankta Meso kaj partoprenis en la celebros.

31-a de majo 1992 — Dimanĉo

Mi preĝis antaŭ la Sankta Meso. Mi ĉeestis la Sanktan Meson en Rot.

Dum kora konversacio, mi demandis la Savanton: "Ĉu vi estis, kiu parolis al mi, dirante, ke vi forprenos mian bopatrino ĉi-monate?"

Savanto: "Ne, ne estis mi. Skribu, mia filino, tion, kion mi inspiris en vin; vi rekonos tion, kio estas de mi. Atentu, preĝu, la Malica kuŝas en embusko. Vi apartenas tute al mi, mi amas vin, skribu, mia filino, vi estas mia infano."

Mi petis, ĉu li povus diri al mi: "Laŭdata estu Jesuo Kristo kaj Maria." Mi aŭdis tion trifoje.

Tiam mi aŭdis: "Iru en paco, mia filino." Tio estis ĉirkaŭ la 8:30 matene.

Je la 19-a horo okazis la devoĉio; antaŭ tio, oni preĝis la Rozarion. La devoĉio estis tre solena, ĉar hodiaŭ estis la lasta tago, kiam okazis la majaj devoĉioj. Multaj homoj venis. Ĉirkaŭ la 21-a horo mi preĝis alian Rozarion.

Lundo, la 1-a de junio 1992

Mi ankoraŭ estis ferianta hejme; mi ankaŭ ne foriris, por ŝpari monon por la preĝĉambro.

Mi preĝis la Rozarion kaj la Litanjon de la Sankta Koro de Jesuo inter la 3-a kaj la 4-a matene. Mi ankaŭ preĝis inter la 9-a kaj la 10-a matene.

Tagmeze mi promenis en la arbaro kaj dum tio preĝis du Rozariojn. Vespere mi ĉeestis la Rozarion kaj la Sanktan Meson en la Ruĝa la preĝejo. Je la 20:00 okazis preĝgrupo.

Hodiaŭ mi iom parolis pri respekto kaj kiel ĝuste ricevi la Sanktan Komunion. Hodiaŭ mi pensis, kiel bone estas, ke la Savanto permesas tentojn, ĉar mia bopatrino jam estus mortinta post la tentoj.

Tiam la diablo estus venkinta. Mia bopatrino estas bona virino, sed ŝi estas obstina. Anstataŭ dimanĉe, ŝi ĉiam iras al la Sankta Meso sabatvespere.

Je Korpus Kris, ŝi ankaŭ ne volis aliĝi al la procesio. Ŝi preferas ricevi la Komunion en la manon kaj tion faras. Ĉu ŝi ricevas la Sanktan Komunion de laikulo aŭ de la pastro, ŝi ne sentas diferencon. Ŝi estas sekvanto de Hitler.

Eĉ hodiaŭ, ŝi ankoraŭ entuziasmas pri li. Ŝi ne volas esti parto de mia preĝgrupo. Kaj kiam ŝi piediras hejmen de la preĝejo, ŝi ne volas piediri kun mi.

Mia bopatrino preferas lasi sin influi de tio, kion aliaj diras pri mi, anstataŭ veni al mi por formi sian propran opinion pri mia konvertiĝo kaj konvinkoj. Mi tamen ankoraŭ amas ŝin, ĉar ŝi estas mia bopatrino. Mi estas danka, ke ŝi estas kun ni, ekzemple, ĉar ŝi prizorgas la glatadon por ni.

Dimanĉe, kiam la tuta familio kunvenas, mia bopatrino ĉiam manĝas kun ni ĉe la tablo; ŝi ĉiam tiel faris.

La diablo estus detruinta ĉion por mi, se mia bopatrino vere estus mortinta en majo. Tiam mi eble ankaŭ estus kredinta, ke estas ĝuste ricevi la Komunion en la manon.

Sed la Sinjoro determinas la horon, kiam iu mortas.

Tamen mi restas fidela al la Savanto, ĉar ĉi tiu tento ne estis la unua kaj ne estos la lasta.

2-a de junio 1992 — mardo

Mi ĉeestis la fruan meson en Mingolsheim je la 6:30 matene.

Post la Sankta Meso mi parolis kun Patro Söllner, Steyler-misiaisto, kiu estis en Afriko kaj nun loĝas en St. Augustin, proksime de Bonn. Mi ne estis sola dum ĉi tiu konversacio; la Savanto estis kun mi. La Patro ĝojis, kiam mi diris al li, kion la Savanto diris al mi.

3-a de junio 1992 — Merkredo

De la 8:00 ĝis la 9:45 mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto. Mi multe ploris, ĉar tentoj venas al mi.

Mi diris, ke mi devas testi la voĉon, kaj petis la Savanton saluti min jene: "Laŭdita estu Jesuo Kristo kaj Maria."

Savanto: "Estu laŭdita Jesuo Kristo kaj Maria."

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia ĉiela Patro, mia Triuna Dio, mi skribas ĉar Vi tion deziras." Savanto: "La Benita Virgulino Maria aperos en via preĝejo."

Mi: "Kiu estas la Beata Virgulino Maria?"

Savanto: "Ŝi estas mia fianĉino, mia filino, mia patrino kaj via patrino." Savanto: "Mia filino, ne dubu."

Mi: "Kara Dio, diru al mi ion pri ĉi tiu apero, ĉar mi ne kuraĝas demandi, ĉar mi estas nedigna. Mi estas pekulo, Sinjoro."

Savanto: "Ĉu vi nun kredas, ke estas Mi?"

Mi: "Mi kredas, sed ne estas facile. 'Kiu vi estas?'"

Savanto: "Mi estas via Jesuo."

Mi: "Kial ne realiĝis la afero pri la episkopo, la Papo kaj kanceliero Kohl?"

Savanto: "Ĝi ankoraŭ venos."

Mi volis scii iom pli pri la Maria apero kaj memorigis la Savanton, ke li ankoraŭ diris nenion al mi.

Savanto: "Ŝi aperos. La tempo ankoraŭ ne venis."

Mi: "Vi diris, ke vi donos signon en la Eklezio."

Savanto: "Ĉi tiu signo venos antaŭ la apero de Nia Sinjorino. Ĉi tiu signo estas ankaŭ por la pastroj; skribu ĝin, mia filino. Vi ricevos leteron de la ekleziaj aŭtoritatoj. Atentu kaj restu fidela al mi, kaj fidela al la Sankta Patro. Vi ne bezonas aŭskulti aŭ sekvi ion ajn, kio kontraŭdiras la instruon de la Sankta Patro."

Savanto: "Mia filino, faru multajn oferojn."

Mi: "Kara Dio, mi provos, sed mi ne povas promesi al Vi ion ajn."

Mi: "Kara Savanto, hieraŭ kiam mi parolis kun Patro Söllner, tio ne estis mi."

Savanto: "Mi parolis por vi."

Mi: "Mi klare sentis tion kaj ĝi fortigis min, kaj la Patro estis tute alia, kvazaŭ io okazis al li. Kio tio estis?"

Savanto: "Vidu, mia filino, mia laboro ŝanĝas homon. Kaj mi povas labori nur per vi."

Mi fervore preĝis iom pli longe por graco.

Tiam mi aŭdis: "Iru en paco, mia kara filino." Poste, mi diris dankan preĝon.

Dum mi diris plurajn preĝojn al la Sankta Spirito, mi sentis tre specialan varmon kaj multan amon en mia koro. Mi sentis min trankvila kaj en paco, kaj mi havis neniujn dubojn.

Vespere, mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo.

04/06/92 — ĵaŭdo

Dum la nokto mi preĝis de la 4a ĝis la 5a matene, poste denove de la 8a ĝis la 10a matene. Post horo da preĝado, mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, kara Jesuo, vi vivanta Vorto."

Savanto: "Vi ankoraŭ parolos kun la pastro, Patro Trunk."

Savanto: "Ne plaĉas al Mi, ke li donis la Sanktan Komunion al la frato en lian manon." Mi: "Jes, Sinjoro, mi vidis tion. La frato jam manĝis la Sanktan Komunion antaŭ ol la pastro diris: 'Sinjoro, mi ne estas inda...'"

Mi: "Sinjoro, pardonu min, ĉar en tiu momento mi devis interne ridi, kvankam certe temas pri malĝoja afero. Al mi ŝajnis tiel avidema la maniero, kiel la frato prenis la Sanktan Komunion."

Savanto: "Per tio vi ambaŭ ofendis min."

Mi: "Sed Sinjoro, se la pastro ne estus doninta al la frato la Sanktan Komunion en lian manon, ni ne estus ofendinta vin."

Savanto: "Tio estas vera. Preĝu por ĉi tiu intenco, ke la pastro ne donu la Sanktan Komunion en nekonsakritajn manojn."

Mi: "Kara Dio, mi iros konfesi, ĉar mi ofendis Vin." Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia ĉiela Patro, mi ĝin skribos, ĉar Vi havas min." Vi estas ĉio en mi. Vi ankaŭ uzas miajn manojn por skribi."

Savanto: "Tio plaĉas al mi, mia filino."

Mi: "Kion mi skribu, kara Dio? Mi petas de Vi gracon kaj kompaton, por ke mi skribu nur tion, kio estas ĝusta. Bonvolu doni al mi firman kredon."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi estas invitita." Mi: "Al kiu?"

Mi aŭdis nenion kaj demandis denove.

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, al kiu?" Savanto:

"Al komisiono."

Mi: "Ĉu mi imagis tion?"

Savanto: "Vi estas invitita al komisiono." Mi: "Kiam, kie kaj kial?"

Savanto: "Ĝi ankoraŭ venos; estu pacienca."

Mi: "Ĉu Vi estos kun mi ĉe la komisiono?" Savanto:

"Jes, Mi estos kun vi."

Mi: "Mia Sinjoro, do mi ne bezonas zorgi pri tio, kio okazos poste. Mi metas ĉion en Viajn manojn."

Savanto: "Tiel estu."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin. Iru en paco."

Mi ankoraŭ ne tute finis mian preĝon, kiam du virinoj jam atendis min ekstere. Unu estis la bofratino de Roswitha kaj la alia estis la fratino de Patro Ferdinando Thome, kiu loĝas en la Nigra Arbaro.

Estis la 10-a matene kaj mi parolis kun ili dum ĉirkaŭ 45 minutoj pri mia konvertiĝo.

10:50 matene: Mi sentis, ke mi devas denove unuiĝi kun la Savanto.

Tiu 'devo' estis iom stranga. Sed oni ankaŭ devas lerni el tentoj, kiam ili venas.

Mi kredas, ke la vizio en 1984 estis pli simpla, pro la discernado de spiritoj. Oni povas vidi Nian Sinjorinon, sed ĉe la voĉo, oni nur aŭdas ĝin kaj oni bezonas pli longan tempon por ekzameni la voĉon.

Por ke mi povu konservi la persistemon por testi la voĉon, la Savanto lasas min senti Lian amon kaj ankaŭ Lian gracon, kaj Li ankaŭ permesas la tentojn, por vidi, ĉu oni povas distingi la silenton.

Do, ĉar min ĝenis la virinoj ĉi-matene, mi reunuigis min kun la Savanto je la 10:50.

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Vi havos la aperon de Nia Sinjorino post ĉirkaŭ kvar semajnoj."

Mi: "Kara Dio, kara Jesuo, Ĉiela Patro, bonvolu ripeti tion denove." La Savanto tuj ripetis ĝin.

Mi: "Kie?"

Savanto: "En la preĝejo en Rot."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi ne bezonas timi, mi estas kun vi. Mia filino, ne seniluziigu min."

Mi: "Kara Dio, mi volas esti ĉiam unuiĝinta kun Vi; tiam mi ne seniluziigos Vin." Savanto: "Preĝu multe, mia filino, kaj fastu."

Mi: "Kara Dio, mi faros mian eblon."

Mi pensis pri Klozo de Luksemburgo, sed mi ne volis demandi, tiam mi aŭdis:

"Vi povas skribi al Claude. Li nuntempe ne povas fariĝi pastro. Vi devas daŭre preĝi por li." Mi:

"Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, dankon, kara Jesuo, dankon, kara Sankta Spirito. Ĉu mi plenumis vian volon per tio, ke mi denove unuiĝis kun vi?"

Savanto: "Jes, vi plenumis mian volon. Iru en paco, mia amata filino." Vespere mi ĉeestis la Rozarion kaj la Sanktan Meson en ruĝa ornato en la preĝejo.

05/06/92 – Vendredo – Vendredo de la Sankta Koro

Mi ankoraŭ estis ferianta kaj preĝis hejme de la 9-a ĝis la 11-a matene, recitante la Litaniaron de la Sankta Koro, la Litaniaron de la Dipatrino, preĝojn al la Sankta Spirito, ktp.

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉi tiu signo en la preĝejo okazos al vi." Mi: "Mia Sinjoro, mi donis al Vi ĉion. Sed se Vi tion diras, tiam tiel estu. Kiel mi scios, ke ĝi estas de Vi?"

Savanto: "Mi estos kun vi. Lasu ĉi tiun venontan signon agi en vi." Mi: "Kiel mi scios, ke vi estas kun mi?"

Savanto: "Mia graco ne mankos al vi. Restu forta kaj kuraĝa, kaj ne lasu vin influi de aliaj."

Mi: "Sed Sinjoro, vi scias, ke mi estas tiel malforta."

Savanto: "Kun mi, vi estas forta."

Mi: "Kiam tio venos?" Savanto: "La tempo estas mia."

Mi: "Kara Savanto, mi amas vin tre; neniam permesu, ke mi estu apartigita de vi."

Estas nedeskriveble bele esti unuiĝinta kun la Savanto. Vortoj ne povas esprimi nian dankemon. Ni devas konstante laŭdi kaj glori la Sinjoron, tage kaj nokte.

Savanto: "Skribu, mia filino, la homaro estas sur la malĝusta vojo. Ili ne volas turni sin reen.

Malmultaj ekkonsciis, ke Mi ankoraŭ estas ĉi tie. Mia filino, restu fidela al Mi; Mi estas via vojo. Sur ĉi tiu vojo vi ne povas erari. Mia filino, Mi donas al vi la gracon esti fidela al Mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi akceptas la gracon esti fidela al Vi, ĉar Vi sola sufiĉas por mi, kaj Vi povas fari ĉion. Mi agnoskis sur la tero, ke Vi estas beateco, kaj mi nun atendas beatecon por la tuta eterneco."

Savanto: "Mia filino, vi ĝojigis min per tio, kion vi skribis." Mi: "Jes, kara Dio, tio estis mia koro parolanta, ne mia buŝo."

Savanto: "Mia filino, vi estas ankoraŭ burĝono de bonodora floro, kiu ankoraŭ devas ekflori."

Post tio, mi aŭdis la Savanton diri: "Iru en paco, mia filino." Mi estis en

la preĝejo vestita ruĝe por la Rozario kaj la Sankta Meso.

06/06/92 – Sabato

Mi ĉeestis Sanktan Meson je la 7:00 matene en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim.

Post la Meso, mi parolis kun germana pastro, kiu laboras kiel misiisto en Brazilo.

Li diris al mi, ke li estis malliberigita en Ĉinio. Mi parolis kun li dum ĉirkaŭ 20 minutoj pri la ricevado de la Komunio sur la lango. Li paŝis per du krukoj. Fine, li benis min.

16:30 – 18:15: Mi preĝis en la preĝejo. Hodiaŭ mi ankaŭ konfesiĝis ĉe Patro Vogt.

la 7-a de junio 1992 – Pentekosta Lundo

Mi preĝis de la 7:45 ĝis la 9:05 matene.

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, se Vi volas, parolu al mi. Via servanto aŭskultas." Savanto:

"Jes, mia filino, mi parolas al vi. Vi estas senpacienca."

Mi: "Ĉu mi skribu tion?"

Savanto: "Jes, skribu ĝin. Havu fidon je mi."

Neniu krom Dio povus scii tion, kion mi volis scii en mia animo. Tamen mi ricevis respondon.

Savanto: "La apero de la Benita Virgulino Maria okazos en la proksima estonteco." Mi: "Sed vi diris post kvar semajnoj."

Savanto: "Mia filino, vi scias, ke ŝi aperos."

Mi: "Kial vi permesas, ke la Patrino de Dio aperu en la Ruĝa Preĝejo?"

Savanto: "Por ke estu multe da preĝado en via preĝejo."

Mi: "Sed en nia preĝejo estas pli da preĝado ol en aliaj preĝejoj en la regiono." Savanto: "Mi volas havi multajn kuraĝajn konfesoantojn el ĉi tiu preĝejo."

Savanto: "Skribu, mia filino, la signon, kiun mi donas al vi; ĝi estas mia signo. Mia filino, ĉi tiu signo venos antaŭ la apero de la Benita Patrino."

Mi: "Kiel mi devus konduti, kiam ĉi tiu signo aperos? Ĉu mi devas resti silenta? Ĉu ĝi estas nur por mi, aŭ ankaŭ por aliaj?"

Savanto: "Al vi ne mankos graco. Okazos laŭ mia plaĉo." Mi: "Kara Dio, do fariĝu Via volo."

Savanto: "La Sankta Spirito vin prilumos. Vi ne bezonas zorgi anticipe. Preĝu al mia Patrino. Ŝi amas vin. Ŝi protektas kaj gvidas vin.

Vi estas ŝia amata infano."

Mi: "Sinjoro, mi ne povas skribi tion."

Savanto: "Skribu ĝin. Via patrino neniam lasis vin sola. Ne seniluziigu ŝin. Mia filino, restu fidela al ni."

Mi: "Mi estos fidela al vi kaj al la Patrino de Dio, ĉar mi amas vin tre multe."

Savanto: "Mia filino, mi benas vin nun."

Mi genuis sur la planko.

Mi aŭdis: "La beno de la Patro, de la Filo kaj de la Sankta Spirito venu sur vin." Mi faris la signon de la kruco kaj diris respektive: "Estu laŭdata Jesuo Kristo kaj Maria."

Tio estis la unua fojo, kiam la Savanto benis min.

Poste, la Savanto diris: "Iru en paco, mia filino." Mi ĉeestis la Ruĝan Sanktan Meson.

08/06/92 – Pentekosta Lundo

Mi preĝis nokte de la 2:20 ĝis la 3:20 por paco kaj por la malriĉaj animoj. De la 8:10 ĝis la 9:10 mi daŭrigis preĝi.

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kare amata Patro, mi dankas vin pro tio, ke vi punis min kaj permesis tentojn. Tio ne malpliigas mian amon al vi, sed pligrandigas ĝin. Mi nun havas nek dubojn, nek timon. Mi scias, ke vi ĉiam estas kun mi kaj ke tio, kion vi permesas, devas esti tiel, ĉar tio estas via volo.

Pardonu al mi, ke mi ofendis vin kaj ke mi estis senpacienca. Mi promesas al vi, ke mi pliboniĝos. Mi vidis, ke ĉio havas sian tempon, kaj vi determinas tiun tempon, kaj tial ĝi estas justa. Mi unuiĝas kun la kara Patrino de Dio kaj kun vi, kara Jesuo, kaj mi dankas la ĉiopovan, kompateman Patron, ke, post Adamo kaj Eva, ni nun ankaŭ havas ĉielan Patrino kaj la Savanton Jesuon Kriston. "

Mi preĝis eĉ pli fervore kaj diris al la Savanto: "Mi ne bezonas peti ion de Vi; Vi scias ĉion." (Miaj pensoj estis pri la signo)

Savanto: "Jes, mi scias ĉion. Ĉi tiu signo, kiun vi ricevas, estas de mi, por ĉiuj. Vi devas akcepti la signon."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi pli bone komprenas; mi akceptos ĝin, kiam ĝi venos."

Savanto: "La mondo estas en granda danĝero. Ĉiuj miaj infanoj estas en danĝero. Estu ĉiam pretaj por la horo, kiu venos."

Mi: "Kia horo?"

Savanto: "La Juĝo. Ĉiu portas respondecon pri si mem."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi jam devas tiel timi la Juĝon?" Savanto: "Amo! Eĉ nun. Amo estas la mezuro, laŭ kiu vi ĉiuj estos juĝataj. Konstante petu amon. Mi estas amo, mia infano. Kaj ĉiu povas ĉerpi kiom ajn ili deziras."

Mi: "Kaj kio, se la aliaj ne venos ĉerpi el ĉi tiu amo?" Savanto: "Ili jam elektis sian Patron."

Mi: "Kara Dio, mi ĉerpos pli da ĉi tiu amo ol mi faris ĝis nun. Kaj mi petas vin nun, donu al mi multan amon, por ke mi povu ankaŭ doni ĝin al aliaj."

Savanto: "Mia filino, havu fidon. Mi amas vin. Iru en paco."

Vespere, mi ĉeestis altan meson.

La preĝgrupo kunvenis je la 20:00.

09/06/92 – Mardo

Hodiaŭ estis la lasta tago de mia ferio.

Inter la 4:00 kaj la 5:30 matene, mi preĝis por paco, por la pastroj kaj por la Vatikano.

Savanto: "Vi hieraŭ ĝuste parolis en la preĝgrupo. Vi ne bezonas timi; daŭre parolu tiel. Mi estas kun vi. Mi estis kontenta pri viaj preĝoj (de Pentekosta lundo)." Mi: "Roswitha suferis turmentojn hieraŭ nokte. Ŝi ne povis dormi." (Mi donis al ŝi la kopiojn de la taglibro por konservi.)

Savanto: "La malpuraj spiritoj ne volas, ke ŝi eksciuj tion, kion vi skribis. Ŝi ne bezonas timi. Ŝi estas sub mia protekto."

Mi: "Mia edzo diris, ke mi parolis tro longe hieraŭ." Savanto: "Li jam antaŭe diris tion. Ne aŭskultu lin. La malamiko estas ankaŭ en via domo."

Mi: "Mia Jesuo, estas tiel bele en mi nun. Estas tia trankvilo kaj paco en mi."

Savanto: "Ni nun estas unu."

Mi: "Ho, mia amo, mi dankas vin. Ĉu estas io alia, kion vi ŝatus diri al mi nun?"

Savanto: "Mia filino, ripozu. Iru en paco, mia kara filino." Mi: "Mi dankas vin, mia granda kaj kompatema Dio. Mi rekuŝtos."

Je la 10:40 mi denove preĝis. Estis la lasta tago de 10-taga ferio. Mi multe preĝis, sed ne sufiĉe por la Savanto.

Savanto: "Mia kara filino." Mi:

"Ĉu mi skribu?"

Savanto: "Skribu ĝin. Atentu ĉiun vorton, kiun vi eldiras.

La malpura spirito imitos vin. Li volas detrui ĉion, kion vi faris ĝis nun. Li provas detrui tion, kion vi skribis."

Mi: "Kara Dio, ĉu Vi permesas tion?"

Savanto: "Mi donos al vi protekton. Mia filino, vi rekonis lin, kaj vi ĉiam rekonos lin, la malpuran spiriton. Al vi ne mankos graco. Mia kara filino, iru en paco."

Mi: "Kara Dio, mi dankas Vin el mia tuta koro pro ĉi tiuj multaj graciaj."

Vespere mi estis en la preĝejo en Rot por la Rozario kaj la Sankta Meso.

Mi oferis la Sanktan Komunion por Patro Gebhard Heyder.

10-a de junio 1992 — merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "La homoj estas en granda danĝero." Mi:

"Sed mi povas fari nenion."

Savanto: "Jes, vi povas fari ion. Iru al la pastro, diru al li. Milito alproksimiĝas." Mi: "Kara Dio, mi jam diris al li."

Savanto: "Li devus pli preĝi kun la fideluloj." Savanto:

"Skribu, mia filino, vi havas malmulte da tempo." Mi:

"Al kiu pastro mi iru?"

Savanto: "Al Patro Vogt."

Mi: "Sed vi diris, ke li estas malobeema."

Savanto: "Li devus pripensi ĝin zorge. Mia filino, iru al li." Mi: "Ĉu ĉi tiu milito koncernas Germanion?"

Savanto: "Ĉiuj."

Mi: "Ĉu mi povas diri ion al li, por ke li sciu, ke ĝi estas de Vi?" Savanto:

"Diru al li, miaj ŝafoj aŭdas mian voĉon."

Mi: "Kara Dio, mi diros tion al li. Sinjoro, via volo estu farita. Mia kara Jesuo, mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

Savanto: "Mia kara filino, mi amas vin. Iru en paco."

Je la 12:00 mi preĝis la Anĝeluson en la kapelo ĉe la laborejo. Holger alportis al mi kelkajn librojn por legi.

16:00: Mi estis survoje hejmen kaj preĝis la Doloran Rozarion por Patro Vogt.

Ĉirkaŭ la 17:50 mi estis en la preĝejo en Rot kaj mallonge preĝis.

De la 18:00 ĝis la 18:30 mi estis kun Patro Vogt. Mi legis al li el la taglibro: de la 24-a de majo 1992, la 29-a de majo 1992, la 3-a de junio 1992, la 5-a de junio 1992, la 7-a de junio 1992, la 8-a de junio 1992 kaj

hodiaŭ, la 10-an de junio 1992. Li ridis, dum mi tion faris.

Fine, li diris, ke oni simple devas pli preĝi.

Mi petis lian benon kaj poste foriris. Dum mi foriris, mi diris al li, ke mi estas sata je ĉio ĉi.

Al kio Pastoro Vogt respondis: "Diru tion al la Savanto." Mi respondis: "Li jam aŭdis ĝin."

Mi diris tion, ĉar li ne kredas tion, kion la Savanto diras al mi.

Je la 19:00 mi iris preĝi la Rozarion en la Kapelo de Sankta Roĥo kaj ĉeestis Sanktan Meson tie. Poste mi havis konversacion kun Patro Trunk.

Mi demandis la Savanton, ĉu mi nun parolu kun Patro Trunk. La Savanto diris jes.

Mi: "Ĉu li parolos al mi?" Savanto: "Jes, li parolos al vi."

Nia konversacio daŭris ĉirkaŭ 30 minutojn. Mi diris al Patro Trunk tion, kion la Savanto diris al mi.

11-a de junio 1992 — ĵaŭdo

11:30 matene en la kuracistoj ĉambro:

Mi diris al la Savanto, ke Pastoro Vogt diris hieraŭ, ke ĉi tiuj estis ĉiuj minacaj mesaĝoj.

Savanto: "Lasu ĝin al mi; ĉio venos en sia tempo." Tiam mi demandis pri Pastoro Trunk.

Savanto: "Estis ĝuste, ke vi iris al li."

Mi: "Sed li diris, ke Episkopo Oskar Saier diris al li, ke li devas administri la Komunion en la mano."

Savanto: "Li ne faras tion el sia propra libera volo."

Mi: "Kara Dio, vi diris, ke tiun, kiu misformas la instruon de la Sankta Patro, oni ne devas aŭskulti nek sekvi."

Savanto: "Tio estas vera."

Mi: "Do kia estas la situacio nun? Ĉu la pastro nun devas obei la episkopon, se tiu diras al li, ke li devas doni la Komunion en la manon?"

Savanto: "Ne."

Mi: "Bonvolu diri al mi ion alian ol 'ne'."

Savanto: "Laŭ mi, ĉi tiu pastro estas malobeema."

Mi: "Li diris, ke ankaŭ la Papo donas Komunion en la mano."

Savanto: "La Sankta Patro estas devigata. Ne ĉiuj episkopoj aŭskultas la Sanktan Patron." Mi: "Li diris, ke li volas aliĝi al la Anĝela Laboro, sed la episkopo ne donos al li permeson. Ĉu vi povas diri al mi ion pri tio, aŭ ĉu tio ne estas mia afero?"

Savanto: "Jes, ĝi koncernas vin. La pastro, Patro Trunk, devas iri al la Anĝela Laboro. Vi devas diri al li, ke li devus havi pli da fido al mi."

Mi: "Li diris, ke li devas obei la episkopon." Savanto: "Sed li malobeas min."

Mi: "Kara Dio, ĉu estas lia volo aŭ via volo, ke li iru al la Anĝela Laboro?" Savanto: "Mia filino, estas mia volo, kaj tio estas jam de sufiĉe longa tempo."

Mi: "Ĉu li diru al la episkopo tion, kion mi skribis?"

Savanto: "Li ne faros tion, ĉar la episkopo ne kredas je privataj revelacioj."

Mi: "Mi ne komprenas tion. Kiel eblas, ke se la Sankta Patro estas devigata doni la Komunio-n en la manon, tiam ankaŭ la pastro povas diri, ke li estas devigata?"

Savanto: "Mia filino, la Sankta Patro estas obeema al mi. Lin gvidas mia Spirito." Mi: "Kara Dio, mi neniam plu petos de vi."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri la maniero, kiel vi demandis. Iru en paco, mia kara filino."

Inter la 12:05 kaj 13:00 en la kapelo:

Savanto: "Mia filino, atentu: Mi estas amo, humileco, mildeco, paco, trankvilo, pacienco, ĝojo, vero, lumo, la vojo; mi estas via vivo.

Ĉio, kio kontraŭdiras tion, estas malpura spirito. Memoru, post kiam vi parolos kun mi, vi devas resti trankvila kaj amema. La malpura spirito ne portas bonan frukton.

Mi: "Kara Dio, la malpura spirito revenis." Savanto:

"Mia filino, mi ankaŭ estas ĉi tie."

Savanto: "Skribu, mia filino; konservu en silento tion, kion vi hodiaŭ skribos."

Mi: "Kaj Marion, ŝi devas skribi ĝin kaj Roswitha devas sekure konservi ĝin, ĉu ne?" Savanto:

"Sed neniuj aliaj."

Mi: "Sed mi bezonas pastron."

Savanto: "Mi donos al vi pastron. Atendu iom pli longe."

Mi: "Kiel mi sciu, ke estis vi, kiu parolis al mi? Bonvolu diri ankoraŭ unu vorton pri tio."

Savanto: "Skribu, mia filino; tio, kion mi parolis al vi, plenigos vian koron."

Mi: "Kun kio?"

Savanto: "Kun amo."

Mi: "Do estu tiel. Mia koro estu plenigita de amo, ne nur nun, sed ĉiam."

Rozario kaj Sankta Meso en ruĝo.

12-a de junio 1992 — vendredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia ĉiela Patro, Jesuo, kompatema Dio, kion mi skribu?"

Mi atendis la voĉon, sed nenio venis. Mi diris al mi mem, ke mi

ne povas diri al mi mem ion ajn memstare.

Mi: "Kara Dio, ne lasu la Malbonulon interveni." Savanto: "Vi vidas,

li povas fari tion nur se mi permesas tion."

Mi: "Estas forta varmo en mi, trankvilo kaj paco. Mia koro brulas pro amo. Ĝi estas mirinda sento, kiu ne povas esti priskribita per vortoj."

Savanto: "Mia filino, vi estos forte elprovita."

Mi: "Sed mi ne povas trapasi ĉi tiujn provojn sen vi."

Savanto: "Jes, tial vi bezonas min. La provo venas de la aŭtoritatoj."

Mi: "Sed mi tiel malbone sukcesas en ekzamenoj. (Mi pensis pri miaj lernejaj ekzamenoj.)" Savanto: "Mi estos kun vi."

Mi demandis pri mia bopatrino, ĉar ŝi ne mortis en majo. Savanto: "Mi permesis, ke tio okazu. La malpura spirito tiel konfirmis, ke li aprobas la komunion en la mano kaj ankaŭ ke laikoj disdonu la Sanktan Komunion. Se ŝi estus mortinta, vi estus kredinta, ke la komunio en la mano estas ĝusta."

Mi: "Sed tion estas malfacile rekoni, kiam la malpura spirito intervenas." Savanto:

"Atentu ĉiun vorton. Mi estas mildeco."

Mi: "Kaj kio pri Belgrado? Ĉu li enmiksiĝis ankaŭ tie?" Savanto: "Ne, tio ankoraŭ venos."

Mi: "Ĝis nun, mi rimarkis, ke la malpura spirito intervenis dufoje: ĉe la morto de mia bopatrino kaj la 25-an de marto 1992, dum la anonco pri apero de Nia Sinjorino kaj la anonco, ke ĝi okazos post kvar semajnoj."

Savanto: "Tiu estas la solaj okazoj, kiam li enmiksiĝis. Oni devas travivi ĉi tiun sperton."

Mi: "Kio estas provo?"

Savanto: "Defendu mian instruon, restu fidelaj al mi, ne zorgu anticipe. Mi parolos por vi."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, nun mi pli bone komprenas ĝin."

Mi: "Ĉi-matene mi preskaŭ kraŝis mian aŭton kontraŭ tramo. Estis danĝera momento kaj mi povus facile akcidenti. Dum la veturado, mi preĝis la Litaniojn de la Beata Virgulino Maria. Ĝuste kiam mi preĝis 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis', mi estis blindigita kaj ne vidis la tramon. Mia piedo jam estis sur la bremsa, antaŭ ol mi eĉ rimarkis la tramon per miaj okuloj. Mi kredas, ke tio estis la Gardanĝelo."

Savanto: "Pregadu senĉese. La malpura spirito volas detrui vin, sed li ne povas; mi estas kun vi."

Savanto: "Skribu, mia filino, estos milito en Slovakio." Mi: "Kaj kio pri Montenegro?"

Savanto: "Montenegro baldaŭ estos detruita."

Mi: "Kara Dio, mi preferus ne scii pli. Estas terure. Pardonu min, mia Sinjoro kaj Dio, mi preĝos pli multe. Bonvolu doni al mi la gracon multe preĝi."

Saluton. Mi ĉeestis meson kaj preĝis la Rozarion en la preĝejo kriptoj.

13-a de junio 1992 — sabato

Mi ĉeestis la fruan meson en Mingolshelm ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo (je la 7:00 matene).

Poste, mi preĝis du Rozariojn por mia familio, el kiu neniuj ankoraŭ estis baptita. Je la 14-a horo, mi estis invitita al la domo de mia frato; li ankaŭ loĝas en Rot.

Estis la naskiĝtaga festo de mia frato Paŭlo.

Mia plej juna frato Vladimir ankaŭ ĉeestis, same kiel mia fratino Sonja kaj multaj aliaj, inkluzive de nevoj

kaj nevinoj, ktp.

Neniu el ili mokis min; ili ĉiuj estis tre afablaj al mi.

De la 16:30 ĝis la 18:30 mi poste iris al la preĝejo kaj preĝis. Estas pli bone kun la Savanto ol ĉe rostokrado.

Mi konfesis al Patro Vogt. Dum la konfeso, mi ankaŭ diris al li, kion li faras malbone en la preĝejo, ekzemple, ke dum la Kredkonfeso li ne turniĝas al la tabernaklo sed rigardas la kongregacion, ĉar li devus esti rolmodelo en kredo je la Triunuo en la tabernaklo.

14-a de junio 1992 — Dimanĉo

Mi preĝis hejme de la 7:10 ĝis la 8:25

matene. Dum la unueco:

Savanto: "Mia filino, vi tre bone parolis en la konfesejo. Mi parolis por vi. La pastro eraris pri preskaŭ ĉio, kion vi diris."

Mi: "Kara Dio, pardonu lin. Mi ne miras, ke la preĝejoj estas malplenaj." Mi: "Kara

Savanto, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Skribu, mia filino, la milito disvastiĝas plu. La milito en Bosnio plimalboniĝos. Preĝu por paco."

Mi: "Kara Dio, mi forgesis demandi al Vi ion, kio estas tre grava por mi."

Mi: "**Ĉu Vi ĉeestas en la malgrandaj partikloj de la Plej Sankta Hostio?**" Savanto: "**Jes, Mi ankaŭ ĉeestas en la malgrandaj partikloj.**"

Savanto: "Skribu, mia filino, kiam la milito tie finiĝos, ĝi komenciĝos aliloke. Mia filino, la homoj estas malkontentaj; tio ne venas de mi."

Post iom da tempo mi aŭdis:

"Mia filino, mi amas vin."

Mi demandis, ĉu mi devus skribi tion.

Savanto: "Jes, skribu ĝin."

Mi: "Mi sentas profundan pacon kaj varmon. Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin pro ĉi tiu graco, kiun

vi ſus donis al mi.

Mi bedaŭras, ke mi ne povas priskribi ĝin pli bone. Mi sentas, ke mi ne kapablas verki ion tian. Mi ankaŭ ne estas poeto."

Savanto: "Mia filino, restu fidela al mi, iru en paco."

10:00 – Sankta Meso en ruĝa ornatu.

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

Posttagmeze venis Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj. Poste mi preĝis la Rozarion.

15-a de junio 1992 — Lundo

En la kuracistojĉambro:

Mi fervore preĝis kaj elverŝis mian koron.

Savanto: "Mi amas vin, mia filino." Mi: "Mi aŭdis tion laŭte kaj klare."

Savanto: "Vi ĝis nun faris la ĝustan aferon. Ne zorgu pri tio, kio ankoraŭ venos."

Mi: "Mia Sinjoro, doloras min, ke ili daŭre donas la Komunion en la manon."

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: Komunion en la mano estas sakrilegio. Mia filino, ĉio ŝanĝiĝos en la proksima estonteco. Via tasko estas konsciigi la pastrojn, ke ili donu la Komunion al la fideluloj nur sur la lango."

Mi: "Sed ĉiuj diras, ke ili devas obei la episkopojn." Savanto: "Diru al ili, ke Mi ne permesas tion."

Mi: "Tiam ili diros, ke ili ne devas kredi je privataj revelacioj."

Savanto: "La pastroj, kiuj ne kredas je la agnoskitaj privataj revelacioj, ne vivas en la graco de Dio."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu mi ĝuste skribis tion?"

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio. Iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo: Patro Dochart kaj Patro Berthold el Waghäusel ĉeestis. Multaj homoj venis. Ne restis spaco.

16-a de junio 1992 – mardo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino, Satano plifortiĝas. Vi devas preĝi eĉ pli. La milito plimalboniĝas."

Mi: "Kion Vi celas diri, kara Dio, pli malbone?"

Savanto: "La milito estas en la koroj de ĉiuj."

Mi: "Ĉu ankoraŭ estas tiom da malamo?" Savanto: "Preskaŭ nenio krom malamo."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Vi devas skribi ĝin. La kapelo estos aprobita. Alvenos donaco."

Mi: "Kara Savanto, mi dankas vin. Tio estas granda ĝojo por mi. Ĉar vi vidis, ke ni ne plu havas lokon kaj ke tiom da homoj venas preĝi."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

Dum la unio, mi sentis grandan varmon kaj profundan pacon.

Mi: "Kara Savanto, vi konas mian koron kaj mian amon al vi. Mi ne bezonas diri tion al vi. Mi restas fidela al vi."

Je la 18:30 mi ĉeestis la Rozarion kaj la Ruĝan Sanktan Meson.

Mi oferis Sanktan Komunion por miaj forpasintaj gepatroj kaj gefratoj.

Post la Sankta Komuniono, mi demandis la Savanton, ĉu tio estis ĝusta, aŭ pli ĝuste, ĉu mi ĝuste komprenis ĉi-matene en la kapelo.

Savanto: "Vi povas kredi, ĝi estas vera."

17-a de junio 1992 — merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi hezitis skribi; mi pensis, ke la Savanto eble ne volas, ke mi skribu. Tiam mi aŭdis:

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi skribu."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi tute submetas min al Via volo."

Savanto: "La mondo estas en granda danĝero. La falsaj profetoj agadas." Mi:

"Kara Dio, diru al mi pli klare pri la profetoj."

Savanto: "Ili estas parazitoj por la homaro." Mi:

"Kaj la kuracilo estas?"

Savanto: "Restu fidelaj al la vera instruo de Kristo."

Mi: "Kiel mi rekonu, ke li estas falsa profeto?" Savanto: "Ili ne estas gvidataj de mia Spirito."

Mi: "Kiel mi sciu, ke lin gvidas malpura spirito?" Savanto: "La falsa profeto havas multajn sekvantojn, simpatiantojn." Mi: "Kaj la aliaj, kiujn gvidas via Spirito?" Savanto: "Estas tre malmultaj." (La sekvantoj)

Mi: "Kara Dio, sed tio ne sufiĉas por mi. Kion alian mi bezonas scii pri la falsaj profetoj?"

Savanto: "Mia filino, al ili mankas amo. Falsa profeto neniam parolas pri la vera instruo de Kristo. Ne kredu ilin. Vi triumfos kun mi."

Mi: "Sinjoro, mi povas distingi ilin nur per via helpo." Savanto: "Mia filino, nur kun mi."

Mi: "Ĉu mi parolos kun tia profeto en la proksima estonteco?"

Savanto: "Jes, kun pluraj. Mia filino, estu pacienca. Restu fidela al mi. Iru en paco." Tiam mi aŭdis: "Amu min."

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim.

18-a de junio 1992 — Korpo de Kristo — ĵaŭdo

Mi preĝis de la 7:45 ĝis la 8:45 matene kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, Homoj nuntempe iras al la abismo." Mi:

"Kio estas tiu abismo? Mi ne scias precize."

Savanto: "Al infero, mia filino. Ili ĉiuj libere elektis tion."

Mi: "Aliaj diros al mi, ke Vi estas afabla kaj kompatema, kara Dio, kaj ke tio ne povas esti."

Savanto: "Tiuoj animoj ne plu vivas. Ili elektis sian patron." Mi: "Kara Dio, kiel vi nomas tiun patron?"

Savanto: "La Princo de ĉi tiu mondo." Mi: "Kial vi nomas lin Princo?"

Savanto: "Vi povas rekoni liajn infanojn laŭ lia fiero."

Mi: "Kara Dio, hodiaŭ estas festotago, Korpus Krisri. Hodiaŭ matene okazis procesio. Ĉu vi povas diri al mi ion pri ĝi?"

Savanto: "En ĉi tiu festotago, mi estas tre malmulte honorata. Mia filino, la koroj de la homoj malvarmiĝis. La purigado de animoj devas baldaŭ veni. Punitado estas necesa, alie eĉ pli da animoj iros al la infero."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?" Savanto: "Mia filino, mi petas de vi..."

Mi: "Sed kara Dio, diru al mi unue. Glorata estu Jesuo Kristo kaj Maria, kaj Viva Jesu e Maria."

Mi aŭdis tion, tiam mi demandis: "Kion Vi petas de mi?"

Savanto: "Tuta sindono al mi."

Mi: "Mia Triuna Dio, mia Reĝo de reĝoj, mia Savanto. Mi tute dediĉas min al Vi. Kara Dio, mi ne povas skribi ĉi tion germane, sed Vi scias, kion mi celas."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, vi havas min tute. Mia Savanto, mi amas vin super ĉio alia.

Faru kun mi laŭ via volo. Lasu min ĉiam rekoni, ke mi apartenas al vi.

Kara Dio, kial vi volas ĉion reen? Mi jam donis al vi ĉion."

Savanto: "Vi scias, mia filino. Vi ricevos alian taskon. Ankoraŭ ne, mia filino. Restu fidela kaj firma al mi."

Estis la 8:45 matene. Mi perdis la senton pri la tempo. Mia edzo vokis min kaj diris, ke jam estas tro malfrue por la preĝejo. La meso komenciĝis hodiaŭ je la 9:00 matene. Mi leviĝis kaj tiel rapide pretis, ke mi estis en la preĝejo tri minutojn antaŭ la 9-a. En la preĝejo, mi preĝis el la tuta koro, ke la fideluloj ne ricevu la Sanktan Komunion nedigne. Finfine, nur kelkaj ĝin ricevis. Ankaŭ estis posedita viro en la preĝejo. Li forlasis la preĝejon antaŭ la Konsekro. Mi oferis la Sanktan Komunion por mia filo.

Estis multaj homoj ĉe la procesio.

Je la 13:00 mi iris al la preĝejo por la Rozario kaj restis poste por preĝadoj.

19-a de junio 1992 — vendredo

Neniu voĉo. Mi ĉeestis Sanktan Meson kaj la Rozarion en Rot en la preĝejo.

20-a de junio 1992 — sabato

Mi preĝis hejme de la 7:00 ĝis la 8:45 matene, dum ĉirkaŭ 45 minutoj.

Dum la unuiĝo, mi diris al la Savanto: "Se Vi volas, mia Sinjoro kaj Dio, tiam mi skribos."

Savanto: "Jes, mi volas, ke vi, mia filino, skribu ĝin."

Min seniluziigis tio, kio estis elsendita en la televido de la Katolika Tago. Mi spektis ĝin ĉe la domo de mia bopatrino. La virinoj volas, ke la celibato estu aboliciita kaj, eĉ pli malbone, ili volas celebri Sanktan Meson.

Savanto: "Ili nomas sin katolikaj, sed ili ne estas. Malmultaj estas tiaj kiel mia koro. Ne estas mia volo, ke virino celebru Sanktan Meson.

Skribu, mia filino, ĝi estas la verko de Lucifero."

Mi: "Kaj celibato?"

Savanto: "Pastro devas esti pastro laŭ mia ekzemplo kaj esti fidela al la tradicio. Esti katolika ankaŭ signifas esti fidela al la Sankta Patro."

Mi: "Kial Patro Vogt ne turniĝas al la tabernaklo aŭ al la Savanto dum la Kredkonfeso, kiam la Sankta Sakramento estas eksponita? Kial li frontas la kongregacion?"

Savanto: "Ĉar tie ankoraŭ estas tiom da fiero."

Mi: "Mia Sinjoro, vi ĉiam parolas pri danĝeroj rilate al homoj. Sed mi ne havas pastron, al kiu mi povas diri tion."

Savanto: "Mia filino, pastro venas. Ne daŭros longe."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi amas vin kaj vi seniluziigas min, ĉar vi ne kredas tion, kion mi parolas al vi."

Mi: "Ĉar la malpura spirito enmiksiĝis." Savanto: "Tio devas esti tiel."

Mi: "Kara Dio, mi volas kredi ĝin, sed Patro Dochart, Patro Vogt kaj mia edzo konfuzas min."

Savanto: "Mi scias tion. Vi devas pruvi al ili, ke estas mi." Mi:

"Kiel?"

Savanto: "Vi havas min."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio. Mi faros tion. Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco."

Ĉirkaŭ la 9-a matene mi iris viziti Marion en Wiesental. Estis junuloj kun ŝi. Mi parolis pri miaj spertoj kaj pri mia konvertiĝo. Dum mi parolis, mi sentis fortajn atakojn de la malpura spirito. La malpura spirito estis sufiĉe forta; ĝi interrompis mian rakonton plurfoje.

Al knabo sidanta apud mi, mi diris: "Vi ne konfesiĝis." Mi aspergis lin per sanktiga akvo. Tiu posttagmezo, tiu ĉi knabo konfesiĝis en Karlsruho dum la Katolika Tago, kie mi ankaŭ ĉeestis hodiaŭ. Li laste konfesiĝis antaŭ kvin jaroj, kaj kiam mi revidis lin tiun posttagmezon, li estis revivigita kaj aspektis tiel feliĉa.

Dum tiu ĉi Katolika Tago, mi povis havi multajn interesajn konversaciojn. Mi devis multe kaj ofte defendi la Papon kaj la ricevadon de la Komunio sur la lango. Poste mi parolis antaŭ tri televidaj kameraoj.

Mi ankaŭ parolis kun Episkopo Wolfgang Kirchgässner, la Helpa Episkopo de Friburgo. Mi demandis lin, kion li pensas pri la fruktoj de Medjugorje kaj kial li ankoraŭ ne estis tie. Li diris: "Jes, Dio estas ĉie."

Mi diris: "Jes, ankaŭ ĉi tie."

Li ne tre volis paroli kun mi. Mi tamen petis lian benon. Marion estis tie kun mi.

Post la elĉerpiga Katolika Tago, mi fine devis konfesiĝi. Mi renkontis humilan pastron, Patro Engelbert Recktenwald. Mi esperas, ke mi iam renkontos lin denove; li estas bona konfeso-aŭskultanto.

Kiam mi parolis antaŭ la televidaj kameraoj, Beate Hambsch ĉeestis trifoje. Mi kredas, ke dum tiu ĉi Katolika Tago en Karlsruho, Beate vere vekiĝis por labori por la Savanto. Ŝi spertis, ke kiam oni laboras por la savo de animoj, oni ricevas multajn graciojn de la Savanto. Marion ankaŭ estis tre aktiva. Ŝi multe parolis pri la katolika kredo, ĉar multaj perditaj filoj venis al tiu evento. Dankon al Dio pro tiu graco, ke ni povis transdoni la Vorton de Dio.

la 21-a de junio 1992 — dimanĉo

Mi preĝis de la 7:45 ĝis la 9:00 matene kaj ploris pro la Katolika Tago.

Mi estis seniluziigita kaj demandis min, ĉu tio, kion mi diradis hieraŭ la tutan tagon al la homoj, kaj poste antaŭ tri kameraoj, estis ĝusta.

Savanto: "Skribu, mia filino, tio, kion vi faris hieraŭ, estis bona. Mi parolis per vi."

Mi: "Kaj Marion kaj Beate?"

Savanto: "Ili estas miaj instrumentoj, mia filino; restu fidela al mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, vi pravas. Estas facile rezigni, kiam oni vidis ĉion, kio okazis ĉe la Katolika Tago. Oni povus diri, ke la katolikoj ne plu estas katolikaj."

Savanto: "Skribu, mia filino, amo devas esti serĉata. Mia filino, mi ĉiam estos kun vi."

Mi: "Sed mi sentas, ke la malpura spirito estas ĉi tie nun ankaŭ. Li sentigas sian ĉeeston kaj mi sentas tremeton en mia mano."

Savanto: "Li ankaŭ koleras, ĉar li ne povas trovi min."

Savanto: "Kun mi, vi ĉiam venkos lin. Kie mi estas, li ankaŭ estas tie."

Mi: "Sed en mia koro estas trankvilo kaj kvieto kaj paco; mi sentas, ke ĝi estas nedeskribeble bela."

Savanto: "La malpura spirito ne povas eniri tien, ĉar vi elektis min."

Mi: "Diru al mi, kiu vi estas?"

Savanto: "Mia filino, mi estas via Sinjoro kaj Dio, via spirita gvidanto." Mi:

"Kara Dio, pardonu min, ke mi denove demandas."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin; iru en paco."

13:00 — Rozario en la preĝejo en Rot.

22-a de junio 1992 — Lundo

En la kuracista ĉambro:

En tiu momento, mi amis la Savanton tiel multe, ke larmoj fluadis el miaj okuloj. Mi preĝis fervore. Kiam mi unuiĝis kun la Savanto, estis tiom da amo.

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. Ĉio, kion vi skribos, estos presita en libro."

Antaŭ presado, ĝi estos kontrolita de pastro."

Mi: "Ĉu tion Vi volas, Sinjoro, aŭ ĉu mi eble restu silenta, sekrete?" Savanto: "Mi volas, ke la libro atingi la homojn."

Mi: "Iuj aferoj devos esti forigitaj; estas tro multe." Savanto: "La pastro faros tion."

Mi: "Kara Dio, mi ne havas pastron." Savanto:

"Mi donos al vi pastron."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, se la libro estos publikigita, ili forigos min el la Eklezio."

Savanto: "Mia filino, vi skribis la veron. Mi estas kun vi." Savanto: "Skribu, mia

filino, la libro devas esti presita baldaŭ." (")

Mi: "Kara Dio, bonvolu doni al ni la gracon skribi pli rapide." Savanto: "Jes, vi povas fari tion."

Mi: "Sinjoro, fariĝu via volo pri la libro."

Mi: "Ĉu mi devas legi la 11-an de junio 1992 al Patro Trunk?"

Savanto: "Jes, faru tion."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Mi dankas vin, mia filino, pro sekvi mian volon." Mi: "Mi faras tion, ĉar mi amas vin, kara Dio, super ĉio alia."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

18:30 Rozario Sankta Meso

en Rot

20:00 Preĝgrupo

23-a de junio 1992 — mardo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Hodiaŭ matene mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo.

Dum mi estis en komunio kun la Savanto, kuracistoj plurfoje interrompis min.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia kara Jesuo, kion vi volas, ke mi skribu?"

Savanto: "Mia filino, estos nova milito en Eŭropo. La milito en Rusio plivastiĝas."

Ĉirkaŭ la 10:55 matene, mi radiografiis 12-jaran knabon. Li havis nazbleedon kaj rompitan nazon. Mi diris al li, ke oni ankaŭ devas preĝi kiam oni leviĝas matene. Li diris, ke oni ne instruis tion al li kaj ke li venis el la iama GDR. Mi donis al li kelkajn preĝkartojn kaj li ĝojegis.

Poste mi diris al li kelkajn vortojn pri mia plenkreska bapto.

Post iom da tempo (post la rentgenado), mi reiris al miaj pensoj pri Jesuo.

Estis kvazaŭ mi estus gvidata; mi estis destinita reunuigi min kun la

Savanto. Savanto: "Skribu, mia filino, estas grave."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kaj kio estus tio?"

Mi ankaŭ demandis, ĉu mi kapus elteni tion, kion mi devis skribi." Savanto: "Voku ilin ĉiujn al preĝo."

Mi: "Ĉu mi ĝuste aŭdis tion?"

Savanto: "Mia filino, vi ĝuste aŭdis." Savanto: "Voku

ĉiujn al preĝo."

Mi: "Kiel mi supozeble faru tion? La pastroj ne aŭskultos. Mi ne povas iri al s-ro Kohl. Multaj el tiuj, kun kiuj mi parolas, furioze atakas la Papon. Multaj forlasis la Eklezion aŭ furioze atakas la kredon. La situacio inter la homoj estas tiel malbona nuntempe."

Mi: "Kara Dio, bonvolu doni al mi ian konsilon. Kiel mi devas voki la homojn al preĝo?"

Savanto: "Jes, mia filino, iru vi mem al la Kanceliero, s-ro Kohl."

Mi: "Kiam vi volas, ke mi iru al li?" Savanto: "Kiel eble plej baldaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion. Sinjoro, via volo estu farita. Mi petas vin, gvidu min, konduku min kaj restu kun mi."

Savanto: "Mia filino, tiel estu."

Mi: "Kara Dio, mi amas vin super ĉio, mi dankas vin."

Savanto: "Kara filino, faru tion baldaŭ."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi iros al la Kanceliero."

Savanto: "Ĉi tiu milito alportos pli da mortoj kaj pli da damaĝo."

Mi: "Mi sentas, ke la vulturoj (demonoj) revenis ĉirkaŭ mi, kvankam mi disĵetis sankciitan salon."

Savanto: "Mia filino, tio estas torturo por ili, sed pro tio, kion vi skribas, ili estas devigitaj esti kun vi. La Supera devigas ilin."

Mi: "Do, tio estas Lucifero, do."

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝuste divenis."

Mi: "Kara Savanto, post la preĝgrupo mi ne povis ekdormi. Estis la 1-a matene. Mi sentis min maltrankvila; estis malagrabla, kvazaŭ mi havus vermojn sur la tuta haŭto, rampantajn kaj moviĝantajn sub ĝi. Mi tuj pensis pri demonoj kaj tuj leviĝis el la lito. Mi ŝprucigis min kaj la liton per sankt-akvo kaj recitis la mallongan eksorcismon, kaj ĉio denove malaperis. Mi ŝprucigis tiom da sankt-akvo, ke la lito, en kiu mi endormiĝis, estis malseka."

Savanto: "Jes, estis multaj; se vi estus vidinta ilin, vi estus mortinta." Mi:

"Kara Dio, ĉu iu kredos min?"

Savanto: "Ili kredos nur kiam estos tro malfrue."

Mi: "Mi ne pensas, ke mi forgesos ĉi tion baldaŭ. Ĝi naŭzas min; kiel devas esti en la infero? Kara Dio, bonvolu savi la homojn."

Savanto: "Mia filino, iru en paco." Rozario kaj Sankta

Meso en ruĝo.

24-a de junio 1992 – merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi fervore preĝis, poste mi diris: "Sinjoro, se Vi volas, ke mi skribu ĉi tion, do, Sinjoro, fariĝu Via volo."

Savanto: "Jes, mia filino, skribu ĝin."

Mi: "Estas tiel bele senti la varmon, la amon de la Savanto kaj la profundan pacon. Oni povus pasigi horojn tiel."

Savanto: "Mi volas mallongigi la tempon por mia popolo."

Mi: "Kara Dio, diru tion denove, mi ne tute certas." Savanto: "Homoj devas morti pli frue." (ol en la plano de Dio)

Min denove interrompis. Verojka vokis min; mi havis vizitanton. Estis juna viro, kiu laboris por mi antaŭ 10 jaroj kiel komunumservisto kaj nun preskaŭ finis siajn medicinajn studojn. Tiam, li volis fariĝi protestanta pastro, ne ĉar li kredis, sed ĉar li pensis, ke li povus bone gajni per tio. Mi rememorigis lin pri tio kaj poste rakontis al li pri mia hodiaŭa kredo. Andreas nun estis 30-jara. Li denove diris, ke post kiam li finos siajn studojn, li iros al Svislando, ĉar tie oni gajnas pli; tie oni pagas pli bonajn salajrojn.

12:00 tagmeze en la kapelo. Mi ĉiam estas en la kapelo. Mi simple ne plu mencias ĝin en la taglibro, por ke ĝi ne fariĝu troa.

19:30 en la Kapelo de Sankta Roĥo — Alta Meso.

25-a de junio 1992 — ĵaŭdo

Neniu voĉo — mi estis en la preĝejo en Rot por la Rozario kaj la Alta Meso.

26-a de junio 1992 — Festo de la Sankta Koro

Pregada Asocio:

Savanto: "Homoj devas penti, ĉar granda danĝero atendas ilin. Restas al vi tiom malmulte da tempo."

Mi: "Kara Dio, mi ne kuraĝas peti vin. Bonvolu helpi min. Vi scias ĉion. Kion Vi volas de mi?"

Savanto: "Ke vi restu fidela al mi. Iru en paco, mia filino." Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

27-a de junio 1992 – Sabato

Je la 7:15 matene mi estis en la preĝejo en Waghäusel por la Sankta Meso. Poste, mi skribis en mian taglibron kun Marion kaj skribis leteron al la kanceliero, H. Kohl.

Inter la 16:30 kaj la 18:15 mi estis en la preĝejo en Rot, preĝante tie kaj konfesiĝante. Vespere, du teologio-studentoj, Matthias kaj Fridolin, alvenis el Lantershofen. Mi legis al ili el la taglibro ĝis malfrue en la nokto.

28-a de junio 1992 – Dimanĉo

Hejme, mi preĝis dum ĉirkaŭ unu horo. Fridolino kantis en la banĉambro. Ankaŭ mia edzo ĝenis min. Estis malfacile unuiĝi kun la Savanto.

Fridolino, Matthias kaj mi iris al la preĝejo en Waghäusel. Post la Sankta Komunio, la Savanto konfirmis la mesaĝon al mi. Mi ploris. Mi disŝiris la paperon, sur kiu mi skribis tiun matenon; mi ne volis kredi ĝin. Kaj nun la Savanto ripetis ĝin. Mi tiom multe ploris, kaj tamen ni iris al Patro Aemilian.

Mi parolis kun Patro Aemilian dum ĉirkaŭ 20 minutoj.

Fridolino kaj Matthias aŭskultis. Mi sentis, ke mi ne estas sola. La Savanto estis kun mi. Mi diris, ke komunii sur la lango estas la ĝusta maniero. Patro Aemilian diris, ke la Savanto eliras el la malgrandaj pecetoj de la Ostio. Post la konversacio, mi petis lian benon.

Tiam restis al ni nur unu horo kaj 15 minutoj ĝis la tagmanĝo. Fridolino preĝis kaj Matthias helpis min kun la kuirado.

Poste, je la 13:30, ni iris al la preĝejo por devotaj praktikoj.

Kiam ni revenis hejmen, ni preĝis la Doloran Rozarion por paco latine.

29-a de junio 1992 – Lundo

10:00 kuracista vizito:

Mi estis malfeliĉa hieraŭ post mia konversacio kun Patro Aemilian. Tial mi demandis la Savanton, ĉu Li ĉeestas en la malgrandaj partikloj de la Hostio.

Savanto: "Skribu, mia filino, mi ankaŭ ĉeestas en la malgrandaj partikloj. Atentu zorge, mia filino, la pastro misformas la instruon de la Sankta Patro. Preĝu por li."

La Savanto daŭrigis: "Skribu, mia filino, la milito disvastiĝas tre rapide. Ĉiuj batalos."

Mi: "Kiu estas 'ĉiuj'?"

Savanto: "Ĉiuj, kiuj nutras malamon en siaj koroj." Mi: "Kaj tiuj, kiuj havas amon?"

Savanto: "Ili ne bezonas batali."

Mi: "Sed tiuj, kiuj nutras malamon, estas en la plimulto; estas pli da ili ol tiuj, kiuj havas amon."

Savanto: "Mi estas kun la malmultaj; ili triumfos."

Mi: "Ŝajnas al mi kiel Davido kaj Goliato."

Savanto: "Tiel estas, mia filino."

Savanto: "Vi estas inter la malmultaj, kiuj havas amon."

Mi: "Ĉu la aliaj do devas timi?"

Savanto: "Se ili amas Min, ili ne timos." Mi ne demandis, sed nur scivolis, ĉu Li ankaŭ estas mia fianĉo. Savanto: "Jes, Mi estas via fianĉo."

Mi: "Sed mi ankoraŭ ne tute komprenas tion."

Savanto: "Mia filino, vi estas mia fianĉino."

Mi: "Kara Sinjoro Jesuo Kristo, bonvolu klarigi tion pli klare al mi. Kio estas fianĉino?"

Savanto: "La fianĉino estas tiu, kiu jam donis al mi ĉion."

Mi: "Kara Dio, sed mi pensas, ke mi estas pekulino kaj ne povas kompreni, ke mi estas via fianĉino."

Savanto: "Neniu komprenis tion ĝis nun."

Savanto: "Mia kara filino, restu fidela al mi. Ne lasu aliajn influi vin. Iru en paco."

Mi: "Kara Dio, mi amas vin kaj dankas vin, kaj havas neniun alian deziron ol esti fidela al vi."

Saluton. Meso kaj Rozario en la ruĝa.

Pastro el Barato venis kiel anstataŭanto; Patro Vogt forestis pro saniga ripozo.

20:00 Preĝgrupo: Patro Dochart aŭskultis konfesojn.

30-a de junio 1992 — mardo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi fervore preĝis kaj rekomendis multajn homojn al la Savanto, kaj finfine ĉiujn animojn.

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris. Skribu, mia filino, vi estas laca, ripozu."

Mi: "Sed morgaŭ mi volas iri al Rodalben, proksime de Pirmasens. Tie estas granda signo de la mondo."

Savanto: "Jes, iru tien, mia filino; ĉi tiu signo estas mia signo." Mi: "Ĉi tiu signo certe estas destinita por esti venerata en la preĝejo.

Kial ili ne faras tion?"

Savanto: "Ĉar la pastroj ne vivas en la graco de Dio."

Mi: "Sed jam pasis 40 jaroj. Certe io devas okazi." Savanto: "Io okazos. Ankoraŭ ne."

Savanto: "Skribu ĝin. Mi amas vin, mia filino." Post iom da tempo:

Savanto: "La signo venos." (La signo, kiun la Savanto jam promesis al mi.)

Mi: "Ĉu mi devas prepari min por ĝi?"

Savanto: "Restu ĉiam en mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mia sola deziro estas esti kun Vi ĉiam, ĉar estas nenio pli bela."

Savanto: "Ĉi tiu signo okazos en la Eklezio." Savanto: "Ĉu vi volas, ke ĉi tiu signo okazu al vi?"

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia Fianĉo, sed ankaŭ ke mi ne estu apartigita de vi, kaj ke mi povu laŭdi kaj glori vin kun la sanktuloj por la tuta eterneco. Ĉar estas nenio pli bela ol esti en via amo."

Savanto: "Tiel estu, mia filino."

Savanto: "Mi donis al vi taskon helpi savi la aliajn animojn." Mi: "Kiu estas la aliaj?"

Savanto: "La animoj, kiuj dubas."

Mi: "Ho mia Sinjoro, sed estas tiom da ili. Tamen mi faros laŭ via deziro, ĉar mi amas vin super ĉio alia."

Savanto: "Mia fianĉino, iru en paco."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi ĝuste aŭdis? Bonvolu diri al mi denove." Savanto: "Jes, mia filino, vi estas mia fianĉino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia fianĉo, mi dankas vin pro ĉio." Rozario kaj Sankta Meso en ruĝo.

01/07/92 – Merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Post ĉirkaŭ 10 minutoj da fervora preĝo, estis silento dum ĉirkaŭ 15 minutoj, tiam mi aŭdis la Savanton diri: "Mia filino, la granda milito jam komenciĝas. Ĉiuj homoj sur la tero estas respondecaj. Mi deziras multan preĝon. Pentu kaj fastu. Mi amas vin, mia filino, iru en paco."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, dankon, mia kara Sinjoro Jesuo. Havu kompaton al ĉiuj homoj. Savu nin, Sinjoro, ne lasu nin perdiĝi; ni estas viaj infanoj."

Posttagmeze, mi gvidis la preĝojn ĉe la hejmo de la familio Wafzig. Pluraj kredantoj ĉeestis; ambaŭ ĉambroj estis plenaj. Poste, ni iris al la Sankta Meso.

Patro Weber celebris Sanktan Meson. Mi kredas, ke tio estis la lasta, kiun mi ĉeestis kun li. Patro Weber baldaŭ emeritiĝos.

Poste, ni iris al la domo de Brigitte kaj Franz. Ankaŭ Fridolin estis tie, kune kun tri studentoj: Josef, Markus kaj Matthias.

Ĉe Brigitte kaj Franz estis multaj aliaj homoj, kaj mi parolis pri miaj spertoj kaj mia fido.

02/07/92 – ĵaŭdo

10:00 Matene Laborejo – kuracista oficejo:

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, kion vi volas, ke mi skribu?"

Savanto: "Donu al mi vian estontecon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia Jesuo, mi donas ĝin al vi, ĉar mi metis mian vivon kaj mian estontecon en viajn manojn kaj ĝi apartenas al vi."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kiel vi diris ĝin."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, Jesuo, ĉar mi scias, ke Vi estas tiel bona kaj ke estas nur bono kun Vi. Mi ne povas imagi ion ajn alian ol ĉiam esti kun vi. Mi estas la branĉo de la vito."

Savanto: "Mi klarigos al vi." Mi: "Kiel mi rekonos ĝin, se vi determinas ĝin?" Savanto: "Vi simple devas fari tion, kion mi petas de vi." Mi: "Kiel mi scios, ke ĝi estas de vi?"

Savanto: "Mi sciigos vin."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi devas fari ion nun?" Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Kion, mia Sinjoro kaj Dio, mia Fianĉo?" Savanto: "Firme kredu tion, kion mi diras al vi."

Mi: "Mia Sinjoro, mia kara kaj kompatema Dio, mi firme kredos ĝin, ĉar vi jam donis al mi vivan kredon."

Savanto: "Skribu, mia filino, la estonteco estos tia, kia mi ĝin volas." Mi: "Ĉu vi celas mian estontecon?"

Savanto: "Jes, via estonteco; ĝi apartenas al mi."

Mi: "Estu laŭ via volo, mia Sinjoro kaj Dio. Mi amas vin tre multe, mia Sinjoro kaj Dio." Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi amas vin, mia fianĉino. Iru en paco." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

Mi ekkomprenis, ke la Savanto diris al mi, ke Li volas porti min.

Savanto: "Mi portos vin kien ajn mi volos. Vi estos en du lokoj samtempe."

Mi: "Sed Sinjoro, estas nur unu el mi." Savanto: "Mi povas multobliĝi."

Mi: "Kara Dio, mi ne komprenas tion, sed mi kredas, ke vi povas fari ĝin." Mi: "Sinjoro, kial vi bezonas min en du lokoj?"

Savanto: "Por konvinki la nekredantojn. Mia kara filino, estas bone, ke vi demandis. Mia filino, restu fidela al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi restos fidela al Vi. Mi dankas Vin, mia amata Patro."

02/07/92 – ĵaŭdo

Rozario kaj Sankta Meso en Ruĝo.

3-a de julio 1992 — vendredo

10:00 matene en la kuracistoj ĉambro:

Mi fervore preĝis; mi volis skribi nur se tio estis la volo de Dio.

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi ĝin skribos, ĉar Vi volas." Savanto:

"Mia kara filino, mi deziras ŝanĝi la tempojn." Mi: "Kiel oni povas ŝanĝi la tempojn?"

Savanto: "Mi mallongigos ĝin."

Mi: "Kara Dio, mi estas tiel stulta, mi ne komprenas; bonvolu klarigi ĝin pli simple."

Savanto: "La pesto venas sur vin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, tio estas alia minaca mesaĝo." Savanto: "Homoj ne volas penti."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi rajtas scii, kion Vi nomas pesto?"

Savanto: "Skribu, mia filino, venas katastrofa sekeco."

Mi: "Kara Savanto, mi denove sentas la malpuran spiriton. Ĝi tiradas mian dekstran manon. Ĉu ĝi estas unu, aŭ ĉu mi imagis ĝin?"

Savanto: "Jes, estas pluraj."

Mi: "Mi jam tiom preĝis ĉi-matene." Savanto: "Daŭre preĝu."

Mi: "Kara Dio, mi dankas vin, ke mi ne timas." Savanto: "Kun mi, vi ne bezonas timi."

Mi: "Kiel mi sciu, ĉu Vi ĉiam estas kun mi?" Savanto: "Mi ĉiam estas kun vi."

Mi: "Fakte, mi sentas kvazaŭ mi neniam estas sola. Ĉu mi devus noti ion alian?"

Savanto: "Notu ĝin. Vi estas mia kara filino."

Mi: "Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio, super ĉio alia, kaj mi esperas, ke mi neniam ĉesos ami vin."

Savanto: "Iru en paco, mia filino."

Inter la 4-a kaj la 5-a posttagmeze mi akvumis la ĝardenon. Post la deka sitelo da akvo, mi sentis min malsana, naŭza kaj kapturna, kaj mi havis severan doloron en la koro.

Mi apenaŭ povis spiri. Malrapide, mi enlitiĝis. Mi tuj trinkis benitan akvon konsekritan de Patro Gebhard Heyder kaj ŝprucigis Nitrolingual Spray 04 en mian buŝon.

Mia filo volis telefoni al la kuracisto. Tiam mi komencis senti doloron en mia supra abdomeno.

La korodoloro daŭris ĉirkaŭ 15 minutojn. Mi diris al la Savanto, ke mi ne rajtas morti, ĉar mi ankoraŭ devas fini verki la taglibron. Mi trinkis ankoraŭ iom da la sankta akvo. Mi komencis senti min pli bone.

Poste mi iris al la preĝejo. Post la Sankta Komunio, mi sentis min eĉ pli bone. Mia Savanto estas la plej bona kuracisto.

Poste alvenis Fridolin el Lantershofen kaj Erich el Rot. Ni legis el la libro de Barbara Weigand. Libro, kiun ĉiuj devus legi.

04/07/92 – Sabato

Post unu horo da preĝo, mi demandis la Savanton dum la unuiĝo, ĉu Li volus, ke mi skribu hodiaŭ.

Savanto: "Jes, mia filino, mi volas, ke vi skribu."

Mi: "Min ĝenas mia edzo kaj mia bopatrino. Bedaŭrinde, mi povas nenion skribi."

Kiam oni estas unuiĝinta kun la Savanto, la diablo nenion pli amas ol ĝeni onin, por ke oni nenion skribu.

Mia bopatrino estas malsana nuntempe. Ŝi eĉ ne iris al preĝejo dum la lastaj tagoj kaj apenaŭ povas marŝi. Sed nun, dum mi estas hejme skribante la mesaĝon, ŝi aspiras la ŝtuparon per tiu peza polvosuĉilo, kvazaŭ ŝi estus la plej sana persono vivanta.

Mi metas Dion unue. Se vi preĝas unue, vi povas poste fari multajn aferojn pli bone kun amo, ĉu purigante, ĉu laborante, kaj vi faras multe pli kaj faras ĝin pli bone.

Mi apenaŭ denove trankviliĝis, kiam mia edzo ĝenis min.

Neniu atentis la fakton, ke la Savanto parolas al mi. Estas preskaŭ pli bone ĉe la laboro ol hejme. La hundo de la najbaro nun bojadas, la aŭtoj sur la strato rapide preterpasas.

"Kara Savanto, mi provas paroli kun Vi."

Post ĉirkaŭ 15 minutoj: Mia edzo eliris kaj mi estis sola. Mi metis la telefonan aŭskultilon flanken, por ke ĝi ne sonu.

Min superfortis tento. Mi ploris dum iom da tempo.

Mi demandis min, ĉu vere la Savanto entute parolis al mi. Estis malfacile por mi. Mi diris al la Savanto, ke mi prefere tuj mortus, se la diablo parolus al mi kaj ne la Savanto. Ĉar mi donis ĉion al la Savanto kaj ne al la diablo.

Tiam mi aŭdis:

"Skribu, mia filino, la vojo al mi estas kruta kaj mallarĝa. Tiel malmultaj homoj estas sur ĝi. Jes, mia filino, ankaŭ vi estas sur tiu ĉi vojo. Ju pli kruta ĝi estas, des pli da tentoj venas al vi."

Mi: "Kara Savanto, mi malfacile skribas ĉi tion, ĉar mi ne havas pastron, kiu povas aŭdi tion, kion Vi diras al mi. Mi estas tiel nesperta kaj mi sentas min tiel stulta pri skribado, kaj mi faras multajn erarojn. Mi estas nevinda aŭdi vian voĉon. Sed estas unu afero, kiu ne povas trompi min, kaj tio estas mia amo al vi. Savanto, mi ne povas plu skribi nun."

Savanto: "Iru en paco, mia filino."

Mi: "Kara Dio, bonvolu pardoni min. Mi ankaŭ dankas vin pro ĉi tiuj tentoj, kiuj estas tiel malfacilaj por mi. Mi ja estas, finfine, malforta homo, polvoero."

16:30 – 19:45: Dum tiu tempo, mi estis en la preĝejo en Rot. Mi oferis ĉion, inkluzive de la Sankta Komunio, al Nia Damo. Poste mi konfesis al Patro Paŭlo Adambukulam, la vicario de Patro Vogt.

5-a de julio 1992 — Dimanĉo

7:30–9:15 matene: Mi preĝis hejme antaŭ la Sankta Meso kaj unuiĝis kun la Sinjoro.

Savanto: "Skribu tion, mia filino, mi donas al vi tempon por la tasko, kiun vi devas plenumi."

Mi: "Sinjoro, kian taskon mi devas plenumi? Ĉu ĝi rilatas al la Eklezio?"

Savanto: "Jes, ĉi tiu tasko estas por la Eklezio."

Mi: "Ĉu mi povas kompari ĉi tiun taskon kun la Evangelio?"

Savanto: "Jes, vi povas."

Mi: "Mi ne volas diveni; bonvolu diri al mi." Savanto:

"Skribu, mia filino."

Mi atendis iom da tempo kaj diris: "Mi ne scias, mia Sinjoro, tio estas neklara al mi kaj mi ne povas imagi, kia tasko ĝi estos."

Savanto: "Ĝi ankoraŭ venos. Ĉi tiun taskon, kiun mi donas al vi, vi devas plenumi." Mi: "Sed mi povas fari nenion, se mi ne scias, kio ĝi estas."

Savanto: "Donu la leteron al la Plejsankta Patro per la pastro, kiu estas ĉi tie kiel lia reprezentanto, kaj li devas ĝin persone transdoni al la Plejsankta Patro."

Mi: "Ĉu vi volis, ke ĉi tiu pastro venu al nia preĝejo?" Savanto:

"Jes, tio estis mia volo."

Mi: "Ĉu li ankaŭ volas fari tion?"

Savanto: "Jes, li faros tion."

Mi: "Mi ĝojas, ke mi havas kopion de la letero al la Sankta Patro. Jes, mia Sinjoro, mi faros tion. Fariĝu via volo."

Savanto: "Mia kara filino, mi amas vin, iru en paco."

Mi diris alian dankan preĝon.

Je la 13:30 okazis la Rozario, sen devotaj praktikoj. Sed post la Rozario, Hedwig H. gvidis la Litanion de la Plej Prezaj Sango.

Ekster la preĝejo staris du senhejmaj viroj serĉantaj litkovrilojn por dormi. Mi invitis ilin al mia hejmo. Ankaŭ Hedvig venis.

Mi donis al ili ambaŭ ion por manĝi kaj poste preĝis la Rozarion kun Hedwig H. Unu el la senhejmaj viroj tuj ekdormis kaj la alia aliĝis al la preĝo. Ni donis al ili du litkovrilojn kaj ili foriris.

18:30: Mi ĉeestis la Rozarion kaj Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim. Ankaŭ Hedvig venis.

6-a de julio 1992 – Lundo

10:00 kuracista vizito:

Dio dank' al Dio, ke ne estis tiom da pacientoj. En somero estas malpli da pacientoj ol en aliaj tempoj de la jaro. Tio signifas, ke mi povas pasigi pli da tempo preĝante, ĉar mi ne ŝatas senutilan babiladon. La eterna vivo ne komenciĝas nur post morto, sed ĝuste ĉi tie sur la tero. Tial la unua kaj la dua ordonoj estas tiel gravaj. Kie Dio ne estas honorata, tie ankaŭ ne estas amo.

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Venis la tempo, kiam vi ĉiuj estos kribrigitaj. Atentu, Satano estas forta. Multaj ne trapasas ĉi tiun provon. Al ili mankas amo. Preĝu senĉese. La spirito volas, sed la karno estas malforta. La Spirito de Dio ripozas en vi. Vi devas doni al Li la glorion." Savanto: "Mia filino, ne dubu; iru en paco."

Mi: "Mi nun sentas multe da varmo kaj amo en mi, sed mi bedaŭras, ke mi nomas la voĉon nur 'voĉo', ĉar ĝi estas interna konversacio.

Oni parolas pri 'voĉo', kiam oni aŭdas ĝin laŭte, aŭ kiam oni parolas. Mi aŭdas ĉi tion el profundo tiel nekomprendebla. Tial, mi petas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pardonu min.

Mi ne dubas pri via amo kaj via ĉeesto, sed mi miras, ke aliaj homoj ne aŭdas tiajn aferojn.

Unue mi pensis, ke ĉiuj aŭdas ĝin, same kiel mi. Sed poste, kiam oni ekscias, ke tio ne estas la kazo, certe necesas iom da tempo por ekkompreni, ke tio estas granda graco de vi kaj ne de mi mem. Mi dankas vin, mia Sinjoro, mia kara Jesuo, pro ĉi tiu granda graco.

Rosaario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo: Ni preĝis dum du horoj.

07/07/92 – Mardo

10:00 kuracisto:

Mi preĝis kaj unuiĝis.

Savanto: "Skribu, mia filino, mi bezonas..."

Mi: "Sinjoro, kiu vi estas, kiam vi diras, 'Skribu, mia filino?'"

Savanto: "Vi povas skribi al Jesuo."

Savanto: "Mi bezonas fortajn konfesantojn en la venonta tempo. Vi ankoraŭ ne estas tiom forta, mia filino."

Mi: "Kara Dio, kara Jesuo, kion mi devas fari por esti forta?" Savanto: "Fidu min plene."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu doni al mi ĉi tiun gracon, ke mi havu kompletan fidon al Vi."

Savanto: "Mia filino, mi donas ĝin al vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, Vi estas mia amata Patro. Vi jam donis al mi vivan kredon, poste fidelecon al Vi, kaj nun fidon al Vi.

Ĉu ĉi tiuj estas virtoj?"

Savanto: "Jes, ĉi tiuj estas la virtoj, kiujn vi nun posedas."

Mi: "S-ino Becker donis al mi noton, dirante ke juna viro, R. Denninger, havas malsanon, la malsanon de Crohn."

Savanto: "Ĉi tiu sinjoro devus porti ĉi tiun krucon kun amo." Mi: "Ĉu mi ĝuste literumis 'cross'?"

Savanto: "Jes, ĉi tiun krucon, kiun mi donis al li." Post tio:

Savanto: "Mia filino, mi ĝojas, ke la libro de Barbara Weigand alportas al vi ĝojon kaj helpas vin."

Mi: "Jes, mia kara Jesuo, ĝi estas unu el la plej bonaj libroj. Ĉiuj devus legi ĝin."

Mi demandis la Savanton pri mia ferio, ĉar mi donis ĉion al la Savanto. Mi: "Kion vi farus en mia loko?"

Savanto: "Restu hejme, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion. Dankon pro la bona konsilo." Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Mi amas vin, mia filino, iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝa ornato.

08/07/92 – Merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Veronika kaj mi kune preĝis la Doloran Rozarion, sekvatan de la Litania de la Preciosa Sango kaj aliaj preĝoj.

Mi: "Kara Dio, estas mirinde doni ĉion al Vi; oni estas libera de problemoj, kolero, dubo kaj timo. Kiel Vi diras, tiel estu. Ĉio okazos laŭ Via volo." Savanto: "Granda katastrofo baldaŭ okazos en la proksima estonteco."

Mi: "Kie?"

Savanto: "Ili ĉiuj estas miaj infanoj; ni devas preĝi."

Savanto: "Unu el la nukleaj centraloj detruos multajn homojn. Skribu tion, mia filino: ĉio estas pro mono. Germanio partoprenos en ĉi tiu milito kontraŭ Serbio." Mi: "Do finfine estos milito en Serbio?"

Savanto: "Jes, baldaŭ."

Mi: "Kara Savanto, via spirito estas unuiĝinta kun mia spirito; tial vi parolas al mi." Savanto: "Jes, tiel estas."

Savanto: "Zorgu pri vi mem; la tentoj estas pli fortaj. Mia filino, firme tenu mian manon."

Mi: "Mia kara kaj kompatema Dio, mi tion faros. Ke mia gardanĝelo memorigu min pri tio kaj protektu min, kaj mi preĝas, ke la Benita Virgulino Maria disvastigu sian mantelon de protekto super ĉiuj siaj infanoj kaj super mi."

Savanto: "Mia filino, iru en paco."

Je la 15:45, Patro Joakimo el Oggersheim telefonis al mi. Mi parolis kun li dum ĉirkaŭ 10 minutoj. Li volis scii, ĉu mi parolis kun la Kanceliero, H. Kohl. Mi diris al li, ke mi vidis la Ĉancelieron kun lia edzino, dum ili spektis baletan en Munkeno. (Mi vidis ilin du en la televido, en la novaĵoj, kiujn mi spektis ĉe mia bopatrino.)

Eble tio estas pli grava ol legi la leteron kaj plenumi la volon de Dio. Dum la festa sezono, ni ankaŭ havis Altan Meson merkredojn, do mi ne bezonis iri al la Kapelo de Sankta Roĥo.

18:30 Rozario kaj Alta Meso en ruĝa ornato.

09/07/92 – ĵaŭdo

Ĉi-matene mi preĝis dum pli ol horo. Dum la unio:

Savanto: "Skribu, mia filino, vi estas invitita vidi la Papon."

Mi: "Antaŭ la ferio de Veronika, aŭ post? Kaj ĉu mi havos aŭdiencon ĉe la Sankta Patro?"

Savanto: "Jes, vi parolos kun li."

Mi: "Mia Sinjoro, mi kredas, kiel Vi diris. Mi nun kredas, ke tio okazos tiel."

Savanto: "Mia filino, vi ne bezonas scii, kio atendas vin en la proksima estonteco. Via estonteco apartenas al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, estu tiel."

Mi: "Tio signifas, ke mi ne bezonas zorgi pri tio, kio atendas min. Vi forprenas de mi tiun zorgon."

Savanto: "Vi ĝuste skribis ĝin; mi estas kontenta. Tiel estu." Savanto:

"Mia filino, mi amas vin; iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝa ornato.

Iom post la Sankta Komunio, mi preĝis, ke Patro Adambukulam parolu al mi, por ke mi povu diri al li, kion la Savanto volas.

Dum mi forlasis la preĝejon, la Patro demandis min, ĉu mi morgaŭ iros al Heidelberg. Mi apenaŭ povis diri al li, ke mi havas mesaĝon de la Savanto por li.

Li diris al mi, ke se li ne staros ekster la preĝejo morgaŭ je la 6:45 matene, li ne iros al Hajdelbergo. Li amike adiaŭis min.

Anton, komuniohelpanto, vidis, ke mi parolas kun li.

10-a de julio 1992 – vendredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi diris al la Savanto, ke mi estis ĉe la preĝejo en Rot ĉirkaŭ la 6:50 ĉi-matene kaj ke Patro Paŭlo ne estis tie.

Mia edzo kaj mi tiam preĝis kune dum la vojaĝo al Heidelbergo. En la kliniko, mi preĝis kun Veronika.

La Savanto volis, ke mi skribu ĉi tion.

Savanto: "Homoj devus serĉi rifuĝon en la aviadilo." Mi: "Ĉu tio validas por la Federacia Respubliko de Germanio?"

Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Ĉu la Federacia Respubliko estas minacata de aviadiloj?" Savanto: "Jes, baldaŭ. La aviadiloj venas el la oriento."

Mi: "Mia Sinjoro, sed tio, kion mi devas skribi, estas tre malfacila."

Savanto: "Mia filino, ili ĉiuj devas preĝi."

Savanto: "Mia filino, la homoj estas en granda danĝero. Voku ilin al preĝo. Mi devas mallongigi la tempon ankoraŭ unufoje. Ĉiu havas tiel malmulte da tempo restanta."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian, kara Dio?"

Savanto: "Jes, ĉio, kion vi skribas, devas esti presita baldaŭ."

Mi: "Kara Dio, mi petas Vian gracon, ke Marion kaj mi povu skribi pli rapide, ĉar ni alfrontas tiom da interrompoj dum la skribado, ke ni ne povas multe progresi." Savanto: "Mia filino, vi devas strebi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi klopodos skribi." Savanto: "Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

Dum la unio, mi sentis varmon kaj grandan amon, kaj mi ricevis tiom da graco, precipe trankvilon kaj pacon. Jes, mi sentis, ke la Savanto ĉeestis en mi.

Li parolis kiel Savanto, kiu volas savi ĉiujn siajn infanojn.

15:00: Mi malfermis pakaĵon de Miriam-Verlag. En informletero mi legis, ke S-ro Josef Künzli mortis. Mi longe preĝis por li, ĉar li devis presi la libron, kaj nun li mortis. Mi ekploris, ekbruligis kandelon por li, ŝprucigis sanktan akvon por li, kaj tuj ekpreĝis por li.

18:30: Rozario kaj Sankta Meso en ruĝa ornat.

Post la Sankta Meso, mi donis al li la leteron por la Sankta Patro, Patro Paul Adambukulam, kaj diris al li transdoni ĝin persone al la Sankta Patro. Poste mi invitis lin veni je je la 19:45 por legi al li el mia taglibro tion, kion la Savanto diris pri li. Mi ankaŭ invitis lin al la preĝgrupo je la 20:00, por ke li povu vidi, kion kaj kiel ni preĝas. Li diris, ke li venos al mia domo.

Poste venis Marion kaj ni skribis en niaj taglibroj.

11-a de julio 1992 – Sabato

Mi alvenis al la preĝejo en Waghäusel je la 8:15 matene anstataŭ je la 7:15 kaj eĉ ne rimarkis tion. Irma parolis al mi kaj demandis, ĉu mi scias, kiom estas la horo.

Kiam mi diris "la 7:15 matene", ŝi ridis kaj diris al mi, ke jam estis la 8:15 matene. Tio neniam antaŭe okazis al mi.

Poste mi iris viziti Marion kaj ni skribis en niajn taglibrojn.

Posttagmeze, mi iris al preĝejo inter la 16:30 kaj la 19:45. Mi preĝis por multaj intencoj.

12-a de julio 1992 – Dimanĉo

7.50 – 9.00 matene: Post la preĝo, mi havis vizion.

Savanto: "La mondo estas en granda danĝero. Eŭropo havas malmulte da tempo por ripari.

Preskaŭ ĉiuj homoj perdiĝos. Ili ne estas pretaj por la eterna vivo.

Homoj donis sian volon al Satano." Mi: "Sed estas tiom da homoj, kiuj iras al preĝejo." Savanto: "Multaj el ili tamen forfalos."

Mi: "Ĉu ĉi tio estas la 'kribrado'?"

Savanto: "Jes, Satano jam kribras."

Savanto: "Skribu, mia filino, la mondo neniam estis en tia peko kiel nun.

La milito disvastiĝos tiel rapide, kiel ĉiuj militoj disvastiĝis ĝis nun. Mia filino, preĝu, preĝu multe. Vi povas kompensi multon per preĝo."

Mi: "Ĉu mi devus noti ion alian?"

Savanto: "Mi bezonas multajn preĝgrupojn."

Mi: "Ni havas multajn preĝgrupojn en nia regiono." Savanto: "Ne sufiĉe por savi la grandan nombron da homoj."

Savanto: "Mia filino, tiom da animoj perdiĝas ĉiutage. La preĝgrupo, kiun vi gvidas, multe fruktas, sed ĝi ankoraŭ bezonas maturiĝi."

Mi: "Kion ili devas fari por maturiĝi?" Savanto: "Ili devas ami."

Mi: "Mi ne kuraĝas demandi; ĉio sonas kiel mesaĝo de pereco."

Savanto: "Preskaŭ la tuta Apokalipso estas averta mesaĝo. Miaj infanoj, mi ne povas konsoli vin. Vi devas multe preĝi kaj fasti. Tiuj, kiuj amas min, estos savitaj. Kaj tiuj, kiuj ne amas min, jam elektis sian patron, la Princon de ĉi tiu mondo." Mi: "Kara Jesuo, vi estas la Venkinto kaj Savanto de la mondo; vi povas savi ilin ĉiujn." " Savanto: "Mia filino, la libera volo de la homoj kondukas ilin en la abismon. Mia filino, mi amas vin kaj mi ankoraŭ amas ĉiujn homojn. Iru en paco."

Mi: "Kara Dio, pardonu nin ĉiujn. Mi amas vin eĉ pro tiuj, kiuj ne amas vin.

Kompatu nin kaj bonvolu savi nin, por ke ni ne pereu. Mi dankas vin pro ĉi tiuj doloraj vortoj, kiuj estas avertito al la mondo."

10:00: Mi ĉeestis la Sanktan Meson en Rot.

13:30 Preĝo de la Rozario sen devoĉo en la Rot, en la preĝejo. Patro Paŭlo ne gvidas la devoĉon.

7-a de julio 1992 – Lundo

10:00 kuracista vizito:

Mi fervore preĝis kaj poste unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Mia filino, atente aŭskultu. Pastro prenos ĉiujn presitajn foliojn, kontrolos ilin kaj zorgos pri ilia presado. La pastro decidis, kiu eldonisto ilin presos. Tio ne estas via zorgo."

Tiam la Savanto diris:

"Tenu vian taglibron sekreta, ĉar Satano estas forta. Li volas detrui ĉion, kion mi skribis. Nur kiam la libro estos finita, ĝi rajtas esti legata."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Jes, vi devas skribi. Mia Spirito estas unuiĝinta kun la via; tiam vi aŭdos min pli klare."

Savanto: "Skribu, mia filino, la milito intensiĝos en la venontaj tagoj." Mi: "Kiun vi celas, en Bosnio aŭ en Rusio?"

Savanto: "Pri ambaŭ flankoj, vi povas skribi, mia filino. Preĝu por la mortantoj." Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Jes, mia filino, ne iru sola, sen mi."

Mi: "Kara Dio, mi deziras esti ĉiam kun Vi kaj ĉe Via flanko." Savanto:

"Tio plaĉas al Mi, mia filino; iru en paco."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi amas vin kaj dankas vin."

14-a de julio 1992 — mardo

10:00 matene en la kuracistoj ĉambro:

Dum la unueco:

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino." Mi:

"Denove pri la milito?" Savanto: "Jes, preĝu por Serbio."

Mi: "Mi pensis, ke H. Panić faras ĉion ĝuste?" Savanto:

"Ĝi estas kaptito starigita de Satano."

Mi: "Do li ne estas la ĝusta viro por Serbio?" Savanto:

"Ne, li estas lupo en ŝafida vesto."

Mi: "Ĉu ĉi tiun militon eblas preventi, se vi diras, 'Preĝu por Serbio'?" Savanto:

"Multaj animoj povus esti savitaj. Pli da animoj perdiĝos en la milito en Serbio ol en Bosnio kaj Kroatio kune.

Post iom da tempo mi aŭdis:

"Skribu, mia filino: La apero de la Sinjorino baldaŭ venos." Mi: "Kie?"

Savanto: "En la Ruĝa Preĝejo. Preĝu kaj fastu. La signo venos baldaŭ, en la proksima estonteco."

Mi: "Kial vi diras 'en la proksima estonteco'?"

Savanto: "Ĉar mi determinas la tempon. Preĝo devas esti oferita en ĉi tiu preĝejo." Savanto: "Mia filino, aŭskultu atente. Ne seniluziigu min."

Mi: "Ne, mia Sinjoro kaj Dio, mi ne seniluziigos vin. Bonvolu, donu al mi la gracon esti firma."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Ĉirkaŭ la 21-a horo, Patro Paŭlo Adambukulam vizitis min. Li promesis al mi, ke li revenos al la preĝgrupo lunde.

15-a de julio 1992 — merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Homoj estas kaptitaj en la kaptilon de Satano." Mi: "Kara

Dio, kiam Vi diras 'homoj', mi pensas pri ĉiuj." Savanto: "Nur malmultaj ne estas."

Mi: "Tio sonas kiel la vizio de Don Bosco."

Savanto: "Mia filino, vi ne eraras. Ili ĉiuj devas penti. Por multaj, jam estas tro malfrue."

Mi: "Ĉu mi skribu ion alian?" Savanto: "Jes, skribu

ĝin, ĝi estas ja tre grava." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj

Dio, kaj kio estus tio?"

Savanto: "Ĉi-jare, milito eksplodos en Serbio. Skribu, mia filino, la granda kotego en la Eklezio parte kulpas. La episkopoj devas reveni al la vera instruado de la Eklezio."

Mi: "Kio estas la plej malbona afero en la Eklezio nun, kial estas koto en la Eklezio?"

Savanto: "La profanado de mia Korpo. Komunio en la mano devas esti tuj aboliciita."

Mi: "Mi estas tiel senhelpa."

Savanto: "Tio estas vera. Sed kun mi, vi ne estas

senhelpa." Mi: "Kion diable mi faru?"

Savanto: "Daŭre parolu pri tio. Same rapide, kiel ĝi estis enkondukita, ĝi devas esti aboliciita. Skribu, mia filino, se ili ne faros tion, puno venos sur ilin. Malobeo al mi estas la plej granda malbono, kiu povas okazi al ĉiuj homoj."

Savanto: "Daŭre parolu pri ĝi. Mi estos kun vi, kiam vi parolos pri ĝi. Mia filino, restu fidela al mi. Mi amas vin, iru en paco."

16-a de julio 1992 — ĵaŭdo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto. Savanto:

"Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro. Mi dankas vin, ke vi parolis al mi, kaj mi amas vin super ĉio alia, ĉar ne temas por mi pri scivolemo pri tio, kion vi diros al mi, sed temas pri la savo de animoj, kaj pri tio, ke mi plenumu vian volon, ĉar vi diras, ke mi estas via servistino. Ĉar mi kunigas mian spiriton kun Via Sankta Spirito, mi ne bezonas timi, ke iu alia povus enmiksiĝi. Tio eblas nur se Vi tion permesas."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉiuj devas forturniĝi de la larĝa vojo, ĉar ili ne havas multan tempon. Ĉar mi devas mallongigi la tempon, la pento devas okazi rapide. Estas tiom da mortintoj kaj neniu pastro povas entombigi ilin; preĝu por ili."

Mi: "Ĉu sufiĉas tio, kion mi skribis, aŭ ĉu mi devas skribi ion alian?" Savanto: "Vi devas konstrui la kapelon kiel eble plej rapide."

Mi: "Kara Dio, donu al la arkitekto Wolfgang la gracon pli rapide desegni la planojn; mi ankaŭ ankoraŭ ne havas sufiĉe da mono."

Savanto: "Ĉio estos preta je la ĝusta tempo."

Mi: "Kara Dio, bonvolu ankaŭ sendi al mi laboristojn por helpi min konstrui la kapelon."

Savanto: "Mia filino, ni havas malmulte da tempo."

Mi: "Kial vi diras 'ni'?" Savanto: "Mi estas kun vi."

Mi: "Sinjoro, via volo estu farita. Mi klopodos plenumi vian volon. Mi petas vin pri la graco fari tion."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

17-a de julio 1992 – vendredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Mia filino, mi bezonas multajn preĝojn. La milito komenciĝis." Mi: "Vi diris, ke la milito komenciĝis la 1-an de julio 1992."

Savanto: "La rusa milito."

Mi: "Kara Dio, kial Vi nomas ĉi tiun militon la Rusa milito?"

Savanto: "Ĉar ili subtenas la serbojn. Ĉi tiun militon oni ne povas haltigi." Mi: "Ĉu mi devus noti ion alian?"

Savanto: "Jes. Estos multaj mortoj en la proksima estonteco." Savanto: "Mia filino, mi bezonas fortajn preĝantojn." Mi: "Savanto, kion vi celas per fortaj preĝantoj?"

Savanto: "Tiuj, kiuj preĝas per siaj koroj. Skribu tion, mia filino, vi baldaŭ havos aperon de Nia Damo."

Mi: "Sed vi jam diris tion al mi." Savanto: "Ĝi proksimiĝas."

Mi: "Kion signifas 'ĝi proksimiĝas'?"

Savanto: "Amu ŝin."

Mi: "Ĉu mi ne amas ŝin sufiĉe?"

Savanto: "Vi malmulte parolas kun ŝi."

Mi: "Kara Jesuo, mi promesas al Vi, ke estonte mi parolos pli kun Nia Sinjorino kaj amos ŝin pli."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

Posttagmeze, mi vidis, ke mi ricevis leteron de la Federacia Ĉancelario (Ref: 012—K—0007772/92/0()01). — vidu kopion, paĝo - 155 -

Je la 18:30 mi preĝis la Rozarion en la preĝejo por ĉi tiu intenco kaj ankaŭ restis por la Sankta Meso.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, kion mi faru. Estis ĉirkaŭ la 19:40.

Savanto: "Ĉu vi kredas, ke vi parolos kun li?" Mi: "Jes, mi kredas tion."

Savanto: "Preĝu por li; vi ricevos alian leteron de la Kanceliero." Mi: "Jes, Sinjoro, mi preĝos por li kaj por ĉi tiu afero."

18-a de julio 1992 — Sabato

Je la 7:15 matene mi estis en la preĝejo en Waghäusel, poste ĉe Marion, kiel mi faras preskaŭ ĉiun sabaton post la Alta Meso, ĉar ni tiam skribas en niajn taglibrojn. Hodiaŭ mi donis al Monika Hambsch la libron de Barbara Weigand kiel donacon kaj mi diris al ŝi, ke kiam ŝi ĝin legos, ŝi pli bone komprenos min.

16:30–18:30 en Rot ĉe la preĝejo: Mi preĝis kaj poste konfesis al Patro Paul Adambukulam.

Mi apenaŭ hejmenvenis, kiam mi denove estis atakita. Ĉi-foje la demono agis per Hedwig H. kaj mia edzo. Hedwig estas decidita, ke mi portu kapkovrilon en la preĝejo, ĉar iu talentulo diris tion ie.

Mi diris al ŝi: "Mi ja kredas, ke ni devus porti kapkovrilojn, sed vi ne devus esti mokema, kiam vi mem ne portas tian. Mi kredas, ke por la Savanto estas hodiaŭ pli grave havi puran koron ol havi 1000 virinojn, kiuj portas kapkovrilon sed havas malpuran koron. Se la Savanto volas, ke mi portu kapkovrilon en la preĝejo en ĉi tiu sufoka varmego, tiam mi pretas porti unu morgaŭ tuj." Mi tiam tuj prenis la rozarion kaj preĝis. Poste estis paco. Stranga, ĉi tiuj tentoj venas tuj post konfeso.

19-a de julio 1992 — Dimanĉo

Mi preĝis nokte de la 4:20 ĝis la 5:20 matene, kaj matene de la 8:00 ĝis la 9:15.

Ĉar min turmentis la malpura spirito hieraŭ vespere, pasintnokte kaj ĉi-matene, mi demandis la Savanton dum la unuiĝo post la preĝo:

Mi: "Ĉu Vi volas, ke mi skribu, aŭ ĉu Vi volas, ke mi ne skribu?" Savanto: "Jes, Mi volas, ke vi daŭrigu skribi."

Mi: "Mi kredas, ke vi parolas al mi, kaj mi konstatis, ke la malpura spirito ne volas, ke mi skribu." Savanto: "Skribu, mia filino, homoj pendas je fadeno kaj ili balanciĝas."

Mi: "Kara Dio, diru al mi alian vorton; tio estas tiel neklara por mi."

Savanto: "Homoj ne plu kapablas kredi."

Mi: "Kial ili estas tiel nekapablaj kredi?" Savanto: "Ĉar ili ne amas tiun, kiu ilin elaĉetis." Mi ne sciis, kion diri.

Savanto: "Demandu min, mia filino."

Mi: "Estas malfacile por mi, ĉar mi ankoraŭ ne havas pastron por tralegi tion, kion mi skribas."

Savanto: "Pastro venos. Li ĝin tralegos kaj sendos por presado kiel eble plej baldaŭ."

Post tio:

Savanto: "La milito plimalboniĝos en la proksima estonteco."

Mi: "Mi pensis, ke la politikistoj faris pacon?"

Savanto: "Skribu, mia filino, ili ne faris pacon kun mi. Mi estas la Reĝo de ĉi tiu paco. Neniu krom mi povas doni pacon. Monda paco estas nur ŝajna paco. Ĝi ne daŭros longe. Mi antaŭdiris tion en mia plano."

Mi: "Kio estas ĉi tio, via plano?"

Savanto: "Mi antaŭdiris, ke venos la tempo de la Antikristo. Kaj tiu tempo jam estas ĉi tie." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, sed tio estas tre terura."

Savanto: "La fortaj estos kribrigitaj."

Mi: "Bonvolu, Savanto, helpu nin, ĉar ni estas tiel malfortaj."

Savanto: "Homa fiero devas esti ekstermita. Homoj devas denove ami, por ke ili rekonu sian Savanton. Mia filino, amu min. Iru en paco."

Je la 10:00 mi estis en la preĝejo en Rot por la Sankta Meso, kaj je la 13:30 por la Rozario. Hodiaŭ ne estis preĝa servo.

20-a de julio 1992 – Lundo

10:00 matene En la kuracista ĉambro:

Kiel mi faras ĉiun matenon, mi ankaŭ hodiaŭ preĝis, kaj poste mi unuiĝis kun Li. Savanto: "Skribu, mia filino, estas grave."

Ekde tiu momento, mi estis interrompita kvarfoje de D-ro Arndt. La kuracisto estis sufiĉe sentrankvila. Li daŭre enkuradis kaj elkuradis. Tio okazas tre ofte, kiam la Savanto parolas al mi. La kuracistoj ne restas longe en la ĉambro. Kutime, ili verkas raportojn pri pacientoj en ĉi tiu ĉambro aŭ faras laborajn kaj personajn telefonvokojn – kaj sufiĉe multajn. Kiam ili okupiĝas pri senutilaj konversacioj, mi preĝas por ili, ĉar mi povas preĝi kaj labori dum mi estas en ĉi tiu ĉambro. Mi kutime estas ĉi tie dum duonhoru. Alie, mi estas en la rentgena ĉambro, ĉambro sen natura lumo, kie mi faras rentgenajn fotojn de la pacientoj.

Kiam la ĉambro estis malplena, mi demandis la Savanton, kio estis la grava afero, kiun li volis diri al mi. Savanto: "Mia filino, ne dubu."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ne dubos. Mi firme kredos tion, kion Vi diros al mi, kaj mi skribos ĝin."

Savanto: "Okazos granda tertremo. Ĉiuj ĝin sentos. Ĝi estos tre forta."

Mi: "Ĉu tio estas parto de la puno?"

Savanto: "Jes, pro la malobeo de la homaro. Malobeo kontraŭ mi." Mi: "Kion mi povas fari?"

Savanto: "Vi povas fari ion. Preĝu."

Mi: "Mi sentas kvazaŭ neniu aŭskultas min." Savanto:

"Tiel estas, mia filino."

La Savanto diris al mi ion, kion mi ne volis skribi. Savanto: "Restu fidela al mi, iru en paco."

Tiam mi finfine decidis skribi tion, kion la Savanto diris al mi: "La pastroj kaj la politikistoj kunlaboras."

Nun kiam mi finfine tion skribis, mi aŭdis:

"Dankon, mia filino."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo: Patro Paul Adambukulam aliĝis al la preĝoj, post kio li aŭskultis konfesojn. Ankaŭ Fridolin estis tie, kaj multaj aliaj, kiuj delonge ne estis tie.

la 7-an de julio 1992 — mardo

10:00 matene en la kuracistojĉambro:

Mi fervore preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Ankaŭ Mi amas vin. Vi tute apartenas al Mi. Mi estas via vivo. Ĉar vi donis al Mi ĉion, Mi zorgos pri vi."

Savanto: "Mia filino, estas multaj problemoj, kiujn oni devas solvi." Mi: "Kaj kiuj ili estas?"

Savanto: "Unu el ili estas ĉi tio: la pastroj devas aparteni al mi. Ili devas abomeni mondajn aferojn. Ili devas esti fidelaj al la Sankta Patro kaj al la Tradicio. Devi de la Sankta Patro signifas devi de mi. La pastroj devas reveni al la vera instruo de la Eklezio; alie, la pastro ne estas la dua Jesuo."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉiuj, kiuj mokas vin, mokas min. Vi devas rekomendi ilin al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi tion faros."

Savanto: "Skribu, mia filino. La efiko de mia signo sur vi proksimiĝas. Restu fidela al mi kaj stari firme."

Mi: "Kara Dio, mi devas demandi ankoraŭ unufoje: ĉu estis ĝuste, ke mi rakontis al Holger kaj Fridolin iomete pri la taglibro?"

Savanto: "Daŭrigu tion, mia filino."

Savanto: "Mia filino, mi ĝojas, kiam vi demandas."

Mi: "Kial vi ĉiam diras, ke mi restu fidela al vi? Ĉu mi ne estas fidela al vi?" Savanto:

"Jes, sed vi ne scias, kio okazos al vi morgaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro, kion vi celas per tio?"

Savanto: "Ĉar vi havas liberan volon, kaj mi ne povas forpreni tion de vi." Mi:

"Sed mi ĉiam samigas mian volon kun la via."

Savanto: "Kaj tamen vi eble decidis alimaniere morgaŭ."

Mi: "Kara Dio, do mi preferu mortus nun ol ŝanĝi mian opinion. Ho, kara Dio, mi scias, ke Vi scias ĉion anticipe. Neniam permesu, ke mi estu apartigita de Vi. Mi estas Via infano kaj mi volas ĉiam esti Via."

Savanto: "Tio, kion vi skribis, estis grava por mi. Mi amas vin, mia filino. Iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Ruĝo.

22-a de julio 1992 — Merkredo

8:15 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi skribu."

Mi: "Mia kara Jesuo, estas tiel malfacile por mi; neniue serioze traktas tion, kion mi skribas." Savanto: "Venos la tempo, kiam ili prenos pli serioze tion, kion vi skribas."

Savanto: "Skribu, mia filino, la militŝipoj en la Adriatiko pretas komenci la militon kontraŭ Montenegro."

Mi: "Momentane Montenegro kaj Serbio estas en paco."

Savanto: "Sed ne estas paco en iliaj koroj."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Jes, la nova pastro en la ruĝa baldaŭ venos."

Mi: "Ĉu tio estas la volo de Freiburg aŭ via?"

Savanto: "Estas mia volo. La nova pastro preĝos la Sanktan Rozarion antaŭ la Sankta Meso. La homoj en la ruĝa ekkonscios, ke ili estas en grava peko. Mi volas savi vin ĉiujn."

Mi volis scii, ĉu mi devus iri al Patro Gebhard Heyder. Savanto: "Iru al li, iru. Parolu kun li."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin, multe preĝu. Iru en paco."

Posttagmeze, mi aĉetumis ĉe Globus. Kiam mi finis kaj staris apud mia aŭto, mi vidis, ke ankoraŭ estis iom da ŝampuo kaj kombilo sub la necesejpapero en la aĉetĉareto; neniue el ili estis skanita ĉe la kaso. Mi reiris rekte kaj pagis por ili. La kasisto diris al mi, ke tio malofte okazas nuntempe. Mi sciis, ke tio estis tento por mi. En la pasinteco, mi certe ne estus farinta tian aferon, sed nun, post mia baptado, mi volas esti bona kristano, ĉar mia konscienco tion postulas.

Se oni estus superŝarginta min je DM 5, mi estus reveninta kaj plendinta. Tial mi diras, ke se tio estas al mia avantaĝo, mi revenos, ĉar Dio vidas ĉion kaj la diablo falos en la foson, kiun li fosis por mi.

18:30 Sankta Meso kaj Rozario en Rot.

23-a de julio 1992 — ĵaŭdo

De la 9:30 ĝis la 10:30 matene mi estis en la kuracistojĉambro. Savanto: "Ĉu vi aŭdas min, mia filino?"

Mi: "Jes, mi aŭdas vin, mia Sinjoro."

Savanto: "Skribu, mia filino, la mondo estas en granda danĝero. Satano montras sian plej grandan potencon. La mondo estas blindigita de li. Ĉi-foje li kunportas grandan rikolton. Preskaŭ ĉiuj obeas lin."

Mi: "Ĉu estas io, kion mi bezonas scii aŭ fari?"

Savanto: "Jes, faru ion por mi. Bonvolu skribi ĝin, mia filino. Ĉio, kion vi skribas, devas esti presita."

Mi: "Vi diris, ke pastro faros tion."

Savanto: "Jes, pastro ankaŭ venos. Li faros tion."

Mi: "Sinjoro, mi timas, ke li forigos la parton pri la abolicio de la komunio en la mano, kaj ankaŭ la parton, ke laikoj ne rajtas disdoni la Sanktan Komunion. Mi timas, ke li ne presigos ĝin."

Savanto: "Mia filino, li ne faros tion." (Li ne forigos ion ajn.)

Mi: "Do ĉi tiu pastro havos vivan kredon kaj estos en la graco de Dio." Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, anticipu pro ĉi tiu pastro. Mi multe preĝos kaj fastos por li."

Savanto: "Mia filino, faru tion."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ŝatus demandi vin, ĉu mi iru tien, al la loko kie loĝas Josef kaj Gisela, por prelegi tie. Ĉu tio ankaŭ estas via volo?"

Savanto: "Mia filino, mi tre ĝojos, se vi iros tien kaj faros prelegon." Mi: "Sinjoro, ĉu vi estos kun mi?"

Savanto: "Jes, mi ĉiam estas kun vi."

Mi: "Kara Dio, mi dankas vin el mia tuta koro."

Savanto: "Skribu, mia filino, kion vi pensas, kio venos poste?" Mi: "Mi estas vere scivolema."

Mi atendis mire aŭdi, kion la Savanto diros poste. Savanto:

"La signo venos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne demandas kiam. Sed, ho Sinjoro, fariĝu via volo. Ĉar mi neniam deziras esti apartigita de vi. Mi amas vin tiom, ke mi metas vin, la vivan kaj aman Triunan Dion, en la unuan lokon en mia vivo."

Post tio, min interrompis D-ro Arndt. Li rezervis sian privatan ferian flugon telefone. Dum li telefonis, mi preĝis por li kaj algluis la numerojn sur la rentgenajn sakojn. Tiel mia konversacio kun la Savanto estis mallongigita.

12:00 tagmeze en la kapelo ĉe la kliniko.

Post la preĝo, mi parolis kun la Savanto:

Mi: "Vi diris al mi ion pri la signo ĉi-matene. Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii pri ĝi?"

Savanto: "Jes, mia filino, tio okazas al vi."

Mi: "Sinjoro, mi ne zorgas pri tio. Mi tute apartenas al Vi." Savanto: "Mia filino, tio plaĉas al Mi."

Savanto: "Mia filino, restu fidela al mi; iru en paco."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi amas vin, mi estos fidela al vi. Mi dankas vin, ke vi denove parolis al mi."

Dum rentgenado: Juna virino falis kaj surteriĝis sur sian vizaĝon. Mi devis rentgenadi ŝin. Mi diris al ŝi, ke oni devas preĝi matene.

Ŝi: "Mi preĝas matene kaj vespere." Mi:

"Sed vi devas konfesi." Ŝi: "Sed mi estas protestantino."

Mi rigardis ŝin kaj ŝi ploris. Mi donis al ŝi kelkajn preĝkartojn kaj ŝi foriris gaje.

La sekva paciento estis juna viro. Lu frakasis lian tutan vizaĝon dum fraŭla festo. Mi diris al li, kiel la malpura spirito agas per homoj. Mi ankaŭ diris al li, ke li devas pardoni tiun personon, preĝi por li, kaj danki Dion pro ĉi tiu elprovado.

Mi donis al li preĝkartojn kaj sendis lin al konfeso. Li estis kontenta kaj reiris al la kuracisto por plua ekzameno.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

24-a de julio 1992 – vendredo

9:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino, mi bezonas multajn konfesorojn por defendi mian kredon."

Mi: "Sed kara Dio, homoj timas aliajn homojn kaj ankaŭ timas."

Savanto: "Vi vidas, mia filino, neniun venas al mi pro timo de homoj. Preĝu, mia filino, por ke vi estu liberigita de timo de homoj. La malpura spirito kaŭzas timon de homoj. Oni ne povas servi du mastrojn. Mia filino, skribu.

Vi ĝis nun ĉion ĝuste skribis." Mi: "Sed mi faris tiom da eraroj."

Savanto: "Ne gravas, kiom da eraroj vi faris, sed tio, kion mi diras al vi."

Mi: "Vi estas mia spirita direktoro; ĉu mi rajtas legi el mia taglibro al Patro Gebhard en Regensburg?"

Savanto: "Vi rajtas."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi devus fari?"

Savanto: "Jes, vi povas fari ion." Mi:

"Kion?"

Unue mi aŭdis nenion.

Post iom da tempo:

Savanto: "Vi vidas, vi ne povas paroli pri vi mem."

Mi: "Jes, mi jam plurfoje tion rimarkis. Sed la aliaj ne rimarkas ĝin. Ili pensas, ke mi parolas al mi mem."

Savanto: "Oni devas pli aŭskulti Dion ol aliajn."

Mi demandis la Savanton, ĉu Beate povus korekti la taglibron pro la eraroj. Savanto: "Vi rajtas fari tion. Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

25-a de julio 1992 — Sabato

Mi iris al la frua meso en Waghäusel. Kiam Beate eniris la konfesejon, mi preĝis por ŝi kaj Patro Werner Egon, ĉar ŝi estis en la konfesujo dum ĉirkaŭ unu horo. Vespere ni volis ekveturi al Regensburg, sed la loĝaŭto ne funkciis. Do ni decidis veturi tien per aŭto la sekvan tagon.

26-a de julio 1992 — Dimanĉo

Ĉirkaŭ la 9:45 matene, mia edzo kaj mi estis en Regensburg ĉe la Karmela monaĥejo, en la preĝejo. Poste, mi pasigis la tempon de la 10:45 ĝis la 15:45 kun Patro Gebhard Heyder.

Mirinda instruisto. Li trarigardis kelkajn tagajn enskribojn el la taglibro.

Li ekzamenis tion, kion la Savanto inspiris en mi, kaj diris, ke tio konformas al la Biblio. Patro Gebhard bone konas la Biblion, ĉar li estas ankaŭ biblia klerulo kaj mem tradukis kaj klarigis la Biblion.

Mi multe legis el la taglibro al li kaj, por kelkaj enskriboj, li tuj montris la koncernan biblian pasaĝon; ekz. la taglibraĵo de la 3-a de julio 1992 korespondas al la Evangelio laŭ Johano, ĉapitro 14, verso 23.

Kiam mi diris al Patro Gebhard, ke homoj pensus, ke mi estas freneza, Patro Gebhard citis al mi alian pasaĝon el la Evangelio...

Kaj tiel daŭris kun li dum pluraj horoj.

Mi dankas Dion, ke mi havis la honoron paroli kun ĉi tiu pastro. Fine, li benis por mi akvon, kandelojn, salon kaj bildojn.

Poste, mi konfesis kun li.

Mi estis aparte frapita de la fakto, ke Patro Gebhard jam sciis tion, kion la Savanto antaŭe diris al mi pri la mondo kaj pri tio, kio okazos al ĝi.

Do ĉi tiuj mesaĝoj estis konfirmo por li kaj samtempe ankaŭ por mi. Patro Gebhard estas tre preciza en sia parolado kaj tre ĝusta.

Dum ni veturis hejmen el Regensburg, mian edzon denove atakis la malpura spirito. Do mi devis mem stiri ĉirkaŭ 200 km, dum li dormis apud mi en la aŭto.

Dum tiu tempo, mi preĝis la Rozarion kaj aliajn preĝojn la tutan tempon. Mia edzo ankaŭ konfesiĝis en Regensburg, kaj tamen li daŭre estis turmentata. Mi ne plu miras kial. Mi oferumas ĉion al la Savanto.

Kiam ni hejmenvenis, mi volis skribi kaj unuiĝi kun la Savanto.

Bedaŭrinde, tamen, tio estis neebla. Kelkaj virinoj venis kaj babilis vane. Do mi estis ĝenita.

Mi sentis, kiel la malpura spirito agis per tiuj virinoj. Ne estis malfacile rekoni la malpuran spiriton.

Mi endormiĝis ĉirkaŭ noktomezo, ne aŭdinte eĉ vorton de la Savanto.

27-a de julio 1992 – Lundo

10:30 matene en la kuracista ĉambro:

Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, la milito plimalboniĝos en la proksima estonteco. Preĝu multe.

Okazos milito en Irako. Tiu ĉi milito disvastiĝos malproksimen kaj larĝe. Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

18:30 Rozario kaj Ruĝa Sankta Meso.
20:00 Preĝgrupo. Patro Dochart aŭskultis konfesojn.

28-a de julio 1992 — mardo

10:00 matene hejme:

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto. Savanto: "Skribu, mia filino.

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Vi ne povas scii, kion vi devas nun skribi." Tiam mi longe nenion aŭdis.

Mi: "Jes, Sinjoro, mi ne scias, kion mi devas skribi. Mi kredas tion, kion Vi diras; mi ne plu dubas."

Savanto: "Ĉu vi timas?"

Mi: "Mi ne timas. Sed se ĝi venos, post ĉi tiu konversacio kun vi, tiam ne estis vi, ĉar vi ne enplantas timon en homojn."

Savanto: "Jes, mia filino, skribu ĉi tion: Homoj..."

En tiu momento, mi rezistis plu skribi tion, kion mi aŭdis. Mi ne volis plu skribi, ĉar mi scivolis, kio povus veni poste.

Savanto: "Skribu ĝin vorton post vorto." Mi: "Jes, mi faros tion, mia Sinjoro."

Savanto: "Homojn minacas multaj katastrofoj. Unu el ili estas tre proksima." En mia menso mi demandis min, kie?

Savanto: "Vi demandas, kie? Miaj infanoj estas ĉie. Oni devas preĝi por ĉiuj." Mi: "Mia Sinjoro, mi preĝos por ĉiuj."

Mi nun pensis pri Wolfram kaj preĝis pri liaj zorgoj.

Savanto: "Ĉio estos en ordo."

Mi: "Ĉu vi povas diri al mi ion pri tio?" Savanto: "Kion li faras, estas mia volo."

Savanto: "Vi povas noti ion alian. Sed tio, kion vi devas noti, ne estas bona." Mi: "Sed Sinjoro, ĉio, kio venas de vi, estas bona."

Savanto: "Tio estas vera, mia filino." Mi:

"Ĉu mi do streku tion?" Savanto: "Ne."

Mi: "Ĉu vi petas ion de mi?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Ĉu mi rajtas scii kio, mi petas?"

Savanto: "Via sano."

Mi: "Pardonu, mi ne komprenas tion. Bonvolu diri al mi denove; eble mi imagis ĝin."

Savanto: "Mia filino, mi volas vian sanon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne komprenas tion, sed mi donas al vi mian sanon. Ĉar via amo estas pli forta ol mia sano. Bonvolu, ke mi neniam estu apartigita de vi."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Mi amas vin, mia filino; iru en paco."

Mi: "Mi dankas vin, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto, pro tio, ke vi parolis al mi, kaj pro tio, ke vi amis min, pekulon."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝa ornato.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton: "Kara Savanto, ĉu Vi petis de mi sanon ĉi-matene? Ĉu mi ĝuste komprenis? Bonvolu pardoni al mi, ke mi denove demandas."

Savanto: "Jes, mia filino, mi petis de vi sanon kaj vi donis ĝin al mi

."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

29-a de julio 1992 – merkredo

10.05 – 11.45 matene hejme:

Mi preĝis fervore kaj unuiĝis kun Li.

Savanto: "Skribu, mia filino, vi ne komprenas, kion signifas, ke mi volas vian sanon. Mi disponas pri via sano laŭ mia volo."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, vi povas fari laŭ via volo."

Larmoj fluis el miaj okuloj tute supernature, sen ia ajn peno de mia flanko. Mi demandis: "Ĉu Vi ploras, mia Sinjoro?"

Savanto: "Jes, mia filino, miaj larmoj estas sufero. Tiuj, kiuj venas el viaj okuloj, estas miaj larmoj."

Mi: "Mi sentas, kvazaŭ mi estas unu kun vi. Tio signifas, ke mi ne estas sola. Estas ankaŭ tre speciala paco en mi. Ĝi estas tiel bela; mi sentas min tiel libera interne, kvazaŭ ĉiuj miaj problemoj kaj zorgoj malaperis. Mi havas neniun timon, neniujn dubojn, neniun ŝarĝon en mi."

Mi: "Mi volis demandi vin pri la sano, kiun mi donis al vi. Mi volas scii, ĉu mi ĝuste komprenis tion. Mi ne scias, ĉu mia penso estas ĝusta."

Savanto: "Diru al mi, kion vi pensas."

Mi: "Mi volas diri, se vi donas al mi malsanon, aflikton, tiam vi ne diras kiam, sed vi donas ĝin kiam vi volas."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: ĉi tiuj estas suferoj de ekspio." Mi: "Kion mi atingas per ĉi tiuj suferoj de ekspio?"

Savanto: "Unue, vi suferas kun mi. Vi helpas min porti la krucon. Per tio, multaj animoj estos savitaj."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, ĉu mi povas porti ĉi tiun krucon, ĉar vi scias anticipe. Mi antaŭtimas, ke mi eble foriĝos de vi, ĉar mi estas tiel malforta persono."

Savanto: "Sen mi, vi certe forturniĝus, sed ne kun mi." Mi: "Kion mi devas fari por esti ĉiam kun vi?"

Savanto: "Estu fidela al mi."

Mi: "Sinjoro, mi estas fidela al vi nun, sed mi ne scias, kion morgaŭ alportos."

Savanto: "Ne pensu pri morgaŭ; donu ĉi tiun matenon al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros ĝin."

Savanto: "Vi ricevos mian signon. Miajn stigmatajn." Mi: "Kie, hejme?"

Savanto: "En la preĝejo."

Mi: "Sur kiuj korpopartoj?"

Savanto: "Ĉiuj kvin. Sur la koro, sur la manoj kaj piedoj."

Savanto: "Jes, mia filino, la videblaj, tiuj kiuj ne supuriĝas."

Mi: "Tio signifas, ke vi estos krucumita denove, en mi."

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝin divenis."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi devos labori en la kliniko kun la stigmatoj?" Savanto: "La estonteco apartenas al mi, mia filino."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi jam donis al Vi mian estontecon. Kara Dio, sed la stigmataj doloroj estas la plej grandaj."

Savanto: "Jes, mia filino, ili estas. Sed per ĉi tiu doloro multaj animoj povas esti savitaj."

Mi: "Sinjoro, via volo estu farita; mi tute apartenas al vi."

Savanto: "Mia filino, la kruco kun mi estas dolĉa."

Mi: "Kion vi celas per 'dolĉa'?"

Savanto: "Vi portos ĝin kun mi ĝis la fino."

Mi: "Sinjoro, ĉu ĉi tiuj stigmatoj estas kiel tiuj de Sankta Francisko kaj de Patro Pio?"

Savanto: "Jes, ili estas samaj kiel tiuj de Sankta Francisko kaj de la Beata Patro Pio."

Mi: "Sed tiam Patro Pio devas esti ankaŭ sanktulo."

Savanto: "Jes. Li baldaŭ estos."

Mi: "Kaj kio, se mi mortos kun la stigmataj signoj?"

Savanto: "Mia filino, mi estas senmorta."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi amas vin trans ĉiujn limojn."

Savanto: "Amo havas nek limojn nek mezuron."

Mi: "Estas belege aŭdi tion. Mi dankas vin; mi parolas kun vi jam de tiom da tempo. Oni neniam povas trovi finon kun vi."

Savanto: "Mi estas la komenco kaj la fino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mia fianĉo, mia spirita gvidanto, mi pretas porti la krucon kun vi. Sed por kiuj animoj?"

Savanto: "Por la pekuloj, kiuj vivas en mallumo kaj povus iri al infero iam ajn." Mi: "Ĉu ankaŭ pastroj povas iri al infero?"

Savanto: "Jes, ankaŭ ili povas."

Savanto: "Mia filino, vi suferos por ĉiuj animoj." Mi: "Sed tio estas tre multaj."

Savanto: "Mia filino, mi amas ilin ĉiujn."

Mi: "Tio estas bela, kaj tiel ankaŭ ni homoj devas ami ĉiujn."

Savanto: "Kun mi vi povas fari tion. Sen mi vi ne povas ami. Mia filino, mi amas vin kaj mi dankas vin. Iru en paco."

Vespere mi estis ĉe la Kapelo Rochus por la Sankta Meso, kiun celebris pastro el Zairo. Li estis iom rapida legante la Sanktan Meson. Distribuante la Sanktan Komunion, li ne vidis min, ĉar mi genuis ĉe la komuniarelo.

Monahino devis signali al li, ke mi volis ricevi la Savanton. Li staris ĉirkaŭ metron for de mi, kaj tamen li ne vidis min.

La Kapelo de Sankta Roĥo estas kapelo en sanatorieja konstruaĵo. La pastroj tie ŝanĝiĝas proksimume ĉiun kvaran semajnon. La plej multaj el la pastroj estas tie por kuracado kaj provizas pastran prizorgon dum tiu tempo. La pastroj ofte estas el la Stejleraj Misioj, tial multaj pastroj venas el multaj diversaj landoj.

30-a de julio 1992 — ĵaŭdo

9.00–10.45 atm hejme:

Mi unue preĝis, poste mi unuiĝis kun Li. Kaj tiam mi tiom ploris, ĉar mi ektimis, ĉu mi povus elteni tion, se mi ricevus la Kvin Sanktajn Vundojn. Mi timis ne povi persisti ĝis la fino kaj eble forturniĝi de la Savanto.

Tiam mi petis la Savanton, ke Li donu al mi la gracon fari tion, kaj tiam mi estus preta suferi por la savo de pekuloj.

Mi amas la Savanton tiom, ke mi ne povas imagi perdi Lin. Tio estus la plej terura afero, kiu povus okazi al mi.

Mi esperas, ke ĉiuj pripensos la staton de sia proksimeco al Dio kaj sia amo al la najbaroj. Mi jam povas diri, ke Dio vere estas amo, kaj sen tiu amo

Mi ne plu povas vivi.

Mi pretas porti la kvin malfermitajn stigmatajn vundojn kun Li, por ke mi ne perdu la amon kaj restu unuiĝinta kun la Savanto por savi pekulojn. Sola, mi povas fari nenion.

Nuntempe mi ne plu timas kaj mi ne plu ploras. Tio estis forprenita de mi.

Savanto: "Skribu, mia filino, mi amas vin tre multe. La vundoj, kiujn vi portas, estas miaj vundoj."

Savanto: "Tio signifas, ke vi estos kun mi kaj mi ne forlasos vin. Ni estos unu." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne povas kompreni tion, sed mi kredas ĝin."

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia kara kompatema Dio."

Savanto: "La suferoj de ekspio, kiujn vi ricevos, venos tre baldaŭ." Mi: "Ĉu mi devas fari ion aŭ prepari min?"

Savanto: "Ĝuste tia, kia vi nun estas, sufiĉas por mi. Plenumu vian vorton, tion, kion vi diris."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi promesas al Vi; bonvolu doni al mi Vian gracon, por ke mi povu plenumi tion kaj ne kontraŭdiri min mem."

Savanto: "Vi havos la gracon por tio. Mia filino, restu fidela al mi, daŭre amu min. Iru en paco."

Jam de pluraj semajnoj, mia maldekstra ŝultro kaj supra brako doloras. Tio estas osteomjelito. Mi oferis la doloron por la savo de animoj.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj.

Patro Vogt revenis el sia resaniĝo.

Post la Sankta Komunio, mi diris al la Savanto: "Vi scias, kion mi volas diri al Vi. Mi ne dubas kaj mi kredas, sed mi volas esti certa."

La Savanto sciis, kion mi volis demandi, kaj diris:

Savanto: "Vi ricevos la kvin sanktajn vundojn. Ne daŭros longe. Kredu. Vi ne eraris."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro la konfirmado de tio al mi post la Sankta Komunio."

Dum la tuta tago mi sentis tiom da ĝojo kaj amo. Estas neeble priskribi.

31-a de julio 1992 — vendredo

9.00–11.00 matene hejme:

Mi preĝis kaj unuiĝis kun la Savanto.

Mi: "Mia senfina amo, mia kara Jesuo, se Vi volas, mi pretas skribi."

Savanto: "Jes, mia filino, skribu; mi bezonas multajn animojn, kiuj estas fidelaj al mi, kiuj mildigos mian koleron."

Mi: "Ĉu Vi estas Dio, eĉ kun kolero?"

Savanto: "Mia filino, la homoj estas malobeemaj." Mi: "La pastroj ne parolas pri la kolero de Dio."

Savanto: "La pastroj, kiuj estas en mia graco, jam predikas tion, kion mi inspiras en ili. Mia filino, sed estas tre malmultaj el ili. Preĝu, ke estu pli da bonaj pastroj. Pastroj ne plu predikas hodiaŭ. Ili fermis siajn korojn al mi."

Mi: "Ĉu mi diru al la homoj, ke mi devas ricevi la kvin stigmaton de Vi?" Savanto: "Mia filino, tenu tion en silento por nun."

Mi: "Kial oni ankoraŭ ne permesas al mi diri tion? Ĉu mi rajtas scii?"

Savanto: "La kvin vundoj, kiujn vi ricevos, estas miaj vundoj, kaj neniu el ili ankoraŭ povas kompreni tion."

Mi: "Ĉu ili komprenis tion en la kazo de la aliaj, kiuj portis viajn vundojn, ekzemple, en la kazo de Sankta Francisko kaj aliaj?"

Savanto: "Jes, la Eklezio ja scias, sed ili (la pastroj) konstante mokas ĝin." Mi:

"Ĉu vi povas doni al mi alian vorton por 'moki'?"

Savanto: "Ili fariĝis indiferentaj dum la Konsekro."

Mi: "Kara Dio, mi ankaŭ ne povas kompreni ĉi tion pri la Sanktaj Vundoj."

Savanto: "Do vi ne estas vi mem, sed mi estas en vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi nun pli bone komprenas ĝin. Mi estas nur pulvereto kompare kun vi."

Savanto: "Skribu, mia filino, la mondo estas en krizo. Ĝi ne plu povas trovi eliron el ĝi."

Mi: "Kion Vi celas per krizo, kara Dio?"

Savanto: "La krizo estas kompleta foriro de ilia Dio." Mi: "Ĉu tio estas la ĉefa kialo de ĉi tiu kolero?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝuste divenis."

Mi: "Sed mia Dio, ankoraŭ estas tiom da homoj, kiuj restas fidelaj al Vi." Savanto: "Mia filino, ili estas kaptitaj en la reto de Satano."

Mi: "Kara Dio, por kiuj do mi suferos ekspiacion ĉe Vi?" Savanto:

"Por tiuj, kiuj estas en la reto de Satano."

Mi: "Kara Dio, oni devas esti granda batalanto."

Savanto: "Mia filino, kun mi vi jam estas granda. Mi donis al la homoj liberan volon, kaj la homoj apartenos tien, kien ili elektis esti kaj kien ili deziras aparteni."

Mi demandis, ĉu mi ĝin skribis ĝuste. Savanto: "Tio sufiĉas por mi."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin, restu fidela al mi. Iru en paco."

Kiam mi finis verki, mi fermis la grandan metalen glitpordon al la balkono. Kaj tuj mia fingro kaptis en la pordon. Estis tre dolora kaj mi sangis.

Ĉe la kuracisto, oni donis al mi injekton kontraŭ tetano. Mi oferis la doloron por la pli granda gloro de Dio.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝa ornato.

1-a de aŭgusto 1992 – sabato

Je la 7:15 matene mi estis en la preĝejo en

Waghäusel. Hejme de la 13:20 ĝis la 14:10:

Savanto: "Mia filino, mi estas kun vi. Mi amas vin." Mi:

"Ĉu mi skribu tion?"

Savanto: "Vi povas skribi tion."

Mi: "Mi dankas vin pro via amo, kiun mi sentis tiel forte dum pluraj horoj."

Mi pensis, ke estis nur mia propra volo tiel sopire voli esti unuiĝinta kun la Savanto, tiom, ke mi apenaŭ povis atendi.

Savanto: "Mia filino, estis mia volo unuiĝi kun vi."

Mi: "Kara Dio, ĉu io venas al mi, ĉar Vi volis unuiĝi kun mi?" Savanto: "Jes, io venas al vi."

Mi: "Ĉu mi rajtas scii, kio ĝi estas, mia Sinjoro kaj Dio? Mi petas la gracon elteni kion ajn venos al mi. Mia Sinjoro kaj Dio, mi akceptas ĝin, kvankam mi ne scias, kio venas. Sinjoro, via volo estu farita, kaj ne mia."

Savanto: "Mia filino, vi estas elektita; ĉu vi havas dubojn, mia filino?" Mi: "Ne, mia Sinjoro."

Post tio, estis longa silento kaj mi pensis pri tio, kio venos. Savanto: "Vi ne povas diri, ke ĝi venas de vi."

Mi: "Ne. Mi ne scias, kio venos. Ĉu mi devas plori pro tio, kio atendas min?" Savanto: "Vi rajtas ĝoji."

Mi: "Pri kio mi ĝojos? Mi ne povas imagi ion ajn, pri kio mi povus ĝoji nun."

Savanto: "Vi ĉiam estos unuiĝinta kun la Benita Virgulino Maria." Mi: "Ĉu mi ne estis unuiĝinta kun ŝi?"

Savanto: "Vi ankaŭ povas paroli al ŝi." Mi:

"Mi jam parolis al ŝi." Savanto: "Ŝi ankaŭ

parolos al vi."

Mi: "Ĉu tio signifas, ke mi aŭdos ŝin, same kiel mi aŭdas vin?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi aŭdos ŝin same kiel vi aŭdas

min." Mi: "Kiel mi scios, kiam ŝi parolas?"

Savanto: "Ŝi sin prezentos al vi; vi rekonos ŝian voĉon." Mi: "Jes, mia

Sinjoro, mi jam antaŭĝojas pri tio. Kiam tio okazos?" Savanto: "Tuj

kiam la signo aperos."

Mi: "Sed vi diris, ke ŝi aperos en la preĝejo en St. Leon-Rot." Savanto: "Jes, ŝi faros tion."

Mi: "Unufoje?"

Savanto: "Plurfoje."

Savanto: "Tion ĉion tenu en silento."

Mi: "Sinjoro, bonvolu doni al mi la gracon silenti pri ĉio ĉi. Vi diras, ke el la pleneco de la koro la buŝo parolas. Bonvolu doni al mi la gracon, ke mia lango pri tio silentu."

Savanto: "Jes, mia filino, vi ĝin ricevos."

Savanto: "Mia filino, via Plej Sankta Patrino de Dio, Maria, kaj Mi amas vin. Iru en paco."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin pro tiom da graco. Mi dankas la karan Patrino de Dio, ke vi volis paroli eĉ al mi, pekulino. Ho Patrino de Mizerikordo, rifuĝejo de pekuloj, gvidu min kaj protektu min."

15:30 – 18:15: Mi preĝis en la preĝejo en Rot kaj konfesis al Patro Vogt.

2-a de aŭgusto 1992 — Dimanĉo

8.00–9.20 atm:

Savanto: "Skribu, mia filino, vi amas min per mia amo. Ĉi tiu amo estas donaco de mi pro via 'jes' al mi. Kaj ĉi tiu amo estas la plej granda donaco, kiun mi donis al vi." Mi: "Mi sentas, kvazaŭ mi devas ĉiam esti unuiĝinta kun vi. Min konstante altiras al vi. Oni atendas tiel sopire esti unuiĝinta kun vi."

Savanto: "Ĉar vi tute apartenas al mi."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas vian memfidon." Mi: "Bonvolu, diru al mi alian vorton por tio."

Savanto: "Vi mem povas fari nenion; mi agas en via nomo."

Mi: "Kara Dio, kiel tio devus funkcii aŭ okazi? Mi ne komprenas. Mia Sinjoro, helpu min pli bone kompreni tion."

Savanto: "Ĉion, kion vi faras, mi faras."

Mi: "Do ne mi faras ĝin, sed Vi faras ĝin." Mi: "Kiel mi rekonu, ke estas Vi, kiu faras ĝin?"

Savanto: "Antaŭ ol vi faras ion ajn, diru: 'Faru ĉi tion, Sinjoro, laŭ via volo.'" Mi: "Do mi estas via instrumento, kiun vi uzas."

Savanto: "Jes, mia filino, tiel ĝi estas."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi faros laŭ via volo. Bonvolu doni al mi la gracon povi fari tion, ĉar tio certe ne estas facila."

Mi pensis pri humileco.

Savanto: "Diru ĝin, mia filino, vi pravas; por tio vi bezonas humilecon."

Mi: "Sinjoro, mi petas humilecon ĉiutage; **ĝi estas la plej malfacila virto.**"

Savanto: "Vi povas atingi ĝin nur se vi estas kun mi. Kaj kiam vi konscios, ke vi estas nenio kaj ke mi estas ĉio en vi, kaj kiam vi konscios, ke vi povas fari nenion memstare, tiam vi atingis la humilecon, kiu tiom plaĉas al mi."

Mi volis rapidi, por ke mi povu alveni al la preĝejo ĝustatempe por la Sankta Meso.

Savanto: "Jes, mia filino, mi bezonas vin tie ankaŭ. Mi amas vin, mia filino. Iru en paco."

10:00 Matene Sankta Meso en Ruĝa.

13:30 Rozario – Poste mi preĝis al la Sanktaj Vundoj. Je la 19:00 mi preĝis la Doloran Rozarion hejme.

3-a de aŭgusto 1992 – Lundo

8:00–10:00 matene en la kuracista kabineto:

Post kiam mi fervore preĝis al la Savanto.

Savanto: "Mia filino, mi klare aŭdis vin. Tio, kio vin koncernas, kaj tio, kio ankoraŭ venos, estas mia zorgo. Via tasko, mia filino, estas servi min laŭ mia deziro."

Mi: "Sinjoro, sed bonvolu sciigi al mi, kion vi volas. Diru al mi, kion vi volas, ke mi faru." Savanto: "Vi devas tute fidi je mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros tion."

Mi: "Kara Dio, nun kiam mi kuniĝis kun Via Sankta Spirito, bonvolu ne permesi, ke mia propra menso intervenu dum mi skribas; tio igus min senti min necerta."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi faris planon por vi; ĉi tiu plano devas esti plenumita."

Mi: "Kara Dio, mi timas kiam ĝi ne plenumiĝas." Savanto: "Ĝi plenumiĝos se vi ĉiam estos kun mi."

Mi: "Kara Dio, mi volas esti kun Vi ĉiam. Bonvolu neniam permesi, ke mi estu apartigita de Vi. Kara Dio, mi nun sentas min tro timtrema por peti ion ajn plian de Vi. Diru al mi, ĉu estas io alia, kion mi devus noti. Faru kun mi laŭ Via volo. Mi apartenas tute al Vi."

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. Ne zorgu pri tio; mi havas iun, kiu plenumos ĉi tiun laboron."

Mi: "Sinjoro, mi ne komprenas, kial tio nomiĝas verko."

Savanto: "Mia filino, ĉi tiu verko estas de mi kaj ĝi koncernas la savon de animoj. Ĝi estas verko por la savo de animoj. Ni havas tre malmulte da tempo, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro, se Vi diras tian aferon al mi, do Vi petas ion de mi." Savanto: "Jes, mia filino, la suferoj de ekspio."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia Triuna Dio, mia kompatema Jesuo, mi pretas suferi kun vi por la savo de animoj el amo al vi kaj al la homaro. Kara Dio, mi ne ŝanĝis mian opinion, ĉar via opinio nun estas mia. Ĉar tio, kion vi celas, estas ĝusta, kaj ne tio, kion mi celas."

Savanto: "Mi estas kontenta, mia filino, pri tio, kion vi skribis." Mi:

"Mi havas neniun plian deziron."

Savanto: "Ĉu vi vere havas neniun deziron?"

Mi: "Mi ne kuraĝas deziri ion ajn, ĉar mi estas tiel malinda." Savanto:

"Deziru ion, mia filino, mi volas, ke vi deziru."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, tiam mi deziras, ke mi portu la krucon, kiun vi donas al mi, kun amo kaj fideleco kun vi ĝis la fino, kaj ke la preĝejo en St. Leon-Rot fariĝu ekzempla preĝejo en la okuloj de la Sankta Patro, por ke aliaj preĝejoj povu preni ĝin kiel ekzemplon."

Mi deziras, ke la Sankta Komunio estu disdonata genuflekse, escepte de tiuj, kiuj ne povas genuflekxi, kaj ke ĝi estu disdonata kiel buŝa Komunio per pateno.

Mi deziras, ke Vi donu al ni pastrojn, kiuj estas disponeblaj ĉiutage por la Sankta Konfeso kaj la aŭskultado de konfeso, kaj ke la Sankta Komunio estu distribuata kun respekto nur per la konsekritaj manoj de la pastro.

Poste, ke Nia Damo, Sankta Jozefo, kaj la sanktaj anĝeloj kaj sanktuloj denove estu pli venerataj en la Eklezio.

Mi deziras, ke la pastro preĝu la Rozarion kun la fideluloj antaŭ la Sankta Meso kaj ke, dum la Sankta Meso, la pastro turniĝu al la tabernaklo kun la altarservantoj, krom dum la homilio.

- Ke en la kapelo konstruata hejme, preĝoj ĉiam estu oferataj por la savo de animoj.

Viaj Sanktaj Vundoj devas esti aparte venerataj.

- Ke en ĉi tiu kapelo homoj estu resanigitaj korpe kaj anime per la intercedo de Nia Sinjorino kaj Sankta Jozefo.

- Ke neniu, kiu preĝas en ĉi tiu kapelo, perdiĝu.

- Ke mia familio, kaj la nuna kaj la tri antaŭaj generacioj, estu savita.

- Mi petas specialan protekton por ĉi tiu kapelo kaj ke preĝoj daŭre estu dirataj tie post mia morto.

- Ke en ĉi tiu kapelo, ho Dio, al Vi estu donitaj pli da honoro, laŭdo kaj danko ol en iu ajn kapelo ĝis nun.

Mia Sinjoro, mi listigis multajn aferojn. Sed, Sinjoro, mi diras, se Vi volas, estu farite, ne ĉar mi estas io, sed ĉar Vi estas ĉio en mi."

Savanto: "Mia filino, tiel estu." Mi: "Mia

Sinjoro, ĉu mi ĝuste aŭdis?"

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin; ĝi okazos ĝuste kiel vi skribis." Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, DANKON."

Nuntempe ekstere tondras kaj tre forte pluvas; estas kvazaŭ ŝtormo. Mia animo estas trankvila, en paco kaj plena je granda amo por la kara Sinjoro kaj por la Benita Patrino.

Ne okazis Sankta Meso en Rot, do mi iris al la Kapelo de Sankta Roĥo je la 19:30.

20:15 Preĝgrupo. La preĝgrupo ekzistas jam kvin jarojn.

04/08/92 – mardo

Hejme inter la 10:55 kaj la 11:55 matene.

Unue mi preĝis, poste mi kuniĝis.

Savanto: "Estas multaj aferoj, kiuj ne plaĉas al mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kio ne plaĉas al Vi?"

Savanto: "Ke Matthias fastis kun Andreas (André de Belgio)." Mi: "Sed ankaŭ la Apostoloj kutimis tion fari."

Savanto: "Mia filino, tio ne estas mia volo." Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii pri Matthias?"

Savanto: "Preĝu por li."

Mi: "Kaj kio pri Beate?"

Savanto: "Ŝi ne rajtas plu legi vian taglibron." Mi:

"Sed vi diris, ke ŝi rajtas ĝin korekti." Savanto: "Sed ne ŝanĝi ĝin."

Mi: "Kio pri Fridolino? Ĉu li povas diri al Patro Stefan pri la stigmatoj, kiujn mi ricevos?"

Savanto: "Li devus teni tion por si mem."

Mi: "Ĉu vi volas, ke mi baldaŭ iru al retiriĝo?" Savanto: "Ne ankoraŭ."

Savanto: "Mi estas via spirita gvidanto; vi tute apartenas al mi." Mi demandis la Savanton pri tiu virino kun la tapo.

Savanto: "Diru al Fridolino, ke li estu singarda kun ĉi tiu virino. Preĝu por Fridolino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi preĝos por ĉiuj ĉi tiuj intencoj. Kaj mi preĝos pli por Fridolino."

Savanto: "Mi ĝojas, ke Fridolino deziras veni al la preĝgrupo lunde." Mi: "Do mi timas, ke Marion ĉesos verki la taglibron."

Savanto: "Ŝi daŭrigos skribi."

Mi: "Kion vi farus en mia loko, por la patrino de Matthias?" Savanto: "Mia filino, lasu tion al mi."

Mi: "Ĉu vi volas, ke mi notu ion alian?" Savanto: "Jes, mi volas, ke vi notu ion alian." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Mi pensis pri la urbestro.

Savanto: "Parolu al li; mi inspiras vin pri tio, kion diri al li."

Mi: "Kara Dio, mi havas ankoraŭ unu demandon: ĉu mi iru al Schio en aŭgusto?" Savanto: "Vi ne devas iri tien. Restu obeema al mi."

Savanto: "Mia filino, vi devas skribi tion, kio nun venos. La stigmaton, kiun vi ricevos, vi ricevos ĉijare."

Mi: "Kion vi celas per 'ĉi tiu jaro'?"

Savanto: "1992."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mia bona Jesuo, estu laŭ via vorto." Savanto: "Mia filino, ne seniluziigu min."

Mi: "Sinjoro, donu al mi la gracon, ke mi neniam seniluziigu vin."

Savanto: "Aŭskultu nur min; ne lasu vin influi de aliaj. Ĉi tiu signo, kiun vi ricevos de mi, estos atesto por ĉiuj blinduloj, por ke ili denove vidu, kaj por la surduloj, por ke ili denove aŭdu. Skribu tion, mia filino: ĉi tiu signo, miaj stigmatoj en vi, kaŭzos grandan tumulton en la mondo."

Mi: "Sinjoro, mi ne tute komprenas tion; ĉu vi bonvolus diri al mi ion alian?"

Savanto: "Ĝi estos fermentaĵo. Per via libro, ĝi rapide disvastiĝos. Ili ne povas venki kontraŭ la stigmatoj, kiujn vi ricevos, ĉar ili estos de mi. Mia filino, mi amas vin. Iru en paco."

Vespere mi estis en la preĝejo en Malsch. Unue mi iris al Mingolsheim, sed tie ne estis meso. Do mi veturis al Malsch por ne maltrafi la Sanktan Meson.

05/08/92 – Merkredo

Hejme inter la 10:45 kaj la 12:45.

Mi preĝis kaj poste unuiĝis kun la Savanto. Mi sentis profundan senton de pento pro ĉiuj miaj pekoj kaj ploris. Mi sentis min pekulo, kaj la Sinjoro Dio elektis min por esti Lia instrumento. Ho, kiel malkvalifika mi sentas min antaŭ Dio. Kiom da humileco necesas por rekoni siajn pekojn. Mi iras al konfeso preskaŭ ĉiun semajnon, pentante pri miaj , kaj tamen mi ĉiam refalas en pekon. Por iuj, la pekoj, pri kiuj mi pentas, ne estas pekoj, sed por mi la plej malgranda peko estas la plej granda. Tre malmultaj komprenos tion, eĉ ne Patro Vogt.

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉu vi kredos tion, kion mi diras al vi?"

Mi: "Kara Savanto, vi jam donis al mi kredon, do certe mi povas kredi." Savanto: "Sed vi ankoraŭ dubas."

Mi: "Ĉu vi bonvolas forpreni miajn dubojn?" Savanto: "Sed ili daŭre revenas."

Mi: "Mi petegas vin forpreni ilin de mi denove."

Savanto: "Mia filino, dubo ne venas de mi. Oni devas preĝi denove kaj denove, 'Gardu nin kontraŭ dubo.'"

Mi: "Jes, mia Sinjoro, bonvolu gardi min kontraŭ dubo, por ke mia fido estu kiel roko."

Savanto: "Skribu, mia filino, praktiku paciencon."

Mi: "Pacienco estas granda virto; mi pensis, ke oni ricevas ĝin de vi." Savanto: "Vi ricevos ĝin, sed ne ankoraŭ."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi praktikos paciencon. Bonvolu pardoni mian senpaciencon. Bonvolu purigi mian animon, por ke mi estu tute pura kaj fariĝu sankta, por ke mi ĉiam povu laŭdi kaj glori Vin kun ĉiuj sanktuloj en la ĉielo."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu tion Vi volis diri al mi, ĉu mi kredos ĝin?" Savanto: "Io tute alia venas. Skribu ĝin, vorton post vorto."

Savanto: "Mi volas vian tutan estaĵon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia afabla Jesuo, mi donas al Vi mian tutan estaĵon." Mi: "Ĉu Vi povas diri al mi ion pri tio?"

Savanto: "Mia filino, la suferoj de ekspio, kiujn vi ricevas, estas miaj suferoj." Mi: "Sed vi jam diris tion al mi."

Savanto: "Tiam vi estos en mi."

Mi: "Kio do fariĝos el mia korpo?"

Savanto: "Via korpo estas la videbla signo por la homoj." Mi: "Mi estas tiel malsaĝa, ke mi ne povas kompreni tion."

Savanto: "Se vi povus kompreni ĝin, tiam ĝi ne estus de mi. Estas malfacile eĉ por la teologoj, ĉar ili ne povas kompreni ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro, se mi estas signo por la homoj, kion la homoj atingas per mi?"

Savanto: "La lumo, kiu eliros el la mallumo." Mi: "Ĉu tio signifas, ke la blinduloj revidos?"

Savanto: "Jes, mia filino. Viaj malfermitaj stigmatioj brilos por ĉiuj. Eĉ la blinduloj denove vidos. Pro tiuj stigmatioj, kiujn vi ricevos, oni multe mokos kaj malestimos vin. Akceptu ĉion; per tio, multaj animoj estos savitaj el kondamno."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu mi ĝin skribis ĝuste? Ĉu mi streku tion, kio ne ĝustas?"

Savanto: "Ne, mi skribis ĝin, ne vi. Viaj manoj estas mia instrumento. Mia filino, mi amas vin tre multe; restu fidela al mi. Iru en paco."

Rozario kaj Sankta Meso en la Ruĝa.

06/08/92 — ĵaŭdo

Mi preĝis dum unu horo kun profunda pieco antaŭ ol mi unuiĝis kun la

Savanto. Mi donis ĉion al Jesuo.

Savanto: "Jes, mia filino, tio estis ĝusta."

Savanto: "Skribu, mia filino, la homoj devas urĝe penti. Ili havas mallongan tempon antaŭ si. Satano estas forta. Li devas esti subigita per preĝoj. La homoj nun preĝas tre malmulte. Diru al la urbestro, ke li provu meti vin en kontakton kun Kanceliero Kohl. Li ne devas heziti fari tion." Mi: "Ĉu mi montru al li la leteron de Kanceliero Kohl?"

Savanto: "Jes, vi rajtas. Se li deziras, li devus skribi al la Kanceliero por diri, ke vi devas paroli kun li. Diru al li, ke la urbestro ankaŭ havas respondecon certigi, ke homoj vivu en paco."

Mi: "Ĉu mi povas legi tion al li?"

Savanto: "Jes, vi povas, sed nenion alian."

Mi: "Mi ne demandas al vi, kion mi devus skribi; bonvolu diri al mi. Eble tio sufiĉos."

Savanto: "Ne sufiĉas, mia filino, skribu ĝin. La mondo neniam estis en tia tumulto kiel nun. Ĉiuj alfrontas grandan danĝeron. Mi povus preskaŭ elsputi ilin ĉiujn, sed mi tamen amas ilin. Ili ĉiuj estas miaj infanoj. Sed nur tiel malgranda nombro estos savita!"

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas, ke vi skribu pli. Mia filino, plenumu mian deziron."

Mi: "Kian deziron? Mi donis al vi ĉion; mi povas fari nenion." Savanto: "Jes, kun mi vi povas fari ĉion."

Mi: "Sinjoro, kio estas via deziro? Kaj se mi estas kun vi, mi plenumos vian ĉiun deziron."

Savanto: "Skribu, mia filino, mia deziro estas porti vin kun mi."

Mi: "Kiel mi komprenu tion? Sed se estas via deziro, tiam mi plenumos tiun deziron por vi; tiam vi povas porti min kien ajn vi deziras."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi povas esti ĉi tie kaj tie samtempe, kien ajn mi deziras."

Mi: "Mia Sinjoro, mi faros tion, kion vi deziras, ĉar mi scias, ke ĉio, kion vi faras, estas bona, kaj pro tio mi amas vin super ĉio alia, kaj mi dankas vin pro ĉio."

Tiam min interrompis mia edzo. Mi ne respondis, ĉar la Savanto nun estis pli grava por mi.

Savanto: "Mia filino, via koro estas trapikita."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, estu laŭ Via volo."

Savanto: "Via koro tiam estos mia koro. La sango, kiu fluos el via koro, estas mia sango. Ĉi tiu sango estos verŝita por la savo de animoj. Ĉiu guto da sango estas altvalora."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mi ne povas kompreni tion. Klarigu ĝin al mi pli simple."

Savanto: "Mia sango estas via savo."

Mi: "Ho Sinjoro, kiel terure devas esti, kiam oni ricevas vin en la Sankta Hostaĵo kun la , kiam la Sanktaj partikloj falas sur la teron. Ho, kiel blindaj devas esti la pastroj. Sinjoro, bonvolu pardoni ilin; ili ne scias, kion ili faras, kiam ili donas la Sanktan Hoston en la manon."

Savanto: "Jes, mia filino, tiel ĝi estas."

Mi: "Mia Sinjoro, mi trovas tre malfacile skribi. Oni devus plori sangolarmojn pro ĉi tiuj sakrilegioj, ĉi tiu manko de respekto kaj indiferenteco al Vi, la Triuna Dio. Brilu Via Sankta Lumo, por ke ili eliru el la mallumo kaj estu savitaj per Via altvalora Sango."

Savanto: "Mia filino, tiel estu. Mia kara filino, mi ĝojis, ke vi daŭrigis skribi. Amu min, iru en paco."

Ĉirkaŭ la 16:15 mi estis kun la urbestro, s-ro Martin. Mi parolis kun li pri la kanceliero, s-ro Kohl. Li diris al mi, ke li provos meti min en kontakton kun kanceliero Kohl. Fine, mi diris al li, ke li ne devus preterlasi la diservon.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

07/08/92 – Vendredo – Vendredo de la Sankta Koro

10.00–11.30 atm hejme:

Mi fervore preĝis kaj diris al la Savanto: "Mi faros ĉion, kion vi volas, sed estas unu afero, kiun mi timas: ke en mia suferado mi estos apartigita de vi,"

Savanto: "Kiam vi suferas, mi estas kun vi. Mi suferas kun vi." Post iom da tempo, silento.

Mi ploris.

Savanto: "Skribu, mia filino, **la Vorto fariĝis karno**; via koro estos mia. La vortoj, kiuj venas el via koro, estos miaj vortoj."

Mi: "Ĉu la Sankta Spirito parolos per mi?"

Savanto: "Jes, mia filino, la Sankta Spirito parolos per vi." Mi: "Kara

Savanto, ĉu la aliaj rimarkos tion?"

Savanto: "Ne ĉiuj. Nur tiuj, kiuj estas en la graco de Dio." Mi: "Kaj kio

pri la aliaj, kiuj ne rekonas tion?"

Savanto: "Ili mokos vin kaj ridos pri vi kaj deklaras vin freneza." Mi: "Kion mi faru tiam?"

Savanto: "Ne vi faros ion ajn, sed Mi agos. Mia filino, vi tiam estos Mia instrumento."

Mi: "Ĉu mi rekonos, ke estas vi?" Savanto: "Jes,

vi rekonis tion multfoje antaŭe."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu estas io alia preparita por mi? Kia estos, kiam vi estos kun mi? Ĉu mi povos manĝi? Mi celas, se mi ricevos la stigmaton de vi? Sed mi diras anticipe, Sinjoro, estu laŭ via volo."

Savanto: "Mia filino, la estonteco apartenas al mi."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi denove forgesis. Bonvolu pardoni min." Mi:

"Ĉu mi devus noti ion alian?"

Savanto: "Jes, mia filino, mi bezonas ion pli de vi." Mi: "Kara

Dio, vi povas havi ĝin."

Savanto: "Skribu ĝin; mi bezonas vian kompletan dediĉon al mi."

Mi: "Mia Sinjoro, mi jam donis al vi ĉion. Mi denove donas al vi ĉion. Faru kun mi laŭ via plaĉo. Mi tute apartenas al vi."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin; restu fidela al mi, kaj mi agos laŭ mia volo. Iru en paco, mia filino."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Ruĝa.

08/08/92 – Sabato

11.00–12.45: Post la preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto.

Mi demandis la Savanton, ĉu mi diru al Patro Vogt, ke mi ricevos la kvin vundojn kaj ke mia koro estos trapikita.

Savanto: "Jes, diru al via pastro, Patro Vogt, ke vi ricevas la kvin stigmatajn vundojn de Mi kaj ke via koro estas trapikata."

Mi: "Sed Sinjoro, li certe denove ne kredos tion. Kion mi faru?" Savanto: "Mia filino, li kredos tion, kiam estos tro malfrue."

Mi: "Kara Dio, do ne havas sencon diri al li." Savanto: "Jes, estas senco, mia filino."

Mi: "Kian sencon tio havas?"

Savanto: "Li ne plu povos diri, ke li nenion sciis."

Mi parolis kun la Savanto ankoraŭ iom da tempo, sed nenion skribis.

Savanto: "Nun, skribu, mia filino. Aŭskultu atente."

Mi: "Jes, Savanto, mi atente aŭskultas. Mi scias, ke mia menso tion ne komprenos, sed mia koro rekonos ĝin kaj sentos ĝin, ĉar mia koro scias, kion vi volas de mi, sed la homoj ne. Tial mi ĉiam unue aŭskultos vin, ĉar via amo neniam trompis min."

Savanto: "Sekurigu ĉion, kion vi skribas." Mi: "Sed vi jam diris tion al mi antaŭe."

Savanto: "Satanon nenio pli amas ol detrui tion, kion vi skribas per bonaj homoj." Mi: "Kara Jesuo, mi gardos ĝin pli sekure."

Post iom da tempo, kiam estis paco kaj silento, mi demandis, ĉu tio, kion mi skribis, sufiĉis.

Savanto: "Ne, mia filino, ĉio, kion vi skribis, estas ankaŭ grava por la venontaj tempoj." Savanto: "Mia laboro estos kompletigita. La granduloj ankoraŭ miros."

Mi: "Kiu estas la granduloj?"

Savanto: "La episkopoj. En ĉi tiu verko ili rekonos la fruktojn. Mi estas la vinstoko en ĉi tiu verko. Mi verŝos mian sangon por ĉiuj; tio estas, eĉ la plej granda pekulo povas penti, se li volas. Mi venis en la mondon pro la pekuloj. Ĉiu pekulo estas kara al mi, same kiel la justuloj. Mia filino, vi plenumos ĉi tiun laboron, la savon de animoj, kun mi. Kion mi komencis, tion mi kompletigos. Mi savas miajn infanojn, tiujn, kiuj ankoraŭ povas esti savitaj. Via vojo, mia filino, estas mia vojo."

Mi: "Do mi ne perdos la vojon sur ĉi tiu vojo."

Savanto: "Vi ne perdos vian vojon sur ĉi tiu vojo. Vi estas kun mi. Mia amata filino, dankon, ke vi venis al mi. Iru en paco."

16:30 En la Rot en la preĝejo: Mi preĝis la Rozarion. Ĉar hodiaŭ ne okazis konfesado en la Rot, mi iris al la Kapelo Rochus por konfesi ĉirkaŭ la 17:45.

19:00 Mi ĉeestis Sanktan Meson en la preĝejo en Mingolsheim.

9-a de aŭgusto 1992 — Dimanĉo

8:15–9:45 atm: Post preĝo, mi unuiĝis kun la Savanto.

Kiam mi unuiĝas kun la Savanto, mi ĉiam faras spiritan komunion kaj preĝas fervore. Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi ĝin skribos."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino. Mi devas provi miajn infanojn ĝis la plej fino, ĉar la tasko, kiun mi donas al ili, devas esti plenumita. Pri ĉio, kion vi skribis, mi jam certigis, ke ĉio tio realiĝos."

Mi demandis min, ĉu la Savanto faris tion anticipe.

Savanto: "Jes, anticipe. Tial, ne zorgu pri tio, kiam io okazas. Via tasko estas ami min kaj la homaron, kaj plenumi mian volon. La amo, kiun vi ankoraŭ ricevas de mi, estas kiel altvalora juvelo, kiu brilas ĉien. Kaj kien ĝi brilas, amo fluos."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi ricevos eĉ pli da amo?"

Savanto: "Jes, se vi suferas kun mi, vi ricevos kaj donos pli da amo. Vi povos doni multan amon. Mia filino, skribu ankaŭ ĉi tion: la stigmatioj, kiujn vi ricevos, daŭros longe, por ke multaj animoj estu savitaj. Hieraŭ la pastro (en la Kapelo de Sankta Roĥo) diris al vi, ke la stigmatioj estas donaco de graco. Vi povas skribi, ke ĝi estas donaco de graco de malofta grandeco. Mi ĝin donas al tiu, kiun Mi volas. Skribu ĉi tion: vi povos agi per la stigmatioj, kaj vi devos porti ilin dum longa tempo. Dum Mi volos." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia amata Patro. Mi dankas Vin jam nun pro ĉi tiu donaco de graco de malofta grandeco, kiun mi ricevos. Mi estas preta kaj mi deziras, ke mi portu kaj eltenu la stigmaton kun vi dum vi volos."

Savanto: "Mia filino, vi zorgas pri la stigmatoj. Metu ĉi tiun zorgon en miajn manojn. Estu mia zorgo kaj ne plu via."

Mi: "Ho mia Sinjoro, mi tiom soifas vian amon nun. Bonvolu doni al mi multan amon."

Savanto: "Mi donos al vi multan amon, sed ne ankoraŭ. Ĉu vi povus elteni tion nun?" Mi: "Ĉu mi ne devas nun skribi ion ajn?"

Savanto: "Jes, vi devas ion noti." Mi: "Jes, mia Sinjoro, kion do?"

Savanto: "La doloro, kiun vi sentas en via koro, estas mia doloro."

Mi: "Mi pensis, ke eble estas pro la varmego. Ĝi estas brula doloro." Savanto: "Mi iomete permesas ĝin, por ke vi sentu mian amon."

Mi: "Ĉu viaj suferoj estas amo?"

Savanto: "Jes, vera amo por vi, miaj infanoj."

Mi: "Mia Sinjoro, mi dankas vin pro ĉiuj suferoj, kiujn vi donas al mi; mi deziras ami vin ĉiam. Bonvolu, ke mi neniam estu apartigita de vi, eĉ tra severaj suferoj."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Mi dankas vin. Estas mia deziro esti kun vi kaj ĉe via flanko. Mia kara filino, iru en paco."

13:30: Rozario en la ruĝa vestaro en la preĝejo. Hodiaŭ ne okazis preĝa servo; mi restis en la preĝejo por la baptado de infano.

19:00, mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĝo.

10-a de aŭgusto 1992 – Lundo

Post la preĝo:

Mi ne volis demandi ion al la Savanto, ĉar mi estas neinda.

Mi: "Kara Savanto, ĉu vi volas, ke mi skribu ion?" Savanto: "Jes, mi volas, ke vi skribu, mia filino." Post tio estis silento.

Savanto: "Mia filino, skribu, vorton post vorto." Mi:

"Jes, mia Sinjoro."

Savanto: "Oferu al mi ĉion, kion vi suferas, pro la gravaj pekuloj. Mi forprenis vian timon."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

Mi: "Kara Dio, mi sentis tion, kiam mi ploris antaŭe kaj timis, ke mi ne povos elteni la stigmaton. Kaj tiam subite la plorado ĉesis kaj mi ne plu timis." Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: la milito en Bosnio kaj Hercegovino fariĝas eĉ pli intensa. La najbaraj landoj estas en danĝero."

Mi: "Mia Sinjoro, mi volis demandi vin ion: ĉu mi skribu al Kanceliero Kohl per faksilo, se tio estas via volo."

Savanto: "Jes, faru tion." Mi:

"Ĉu vi estos kun mi?"

Savanto: "Mia filino, mi volas kompletan diskretecon; vi devas diri al neniu." Mi:

"Kaj al Patro Dochart?"

Savanto: "Diru al li, jes, sed al neniu alia. Kiam vi havos la stigmaton, ili ĉiuj vidos ilin. Mia filino, daŭre amu min kiel vi faris ĝis nun. Estas mia volo kaj via volo, ke ni estu ĉiam unuigitaj. Neniu povas forpreni ĉi tiun volon de vi; vi donis ĝin al mi."

Mi: "Ho, mia Sinjoro kaj Dio, tio, kion vi ĵus diris al mi, bonfartigas min. Mi dankas vin, mia granda amo. Mia kara Jesuo, ĉu mi ankoraŭ devas prepari min por la Pasio?"

Savanto: "Mia filino, restu maldorma kaj neniam fermu vian koron al mi."

Mi: "Sinjoro, mi ne tute komprenas, kiam vi diras, 'ne fermu vian koron al mi'; bonvolu diri al mi, kion vi celas per tio, bonvolu diri al mi alimaniere."

Savanto: "Mi volas eniri vian koron kiam Mi volos, kaj ne kiam vi volos."

Mi: "Sed mia Sinjoro, vi povas fari tion iam ajn, kaj mi deziras, ke vi ĉiam restu kun mi kaj neniam forlasu min."

Savanto: "Mi ĉiam restos kun vi; kredu tion." Mi: "Sed

iuj diris, ke ili estis forlasitaj." Savanto: "Dio neniam forlasas Siajn infanojn."

Savanto: "Mia filino, skribu ion alian."

Mi: "Sed Sinjoro, mi ŝatus, ke vi diru al mi, kiam mi fermis mian koron." Savanto: "Vi faras tion ofte."

Mi: "Sed mi ne scias tion. Kiel mi sciu, ke Vi staras ĉe la pordo de mia koro?"

Savanto: "Metu min unue, antaŭ mondaj aferoj."

Mi: "Sed mi ankoraŭ ne scias, kiam Vi staras ĉe la pordo." Savanto:

"Estu via koro tie, kie estas via trezoro."

Mi: "Mi ankaŭ ne tute komprenas tion."

Savanto: "Mia filino, amu min ĝuste kiel vi estas."

Mi: "Sinjoro, pardonu min, vi volis diri al mi ion alian."

Savanto: "Plenumu mian deziron."

Mi: "Jes, ho mia Sinjoro kaj Dio, mi petas Vian kompaton, por ke mi plenumu tion, kion Vi deziras de mi, ne sciante antaŭe, kio atendas min. Via volo estu plenumita per Via helpo."

Savanto: "Mi deziras, ke vi portu la stigmaton, kiun vi ricevas de mi, sen gantoj."

Mi: "Kara Dio, mia Jesuo, mia spirita gvidanto, kion vi celas? Eble mi ne komprenis, aŭ eble mia menso intervenis. Bonvolu diri al mi denove."

La Savanto ripetis ĝin ankoraŭfoje: Mi ne portu gantojn. Mi: "Kaj se la

kuracistoj diras, ke mi portu ilin?"

Savanto: "Tiam diru tion, kion mi diris."

Mi: "Kaj se la aliaj diros, ke mi fanfaronas?" Savanto: "Ne aŭskultu tion, kion diras la aliaj."

Mi pensis pri Aidoso aŭ infektoj. Savanto:

"Ĉi tiuj vundoj ne supuras."

Mi: "Ĉu mi portu ilin tute malkaŝe, tute malkaŝe?"

Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros laŭ via deziro."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu mi svenos kiam mi ricevos la stigmaton?" Savanto: "Vi ricevos ilin konscia."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi komprenis."

Mi: "Ĉu mi ricevos ilin ĉiujn samtempe, aŭ unue sur miaj manoj?" Savanto: "Lasu tion al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, estu laŭ via volo." Savanto: "Mia filino, mi amas vin, iru en paco."

Tiuj unu kaj duonhoroj kun la Savanto ŝajnis al mi kvazaŭ kvin minutoj.

Rozario kaj Sankta Meso en ruĝaj vestoj en la preĝejo.

20:00 – Preĝgrupo

11-a de aŭgusto 1992 – mardo

De la 9:00 ĝis la 10:00 mi preĝis kun Fridolino.

De la 11:00 ĝis la 13:00 mi preĝis sola kaj unuiĝis. Savanto: "Mia kara, skribu ĝin."

Mi pensis, hodiaŭ li ne diras 'mia filino'.

Savanto: "Mia amo, jen kion vi devas skribi." Mi:

"Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Ĉio, kion vi skribos, estos presita kiel eble plej rapide, ĝuste kiel mi deziras. Lasu ĝin al la pastro, kiun mi donas al vi. Li faros ĝin ĝuste kiel mi deziras. Skribu, mia filino, ne atentu viajn erarojn. Ili pretervidas la plej gravan aferon."

Mi: "Sinjoro, kial vi tiel hastas pri ĉi tiu skribado, kaj kial ĝi fariĝu libro?"

Savanto: "Mi devas mallongigi la tempon denove. Homoj ne volas reveni al sia Patro, kiu amas ilin."

Mi: "Ĉu la libro helpas homojn reveni?"

Savanto: "Ili scios. La cetero ankoraŭ venos. Estu certa, ke ĉi tiu libro helpas multajn."

Mi: "Sinjoro, mi ne volas komenti pri tio. Estu laŭ via volo." Poste: Mi pensis pri Fridolino.

Savanto: "Mi ĝojis, ke vi preĝis kune. Mi ĉiam estas kun vi." Mi pensis, ke Fridolin eble ankaŭ estas iom scivolema.

Savanto: "Mia filino, li fariĝos pastro. Daŭre preĝu kun li." Mi:

"Dankon, mia Sinjoro, mi daŭre faros tion."

Poste Patro Dochart venis al mia menso kaj mi scivolis, ĉu tio estis laŭ la volo de la Savanto.
Savanto: "Mi ĝojis, ke vi diris al li tion."

Tiam mi pensis pri Fridolino, ĉar mi diris al li, ke mi ricevos la stigmaton. Mi timis, ke eble ne estis ĝuste, ke mi diris tion al li.

Savanto: "Vi rajtas diri tion al li; vi scias tion, mia filino."

Mi: "Jes, Sinjoro, vi diris tion al mi antaŭe, sed mi ne certis." Mi plue demandis la Savanton:

"Kial vi volas, ke mi ne portu gantojn, kiam mi ricevos la stigmaton?" Savanto: "Mi bezonas malavarajn konfesantojn, kaj por tiu celo la lumo devas brili sur tiujn, kiuj estas en mallumo."

Estis la 12-a horo kaj mi interrompis la konversacion por preĝi la Anĝeluson. Post la preĝo, mi diris al la Savanto:

"Vi plezuriĝas, kiam mi preĝas al la Patrino de Dio."

Savanto: "Ankaŭ mi estas tie."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, tio estas vera. Sinjoro, estas tiel bela sento en mia koro; mi sentas min tiel libera kaj ne povas priskribi ĝin per vortoj."

Savanto: "Mia filino, vi donis al mi ĉion, eĉ la hodiaŭon kaj morgaŭon, kiuj atendas vin. Do estu tiel."

Mi: "Jes, Sinjoro, faru laŭ via volo."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Mi donas al vi pli da tempo por pripensi tion, kion mi petis de vi. Ĉi tiu tempo estas limigita."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi diras 'JES' eĉ nun. Mi estas via vito. Mi povas frukti nur se mi restas en la vito. Faru kun mi laŭ via volo, por ke mi portu bonan frukton. Kaj tion, Sinjoro, mi povas fari nur kun vi."

Savanto: "Mia filino, tiam vi estos pritondita, por ke vi portu bonan frukton." Mi: "Kion mi devas fari?"

Savanto: "Forĵetu vantecon. Vestiĝu pli modeste. Donu viajn vestojn al la malriĉuloj. Vi sufiĉe elturniĝos per malmulto. Donu viajn ŝuojn al la malriĉuloj."

Mi tiam pensis, kiom da mi konservu, eble du parojn.

(Mi ne volis skribi pri la ŝuoj. Poste mi tamen skribis ĝin, ĉar mi sentis, ke mi devas.)

Mi: "Mi ŝatus demandi al Vi ion, kion mi neniam antaŭe demandis. Ĉu Vi maloportunas min porti kapkovrilon aŭ ŝalon sur mia kapo? Ĉu gravas, ĉar mi estas via fianĉino?"

Savanto: "Jes, tio tre gravas por mi." Savanto: "Portu ĝin, mia filino, la kapkovrilon." Mi: "En la kliniko aŭ en la preĝejo?"

Savanto: "Ĉie."

Mi: "Sed estos malfacile por mi porti kapkovrilon." Mi: "Kial?"

Savanto: "Por ke vi ne fariĝu vanta, kaj ankaŭ ĉar miaj elektitoj ĉiam portis kapkovrilon."

Mi: "Ĉu tio estas pro tradicio, aŭ ĉar vi volas ĝin tiel?"

Savanto: "Ĉar mi volas ĝin tiel."

Mi: "Sed Pastoro Vogt tion ne komprenos." Savanto: "Ĉu vi estas mia fianĉino?"

Mi: "Kio pri la aliaj? Ĉu ankaŭ ili portu kapkovraĵojn?" Savanto: "Jes, sed mi ne postulas tion de ĉiuj."

Mi: "Se mi faros tion, la aliaj diros, ke mi estas freneza." Savanto: "Faru tion, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi portos kapkovrilon ĉar vi volas tion kaj el amo al vi."

Savanto: "Mia filino, faru tion, kion mi volas, ke vi faru."

Mi: "Kara Dio, mi petas la gracon ĉiam rekoni tion, kion Vi volas de mi."

Savanto: "Mia filino, vi estas mia perlo, pri kiu mi devas prizorgi. Restu fidela al mi. Iru en paco."

Je la 18:30 mi estis en la preĝejo en Rot kun Patro Fridolino por la Rozario kaj la Sankta Meso. Antaŭ kaj post la Sankta Komunio, mi diris al la Savanto, ke mi zorge pripensis tion, kion Li petis de mi, kaj donis mian "JES" al tio. Kaj tiam mi petis la Savanton, ke la Patrino de Dio helpu min porti la krucon kaj ke ŝi estu mia konsolantino en sufero.

Mi diris al Li, ke mi neniam volis esti apartigita de Li.

Mi ripetis, ke pro amo al Jesuo kaj al la homaro, por la savo de animoj kaj la konvertiĝo de pekuloj, mi pretas elteni ĉi tiujn ekspiajn suferojn kun Li. Post la Sankta Komunio, la Savanto diris al mi dum la unuiĝo:

Savanto: "Dankon, mia filino, mi amas vin, restu fidela al mi. Mi akceptas ĝin."

12-a de aŭgusto 1992 – merkredo

Mi preĝis nokte de la 2:30 ĝis la 3:30 kaj matene de la 9:30 ĝis la 11:30.

Matene mi preĝis kaj unuiĝis:

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin."

Mi: "Jes, kara kompatema Patro, kara Jesuo, kara Sankta Spirito."

Savanto: "La stigmaton, kiujn vi ricevas de mi, estos enpresitaj sur viaj manoj, piedoj kaj en via koro. Multa sango fluos por la animoj, kiuj estas bonvolaj. Ĝi estos mia sango, mia filino, por la savo de animoj. Mia sango devas esti tre honorata. Via tasko estas plenumi mian volon kiam mi verŝos ĉi tiun sangon. Estos granda doloro. Vi estos permesita elteni tiom, kiom vi povas porti. Mi scias la mezuron, kiun vi povas porti. Fidu min. Mi estas via Fianĉo. Estas ankaŭ mia volo esti ĉiam unuiĝinta kun vi. Al vi nenio mankos kun mi."

Mi: "Sinjoro, kion vi celas diri, ke mi nenion mankos?" Savanto: "Mi posedas ĉion, kion vi bezonas."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi kredas. Kara Dio, mi volas diri al Vi, ke mi tiom amas Vin, ke mi volas fari ĉion, kion Vi volas."

Savanto: "Mia filino, la stigmatioj sangos, unue vendrede. Tiam vi ne bezonos labori. Ili ekskuzos vin de laboro."

Mi: "Ĉu mi povos preĝi tiam?"

Savanto: "La aliaj devos multe preĝi. Mia filino, estu certa, ili tion faros."

Savanto: "Mi amas ĉiujn homojn."

Mi pensis pri la kronado per dornoj.

Savanto: "Tio ankoraŭ venos. La kronado per dornoj estas parto de ĝi. Unue vi ricevos la flageladon, poste la kronadon per dornoj. Ĝi okazos same kiel mi suferis sur Golgota. Ĝi estas mia krucumado en vi. Via doloro estos mia. Ĉi tiuj pekliberigaj suferoj estas miaj pekliberigaj suferoj. Mi estas en vi kaj vi estas en mi. Ni tiam estos unu."

Mi: "Bonvolu, mia Sinjoro kaj Dio, simple forprenu mian timon, por ke mi ne timu la diablon kaj por ke li ne povu damaĝi min. Se li tamen damaĝos min, tiam sennombraj animoj estos savitaj de damnacio."

Savanto: "Mia filino, mi zorgos pri tio."

Savanto: "Vi estos tentata pli ol la aliaj animoj. Pro tio, multe estos preĝita por vi. Estas mia volo, ke multe estu preĝita."

Savanto: "Via tasko estas ankoraŭ resti fidela al mi ĉiam."

Mi: "Vi jam donis al mi la gracon esti fidela al Vi." Savanto: "Jes, mi jam faris tion."

Mi: "Sed mi bezonas pastron."

Savanto: "Vunos venos. Al vi ne mankos pastro." Savanto: "Kara filino, tio sufiĉas por hodiaŭ. Iru en paco."

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo.

13-a de aŭgusto 1992 — ĵaŭdo

9.50–11.00 atm hejme:

Mi fervore preĝis kaj unuiĝis kun Li.

Savanto: "Ho, mia filino, skribu ĝin. Ĉio, kion vi skribas, estas mia volo. Vi estas nenio kaj povas fari nenion sen mi. Tial vi bezonas min en ĉio. Mi estas la Sinjoro kaj Dio por ĉiuj. Ĉio devas esti ordigita laŭ mi. Vi pekuloj devas vekigi. Venis la tempo, kiam vi estos juĝataj laŭ tio, kion vi alportis al mi.

Ĉiu devas doni konton antaŭ mi. Vi povas kaŝi nenion de mi. Mi donis al vi okulojn por vidi kaj orelojn por aŭdi. Tamen vi nek vidas nek aŭdas. Ĉio estas pura frenezo. Mia kolero falos sur ĉiujn. Miaj malobeemaj infanoj, vekigu! Mi estas Dio de lumo kaj ne de mallumo. Restu en mia lumo. Petu la lumon, kiu lumigas vin. Ĉar kiam venos la mallumo, vi ne plu povos peti. Kaj tiam vi apartenos al la Dio de mallumo. Tiam

ilia turmento estu eterna. Mia filino, alvoku ilin ĉiujn al preĝo. Mia Patrino kaj via Patrino amas vin ĉiujn tre; revenu al ŝi, vi ĉiuj. Ŝi atendas vin kun etenditaj brakoj. Amu ŝin. Ŝi prezentos viajn preĝojn (intercedon) al mi.

Mi ne rifuzos iun ajn intercedon de ŝi. Mia filino, metu ĉion, kio venos al vi, en la Senmakulan Koron de Maria, ĉar ŝia koro estas ankaŭ mia koro. Tie la malamiko devas retiriĝi. Kara filino, daŭre skribu. "

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia amata Patro."

Savanto: "Ne zorgu tiom pri viaj suferoj de ekspio. Tio estas mia problemo, ne via. Mi dankas vin pro via 'Jes' kaj mi akceptis ĝin. Al vi nenio mankos. Havu fidon. Mi estas via vivo, mia filino. Mi konas vian malforton.

Mi donos al vi ĉion, kion vi bezonos, je la ĝusta tempo. Ne zorgu anticipe. La suferoj de ekspio, kiujn vi devas ricevi, estas ĉe la pordo. Mi frapos, kiam la horo venos. Kun mi, ĉio okazas je la ĝusta tempo.

"Mia filino, mi amas vin tre multe kaj mi benas vin nun." Mi genuis sur la plankon por ricevi la benon.

Savanto: "Mi benas vin, mia filino, en la nomo de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito. Iru en paco."

Mi diris: "Amen."

Tiam: "Dankon al Dio la Sinjoro."

Mi ne sciis, ĉu mi diris ĝin ĝuste. Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta."

Ĝuste antaŭ tagmanĝo mi diris al mia filo, ke li devus preni ĉion pli serioze rilate al Dio. Mi ankaŭ diris al li, ke li devus iri al konfeso.

Li diris: "Mi ĉiuokaze ne povas kredi vin."

Tiam mi diris al li, ke li kredos kiel Tomaso, nur kiam li vidos la stigmaton. Mi jam delonge rimarkis, ke li evitis la preĝgrupon, kvankam li povis foje ĉeesti.

Nuntempe, mia tuta familio aŭskultas tion, kion la malpura spirito flustras al ili. Mi restas fidela al nia Sinjoro kaj Dio, eĉ se mi estas sola.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Mi tute ne sciis, ke la hodiaŭa Evangelio parolas pri Tomaso, kiu ne kredis, ke Jesuo releviĝis, kiam la aliaj disĉiploj tion diris al li.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al Patro Vogt kaj diru al li, ke mi ricevis la stigmaton de la Savanto.

Savanto: "Iru al li, parolu kun li."

Do, post la Meso, mi iris al Patro Vogt kaj rakontis al li. Li iomete ridetis kaj diris: "Vi kredas tion."

Mi: "Jes, mi kredas."

Tiam mi diris al li, ke la Savanto diris, ke li kredos nur kiam estos tro malfrue. Mi petis lian benon kaj feliĉe hejmeniris.

14-a de aŭgusto 1992 – vendredo

10:00–11:45 matene hejme:

Preĝo – Unuiĝo

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas, ke vi skribu." Mi: "Jes, kara Jesuo, mia spirita gvidanto."

Savanto: "Mia filino, la milito intensiĝas. Estas kaoso en la mondo. La malamiko jam prenis grandajn militakirojn. Homoj atendas tro longe por repaciĝi kun sia Dio. La milito jam kaŭzis sufiĉe da damaĝo, sed ĝi kaŭzos eĉ pli. Alvoku la politikistojn pentadi. Ili estas blindigitaj de la vualo de Satano. Ili devos respondi al mi pro granda respondeco. Neniu politikisto estos ŝparita. Mi devos elspuĉi multajn."

Savanto: "Mia filino, mi ĝojas, ke vi ĉion skribas. Mi speciale rekompencos ĉi tiun laboron."

Mi: "Sinjoro, mi ŝatus demandi vin pri la stigmatioj. Vi diris, ke vi staras ĉe la pordo, kaj Patro Vogt ne parolis bone pri vi. Ĉu estas io alia, kion mi devas scii aŭ rekonii, antaŭ ol vi frapas ĉe la pordo de mia koro, ĉar oni devas zorgi, ke la malpura spirito ne enmiksiĝu."

Savanto: "Skribu, mia filino, la stigmaton, kiun vi ricevas, estas mia kaj facile rekonebla."

Mi: "Kiel do, kara Triuna Dio?"

Savanto: "La sango, kiu fluos el la vundoj, estas mia sango. Homa estaĵo ne havas sufiĉe da sango por ke tia sango fluu el ĝi."

Mi: "Sed tio ne sufiĉas por la sciencistoj."

Savanto: "Ĉi tiuj vundoj ne resaniĝas kaj ne putriĝas. Ĉi tiuj vundoj radiigos la lumon, kiu redonas vidpovon al la blinduloj. Ĉi tiu sango, kiun mi verŝos tra vi, estos ilia savo. Mia filino, se iu tiam ankoraŭ ne kredos tion, tiu ne povos kredi ĝin poste ankaŭ.

Skribu, mia filino, ĉar por iuj mi estis, kaj por iuj mi estos, vane krucumita. Tiuj animoj jam elektis sian Patron."

Mi parolis kun la Savanto ankoraŭ iom da tempo. Tiam:

Savanto: "Skribu tion, mia filino. Vi eligos grandajn kriojn, kiam la stigmatioj estos enpresitaj en la eklezio. La krio de doloro devas esti tie."

Mi: "Sinjoro, ĉu tio tiom doloras?"

Savanto: "Jes, mia filino, ĝi estas la plej granda doloro."

Mi: "Ĉu tiam multaj timos?"

Savanto: "Mia filino, timi estas nenio kompare al la doloro, kiun vi sentos. Ĉi tiu infera doloro estas nur guto en la oceano kompare al la infero."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Kiel Vi deziras, tiel estu." Mi scivolis, ĉu io alia nun venos kaj ĉu la Savanto diros ion pli al mi.

Savanto: "Jes, estas io alia. Mi enpremos la stigmaton sur vin kiel eble plej baldaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi submetas min al Via volo. Nur permesu al mi ami Vin kaj esti kun Vi, nun kaj por la tuta eterneco."

Savanto: "Mia filino, mi elektis vin. Vi estas mia plej amata, nun kaj por ĉiam."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi streku 'amatino'?" Savanto: "Ĉu mi ne rajtas diri tion al kiu ajn mi volas?"

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Mi: "Mi simple sentas min tiel malinda je la vorto 'plej kara'."

Savanto: "Mia kara filino, mi benas vin nun."

- Mi genuis -

Savanto: "Mi benas vin en la nomo de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito. Iru en paco, mia filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Laŭdata estu Jesuo Kristo, nun kaj eterne. Amen."

Kiel kutime, mi diris dankpreĝon kaj oferis spiritan komuniojn por ĉiuj homoj kaj ĉiuj malriĉaj animoj en Purgatorio.

18:30 Rozario kaj Ruĝa Sankta Meso.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton, ĉu mi tiam sendu faksmesaĝon al Kanceliero H. Kohl.

Savanto: "Faru tion, mia filino, mi volas, ke vi faru tion."

Malfrue vespere, mi iris viziti Roswithan. Ŝia filo helpis faksigi leteron al la Kanceliero.

Ĉirkaŭ la 23:30 mi preĝis alian Rozarion.

15-a de aŭgusto 1992 — Sabato —

Ĉielpreno de Maria Je la 4:15 matene mi komencis preĝi. Mi unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "La letero estis ĝusta. Ne zorgu pri la letero." Larmoj fluadis el miaj okuloj, tute libere, sen mia interveno.

Savanto: "Skribu ĝin, mia filino, la milito intensiĝas. La germanoj ne devas enmiksiĝi en ĉi tiun militon."

Mi: "Ĉu mi devas diri tion?"

Savanto: "Se oni demandas vin. La popolo devas esti vokita al preĝo. Per preĝo mi povas ŝanĝi multon. Mia filino, preĝu multe. Satano estas forta. Multaj bonaj kristanoj falos en liajn ungegojn.

Sekurigu ĉion, kion vi nun skribas. Mi donos al vi specialan protekton. Mia filino, mi amas vin. Iru en paco."

De la 10:30 ĝis la 12:30 mi estis kun Marion kaj ni skribis.

De la 16:30 ĝis la 19:45 mi estis ĉe la preĝejo en Rot. Tie mi konfesis kaj ankaŭ restis por la Sankta Meso je la 19:00.

16-a de aŭgusto 1992 – Dimanĉo

De la 8:30 ĝis la 10:00 mi preĝis.

Mi rekomendis multajn animojn al la Savanto per la Senmakula Koro de Maria, kaj ankaŭ la kompatindajn animojn.

Mi ploris el la profundo de mia koro kaj diris al la Savanto:

"Kara Jesuo, mi pretas suferi ekspiacion por ĉiuj animoj."

Subite, grandaj, pezaj larmoj fluis el miaj okuloj. Jes, ili ne estis miaj larmoj. Ili estis la larmoj de la Savanto, kiujn mi verŝis.

Savanto: "Skribu, mia filino, vi suferos por ĉiuj animoj. Mi amas ilin ĉiujn. Ili ĉiuj estas miaj infanoj. Ne ĉiuj el ili deziras plenumi mian volon. Viaj suferoj de ekspio estas tre proksimaj."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin tre multe. Skribu ĉi tion. La amo, kiun mi donas al vi kaj donos al vi, estas mia amo kaj mia donaco al vi."

Mi: "Sinjoro, sed tio estas la plej granda virto."

Savanto: "Jes, skribu ĝin. Malmultaj ricevas ĉi tiun virton. Mi povas doni ĝin al kiu ajn mi volas. Per ĉi tiu amo, vi superos ĉion."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiel mi povas danki vin pro ĉi tiu granda donaco?"

Savanto: "Mia filino, vi jam dankis min, donante al mi ĉion. Vi povas transdoni ĉi tiun amon de mi, se vi volas. Al vi ne mankos amo. Multaj animoj povas ĉerpi de vi. Mia filino, vi estas mia tabernaklo."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mi ne povas kompreni ĉion ĉi."

Savanto: "Se vi povus kompreni ĝin, ĝi ne estus de mi.

Skribu, mia filino, mi estas ankaŭ nekomprenebla amo. Vi diris al via pastro, ke via koro povas kompreni ĝin. La menso ne povas kompreni tion, kion la koro komprenas. Mi estas en via koro, mia filino. Sen mi vi povas fari nenion.

Nur amo povas fari ĉion. Sen ĝi, vi ne povas vivi. Nur mi povas doni amon. Mia filino, la pastro, kiun vi atendas, ankoraŭ venos. Ne zorgu pri tio. Ne zorgu anticipe."

Mi: "Mia Savanto, bonvolu ne lasi min esti apartigita de Vi en mia granda doloro." Savanto:

"Neniu povas apartigi vin de mi, ĉar vi tute apartenas al mi."

Mi demandis min, ĉu mi povus apartigi min de vi laŭ mia propra volo. Savanto: "Vi povas fari nenion laŭ via propra volo."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, nun mi estas trankviligita kaj malkvietigita." Savanto: "Tiel estas, mia filino."

Mi: "Do, permesu al mi suferi kun Vi kiel repagon por la savo de animoj dum Vi tion deziras."

Savanto: "Mia filino, Mi estas aparte kontenta pri tio, kion vi skribis."

Estas mia volo, ke vi faru tion. Al vi nenio mankos kun mi. Ĉio, kion vi parolas, estas mi. Jes, mia filino, mi estas via Sinjoro kaj Dio. Via korpo estas mia korpo. Via volo estas mia volo. Via beno estas mia beno."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi do povas beni?"

Savanto: "Mia filino, vi multe benos." Mi diris, ke

beno estas io tre granda. Savanto: "Ankaŭ mi

estas granda."

Mi: "Kiel mi benu?"

Savanto: "Mi gvidos vian manon."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mi nun finis. Ĉu mi devas noti ion alian? Ĉu vi volas, ke mi faru tion?"

Savanto: "Mia kara filino, amu min pli en via proksimulo."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi tion faros."

Savanto: "Mia filino, mi benas vin nun. En la nomo de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito."

Mi: "Amen. Dankon al Dio la Sinjoro. Estu laŭdata Jesuo Kristo kaj Maria, nun kaj eterne.

Amen."

Mi: "Kara Dio, ĉu estis ĝuste, ke mi ankaŭ menciis Marian?"

Savanto: "Mi ĝojas tion aŭdi."

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj en Rot.

19:00 Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo en Mingolsheim.

17-a de aŭgusto 1992 – Lundo

10:00 matene en la kuracistĉambro:

Savanto: "Mia filino, mi amas vin pli ol ĉion ajn." Mi:

"Sinjoro, mi ne povas skribi tion."

Savanto: "Skribu ĝin. Mia filino, plaĉas al mi via konduto. Daŭrigu tiel. Ne timu, ke vi ricevos tro malmulte da amo. Mi estas la Dio de amo. Daŭre transdonu la amon, kiun vi ricevas de mi. Al vi ne mankos amo. Estu humila kaj milda. Mi estas kun vi."

Mi: "Sinjoro, mi pensis, ke mi estos kun Vi nur post kiam mi ricevos la stigmaton?" Savanto: "Mia filino, vi jam estas kun mi. Mi estas ĉio en vi."

Mi: "Sinjoro, mi sentas bruladon en mia koro."

Savanto: "Mi estas la fajro de amo. Neniu povas estingi ĉi tiun fajron. Ĝi brulas kie mi tion volas."

Mi: "Mia Sinjoro, mi povus plori nun. Nur vi scias, kiom mi amas vin. Kara Savanto, ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Lasu ĝin veni al vi. Ne zorgu anticipe."

Mi: "Mia Sinjoro, mi kredas, ke estas nenio pli bela ol esti kun Vi en amo.

Ho, mia kara Jesuo, kaj vi venas al la universitata hospitalo, en ĉi tiun kuracistan ĉambron, kaj dignas viziti tiel humilan rentgenan asistanton.

Mi neniam antaŭe povis imagi tian aferon. Mia Sinjoro, mi ne povas danki vin per vortoj. Mi dankas vin per mia amo al vi kaj al miaj proksimuloj."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, vi estas la fonto de amo. Mi sentas ĝin tiel forte nun." Savanto: "Mia filino, estu preta por tio, kion mi petas de vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi pretas, se mi sufiĉas por Vi." Savanto: "Mia filino, vi sufiĉas por mi ĝuste tia, kia vi estas."

Mi: "Mia kara Jesuo, do ne prokrastu. Ankaŭ mi soifas." Savanto: "Plezuris al mi aŭdi tion de vi."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco." Mi: "Dankon al Dio, la Sinjoro."

Rozario kaj Sankta Meso en ruĝo.

20:00 Preĝgrupo.

18-a de aŭgusto 1992 — mardo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Post profunda, koreca preĝo, larmoj denove venas en miajn okulojn.

Savanto: "Mia filino, mi amas vin, skribu tion. Venis la tempo, kiam mi plenumos mian laboron. Vi tute apartenas al mi."

Larmoj fluadis el miaj okuloj, kiuj ne estis miaj propraj. Mi demandis: "Ĉu ĉi tiuj estas viaj larmoj?"

Savanto: "Jes, ili estas miaj larmoj. Ili estas la suferoj por vi. Mia filino, lasu mian verkon efiki en vi."

Mi: "Sinjoro, kiel vi nomas vian laboron?"

Savanto: "Mia filino, estas mia krucumo en vi." Mi: "Kiom da horoj daŭros tio?"

Savanto: "Ĝuste kiel sur Golgoto."

Mi: "Ĉu la Benita Patrino estos tie?"

Savanto: "Via ĉiela Patrino ĉeestas ĉiun krucumadon. Ŝi donos al vi konsolon. Amu ŝin, kiel vi amas min."

Mi: "Ĉu mi perdos multe da sango dum la krucumo?"

Savanto: "Preskaŭ ĉion."

Mi: "Ĉu mi tiam ankoraŭ vivos?"

Savanto: "Mia filino, tio estas kio estas nekomprenebla por vi."

Savanto: "Mi povas anstataŭigi ĉion, kio mankas. Al vi nenio mankos. Mi estas via vivo."

Mi: "Do animoj estos savitaj per ĉi tiu verŝita sango."

Savanto: "Jes, mia filino, tre multaj, tre multaj konvertiĝos per ĝi. Okazos resaniĝoj."

Mi: "Kiu povas esti resanigita?" Savanto: "Ĉiuj."

Mi: "Sinjoro, sed certe ne ĉiuj estas malsanaj."

Savanto: "Jes, ili estas. La plej granda malsano estas, ke preskaŭ ĉiuj el ili ne plu amas min." Mi: "Kara Dio, mi ja amas vin."

Savanto: "Mi scias tion, mia filino."

Savanto: "Skribu, mia filino, la stigmaton, kiun vi ricevos; tio okazos en la venontaj kelkaj tagoj. Estu preta, mia filino."

Mi: "Kara Jesuo, mi petas Vian gracon, por ke mi povu elteni ĉion kaj restu firma kaj fidela, kaj ke post kiam tio okazos, mi povu ami Vin eĉ pli."

Savanto: "Mia filino, estu certa, ke vi amos min des pli pro tio." Mi: "Ĉu tio okazas en la Eklezio?"

Savanto: "Jes, tio okazas en preĝejo."

Savanto: "Mia filino, lasu ĉion al mi; vi estas mia instrumento."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia amata Patro, estu farite laŭ Via volo." Savanto: "Mia filino, mi donos al vi multan gracon. Mia kara filino, iru en paco."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro."

18.30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

19-a de aŭgusto 1992 — merkredo

10:00 – Vizito al kuracisto:

Savanto: "Skribu, mia filino, vorton post vorto. La stigmaton, kiujn vi ricevas de mi, sangos ĉiun vendredon, krom dum gravaj festotagoj. La sango, kiu fluos, estas sankta sango."

Mi: "Sinjoro, sed mi ne estas sankta."

Savanto: "Do ne temas pri vi. Temas pri Mi. La stigmataj signoj, kiujn vi ricevos, estos profundaj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi ne komprenas la vorton 'profundaj'; kion Vi celas per tio?"

Savanto: "Ili ne estas supraĵaj stigmataj vundoj. Skribu tion, mia filino: tial multe da sango fluos. Vi ne bezonas timi ĉi tiun grandan kvanton da sango, kiu estos verŝita."

Savanto: "Mia filino, mi fiksas por vi la tagon, en kiu vi ricevos la stigmaton. Estas la tago, kiu plaĉas al mi kaj al mia kaj via Patrino."

Mi: "Sinjoro, mi ne volas scii kiam. Aŭ ĉu mi devas scii? Mi lasas tion al Vi. Mi petas Vin, donu al mi multan gracon kiam venos la tago, por ke mi estu kuraĝa kaj ne timu, kaj por ke mi ne dubu, kaj por ke la malpura spirito ne estu proksime al mi."

Savanto: "Mia filino, tiel estu."

Mi: "Mia plej kara Jesuo, mi ne scias, ĉu mi devus skribi ion alian." Savanto: "Skribu, mia filino, mi ŝatus, ke vi konservu ĉion en silento por nun." Mi: "Ĉu mi rajtas scii kial?"

Savanto: "Pro manko de spaco, kaj la scivolemuloj estas ĉi tie unue." Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi obeos vian volon."

Mi: "Sinjoro, ĉu estas nenio pli, kion mi bezonas scii nun?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi devas elteni ĉion pacience kaj kun amo."

Mi: "Kara Dio, tio ne mankos al mi, ĉar Vi donis al mi la virton de pacienco, kaj Vi ankoraŭ donos al mi amon. Mi kredas kaj esperas, ke mi tion faros."

Savanto: "Mia filino, mi estas kaj ĉiam estos kun vi."

Mi: "Sinjoro, kiam tio venos (la stigmatioj), ĉu mi rimarkos ion anticipe?" Savanto: "Vi sentos mian amon. Mi estas amo, mia filino."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio." Savanto: "Mia kara filino, mi portas vin kun mi."

Mi: "Jes, Sinjoro, vi povas porti min kien ajn vi deziras."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mia kara Jesuo, mi amas vin tiom multe. Mi ĉiam estas tiel feliĉa kun vi."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco." Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro."

Rozario kaj Sankta Meso en Mingolsheim ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo.

20-a de aŭgusto 1992 – ĵaŭdo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas vian moviĝon."

Mi: "Kara Dio, Vi petis tion de mi tuj ĉe la komenco, sed mi ankoraŭ ne plene komprenas ĝin, kaj tamen mi donas al Vi mian volon."

Savanto: "Mi decidis, kien vi devas iri."

Mi: "Sinjoro, mi iros kien ajn vi deziras. Bonvolu sciigi al mi, ke mi tion faras."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Mi estas la Sinjoro kaj Dio de ĉio, kio moviĝas. Tiuj, kiuj apartenas al mi, devas sin ordigi laŭ mi."

Skribu, mia filino, mi volas, ke vi strikte aliĝu al mi."

Mi: "Kara Dio, mi faros ĝin; bonvolu helpi min pri tio. Mi estas tiel malforta, kaj bonvolu silentigi mian langon, kiam mi devas silenti."

Savanto: "Mia filino, parolu kiam mi tion volas. Ne zorgu pri tio." Mi: "Sed Sinjoro, mi ne komprenas la vorton 'strikte'. Diru al mi ion pri ĝi."

Savanto: "Kion mi komencis, tion mi finos."

Mi: "Nun mi timas, ke mi faros ion malĝustan." Savanto: "Mia filino, kun mi vi ne faros."

Mi: "Ĉu vi povas diri al mi iom pli pri 'strikte ordoni'?" Savanto: "Via 'jes' signifas 'jes', kaj via 'ne' signifas 'ne'."

Mi: "Kara Dio, hodiaŭ mi sentas pli ol kutime, ke Vi estas ankaŭ strikta Patro. Ĉu mi tion imagis?"

Savanto: "Mia filino, la abomenaĵoj en la mondo estas grandaj. Mi mallongigis la tempon. La malamiko estas ĉie. Homoj ne scias, kion ili faras. Mi permesos multon el tio, kion la malamiko volas. Homoj devas penti."

Mi: "Kara Dio, bonvolu, havu kompaton kaj misericordon al ĉiuj. Mi pretas savi animojn kun vi. Vi tute posedas min. Faru kun mi, kion vi volas kaj kiam vi volas. Mi tre amas vin, mia bona kaj kompatema Triuna Dio."

Savanto: "Mia filino, estu pacienca ankoraŭ iomete ĝis venos la ĝusta tempo. Mi estas kun vi; ne zorgu pri tio. Firme tenu mian manon."

Mi: "Jesuo, Reĝo de reĝoj, mi faros ĝin." Savanto: "Mia filino, mi amas vin. Iru en paco." Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro."

12-a tagmeze en la kapelo ĉe la kliniko.

Savanto: "Mi volas, ke vi skribu ion. Mi volas, ke vi plenumu mian volon." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kio estas via volo?"

Savanto: "Ke vi portu la stigmaton, kiun vi ricevas, ĝis la fino."

Mi: "Mia Sinjoro, mi faros tion kun vi, ĉar mi amas vin, ĉar tio estas via volo, kaj ĉar mi volas, ke animoj estu savitaj de damngo."

Savanto: "Skribu, mia filino, la stigmatioj alportos al vi multajn problemojn, afliktojn. Donu ĉiujn problemojn, ĉiujn afliktojn al mi; mi solvos ĉion. Ne entreprenu ion ajn memstare. Vi devas esti obeema al mi. Mia filino, unue vi devas aŭskulti min.

Mia filino, mi volas, ke vi estu obeema al mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi petas de Vi la gracon esti obeema. Ĝi estas granda virto, kiun mi tiel urĝe bezonas."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion; vi ricevos obeemon hodiaŭ. Estas mia deziro doni ĝin al vi."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

Savanto: "Mia kara filino, iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

21-a de aŭgusto 1992 – vendredo.

10:00 matene en la kuracistoj ĉambro:

Hieraŭ mi preskaŭ tute ĉesis skribi. Mi estis afliktita, ĉar mi tiel malbone skribas kaj komprenas. El amo al Jesuo, mi daŭrigas skribi.

Savanto: "Estas mia volo, ke vi skribu. Mia filino, ne pasos longe antaŭ ol vi ĉesos skribi. Iu alia skribos por vi. Ĝis tiam, vi devas ankoraŭ havas Gedund."

Skribu, mia filino, mi donos al via edzo la suferon de la Kruco." Mi: "Ĉu mi devus skribi tion?"

Savanto: "Jes, skribu ĝin. Li devas akcepti ĝin kaj ne havas alian elekton."

Mi: "Sinjoro, mi ne volas scii, kiajn provojn li alfrontos. Mi nur scias, ke se vi donos ilin al li, tio estas por lia propra bono. Bonvolu, ne lasu lin perdiĝi. Mi scias, ke li estas senprudenta."

Savanto: "Mia filino, mi donas al li tempon, en kiu li povas turni sin reen."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Via edzo faros tion, kion mi volas. La puno estas necesa." Mi:

"Savanto, oni ne komprenis min hieraŭ."

Savanto: "Mia filino, vi apartenas al mi. Malmultaj komprenos vin, ĉar ne temas pri vi, sed pri mi, kaj ili ne volas kompreni min. Ne ĉiuj povas elteni la veron. Skribu, mia filino, mi estas la vero. Ne surpriziĝu, kiam homoj traktos vin tiel.

Tiel ili traktis min tiam. Daŭre estu humila kaj milda." Mi: "Sinjoro, mi petas de vi humilecon kaj mildecon. Mi ne havas sufiĉe. Bonvolu doni al mi multan amon, por ke mi povu transdoni ĝin. Nur per via amo mi povas sukcesi en ĉio."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas kontenta pri tio, kiel vi agas. Ne riproĉu vin mem, ĉar vi pensas, ke tio ne estas ĝusta. Mi faras kun vi laŭ mia volo. Al la aliaj tio ne plaĉos. Ĉiuj devas konformiĝi al mi. Ankaŭ tio estas mia volo."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, faru laŭ via volo." Post iom da tempo:

Savanto: "Jes, mia filino, skribu ĝin. Mi decidis realigi mian planon. Vi ricevos de mi la kvin stigmatajn signojn. Mia 'JES' estas 'JES'. Al vi ne mankos nek doloro nek graco. Atentu kaj estu preta."

Mi: "Kara Dio, mi tiom amas vin nun. Mi ĵetas min en viajn brakojn nun kaj mi volas resti en via koro por ĉiam."

Savanto: "Mia filino, vi apartenas al mi por ĉiam. Neniu povas nun disigi nin. Ni nun estas nedisigeblaj. Mi nun verŝas mian amon sur vin, por ke vi povu superi ĉion, kio venos al vi. Per ĉi tiu amo, vi konkeros ĉion.

Mi: "Sinjoro, mi sentas en mia koro, ke ĝi estas varma kaj ĝi fariĝas ĉiam pli kaj pli varma." Mi: "Kiel diable vi faras tion?"

Savanto: "Mi estas la Dio de amo."

Mi: "Estas tiel bele. Oni ne plu pensas pri kolero. Mi kredas, ke amo forviŝis la koleron."

Savanto: "Tiel estas, mia filino."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu granda graco."

Savanto: "Iru en paco, mia kara filino."

Kiel ĉiam, mi diris dankpreĝon.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

22-a de aŭgusto 1992 — Sabato

7.30 – 9.00 matene Preĝo – Unuiĝo.

Savanto: "Skribu, mia filino, vorton post vorto." Mi:

"Jes, mia nobla Amo."

Savanto: "Mia filino, mi volas vian kompletan sindediĉon."

Mi: "Sinjoro, mi jam donis al Vi ĉion. Ĉu estas io alia, kion mi ankoraŭ ne donis al Vi?"

Savanto: "Donu al mi viajn sensojn."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi donas ilin al Vi. Ĉio apartenu al Vi." Savanto:

"Mi vidos kaj aŭdos por vi."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi ricevos aliajn sensojn de mi. Vi vidos kaj aŭdos tion, kion aliaj ne vidas kaj ne aŭdas."

Mi: "Sinjoro, ĉu tio estas parto de mistikismo?" Savanto: "Jes, tio estas parto de mistikismo."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi ankoraŭ postulas vian konsenton pri la stigmatioj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara kaj kompatema Jesuo, mia nekomprebla kaj senfina amo, mi donas al Vi mian konsenton, ke Vi povu enpremi la stigmaton sur mian korpon; mia korpo nun estas Via korpo. Kaj tio estas por la savo de ĉiuj animoj kaj la konvertiĝo de pekuloj, kiuj estas bonvolaj."

Savanto: "Mia filino, tio sufiĉas por mi."

Savanto: "Mi devis tion denove kontroli."

Savanto: "Vi estas mia plej amata filino." Mi:

"Sinjoro, ĉu mi skribu tion?" Savanto: "Jes, skribu ĝin."

Mi: "Sinjoro, mi ne povas kompreni, ke mi estas via plej amata." Savanto:

"Vi estas, mia filino."

Mi: "Sinjoro, mi timas, ke mi estas la plej granda pekulo."

Savanto: "Vi pensas tion, ĉar vi estas tiel malgranda."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, mi denove soifas vian amon; mi estas tiel nesatigebla.

Bonvolu mergi min en vian fonton de amo, por ke mi neniam soifu."

Savanto: "Por ke vi estu perfekta kaj neniam plu soifa, por ke vi estu nur en Paradizo."

Mi: "Sinjoro, mi pensis, ke sur la tero Paradizo jam ekzistas, kiam oni donas ĉion al vi."

Savanto: "Mia filino, vi ankoraŭ havas vian veston."

Mi: "Kion vi celas per 'vesto'?"

Savanto: "Via korpo. Vi estas en prepara stadio al Paradizo, same kiel ekzistas ankaŭ prepara stadio al Infero."

Mi: "Ĉu tio signifas, ke mi povus tamen fini en Purgatorio?"

Savanto: "Mia filino, lasu tion al mi. Ĝoju esti kun mi."

Savanto: "Ĝis nun vi plenumis mian volon. Restu en mi kaj kun mi, kaj vi ankaŭ plenumos ĉion ajn, kio atendas vin."

Mi: "Mia Sinjoro, mia amata Patro, mi amas vin tiom, ke mi havas neniun alian deziron ol plenumi vian volon kaj esti ĉiam en vi kaj kun vi." Savanto: "Mi benas vin, mia filino, en

la nomo de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito. Iru en paco, mia kara filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Glorata estu Jesuo kaj Maria, nun kaj eterne. Amen."

Inter la 16:30 kaj la 17:15 mi preĝis en la preĝejo en Rot kaj konfesis al

Patro Vogt.

Je la 18:15 mi ĉeestis Sanktan Meson en la preĝejo en Mingolsheim. Adriana estis tie. Ŝi atestis ion belan, kiam mi genuis sur la plankon kaj ricevis Sanktan Komunion de Patro Kesenheimer.

Ĉirkaŭ la 21-a horo mi preĝis la Doloran Rozarion.

23-a de aŭgusto 1992 – Dimanĉo

8:20 matene: Kiel ĉiam, mi preĝis antaŭ ol mi komuniĝis.

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Via tasko estas konduki multajn animojn al mi. Amu ilin ĉiujn. Ĉiu animo estas kara al mi, unu same kiel la alia. Juĝu neniun."

Mi demandis pri hieraŭ, kiam mi genuis antaŭ la parohestro de Mingolsheim kaj estis atakata. Antaŭ la Sankta Komunio mi havis pacon, kaj nur post ĝia ricevo kaj post la unuiĝo mi denove havis pacon.

Savanto: "La malpuraj spiritoj ĉiam estas ĉirkaŭ vi kaj ili ĉiam atakos vin. Vi ne estos ŝparita tion. Vi ne bezonas timi, mi estas kun vi."

Mi: "Sinjoro, se Vi estas kun mi, kial Vi permesis al la malpuraj spiritoj ataki min, kiam mi genuis?"

Savanto: "Por ke vi vidu, kiel la malpuraj spiritoj batalas, kiam iu genuas antaŭ mi."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro. Mi esperas, ke la aliaj akceptos ĉi tiun instruon kaj faros oferojn, genuiĝante antaŭ Vi dum la ricevo de la Sankta Komunio."

Savanto: "Mia filino, mi volas ion de vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi donos ĝin al vi sen scii, kion vi volas."

Savanto: "Mi volas vian 'jes' al ĉio."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi aŭdis tion ĝuste?"

Savanto: "Jes, skribu ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia amata Triuna Dio, mi donas al Vi mian 'jes' al ĉio." Mi: "Kara Dio, sed bonvolu ankaŭ permesi al mi rekoni, ke estas Vi, kiam mi diras 'jes'. Por tio mi devas ankaŭ havi la discernemon de spiritoj."

Savanto: "Skribu, mia filino, vi ricevos la gracon de spirita discernado; ne longe plu restos."

Savanto: "Mia filino, vi vere donis al mi ĉion." Mi ne volis skribi tion.

Savanto: "Skribu ĝin. Mia laboro povas komenciĝi."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu vi ankoraŭ povas doni al mi amon? Mia animo sopiras pli da amo. Mi bezonas multe da amo; tio, kion mi havas, ne sufiĉas. Mi sentas min kiel mendikanto petanta panon. Vi estas la brulanta hejmo de amo. Mi mergiĝas en ĉi tiun amon"

Savanto: "Vi ankoraŭ ne povas elteni tion. Kiam vi ricevos la suferojn de ekspio, mi faros tion. Mia filino, al vi ne mankas amo; mi estas kun vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro. Oni devas kontentiĝi pri tio, kion oni havas." Mi: "Kion mi faru per la letero de la kanceliero Kohl?"

Savanto: "Mia filino, atendu iom pli longe. Mi ankoraŭ inspiros vin pri tio, kion vi devas fari. Daŭre preĝu por politikistoj."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin. Iru en paco." Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉio."

10:00 matene Sankta Meso en ruĝa.

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

Posttagmeze mi havis severan kapdoloron, sed sentis grandan amon al la Savanto."

24-a de aŭgusto 1992 – Lundo

9:45 matene:

Mi: Kara Dio, mi havis pulsantan kaj severan kapdoloron hieraŭ kaj denove ĉi-matene inter la 3:00 kaj la 6:00.

Savanto: "Mia filino, tio estis suferoj de ekspio de mia flanko."

Mi: "Kara Savanto, mi dormis du kaj duonajn horojn hieraŭ nokte; nun mi devas labori kaj vespere estas preĝgrupo. Nuntempe mi sentas min tiel freŝa, kvazaŭ mi dormus la tutan nokton. Ĉu tio estas graco de Vi?"

Savanto: "Jes, mia filino, alie vi ne povus daŭrigi."

Mi: "Mi ŝatus demandi vin, ĉu mi iru al Patro Gebhard Heyder dum la semajnfino; ĉu tio estas via volo?"

Savanto: "Mia filino, iru al Patro Gebhard, iru al li."

Mi: "Ĉu mi rajtas diri al li pri la stigmatoj, kiujn mi ricevos de Vi?" Savanto: "Vi devus diri al li aŭ legi al li tion, kion vi skribis."

Mi: "Sinjoro, kiam mi devus preni mian ferion?" Savanto: "Vi devus rezervi ĝin por septembro."

Mi: "Mi hieraŭ maltrankviliĝis, ĉu ĝustis tio, kion mi diris al Klaŭdio el Luksemburgo (pri la stigmatoj)."

Savanto: "Ne vi, sed mi parolis tiujn vortojn. Ne zorgu pri tio plu. Vi estas nur mia instrumento."

Mi: "Kara Savanto, ĉu hieraŭ estis la komenco de la ekspiaciaj suferoj?"

Savanto: "Jes, tio estis la komenco."

Mi: "Kara Savanto, ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Skribu, mia filino, la stigmaton, kiun vi ricevos de mi; tio okazos tre baldaŭ."

Mi: "Sinjoro, vi jam diris tion al mi."

Savanto: "Mi volas, ke vi estu preta." Mi:

"Kion vi celas per 'preta'?"

Savanto: "Por ke Mi povu agi en la tempo, kiu plaĉas al

Mi." Mi: "Kara Dio, kion Vi celas per 'tre baldaŭ'?"

Savanto: "Ĝi povus okazi en ajna momento, ajna horo aŭ ajna tago." Mi: "Vi diris al mi 'esti preta'; kion alian vi celas per esti preta?"

Savanto: "Vi devas esti grandanimaj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi petas vin pri la graco, ke mi estu grandanimeca kaj ke mi estu preta ĝuste kiel vi deziras."

Savanto: "Mia filino, mi donas al vi ĉi tiun gracon eĉ nun. Sed malmultaj posedas grandanimecon."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin pro ĉi tiu granda graco."

Mi: "Mia kara Jesuo, mia koro brulas kiel fajro. Ho, mia brulanta amo, mi amas vin super ĉio alia. Mi kredas, ke amo venkas ĉian suferon."

Savanto: "Jes, mia filino, ĝi okazos."

Savanto: "Mia kara filino, mi atendas de vi paciencon kaj amon por ĉio. Ne mankos al vi tiuj; vi nur bezonas daŭre disdoni ilin."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi tion faros."

Savanto: "Skribu, mia filino, hieraŭ mi ĝuis suferi kun vi." Mi: "Kaj mi, Sinjoro, amis vin tiom multe meze de la sufero; tio estas preter mia kompreno."

Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas. Mia kara filino, mi dankas vin. Iru en paco."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro."

Mi radiografiis pacienton el Kroatio. Ni ambaŭ ricevis gracon, kiam mi parolis al li pri Dio. La paciento ploris kaj foriris feliĉa.

Alia paciento venis el Hamburgo, naskita en 1909.

Li diris al mi, ke Dio ne ekzistas, kaj li insultis la pasintecon. Mi aspergis lin per sanktiga akvo kaj benis lin sen ke li vidu. Tiam li daŭrigis insulti, precipe kontraŭ la Sankta Patro.

Mi diris al li, ke se li nun starus antaŭ la juĝo de Dio, li irus al la infero. Poste mi diris al li, ke li devus preĝi.

Al tio li respondis, ke li prefere mordus sian propran nazon ol preĝus. Mi diris al li, ke li mordu sian propran nazon kaj foriru.

Baldaŭ antaŭe, mi jam preĝis por li; poste, mi pensis pri la Biblio: "Ne ĵetu viajn perlojn antaŭ porkojn."

Alia paciento venis el Rusio, el la regiono de la Volgo. Li laboris en Siberio dum jaroj. Li estis humila kaj ĝojegis pri la preĝkartoj, kiujn mi donis al li.

18:30 – Rozario kaj Sankta Meso.

20:00 Preĝgrupo.

25-a de aŭgusto 1992 – mardo

26-a de aŭgusto 1992 – merkredo

10:00 – Kuracistoj:

Mi: "Mi petas vin, mia Sinjoro kaj Dio, ĉu vi povas diri alian vorton por 'plej mallonga tempo'? Ĝi ne ekzistas en la germana lingvo."

Savanto: "Mia filino, sed vi komprenis ĝin." Mi: "Jes, sed la aliaj ne komprenas ĝin."

Savanto: "Mia filino, se mi dirus ĝin tiel, ke la aliaj komprenu, tiam vi ne komprenus. Mi parolas al vi, ne al la aliaj."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi akceptos ĝin kiel Vi diris."

Savanto: "Mia kara filino, ne restas al vi multe da tempo antaŭ ol vi ricevos la stigmaton. Mia filino, aŭskultu min atente. Mi estas via Sinjoro kaj Dio. La aliaj provos malkonsili vin pri ĉio. Ne aŭskultu ilin. Kun mi, vi rekonos ilin ĉiujn. Vera amo estas en mi. Mia kara infano, skribu ĉi tion: vi havos pli da enviaj homoj ol iu ajn iam ajn havis antaŭe."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi devas elteni ĉion ĉi?"

Savanto: "Vi ne povas fari tion, mia filino; mi eltenos ĝin kun vi." Mi: "Mia Sinjoro, forprenu de mi ĉi tiun 'mi'."

Savanto: "Mia filino, via 'mi' estas Mi."

Mi: "Tio ankoraŭ estas kutimo mia, kiun mi devas rompi."

Mi: "Mia Sinjoro, mi jam de iom da tempo atendas; nenio venis, vi nenion diris; ĉu mi nun devas reiri al mia laboro?"

Savanto: "Mia filino, mi fortigis vian animon, por ke vi havu kuraĝon por ĉio." Mi: "Tio signifas, ke mi nun estas kuraĝa."

Savanto: "Jes, mia filino. Mia filino, mi amas la kuraĝulojn super ĉio. Mi amas vin; iru en paco."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

19:00 — Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

27-a de aŭgusto 1992 — ĵaŭdo

10:00 matene Kuracistojĉambro ĉe la Asocio:

Savanto: "Mia filino, ĉu vi povas aŭdi

min?" Mi: "Jes, Sinjoro, mi povas aŭdi

vin."

Tiam mi dum iom da tempo nenion aŭdis, ĉar D-ro Hermann eniris.

Poste:

Mi: "Kara Savanto, ĉu io venas al mi?" Savanto:

"Jes, la flagelado; akceptu ĉion." Mi: "Jes, mia

Sinjoro, mi tion faros."

Mi: "Kiel mi scios, ke ĝi estas de Vi?"

Savanto: "Ne mankos al vi amo. Ofertu ĝin por la gravaj pekuloj." Mi: "Jes, mia

Sinjoro, mi ofertas ĝin por la gravaj pekuloj."

Savanto: "Estu preta, mia filino." Mi:

"Ĉu ĝi okazos tage aŭ nokte?" Savanto:

"Nokte, mia filino."

Mi: "Ĉu la flagelado estos sen sango aŭ sanga flagelado?" Savanto: "Ĝi

estos sanga flagelado."

Savanto: "Eltenu la doloron."

Mi: "Jes, mi faros tion, kara Dio, ĉar mi tiom amas vin. Mia Sinjoro kaj Dio, mi metas la tagon post la flagelado en viajn manojn. Mi ne zorgas pri tio, kio venos poste kaj estos."

Savanto: "Mia filino, mi prenis viajn zorgojn sur min."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, estu laŭ via volo. Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pli ol mi pensis, ke mi povus ami vin."

Savanto: "Mia filino, mi estas flagelita en vi. Ni kune sentos la doloron. Mi permesos tiom, kiom vi povas elteni. Mia filino, mia jugo estas dolĉa."

Mi: "Ĉu mi skribu ion alian?"

Savanto: "Sufiĉas. Mia kara filino, iru en paco." Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

18:30 Rozario kaj Ruĝa Sankta Meso.

28-a de aŭgusto 1992 – vendredo

10:00 matene:

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi diras tion nun, ĉar mi ne scias, kion Vi volas de mi, aŭ ĉu mi devas fari ion; mi diras 'JES' al tio. Mia Sinjoro, estu farite laŭ Via volo. Ĉio por Via pli granda gloro kaj por la savo de animoj."

Savanto: "Mia filino, mi konas viajn zorgojn. Ili tre plaĉas al mi. Estas mia volo porti vin en mi. Vi trapasis la provojn ĝis nun. La aliaj ankoraŭ venos."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi timu, ke mi ne superos ilin?"

Mi: "Ho, mia Sinjoro kaj Dio, mi nun havas nur unu deziron, kaj tiu estas, ke mi neniam estu apartigita de Vi, eĉ ne meze de granda sufero."

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. La grandaj suferoj estas miaj suferoj. Vi ricevos la suferojn de ekspio, la kvin sanktajn vundojn ĉiujn samtempe. Lasu ilin efiki." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi lasos ilin efiki."

Savanto: "Mi estos en vi, kun vi kaj apud vi. La malpura spirito ne estos proksime al vi."

Mi: "Ĉu ĉi tiu evento estas tre proksima?"

Savanto: "Tiel proksime, ke ĝi povus okazi je ajna momento."

Mi: "Sinjoro, vi diris, ke ĝi okazos en la preĝejo en Roto."

Savanto: "Mallongigante la tempon, mi povas determini, kiel mi tion volos." Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Mia Sinjoro, vi ĉiam pravas."

Savanto: "Skribu, mia filino, en mi estas nenio malbona."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĉio, kion vi devas elteni kun mi, estos via granda rekompenco en la Ĉielo."

Mi: "Kara Dio, mi ŝatus demandi vin ankoraŭfoje, ĉu mi devus porti la stigmaton malkaŝe kaj ĉu mi ĝuste komprenis pasintfoje. (Mi celis sen gantoj aŭ kovraĵo.)"

Savanto: "Jes, mia filino, kiam vi ricevos ilin, portu ilin malkaŝe. Estas mia volo, ke vi portu ilin tiel."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenis, mi tion faros." Mi: "Kaj se ili sangas vendrede?"

Savanto: "Tiam faru, kiel mi instruas al vi. Ne zorgu pri tio, kion diras aliaj; ĉiam faru, kiel mi diras al vi."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi devas noti ion alian, aŭ ĉu mi povas iri malantaŭen por rentgena foto?"

Savanto: "Iru, plenumu vian devon, Mia kara filino, mi estas kun vi. Mi estas via paco." Mi: "Mia kara Jesuo, do ni eklaboru."

Mi: "Mi dankas vin el mia tuta koro pro ĉio."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj.

Post la Sankta Komunio, mi demandis la Savanton pri Patro Gebhard Heyder, ĉu mi iru al li.

Savanto: "Iru al li, mia filino, iru." Mi: "Ĉu li akceptos min?" Savanto: "Li akceptos vin."

29-a de aŭgusto 1992 — sabato

7:15 matene en Rot, hejme:

Mi fakte intencis veturi al Patro Gebhard en Regensburg, sed mi sentis, ke mi devas unue skribi. Ekstere estis ŝtormo. Tondris kaj estis laŭta fulmotondro, kaj tio estis frue matene.

Savanto: "Jes, mia filino, skribu ĝin. Estas multaj malfacilaĵoj, kiuj venos sur vian vojon. Unu el tiuj malfacilaĵoj estas, ke vi ankoraŭ ne havas pastron, kiu subtenas vin. Patro Gebhard estas la sola. Mi ĝojas, ke vi iras al li. Atente aŭskultu lin. Mi parolos al vi per li. Patro Gebhard estas la ĝusta pastro por vi."

Mi: "Kara Dio, ĉu mi rajtas laŭtlegi tion, kion Vi diris?" Savanto: "Jes, vi rajtas."

Mi: "Kiu aliaj malfacilaĵoj estas?"

Savanto: "Homoj estas malfidemaj. Ili posedas falsan kredon. Vi havas multajn malamikojn ĉirkaŭ vi."

Savanto: "Mi ne forlasos vin. Kun mi, vi venkos ilin ĉiujn. Mia filino, skribu ĉiun vorton."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros tion."

Voĉo: "La stigmaton, kiun vi ricevos—ĝi povas okazi iam ajn, sed mi determinas la horon."

Mi: "Kiu vi estas nun, 'Mi'?"

Voĉo: "Skribu, mia filino, Dio la Patro nun parolas al vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj mia Dio, mi ne povas kompreni tion, sed mi kredas tion, kion Vi diras."

Dio la Patro: "Vi estis elektita de Mi, de Mia Filo kaj de la Sankta Spirito. Kaj vi apartenas al la Triunuo. Via Ĉiela Patrino staras apud vi kaj restos kun vi, dum vi suferas punon kun Mia Filo. Mi, mia Filo kaj la Sankta Spirito estas kun vi. Mia filino, vi superos ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj atendas vin, unu post la alia,

kun ni. Via Vojo de la Kruco estas ankaŭ mia Vojo de la Kruco. Vi devos iri ĝin ĝis la fino mem."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, mi iros la Vojon de la Kruco kun vi ĝis la fino mem." Mi:

"Mi petas de vi paciencon, persistecon kaj eltenemon, kaj multan amon."

Dio la Patro: "Mia filino, al vi ne mankos ĉi tiuj aferoj."

Mi: "Kara Dio, mi pensis, ke Jesuo elektis la horon por la stigmatoj." Dio la Patro:

"Kio mi estas, tio estas ankaŭ Jesuo kaj la Sankta Spirito. Ni estas unu. Ni estas nedisigeblaj."

Mi: Mi pensis al mi, ke mi ricevos malmulte da amo dum la suferoj.

Dio la Patro: "Mi estas amo; sufero estas ekspio. Vi suferos por la pekuloj, mia filino."

Mi: "Mi komprenas, mia Sinjoro kaj Dio. Ho, mia granda amo, ne disigu min de Vi."

Dio la Patro: "Mia filino, nenio mankos al vi kun la Triunuo. Mi benas vin nun, mia filino:

Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco, mia elektita filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Estu laŭdita kaj glorata la ĉiopova kaj kompatema Triuna Dio."

-Rejnsburgo-

Post la skribado ni veturis al Regensburg. Survoje mian edzon turmentis malpura spirito.

Mi devis multe preĝi. Ekstere furiozis ŝtormo. Kiam ni alvenis en Regensburg, mia edzo denove fartis bone kaj la ŝtormo jam pasis.

Mi renkontiĝis kun Patro Gebhard kaj ni unue parolis dum duonhoro.

Tiam mi eniris la preĝejon, kiu estas parto de la monaĥejo. La Sankta Sakramento estis eksponita kaj adorata. La pastro gvidis nin en la Rozarion. Poste, estis silento.

Je la 17:15 tiun vesperon en la Karmela monaĥejo, mi aŭdis la Savanton kaj poste skribis Liajn vortojn antaŭ la Sankta Sakramento.

Savanto: "Mi parolos al via edzo per Patro Gebhard, por ke vi ricevu miajn stigmatajn.

Estu certa, ĉio boneiros; vi ne bezonas timi."

Mi: "Sinjoro, kio pri mia filo?"

Savanto: "Via edzo diros al via filo, kiam la stigmatioj estos tie." Savanto: "Mi dankas vin, ke vi venis ĉi tien."

Mi: "Ĉu Vi volis, ke mi venu ĉi tien?" Savanto:

"Jes, Mi volis, ke vi venu ĉi tien." Mi: "Do mi plenumis Vian volon."

Savanto: "Vi faris, mia filino. Vi estas juvelo." Mi ne volis skribi tion.

Savanto: "Skribu ĝin."

Mi: "Sinjoro, kial vi nomas min juvelo?"

Savanto: "Juvelo estas valora; oni devas zorgi pri ĝi."

Mi: "Sinjoro, mi estas sub via protekto kaj tiu de la Patrino de Dio."

Savanto: "Skribu tion. Jes, vi estas, mia filino. Iru en paco."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Ĉar mi forgesis min en la preĝejo ĉe la monaĥejo, mia edzo devis atendi min pli ol horon. Mi haste iris al li.

Ni parkumis la aŭtodomon en la Danuba parkejo. Mi devis renkonti Patro Gebhardon ĉirkaŭ la 18:30.

Patro Gebhard alvenis kaj ni babilis. Poste Patro Gebhard foriris al sia ĉambro en la monaĥejo por ĉirkaŭ du horoj.

Kiam li revenis, Patro Gebhard alportis al ni grandan statuon de la Virgulino Maria, kiu estis destinita por nia kapelo. Patro Gebhard diris al mia edzo tion, kion li bezonis scii pri mi kaj pri tio, kio atendas min. Mia edzo ankaŭ konfesis sin al Patro Gebhard.

Post kiam mia edzo foriris, Patro Gebhard kaj mi parolis pri religio kaj mi daŭrigis legi al li el la taglibro. Ĉirkaŭ la 21-a horo, mia edzo kaj mi akompanis Patron Gebhard reen al la monaĥejo.

Mi trovis Jesuon en Patro Gebhard, kaj por mi estas beno, ke mi rajtis esti kun li denove. Li estas humila pastro, plena je amo kaj paco. Li parolas la veron klare kaj distinge, preciza en ĉio, bona biblia klerikulo, kiu bone povas klarigi la Biblion. Nun, kiam mi tiel senespere bezonas bonan pastro, li estas tie por helpi min.

Bedaŭrinde, modernaj pastroj ne povas helpi, do mi devas iri al

Patro Gebhard Maria Heyder. Dankon al Dio, ke Li donis al mi ĉi tiun pastron.

30-a de aŭgusto 1992 – Dimanĉo

En la kampadveturilo 'Salve Regina' en Regensburg, en la parkejo ĉe la Danubo:

7.45 matene, Preĝa Unio:

Savanto: "Skribu, mia filino, skribu ĝin." Mi subite sentis varmon kaj amon.

Savanto: "Mi estas amo. Mia filino, mi ne forlasis vin; mi estas kun vi." Mi: "Ĉu vi restos kun mi?"

Savanto: "Vi apartenas al mi."

Mi: "Ho, mia Sinjoro, estas tiel bele kun Vi."

Savanto: "Mia amata filino, skribu ĝin. Tio, kion vi parolis hieraŭ kun Patro Gebhard, estis ĝusta. La stigmatioj, kiujn vi ricevos de mi, okazos tre baldaŭ. Ĝi estas tiel proksima, kvazaŭ ĝi jam okazis. Mi estas kun vi; ne zorgu pri io ajn." Mi: "Kara Dio, ĉu eblas, ke mi ricevos la flageladon poste?" Savanto: "Mi povas fari laŭ mia plaĉo."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas, ke vi portu la stigmaton sur viaj manoj malkaŝe kaj ne ligite. Mi postulas tion de vi."

Mi: "Sed kial tio estas tiel grava?"

Savanto: "Mi lasos lumon brili el la stigmatioj." Mi: "Sinjoro, ĉu tio estas videbla lumo?"

Savanto: "Tiuĵ, kiuj estas en mallumo, vidos ĝin. Ho, mia filino, estas tiom da homoj en mallumo. Ili bezonas ĉi tiun lumon por denove vidi."

Mi: "Kaj kio pri la malvarmo?"

Savanto: "Mi estas la brulanta fajro de amo. Kun mi, vi ne sentos la malvarmon."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi skribu ion alian. Ne permesu, ke iuj raportistoj fotu komence. Tiel vi evitos grandan scivolemon. Scivolemo venas de malpura spirito. Mi kondukos homojn al vi, sen raportistoj. Ne lasu vin influi de la scivolemuloj. Ne forgesu, mi estas la Sinjoro, al kiu apartenas la stigmatoj. Vi estas mia instrumento. Mia filino, kun mi vi ne bezonas timi. Mi amas vin, kaj mi avertos vin pri danĝeroj. Atente aŭskultu mian voĉon. Miaj ŝafoj konas mian voĉon."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi komprenis. Mi dankas vin pro ĉiuj konvertiĝoj kaj la multaj gracioj, kiujn vi jam donis al mi."

Savanto: "Mia filino, estu singarda, iru en paco." Mi: "Danko estu al Dio la Sinjoro."

Je la 9:30 matene mi preĝis dum la ekspozicio de la Plej Sankta Sakramento.

Je la 9:45 matene, okazis Sankta Meso en la karmela monaĥejo, kiun ni ĉeestis. Post tagmanĝo, Patro Gebhard revenis por vidi nin en la aŭtodomo.

Li donis al ni krucifikson. Larmoj fluadis el miaj okuloj. Hejme ni havis krucifikson de proksimume la sama grandeco pendanta sur la muro, kaj mi devis redoni ĝin; ĝi ne apartenis al ni. Mi ekŝatis tiun krucifikson, kaj rezignis pri ĝi kun peza koro.

Kaj nun, ene de 24 horoj, ni ricevis alian krucon, sur kiu la kvin Sanktaj Vundoj estas markitaj per ruĝo.

Antaŭ ol ni veturis al Regensburg, mi petis la Savanton, se tio estas Lia volo, doni al mi malgrandan signon por montri al mi, ĉu mi estas sur la ĝusta vojo. Nun mi scias: Mi ricevis krucifikson.

Mi rajtis denove konfesi al Patro Gebhard. Li aŭskultis tion, kion mi legis al li el mia taglibro, kaj donis al mi gvidon, forton, kuraĝon, kaj konsolis min pri la suferoj, kiuj atendis min. Lia konsolo estis kuraĝigo por mi.

Patro Gebhard bone spertas pri mistikismo kaj mi estas danka, ke li instruis min. Estis kvazaŭ la Savanto parolus per li, kaj la vortoj estas firme enskribitaj en mian koron.

Patro Gebhard benis por ni multajn kandelojn kaj sanktan akvon.

Dum la hejmenvojaĝo, mia edzo veturis la tutan vojon sola, sen ia ajn problemo. Li estis feliĉa kaj kontenta.

31-a de aŭgusto 1992 – Lundo

10:00 – Kuracista kabineto:

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion."

Mi: "Jes, mia Triuna Dio, mia kara Jesuo."

Savanto: "La stigmaton, kiun vi devas ricevi, oni povas atendi en la venontaj tagoj. Mia filino, estu preta. Ĝi okazos en la preĝejo. Tio estas mia volo. Ne zorgu pri tio, kio okazos poste.

Mi prenis sur min ĉiujn viajn zorgojn. Vi estas mia instrumento. Konservu sekure ĉion, kion vi skribis."

Mi: "Kara Dio, kion mi devas scii, super ĉio alia, pri la stigματοj?" Savanto: "Ami Min. Per amo, vi povos elteni ĉion. Al vi ne mankos amo. Mi estas kun vi, kun vi kaj en vi. Vi estas tute en Mi."

Savanto: "En la venontaj tagoj vi sentos grandan fajron en via koro. Ĝi estas la fajro de mia amo. Multaj el miaj elektitoj ne kapablis elteni ĉi tiun fajron." Mi: "Kara Dio, sed ĉu mi povos elteni ĉi tiun fajron?"

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Post la unua fojo, vi devos resti en la lito (suferante – eble la stigmaton, mi pensis) dum certa tempo."

Mi: "Kaj la preĝgrupo?" Savanto:

"Ili preĝas."

Mi: "Ĉu vi estos kun mi eĉ se mi restos en la lito?"

Savanto: "Mi ĉiam estas kun vi."

Mi: "Mia Sinjoro, estu laŭ via volo. Mi amas vin tiom multe."

Savanto: "Mia kara filino, mi ankaŭ amas vin tiom, iru en paco." Mi: "Ĉu ĝi estas ĝusta, kiel mi ĝin skribis?"

Savanto: "Jes, dankon."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso.

20:00 Preĝgrupo

1-a de septembro 1992 — mardo

En la kuracistoj ĉambro:

Savanto: "Mia filino, vi hieraŭ faris ĉion ĝuste; ne lasu aliajn influi vin."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Vi alfrontos ĉi tiujn tentojn, same kiel hieraŭ, sufiĉe ofte. Restu forta. Ĉiam transdonu ĉi tiujn homojn al mi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi tion faros."

Mi: "Sinjoro, mi volas skribi tion, kion Vi volas, ne tion, kion mi volas."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi konsultu min pri ĉio estontece. Unue diskutu ĝin kun mi. Plendu al mi. Unue diru al mi pri tio, kio ne plaĉas al vi. Se vi bezonas ion, unue demandu min. Mi povas doni al vi ĉion kaj provizi por vi. Al vi nenio mankos. Per ĉi tiuj suferoj de ekspio, multaj animoj estos savitaj.

Ĉiam estu gaja, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro, bonvolu doni al mi la gracon ĉiam esti gaja."

Savanto: "Mia filino, vi havos ĉi tiun gracon. Mia filino, mi estas kun vi. Iru en paco."

Mi: "Dankon, mia granda amo."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Ĉirkaŭ la 20:30, Patro Gebhard Heyder telefonis kaj mi rakontis al li pri la sekreto, kiun la Savanto donis al mi ĉi-matene kaj kiu estis destinita nur por mi. (La Savanto denove konfirmis al mi ĉi tiun sekreton je la 12:15 kaj post la Sankta Komunio en la preĝejo.)

Patro Gebhard konsolis min, kiam mi konfidis al li la sekreton.

02.09.92 — Merkredo

10:00 matene en la kuracista ĉambro:

Pregada unuiĝo!

Savanto: "Mi volas, ke vi skribu tion." Mi:

"Jes, mia Sinjoro, kio estas?"

Savanto: "Mi volis, ke Patro Gebhard telefonu por pruvi al vi, ke li aŭdas mian voĉon. Li denove telefonos al vi. Atente aŭskultu lin.

Mia filino, skribu ĉi tion: la suferoj de ekspio komenciĝos hodiaŭ. Vi rekonos ilin, ĉar mi estas kun vi."

Mi: "Kiaj estos la suferoj? Sangaj aŭ aliaj?" Savanto: "Lasu ilin veni sur vin."

Mi: "Ĉu mi povas iri al la laboro morgaŭ kaj postmorgaŭ?" Savanto: "Jes, vi povas."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi komprenis." Mi: "Ĉu mi ankoraŭ povas naĝi hodiaŭ?" Savanto: "Naĝu."

Savanto: "Mia filino, mi devas diri al vi ion alian." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Lasu tion, kion mi donas al vi, efikiĝi." Mi: "Sinjoro, kion vi donas al mi, bonvolu?"

Savanto: "Miaj Sanktaj Kvin Vundoj."

Mi: "Sinjoro, mi lasos ilin efiki en mi. Bonvolu donu al mi forton kaj kuraĝon, amon kaj ĉion, kion mi bezonas, por ke Vi povu agi en mi, ĉar mi estas malforta kaj povas fari nenion memstare."

Savanto: "Mia filino, vi ricevos ĉion ĉi."

Mi: "Sinjoro, mi ne timas, ne dubas, kaj mi kredas. Mi havas grandan fidon je Vi. Mi restas fidela al Vi, ĉar mi scias, ke Vi estas kun mi, apud mi kaj en mi. Mi dankas Vin per mia amo al Vi."

Savanto: "Mia filino, restu kiel vi estas. Vi plenumas mian volon."

Savanto: "Mi benas vin, mia filino. Vi nun povas resti sidanta."

(Eble mi povis resti sidanta, ĉar kuracisto ĵus envenis, kiu certe estus scivolinta, kion mi faras sur la planko.)

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco, mia kara filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro, laŭdo al la Triunuo." Hl. Meso en la Kapelo Rochus en Mingolsheim.

03/09/92 – ĵaŭdo

Radia fako — Arkivo inter la 10:30 kaj 11:05 matene:

Savanto: "Skribu, mia filino,

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mia spirita gvidanto.

Savanto: "Vi devas fari ion por mi, mia filino. Pacience eltenu ĉion, kion vi ricevas de mi. La komenco estas tre malfacila. Neniu el miaj elektitoj havis facilan vivon. Ĉiuj iris la saman vojon, kiun vi nun iras. Vi ricevos miajn Sanktajn Kvin Vundojn; vi scias kiam.

Mi: "La tago, jes, sed ne la horo. Matene aŭ vespere."

Savanto: "Post la Sankta Komunio. Vi ricevos ĉiujn kvin stigmaton samtempe." Mi:

"Mi tiam mortos pro doloro."

Savanto: "Vi ne mortos. Mi estas kun vi. Mi permesos tiom da doloro, kiom vi povas elteni."

Mi: "Ĉu mi ankoraŭ devas iri al la kuracisto?"

Savanto: "Ne, vi povas poste iri al la lito." Mi: "Ĉu mi ankoraŭ povos marŝi?"

Savanto: "Jes, vi ankoraŭ povas marŝi."

Mi: "Ĉu mi faris ion malĝustan ĝis nun?" Savanto: "Ne, daŭrigu kiel vi faris."

Mi: "Ĉu mi povas diri al iuj homoj, ke ili venu al la preĝejo?"

Savanto: "Jes, sed ne diru, kio okazas. Diru nur al kelkaj. Vi denove suferos atonon hodiaŭ. Ili estos sangaj hodiaŭ."

Mi: "Ĉu vi celas la flageladon?"

Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Bonvolu doni al mi la gracion elteni ĉion."

Savanto: "Mia filino, vi ne mankos je ĝi. Mi estas kun vi, mia filino. Mi amas vin tre multe; restu kara al mi."

Mi: "Jes, mia kara Jesuo, mi ankaŭ tre amas vin. Mi restos fidela al vi."

Savanto: "Mia filino, daŭre skribu. Mi preparis por vi belan hejmon en la ĉielo."

Mi: "Ĉu mi devas skribi tion?" Savanto:

"Jes, skribu tion."

Savanto: "Tial mi petas vin iri ĉi tiun Vojon de la Kruco ĝis la fino. Kun mi, vi sukcesos."

Mi: "Kara Jesuo, mi faros ĉion, kion vi volas, sed nur se mi ĉiam estos kun vi."

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĝuste komprenis pri la enpresigo de la stigmatioj kaj la devigo resti en lito.

Savanto: "Vi devas resti en lito dum certa tempo. Devas esti multe da preĝado."

Savanto: "Vi ricevos Sanktan Komunian hejme. Mi zorgos pri tio." Mi: "Bonvolu, donu al mi multan amon antaŭ la enpremo de la stigmatioj."

Savanto: "Mi faros tion."

Savanto: "Mi benas vin nun, mia filino." Mi genuis sur la planko.

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco." Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro."

Mi: "Estu laŭdata Jesuo Kristo kaj Maria. Dankon pro ĉio, mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo."

04/09/92 — vendredo

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto. Mi nun ŝatus skribi tion, kio estas en mia koro. Hieraŭ vi petis de mi oferon, ke mi estu skurĝita ĝis mi sangos dum la nokto. Mi estis preta esti skurĝita, sed vi ne permesis tion, kaj hodiaŭ la Sanktaj Vundoj devas esti enpresitaj sur min. Kiel mi devas kompreni tion? Mi petegas vin, helpu min. Mi amas vin ne malpli pro tio kaj deziras resti fidela al vi."

Mi pensis pri Abraham kaj Job, kaj kelkaj aferoj klariĝis al mi.

Mi: "Vi ne ŝparis al mi la suferojn de pento. Mi neniam spertis tiel severajn kapdolorojn, kiuj daŭris tiel longe. Mi oferis ilin kaj ne rifuzis ricevi ilin denove. Moderna pastro eble dirus, ke ĉi tiu tento venis de la diablo, sed mi ne kredas tion, ĉar via amo kaj via paco ne mankis. Mi ne timis tion, kio venos. Kion vi diros al mi, mia Sinjoro kaj Dio, pri tio?"

Savanto: "Mia filino, skribu tion. Ĉu vi aŭdas min?" Mi:

"Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Ĉio, kion vi skribis, estas ĝusta. Ĉio, kion vi atendis, ankoraŭ venos. Mi determinas la tempon. Mia filino, skribu ĝin. Ĉiuj, kiuj estos en la preĝejo ĉi-vespere, miros pri tio, kio okazos. Ili estas preskaŭ ĉiuj blindaj. Lumo brilos por ili. Daŭrigu fari vian devon, kiel vi faris ĝis nun. Ili rikoltos la fruktojn de mia laboro. Mi estas la viva arbo; vi estas mia frukto. Mia filino, mi amas vin; iru en paco."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

05/09/92 – Sabato

8:00 — Preĝa Asocio

Savanto: "Mia filino, mi amas vin. Mi ŝanĝis mian planon. Aferoj daŭros laŭ mia deziro.

Mi: "Mi pensis, ke mi faris ion malĝustan, ĉar mi estis preta por ĉio, kion vi diris, ke okazos."

Savanto: "Mia filino, vi faris ĉion ĝuste. Mi determinas la tempon." Mi: "Vi diris, ke ĝi okazos post la Sankta Komunio."

Savanto: "Mi povas ŝanĝi tion."

Mi: "Kara Dio, mi ne povas demandi al Vi pluajn demandojn nun. Diru al mi, kion Vi volas. Mi komprenas nenion el tio, do mi lasas ĉion al Vi."

Savanto: "Mia filino, venos la tempo, kiam vi havos neniun elirejon kaj devos fari tion, kion mi volas."

Mi: "Kara Jesuo, ĉu vi povas klarigi tion al mi pli klare? Mi ne komprenas." Savanto: "Pli malbonaj tempoj venos."

Mi: "Bonvolu diri al mi, Kara Dio, kio estas la plej malbona afero, kiu venos?" Savanto: "La granda milito en Eŭropo."

Mi: "Do mi ne bezonas konstrui kapelon?"

Savanto: "Jes, konstruu ĝin. Ĝi estos ŝparita. La milito alproksimiĝas kaj rapide disvastiĝas."

Mi demandis min, ĉu mi ankoraŭ ricevos la stigmaton." Savanto: "Vi demandas. Jes. Vi ricevos ilin. Mi determinos la tagon." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, fariĝu Via volo."

Savanto: "Preĝu multe, miaj infanoj, preĝu. La potenco de Satano estas senmezura. Mi permesis, ke estu tiel. Li forprenos ĉion, kio forturniĝis de mi. La homoj volas tion. Ili elektis sian larĝan vojon. Restu fidela al mi, mia filino, kiel vi faris ĝis nun. Mi donis al miaj fidelaj infanoj la protekton de via ĉiela Patrino Maria. Ili staras sub ŝia mantelo de protekto; tie ne estas loko por la malamiko. Preĝu al via Patrino, preĝu multe. Mi ne rifuzos ŝian intercedon. Ŝi ne forlasas siajn infanojn."

Mi: "Sed ĉi tiun militon oni povas haltigi."

Savanto: "Nur per fastado kaj preĝo."

Mi: "Ĉu mi devas fari ion?"

Savanto: "Ne zorgu anticipe. Ĉio venos ĝustatempe."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro, pro via amo kaj via konsilo, kaj pro la sciigo pri tio, kio venos."

Savanto: "Mi benas vin, mia filino." Mi genuis.

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu, mia filino. Iru en paco."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio. Glorata estu Jesuo Kristo nun kaj eterne. Amen."

De la 16:30 ĝis la 19:45 mi preĝis en la preĝejo kaj konfesis min. Poste mi restis por la Sankta Meso.

06/09/92 – Dimanĉo

7.30 – 9.20 atm:

Mi preĝis kaj denove sentis iom da dubo; mia menso estis plena je multaj demandoj. Poste, mi fervore preĝis.

Savanto: "Skribu, mia filino, la stigmaton, kiun vi ricevos, vi ricevos en la venontaj tagoj. Mi determinos la horon."

Mi: "Sinjoro, kiu vi estas nun?"

"Mi!" Mia filino, estas Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito, kiuj nun parolas al vi. Ne dubu, mia filino, vi ofendas min. Vi tute apartenas al mi. Vi ne bezonas timi. Restu fidela kaj firma al mi.

Mi: "Ho, mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu pardonu min; mi neniam povos kompreni vin, sed mi ĵetas min en viajn brakojn kaj ĉirkaŭbrakas vin kiel malgranda infano. Mia amata Patro, lasu, ke ĝi daŭre okazu laŭ via volo."

Savanto: "Mia filino, vi ricevos de mi la kvin sanktajn vundojn."

Mi: "Mi pensis, ke ili venos de anĝelo, kiel ĉe Sankta Tereza de Avilo. Eble ĉar pastro diris al mi tion."

Savanto: "Mi povas fari laŭplaĉe."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, tio fariĝis multe pli klara al mi. Oni ne devas fidi je tio, kio estas skribita en iuj libroj. Vi faru laŭ via volo." Savanto: "Jes, tiel estas, mia filino."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Jes, mia filino. Via koro estos trapikita de lumo, kiu venos de mi. Tiu ĉi lumo penetrigos vian koron. Fajro ekbrulos en via koro. Tiu ĉi fajro estas mia amo. Tiam vi ne plu povos fari laŭplaĉe. Mi estas ĉio en vi. Vi faras ĉion, kion mi volas."

Mi: "Tio sonas kiel Sankta Paŭlo."

Savanto: "Mia filino, mi ripetas tion, kio jam okazis. Mi estas la sama Dio, kiel mi estis tiam. Mia filino, vi estas kaj estos nur mia instrumento, kiun mi uzos."

Mi: "Sinjoro, ĉu mi nun devas iri al preĝejo?"

Savanto: "Jes, faru tion, mia filino."

Mi: "Jam estas la 9:15."

Savanto: "Mi benas vin, mia amata filino." Mi genuis.

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco, mia amata filino."

Mi: "Laŭdita estu Jesuo Kristo. Dankon al Dio la Sinjoro. Amen."

10:30 matene Sankta Meso en ruĝa ornato.

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

07/09/92 – Lundo

Mi havas trisemajnan ferion.

8:30 matene:

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia Amata Patro, mia Edzo." Savanto:

"Via ekspiiĝa sufero baldaŭ venos." Mi: "Kion tio signifas, BALDAŬ, mia Sinjoro?"

Savanto: "Mi determinos ĉi tiun 'BALDAŬ' kiam venos la ĝusta tempo. Mia filino, okazos laŭ mia volo."

Mi: "Sinjoro, kio estos laŭ via volo—ĉu oni povas scii tion?"

Savanto: "Via estonteco."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, estu laŭ Via volo kaj laŭ Via plaĉo."

Mi: "Kara Jesuo, mi nun trovas ĝin malfacila, ĉar tio estas preter mia kompreno kaj mi sentas min la plej stulta persono en la mondo. Mi sentas kvazaŭ mi ne apartenas al ĉi tiu mondo. Ŝajnas al mi, ke ĉiuj estas pli inteligentaj ol mi, kvazaŭ mi estus en la unua klaso. Sufiĉas por igi min plori. Mi sentas min forlasita de ĉiuj. Mi eĉ sentas min forlasita de vi. La kuracistoj diris, 'Ŝi apartenas al psikiatria sekcio,' sed mi estas sobria kaj atendas vidi, kion vi volas de mi.

Savanto: "Skribu, mia filino, via tasko estas sekvi min kaj fari tion, kion mi volas, eĉ se ĉio ŝajnas tiel. Mia filino, mi estas kontenta pri vi, pri ĉio, kion vi faras. Metu la zorgojn, kiujn vi nun havas, en miajn manojn."

Mi: "Ĉio ĉi estas malfacile komprenebla. Mi metas ĉion, kion mi ne povas kompreni, en viajn manojn." Savanto: "Mia kara filino, skribu ĝin. Ankaŭ ĉi tiu elprovado, kiun vi nun trapasas, devas esti. Ĉio estas mia volo. La kvin stigmataj signoj, kiujn vi ricevos, donos lumon al vi kaj al aliaj, por ke vi povu pli bone kompreni min. Sen mia lumo, vi estas ankoraŭ en mallumo. Kiam la lumo trapasos la mallumon, vi vidos. Mi estas la lumo kaj la vero.

Mia kara filino, mi finfine dankas vin, ke vi hodiaŭ skribis. Mi benas vin, mia filino.

Mi genuis...

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en la Ruĝa.

20:00 Preĝgrupo.

08/09/92 – Mardo

Mateno: Post preĝo – Unio

Savanto: "La kvin Sanktaj Vundoj tre baldaŭ estos enpresitaj, do estu ĉiam preta. Mia filino, mi ŝanĝis la horon; tiel devis esti.

Ĉio okazas laŭ mia volo. Al vi ne mankos amo."

Mi: "Kara Savanto, kiam homoj demandas min, ĉu mi aŭdas Vian voĉon, ĉu mi rajtas diri al ili tion?"

Savanto: "Vi rajtas diri al ili; vi ne bezonas nei ĝin. Mia filino, mi parolas al vi ne nur pro vi mem, sed ankaŭ pro la aliaj."

Mi: "Mia Sinjoro, kiam mi havos la stigmaton kaj ne havos pastron, ĉu vi venos al mi ankaŭ spirite?"

Savanto: "Mi ĉiam estas kun vi, mia filino. Tiam mi estos ĉio en vi; vi tiam estos nenio plu."

Mi: "Kara Dio, sed mi ankoraŭ vivas."

Savanto: "Via vivo estas mia vivo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi akceptos ĉi tion, sed mi ne povas kompreni ĝin. Sinjoro, fariĝu via volo. Mi estas nur via instrumento."

Post tio, la Sinjoro benis min.

9:00 matene: Mi estis en Waghäusel kun Fridolino por la Sankta Meso.

18:30: Rozario kaj Sankta Meso en Rot; mi ne ricevis la Komunion en Rot, ĉar mi jam ricevis la Savanton ĉi-matene en Waghäusel.

20:30: Patro Gebhard telefonis, ĝuste kiel la Savanto diris. Ni parolis telefone dum ĉirkaŭ 25 minutoj. Mi dankas Dion pro tiu ĉi voko.

09/09/92 – Merkredo

Hejme — Preĝo — Unio kun la

Savanto: "Skribu, mia filino." Mi:

"Jes, mia Amanta Jesuo."

Savanto: "Ĉio, kion vi skribis, estas al mia merito. Vi parolas, kiel mi deziras. Via tasko estas daŭre skribi; eĉ se vi faras tiom da eraroj, mi estas kontenta pri tio.

Viaj eraroj estas sendanĝeraj kompare kun la eraroj de teologoj, ĉar la eraroj de teologoj kondukas homojn en la abismon. Mia filino, daŭre skribu.

Mi konas viajn malfacilaĵojn. Mi konas vian amon al mi. Mi estas kontenta pri ambaŭ en vi. La suferoj de ekspio, kiujn vi ricevas, estas mia amo al vi. Kiom da sufero vi ricevas de mi, tiom da amo vi ankaŭ ricevas. En sufero kuŝas la savo de animoj. Mi devos multe suferi en vi, ĉar mi deziras savi multajn animojn."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi nun pli bone komprenas. Sinjoro, faru laŭ via volo."

Savanto: "Skribu iom pli. La kvin HI. Vundoj, kiujn vi ricevos de mi, realiĝos post mallonga tempo. Lasu ilin efiki kiam la suferoj estos sur vi."

Mi: "Ĉu mi scios anticipe, kiam la suferoj venos?"

Savanto: "Mi jam preparas vin, por ke vi sciu. Mia amata filino, mi estas kontenta pri vi, kia vi estas. Restu humila, por ke mi povu superverŝi vin per multaj gracioj. Daŭre amu min, kiel vi faris ĝis nun. Via amo estas mia amo. Mi ĝojas, ke vi deziras ami min pli kaj pli. Mi ĉiam pretas doni al vi pli da amo."

Mi: "Kion mi devas fari nun?"

Savanto: "Faru vian devon, tion, kion vi nun devas fari. Mi benas vin, mia kara filino."

Mi genuis kaj petis la Savanton beni la du virinojn, kiuj estis baldaŭ alvenontaj, Mariannan kaj S-inon Müller.

Savanto: "Jes, mi ankaŭ benas ilin."

La Savanto donis la benon.

Sankta Meso en la Kapelo Rochus en Mingolsheim.

10-a de septembro 1992 – ĵaŭdo

10:30 matene hejme:

Preĝo de Unuiĝo.

Savanto: "Skribu, mia filino. Mi volas, ke vi skribu. Estos multe da malfacilaĵoj ĝis ĉio ĉi realiĝos."

Mi: "Kio okazas, mia Sinjoro kaj Dio?" Savanto:

"Tion, kion Mi deziras plenumi kun vi."

Mi: "Sinjoro, kion Vi volas? Kion mi devas plenumi kun

Vi?" Savanto: "La tutan Vojon de la Kruco ĝis la fino."

Mi: "Ĉu mi devas akcepti ĉi tiun aflikton?"

Savanto: "Ĉi tiu aflikto ne estas por vi, sed por mi, tamen mia kolero falos sur ilin. La sango, kiun vi verŝos, estas por la bonvoluloj, sed ne por la blasfemantoj." Mi: "Sed Sinjoro, vi verŝis vian sangon por ĉiuj."

Savanto: "Tiam, mia filino, sed ne hodiaŭ; ili jam elektis sian patron. Vi ne bezonas paroli al blasfemantoj."

Mi: "Kiel mi rekonu, ke ili estas blasfemantoj?"

Savanto: "Mi ilin rekonos, ne vi. Mia filino, skribu ion pli. La stigmaton, kiun vi ricevos, aperos en ĉi tiuj tagoj."

Mi: "Sinjoro, estu farite laŭ Via volo; mi havas nek timon nek dubon; mi tute apartenas al Vi."

Savanto: "Skribu, mia filino. Vi ne devas aŭskulti, kiam aliaj riproĉas vin. Vi ne rekonas iliajn malfortojn. Aŭskultu min atente: Mi estas via spirita gvidanto; eĉ se vi faras ion malĝustan kaj la aliaj rimarkas tion en vi, ĝi tamen estas ĝusta en miaj okuloj. Tiel mi volas, ke estu. Plej multaj homoj pretervidas siajn proprajn difektojn. Se vi lasas ĉiun prediki al vi, tiam vi forturniĝas de mi. Satano estas ruza; atentu: se vi faras ion malĝustan kaj tio malkontentigas aliajn, ĝi estas de mi. Vi ne bezonas la scivolemulojn ĉirkaŭ vi. Sendu ĉiujn scivolemulojn unue preĝi kaj penti pri siaj pekoj; tio ŝparos al vi multan ĝenon."

Mi: "Kara Dio, por tio mi bezonas humilecon. Bonvolu doni al mi la gracon esti humila."

Savanto: "Mia filino, vi estos humila kaj milda, same kiel mi. Ĉar tiam vi estos tute en mi."

Mi: "Sed tiam estas terura afero, se la pastroj ankoraŭ ne kredas."

Savanto: "Ĉiu pastro estas dua Kristo; ni devas preĝi por ĉiu pastro. Mi amas ilin ĉiujn, mia filino."

Mi: "Sed Sinjoro, mi ankaŭ amas ilin ĉiujn, sed ne ĉiuj amas min."

Savanto: "Tiel estas, mia filino; ankaŭ ne ĉiuj el vi amas min."

Mi: La Savanto benis min...

Rosaario kaj Sankta Meso en Ruĝa

11a de septembro 1992 – vendredo

7.40 ĝis 8.30 matene

Mia edzo malfaciligis aferojn por mi.

Multaj Biblio de Patro Gebhard Heyder alvenis.

Savanto: "Mi volas, ke vi skribu. Mi amas vin tre multe. Vi alfrontos la atakojn de Satano pli ofte en la proksima estonteco. Mi konsentas kun vi pri tio, kio okazas al via familio. Li serĉas la plej mallongan vojon, same kiel vi serĉas la plej mallongan vojon al mi per Maria, tiel la malpura spirito serĉas la plej mallongan vojon al vi. Mia filino, vi faris la ĝustan aferon hieraŭ. Mia filino, la malpuraj spiritoj estas aparte koleraj kontraŭ vi, sed kun mi vi venkos ilin ĉiujn. Mia filino, preĝu por via edzo; li bezonas vian helpon."

La Savanto parolis al mi: "Daŭre skribu, mia filino. Brulanta fajro venos sur vin."

Mi: "Mi ne skribos tion. Tio certe ne estas de Vi, Kara Dio." Savanto:

"Jes, ĝi estas! Brulanta fajro de amo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi nun timas, ke mi brulos." Savanto: "Vi brulos en mia amo. Per ĉi tiu fajro, vi estos tute pura."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu purigi min, por ke mi ĉiam estu kun Vi kaj neniam apartigita de Vi."

Savanto: "Mia amata filino, mi benas vin." Mi:

"La Savanto benis min..."

Rosaario kaj Sankta Meso en Ruĝo

12-a de septembro 1992, sabato

de la 7:30 ĝis la 9:00 matene

Savanto: "Mia filino, skribu. Mi volas, ke vi faru tion, kion mi volas. Kien ajn mi kondukos vin, tien vi iros."

Mi: "Sinjoro, kiel mi scios, ke vi gvidas min?"

Savanto: "Vi povas demandi min! La vojo al mi fariĝas pli kruta."

Mi: "Sinjoro, kion signifas 'pli kruta'?"

Savanto: "Ĝi fariĝos pli peniga kaj postulos grandan forton. Vi povas ricevi ĉi tiun forton nur de mi. Preĝu por vi mem kaj por viaj kunhomoj, por ke ili marŝu la vojon kun vi. Alie, vi eble perdos ilin sur la kruta vojo."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, estonte mi petos pli da forto por mi mem kaj por miaj kunhomoj." Savanto:

"Via koro jam estas mia koro. Mi devas formi ĝin laŭ mia plaĉo. Multo da graco fluos el ĉi tiu koro, kaj ĉi tiu vundita koro fariĝos fonto de amo."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, kiel mi sciis, ke ĝi jam estas via koro?"

Savanto: "Ĉi tiu brulado, kiun vi sentas en via koro, estas la fajro de mia amo; ĝi plifortiĝas, kiam mi tion volas."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi sentas ĉi tiun fajron, sed mi ne sciis, kion tio signifas por mi. Mi ekkomprenis, ke per ĉi tiu fajro mi povas pli ami vin. Mia animo profunde sopiras esti kun vi. Mi sentis, ke mia koro nuntempe estas kiel brulanta forno, kaj ĉi tiu fajro neniam estingiĝas. Nun mi pli komprenas, kiam mi legas en la 'Litania de la Sankta Koro':

Vi, brulanta hejmejo de amo.

Ĝis nun tio estis neklara al mi, sed nun mi komprenas ĝin. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu granda graco kaj kleriĝo.

Mi aldonos, mia Sinjoro kaj Dio, ke via koro estas viva, brulanta kameno de amo. Ho, ke ĉi tiu fajro neniam estingiĝu, ĉar tiam mi scias, ke vi estas ĉiam kun mi. Jesuo, mi amas vin per mia tuta koro kaj per mia tuta forto; mi amas vin super ĉio alia.

Savanto: "Mia amata filino, mi ĝojas, ke vi tion rekonis; restu tia, kia vi estas, firme tenu mian manon." Mi: La Savanto benis min...

16:30 ĝis 19:45: Preĝo kaj Sankta Meso en la preĝejo en Rot.

13a de septembro 1992 – Dimanĉo

de la 9:30 ĝis la 11:15 matene hejme

Hieraŭ nokte de la 2:30 ĝis la 3:30 matene estis tumulto ekster mia domo. Ebriuloj parkis fronte al mia domo. La polico devis veni.

Pregada Asocio!

Savanto: "Skribu, mia filino, mi estas kun vi, en vi kaj kun vi; vi tute apartenas al mi. Ne lasu vin influi de aliaj. Vi vidis tion hieraŭ kaj hieraŭ nokte. Satano provas per ĉiaj rimedoj forturni vin de mi. Li estas forta, mia filino, sed vi estas eĉ pli forta kun mi. Mia filino, restu fidela al via preĝgrupo, same kiel vi faris ĝis nun. Satano volas nenion pli ol disigi vian preĝgrupon."

Savanto: "Skribu, mia filino, la brulaj doloroj, kiujn vi sentis hieraŭ, estis miaj doloroj."

Mi: "Mi sentis ilin brulantaj kaj pikantaj la tutan tagon, kaj nun mi ne plu sentas ilin." Savanto: "Mi preparas vin por tio, kio venos en ĉi tiuj tagoj. Vi nun sentas bruladon en via koro."

Mi: "Sed ĝi ne estas forta."

Savanto: "Sed ĝi fariĝos tre forta." Mi: "Ĉu mi povos elteni tion?"

Savanto: "Vi povos."

Mi: "Ĉu mi do devas voki kuraciston?"

Savanto: "Vi ne bezonos; vi scias, kion fari." Mi:

"Jes, mia Sinjoro, mi faros laŭ via deziro."

Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino: vi ricevos la stigmaton en la preĝejo." Mi: "En ruĝa?"

Savanto: "Jes, en ruĝa."

Mi: "Ĉu mi tiam vidos vin?"

Savanto: "Vi vidos min. Per la lumo, kiu venas de mi, vi ricevos la stigmaton, kaj tiu ĉi lumo restos kun vi dum mi tion volos. Mi estas la lumo kaj mi forpelas la mallumon. Mia filino, la stigmaton, kiun vi ricevas estas miaj stigmataj signoj."

Mi: "Sed vi jam antaŭe diris tion al mi."

Savanto: "La mondo ne povas imiti ĉi tiujn. Eĉ la episkopoj ne plu povas klarigi tion, ĉar al ili mankas la lumo. Tial, estu humila, ĉar ili devas esti lumigitaj de ĉi tiu lumo. Mia filino, mi amas ilin ĉiujn."

Mi: "Mia Sinjoro, kio pri tiuj, kiuj blasfemas?"

Savanto: "Ankaŭ la blasfemantoj nun povas esti savitaj."

Mi: "Kiel tiel, mia Sinjoro kaj Dio?"

Savanto: "Donante al ili la amon, kiun ili bezonas." Mi: "Kiel mi povas doni al ili amon?"

Savanto: "Mi estas tiu amo."

Mi: "Mi faros tion."

Savanto: "Vi estas mia instrumento, kiun mi uzas."

Mi: "Ho mia Sinjoro kaj Dio, tio estas tre malfacile komprenebla."

Savanto: "Mi lumigos tiujn, kiuj estas bonvolaj. Ili rekonos en siaj koroj, same kiel vi rekonis, ke mi estas amo."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, nun mi komprenas. Scienco ne povas kompreni tion per sia intelekto. La amo en niaj koroj transpasas sciencon. Kara Savanto, kiom malgrava devas esti la monduma scienco kompare kun la ĉielaj aferoj, kiuj atendas nin."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Mi benas vin nun." Mi: "Mi diris: Bonvolu, la tuta mondo."

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco, mia amata filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Glorata estu Jesuo Kristo kaj Maria, nun kaj eterne. Amen."

Je la 12:45 mi preĝis la Rozarion kaj la devotajn preĝojn en Rot.

Je la 14:30 mi preĝis la Doloran Rozarion kun Hetwig, sekvite de Sankta Meso en la Kapelo Rochus en Mingolsheim. Post la Sankta Meso, mi parolis kun Patro Steiler, misiisto, dum ĉirkaŭ 30 minutoj.

la 9-an de septembro 1992 – lundo

Hejme:

2:10 ĝis 3:05: Preĝo

9:30–11:15 matene Preĝkunveno

Mi ploris! Pastro ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo konfuzis min hieraŭ vespere. Li defendis la komunion en la manon. Mi demandis al la Savanto: se Li tion volas, Li donu al mi respondon. Ĉar mi certas, ke la ĝusta maniero estas la komunio sur la langon.

Mi ne povis kredi ĉi tiun pastron. "Kara

Savanto, ĉu mi eraris?"

Savanto: "Mia filino, vi ne eraris; estas granda sakrilegio por pastroj, kiuj ankoraŭ donas la Komunio-n en la manon. Ĉar vi ankoraŭ defendas tion, vi devas

Postulu respondecon de ili. Mi tute ne respektas iun ajn, kiu ankoraŭ donas la Komunio en la manon. Mia filino, tio, kion vi faris ĝis nun, estas ĝusta. Skribu ĉi tion, mia filino: la stigmaton, kiun vi ricevos, estos tre doloriga.

Mi: "Mi jam timas nur aŭdante tion." Savanto: "Mia filino, ĉu vi nun timas?"

Mi: "Ne."

Savanto: "Kun mi, vi ne havos timon. La doloro, kiun vi spertos, estos pli granda, se estos malmulte da preĝado."

Mi: "Ho mia Sinjoro, kiu do aŭdos min kaj preĝos?"

Savanto: "Mia filino, tiuj, kiuj deziros esti savitaj, preĝos. Mi estos krucumita en vi por la savo de animoj. Mia filino, ĉiu havas mallongan tempon por si mem. Ili preĝos. Skribu tion, mia filino: nur malmultaj estos savitaj."

Mi: "Mi suferos por ĉiuj animoj."

Savanto: "Mia filino, preskaŭ neniuj el ili deziras penti." Mi:

"Do ĉu mi ne bezonas preĝi por ĉiuj?"

Savanto: "Jes, alie ili ne povos diri, ke Mi ne suferis por ili." Mi: "Kara Jesuo, estas tre malfacile por mi skribi; ĝi doloras."

Savanto: "Mia kara filino, mi benas vin. Mi inkluzivas la la tutan mondon, precipe ĉiujn malsanulojn kaj mortantajn, per mia beno."

18:30 Rozario kaj Sankta Meso (Ruĝa)

20:00 Ruĝa Preĝgrupo.

Dum la unuaj tri jaroj, ni preĝis dum ĉirkaŭ unu horo. Dum la lastaj du jaroj, ni preĝas dum ĉirkaŭ du ĝis du kaj duonaj horoj.

La Savanto petis de mi, ke estu multe da preĝado.

15a de septembro 1992 – mardo

10:30 ĝis 13:00

Antaŭe, mi preĝis kune kun Fridolino. Poste, mi preĝis sola kaj unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Skribu, mia filino, la dolorojn, kiujn vi suferos, kunigu ilin kun la malĝojoj de Maria. La malĝojoj de Maria estas ankaŭ miaj malĝojoj. Ofertu ĉion al la Ĉiela Patro. Per viaj oferoj, multaj animoj resaniĝos."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi amas vin tiom; mi faros laŭ via deziro. Vi nur bezonas diri al mi, por ke mi sciu. Nun mi havas profundan pacon, kiu ne povas esti priskribita. En ĉi tiu paco estas tiom da amo, kaj mi havas la deziron ne esti apartigita de ĝi. Mi ne sentas min en mia korpo. Mi sentas min nekomprete malpeza kaj libera, sen zorgoj aŭ doloro. La mondaj aferoj estas kvazaŭ for de mi. Mi estas n e e n i o."

Ĉio en mi estas Dio. Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro ĉi tiu konvinko kaj graco. Nun mi havas deziron, kaj mi skribas ĝin al vi nun, ĉar ĝi estas tiel bela por mi:

Jesuo, lasu min ripozigi mian kapon sur via brusto, kiel Johano. Kaj nun mi volas brakumi vin, ĉar mia koro tiom amas vin. Mi ne povas klarigi tion al iu ajn, ĉar amo simple estas.

Larmoj venas al miaj okuloj, ĉar mi amas vin."

Savanto: "Skribu, mia filino, ĝuste kiel vi estas nun, mi volas havi vin ĉiam. Vi vidas, al vi ne mankas amo. Vi ricevas multe pli da ĝi per suferado. La kvin sanktaj vundoj estas tre proksime.

Mi: "Kara Dio, Vi jam diris tion antaŭe."

Savanto: "Sed estis multe, kion vi tiam ne sciis. Estu preta por ĉiu horo, kiu nun venos. Vi estos forte elprovita, mia filino."

Mi: "Ho Savanto, mi jam estis tiom multe provita."

Savanto: "Ne sufiĉe."

Mi: "Kaj kio, se la teologoj ne kredos?"

Savanto: "Vi ne oferadas vin por teologoj, sed por ĉiuj animoj. Estos teologoj en la lumo, kiuj kredos. Mia kara filino, mi amas vin tre multe. Skribu tion, la suferoj de ekspiaco baldaŭ komenciĝos."

Mi: "Kio validas kiel ekspiiga sufero?"

Savanto: "La kapdoloroj kaj korodoloroj – jen la preparaj suferoj. Neniu kuracilo helpas vin ĉi tie. Ĉi tiuj suferoj estas de Mi. Vi suferas por la savo de animoj, tial neniu kuracilo helpas vin. Vi devas elteni ĉion pacience kun amo. Mi donos al vi tiom da amo, kiom vi povas elteni. Mi estos ĉio en vi. Via animo estas unuiĝinta kun mi, kaj vi kunhavigos nur parton de mia suferado. Tiel, mia filino, vi ne plu estas vi mem. Estas mi. Savanto: "Mi benas vin kaj ĉiujn al vi proksimajn."

La Savanto benis nin.

Je la 18:30 mi estis kun pastro el Peruo en Mingolsheim. Mi donis al li Biblion de Patro Gebhard Heyder. Mi konfesis kun li. Hedwig estis kun mi ĉe tiu ĉi pastro kaj ŝi malbone parolis pri mi. Mi devis humiligi min. Mi pardonis al ŝi.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot

16-a de septembro 1992 – Merkredo

de la 9:30 ĝis la 10:20 matene

Savanto: "Skribu, mia filino." Mi:

"Jes, mia kara Jesuo."

Savanto: "La Vojo de la Kruco, kiu kondukas al mi, estas en la lumo. Ĉiuj miaj infanoj rekonas ĝin. Mi estas tiu ĉi lumo, kiu lumigas vin. Mia filino, neniu povas devojigi vin de ĉi tiu vojo. Kiam iu rekonas la lumigitan vojon, tiu ne plu deziras

iri la malluman vojon. La anonima letero, kiun vi ricevis, estas kaptilo starigita de Satano. Li volas devojigi vin de la lumigita vojo, sed li ne povas, ĉar mi estas kun vi. Amu ilin ĉiujn, kiel vi faris ĝis nun. Mia kara filino, estu preta akcepti ĉion, kio venos al vi.

Kion ajn vi ne plu povos elteni, donu ĝin al mi. Vi ricevos de mi la kvin sanktajn stigmatojn; estu certa kaj memfida."

Savanto: "Mi ne ŝanĝas mian vorton. Vi devas trapasi la provojn, kiuj kuŝas antaŭ vi. Mi estas via spirita gvidanto kaj vi trapasos ilin. Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi faras kaj kiel vi traktas homojn.

Koncerne la aliajn, kiuj deziras instrui vin, temas pri envio. Estu singarda. Mia filino, vi havas multajn malamikojn ĉirkaŭ vi. Estu singarda pri viaj vortoj en ilia ĉeesto. Ili transformos unu vorton en dek por moki vin. Mia filino, ĉiam konfidu al mi ĉiujn viajn zorgojn."

Mi: "Ĉu mi devas skribi ion alian nun?"

Savanto: "Ne, mia filino, iru kien vi devas iri. Mi benas vin, mia amata filino."

Mi: "Mi diris al la Savanto, 'Mi inkluzivas la malsanulojn, la mortantajn, la malriĉajn animojn en Purgatorio kaj miajn malamikojn en ĉi tiu beno.'"

Mi: La Savanto benis min...

Je la 12:00 en la Spejera Katedralo, mi preĝis la Anĝeluson kaj aliajn preĝojn.

19:30: Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

20:30: Skribis la taglibron kun Marion.

17-a de septembro 1992 – ĵaŭdo

Hejme de la 10:30 ĝis la 11:30;

mi nuntempe ankoraŭ ferias.

Hodiaŭ vespere mi preĝis de la 20:30 ĝis la

3:30 matene en la Preĝa Unio:

Savanto: "Skribu, mia filino, la kvin sanktaj stigmataj estos enpresitaj sur vi. Estos signo en la ĉielo antaŭ la preĝejo; vi devas rigardi ĝin. Tio estos mia konfirmo pri tio, kio venos."

Mi: "Kaj se mi ĝin ne vidos, ĉu via plano tiam ŝanĝiĝos?" Savanto:

"Vi ĝin vidos, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi kredas, ke tio okazos. Mi havas neskuigan fidon, tial mi kredas."

Savanto: "Mia filino, lasu ĝin agi en vi. Mi amas vin tiom multe, mia filino. Mi elektis vin. Mi deziras savi multajn animojn kun vi! Jam delonge estas mia deziro fari tion. La tempo venis, kaj neniu povas ŝanĝi mian tempigon!

Mi estas Eterneco. Mia amata filino, ĉio venas je la ĝusta tempo.

Mi dankas vin, mia filino, pro via 'jes'. Via 'jes' estas firma kiel roko en la maro.

Via 'jes' estas mia 'jes', kaj neniu povas forpreni ĝin de vi.

P. Heyder: Pri ĉi tiu afero, Patro Gebhard Heyder en Regensburg diras, post ekzameno de la taglibro, ke mi daŭrigu skribadon, ĉar tio estas donaco de graco de la Savanto.

Mi: "Mi pensis, 'Jesuo, mi amas vin tiom multe.'"

Savanto: "Via amo estas mia amo. Vi povas transdoni ĉi tiun amon al tiuj, kiuj sopiras amon."

Mi: "Sinjoro, ĉio, kion mi ĵus diris al vi el la koro, realiĝu, ĝuste kiel vi volas kaj kiel plaĉas al vi.

Estas klare al mi, kaj mi nun komprenas, ke mi devas kompreni ĉi tion, kaj vi instruos al mi la reston. Mi fidas je vi kaj mi restas fidela al vi. Per la virtoj, kiujn vi donas al mi kaj tiujn, kiujn vi jam donis al mi."

Savanto: "Mia amata filino, mi dankas vin; tio, kion vi skribis, donas al mi grandan ĝojon. Mi benas vin kaj verŝas gracon sur vin, kiom vi bezonas. Mi donas al vi tiom da amo, ke vi povu elteni tion, kion mi donos al vi."

Mi: La Savanto benis min...

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio. Dankon, mia granda amo. Estu laŭdata Jesuo Kristo kaj Maria, nun kaj eterne. Amen.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

18-a de septembro 1992 – vendredo

Hejme,

4:00 ĝis 5:30 matene: preĝis.

Preĝo honore al la Beata Virgulino Maria!

Veneris la Sanktajn Vundojn, preĝis por malamikoj, poste unuiĝis kun la Savanto.

Savanto: "Mia filino, mi havas planojn por vi. Mi faras laŭ mia plaĉo. Estu pacienca. Ĉio okazos kiel mi promesis. Mi determinas la tempon. Ĉio devas okazi kiel mi volas."

Mi: "Sinjoro, mi pensis, ke mi faris ion malĝustan."

Savanto: "Mia kara filino, vi estas nobla rozo; la malamiko ne ŝatas ĝian aromon. Restu ĉiam preta por mi. Vi devas esti provita, mia filino. Mia filino, mi amas vin; rekuŝtu."

11:45 ĝis 12:45 tagmeze Preĝa Unuiĝo!

Mi preĝis fervore kaj hezitis skribi ĉi tion. Sed la Savanto volas, ke mi skribu ĉi tion. Savanto: "Skribu, mia filino, via amo al mi estas vera. Mi konas miajn infanojn, kiuj amas min. Sed estas tre malmultaj el ili. Vi soifas kun mi je animoj, ĉar vi amas ilin, kiel mi amas ilin. Vi amas min, sed vi ankoraŭ ne vidis min proksime. Tamen tio estas des pli valora: ke vi ne vidas min kaj tamen amas min. Tio estas vera kaj nobla amo, kiu ne povas trompi. Mi dankas vin, ke vi metis min unue en via koro. Mi speciale rekompencos ĉi tiun animon en la ĉielo."

Savanto: "Mia kara filino, la aferoj ne aspektas bonaj en la mondo. Ĉio pendas de fadeno, kaj tiu fadeno povus rompiĝi je ajna momento. Mi ankoraŭ tenas tiun fadenon, por ke ĝi ne rompiĝu. La milito fariĝas eĉ pli furioza. Preĝu por paco en ĉiuj preĝejoj kaj hejmoj, por ke paco revenu al ĉiuj koroj. La tempo por la savo de animoj estas mallonga, kaj neniuj povas plilongigi ĝin krom mi. Preĝu, ke multe pli da animoj estu savitaj. Mi estas via Savanto kaj via kuracilo.

Nur per mia kuracilo vi povas esti savita." Mi: "Kio estas via kuracilo, mia Sinjoro kaj Dio?" Savanto:

"Amo. Ĝi estas ĉio, mia filino."

Mi: "Mi denove skribis tiom multe. Ĉu mi vere devas skribi tiom multe?" Savanto:

"Skribu ĝin ĉiutage."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi dankas Vin."

De la 13:45 ĝis la 15:45 mi preĝis la Psalteron en la arbaro.

18:30 Sankta Meso kaj la Rozario en Rot

19a de septembro 1992 – Sabato

8:00 ĝis 10:00 matene

Preĝa Unio!

Savanto: "Skribu, mia filino, mi v i l l ĝi!

Vi estas mia amata filino. Via doloro estas mia doloro. Mi savos animojn kun vi.

Ofertu al mi la larmojn, kiujn vi verŝis."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi ofertas tion al Vi, por ke animoj ne falu en kondamnon. Estas tiel malfacile por mi, sciante, ke tiom da animoj estas perditaj kaj ke la homoj estas letargiaj kaj trafitaj de blindeco. Ili vidas, kaj tamen ili vidas nenion. Kiom granda devas esti la peko." Savanto: "Mia amata filino, ĉio estos malsama."

Mi: "Kiel, Sinjoro, kiel ĉio estos malsama?"

Savanto: "La lastaj estos la unuaj. Ili estos mia popolo. Mi estas la Patro de la malriĉuloj. Mia filino, mi volas de vi tion, kion vi posedas."

Mi: "Mi havas nenion kaj mi estas nenio; ĉio apartenas al

Vi." Mi: La Savanto benis min.

Je la 14:30, Patro Buran vizitis min kaj mi rakontis al li pri la stigmatioj, kiujn mi devas ricevi. Mi ne estis kontenta pri liaj instruoj. Li kontraŭdiris tion, kion la Savanto diris al mi.

De la 16:15 ĝis la 19:45 mi estis en la preĝejo en Rot por preĝi. La unua horo estis tre laciga, ĉar koruso tiutempe provludis en la preĝejo. Min doloris, ke la koruso devis provludi ĝuste nun, kiam okazis konfeso kaj la Rozario. Mi preĝis por tiuj intencoj, por pastroj kaj por paco tra la tuta mondo.

Mi ne forlasis la preĝejon pro la ĥoro. Mi restis en la preĝejo kaj daŭrigis preĝi.

20-a de septembro 1992 Dimanĉo

Hejme, de la 7:45 ĝis la 8:50,

Preĝa Unio!

Savanto: "Mia kara filino, la stigmataj signoj, kiujn vi ricevos, estos doloraj. Tiu ĉi doloro estas ligita al mia amo. Vi ricevos la gracon esti humila. Tion, kion la pastro el Mannheim, Patro Buran, diris al vi, vi mem sentis; tio ne estas la vero. La sango, kiu fluos el vi, estas mia sango. Vi devas multe preĝi por ĉi tiu pastro. KREDU tion, kion mi inspiras vin skribi. Mi estas via spirita direktoro."

Mi: "Post la konversacio kun la pastro, mi havis korodolon dum pluraj horoj. Kion tio signifas?"

Savanto: "Ĉi tiuj doloroj estas miaj doloroj. Kiam pastro parolas malverojn, vi sentos la doloron pli akre."

Mi: "Eble estas pli bone resti silenta antaŭ ili. Tiam ili ne ofendos vin tiom."

Savanto: "Vi parolos, kiam mi tion volos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ŝparu min de pastroj, kiuj ne kredas, ke Vi estas vere, substantive, kaj reale ĉeestanta en la Sanktaj Hostioj—en karno kaj sango, korpo kaj animo, dieco kaj homeco."

Savanto: "Vi estos la lumo. Skribu ion pli, mia filino; vi ricevos la stigmaton tuj kiam la ĝusta tempo venos por vi. Estu certa, vi ricevos ilin. Amu min, mia filino. Mi estas kontenta pri tio, kiel vi amas min. Mia kara filino, havu iom pli da pacienco; amo ne mankos al vi. Mi donas amon al vi kiam ajn mi volas; estas mia rajto elekti la ĝustan tempon."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi dankas vin el mia tuta koro."

Savanto: "Estu singarda pri tiuj, kiuj envias vin. Vi devas esti aparte singarda pri ĉi tiuj homoj."

Mi: "Kiel tiel, Savanto?"

Savanto: "Lasu ilin paroli kaj vi restu silenta. Ili tiam ekkomprenos, ke ili malpravas."

Mi: "Jes, kara Jesuo, mi komprenas." La

Savanto benis min.

1:30 ptm: Rozario kaj devotaj preĝoj.

15:30: Preĝis la Rozarion kaj aliajn preĝojn hejme por la beatigo de Patro Pio.

18:30: Rozario kaj Sankta Meso ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo. Je la fino de la Meso, la misiisto ne parolis bone. Mi estis seniluziigita kaj iris hejmen kun granda doloro.

21-a de septembro 1992 – Lundo

8:15 ĝis 9:45 matene

Preĝgrupo!

Mi: "Hieraŭ vespere, ĉe la fino de la Sankta Meso, la misiisto legis leteron, kiu laŭdire estis konfirmita de episkopo kaj de Patro Kessenheimer. La letero deklaris, ke kredantoj, kiuj deziras ricevi la Sanktan Komunion nur de pastroj kaj malakceptas laikojn, eraras.

Tio estis grandega vangofrapo, kiu vundis min kaj maltrankviligis min.

Mi: "Kara Savanto, post la Meso, kiam mi demandis vin, ĉu la pastro parolis la veron, vi diris al mi, ke tio estas sensencaĵo.

Mi ŝatus demandi vin ankoraŭ unufoje, ĉu estas ĝuste, ke laikoj distribuu la Sanktan Komunion."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Mi ordonas, ke la Sankta Komunio estu ricevata per la konsekritaj manoj de la pastro. Tio estas la ĝusta maniero administri la Sanktan Komunion al la fideluloj. Kiu ne observas tion, devos respondi al mi. Mia filino, daŭrigu kiel vi faris ĝis nun, eĉ se vi estas sola. Mi estas kun vi, mia filino."

La Savanto benis min.

Rozario kaj Sankta Meso en Ruĝa je ĉirkaŭ la 18:30.

20:00 Preĝgrupo.

22-a de septembro 1992, mardo

de la 8:30 ĝis la 9:45

matene Preĝa Unio!

Savanto: "Skribu, mia filino! La stigmatioj, kiujn vi ricevos, baldaŭ estos ĉi tie; mi denove mallongigis la tempon. Estu preta, mia filino."

Mi: "Kara Dio, kion signifas 'ili baldaŭ venos'?"

Savanto: "Ne povas daŭri longe."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Skribu ion tute alian. Mi volas, ke vi akceptu ĉion, kiel Mi volos." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion Vi volas?"

Savanto: "Ĉio, kio venos al vi."

Mi: "Kiel mi scios, ke ĝi estas de vi?"

Savanto: "Vi rekonos ĝin per mia amo, mia filino; vi devas akcepti ĝin, ĉu vi ŝatas ĝin aŭ ne."

Mi: "Mia kara Jesuo, mia fianĉo, se vi tion diras, do mi faros ĝin! Eĉ tion, kion mi ne ŝatas, sed mi devas esti certa, ke ĝi venas de vi."

Mi: "Sinjoro, kiom pli longe mi devas skribi?"

Savanto: "Iom pli longe, mia filino. Skribu iom pli!" Mi: "Jes, mia Sinjoro."

Savanto: "Vi ankoraŭ estas provata."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, kial Vi ploras? Larmoj fluadis el mia dekstra okulo tiel rapide; tio estas supernatura. Kion tio signifas?"

Savanto: "Danĝero kuŝas antaŭ vi. Milito disvastiĝas tra Eŭropo. Multaj animoj perdiĝos. Por ili, mia krucumo estis vana. Ankaŭ vi vane suferos pro multaj. Mi tre doloras perdi animojn pro ilia malobeco. Preĝu, mia filino, ke kiam ili venos antaŭ mian juĝon, ili sentu profundan penton, ĉar ili ricevas alian ŝancon por esti savitaj. Mi donas al ili tiom multe da plia tempo, por ke ili ankoraŭ povu fari decidon. La Infero estas kruela, mia filino, kaj tamen tiom da homoj iras tien."

Mi: "Kara Dio, mi ne plu povas skribi; kompatu min." Savanto: "Vi sentas la doloron kun mi. Mi benas vin, mia kara filino."

La Savanto benis min.

Rozario kaj Meso ĉirkaŭ la 18:30 en Rot.

23-a de septembro 1992 – merkredo

de la 8:00 ĝis la 12:30 en la hejmo

Mi: "Mi preĝis pli fervore ol kutime."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi skribu. Vi ne devas iri al la Cenaklo hodiaŭ. Mi estas via Cenaklo."

Mi: "Ĉu mi notu tion?" Savanto:

"Jes, notu ĝin."

Mi: "Mi pensis pri la firmaa ekskurso."

Savanto: "Vi devus iri tien. Sed bonvolu esti milda kaj humila, kaj ĝoju kun ili." Mi: "Kara Dio, ĉu estas ĝuste, ke mi alparolas vin tiel diversmaniere?"

Savanto: "Mi ŝatas, kiel vi nomas min. Mia filino, skribu ĉi tion: la doloron, kiun vi suferas, vi devas elteni kun amo."

Savanto: "Vi jam diris tion al mi."

Mi: "Ili ne povas esti forprenitaj de vi. Eĉ sankta akvo ne povas helpi vin. Ne penu serĉi kuracilon."

Mi: "Kaj kio se la kuracistoj enmiksiĝos?"

Savanto: "Ili bezonas vian konsenton." Mi:

"Kaj se ili ĝin havas?"

Savanto: "Ili tamen ne povas helpi vin. Male, tiam la doloro pligrandiĝos. Vi suferos pro la pekuloj. Vi devas fari tion, kion mi petas de vi."

Mi: "Kara Dio, mi timas, ke mi konfuziĝos kaj mankos al mi sufiĉa fido kaj persistemo. Ĉu mi timos homojn?"

Savanto: "Vi donas ĉion tion al mi denove kaj denove."

Mi: "Kara Dio, mia koro denove brulas."

Savanto: "Ĝi estas la brulanta fajro de mia amo. Neniu povas estingi ĝin krom mi."

Mi: "Mi estis tiel feliĉa la tutan matenon, kaj mi povis preĝi interne kiel neniam antaŭe. Oni donis al mi la ĝustajn vortojn, ĝuste kiel al pastro."

Savanto: "Mia filino, tio estis mi. Via Jesuo. Ne temas pri vi, sed pri mi."

Mi: "Estas tiel bela sento, kiam oni povas preĝi tiel profunde en si, precipe al la Ĉiela Patro, ion tiel ofte forgesatan de homoj. Mi ankaŭ miris, ke tia altvalora preĝo venis el la profundo de mia koro. Mi kredas, ke la Ĉiela Patro aŭdis ĉi tiun preĝon."

Savanto: "Mia filino, vi donis al mi ĉion kun amo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ne devas diri al iu ajn, ke mi nun estis konektita kun Vi dum kvar horoj, kaj mi ne sentas, ke tio estas tro multe. Estas domaĝe, ke mia ferio ne estas pli longa. Mi dankas Vin, ke Vi diris al mi, ke mi ne iru ferii."

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĝin. Plenumu mian deziron."

Mi: "Ho mia Sinjoro, vi deziras ion! Mi plenumos tiun deziron, ĉar vi estas kun mi kaj ĉar mi amas vin."

Savanto: "Jes, mi estos kun vi."

Mi: "Kara Triuna Dio, vi havas mian 'jeson', kvankam mi ankoraŭ ne scias, kian deziron mi devas plenumi por vi. Mia koro ne tremas, sed ĝojas pro tio, kion vi baldaŭ diros al mi. Mia Sinjoro kaj Dio, mi fidas je vi, ke via deziro realiĝos."

Estas la 12-a tagmeze; mi pie preĝis la Anĝeluson kaj la Patron Nian kun etenditaj brakoj; mi ofte faras tion, kiam mi preĝas sola.

Post la preĝo, mi denove unuiĝis kun la Savanto. Mi diris:

"Sinjoro, kian deziron mi plenumu por Vi?"

Mi restis silenta kaj aŭdis nenion.

Mi: "Kio tio estos? Mi denove unuiĝis kun Li kaj preĝis al la Sankta Spirito. Bonvolu ne permesi, ke alia spirito enmiksiĝu, ĉar mi fidas je Vi. Diru al mi, kion mi devas skribi."

Savanto: "Skribu, mia filino! Mi povas fari en vi ĉion, kion Mi volas."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, vi povas fari en mi kion ajn vi volas, kaj ĉi tiu deziro estos plenumita por vi. Ho mia kara Patro, ĉu oni povas rifuzi amon?"

Ĉu vi rifuzis oferi vian solan Filon por ni pekuloj? Ĉu vi rifuzis esti krucumita por nia savo? Ĉu vi rifuzis malsupreniri sur la Apostolojn kun fajraj langoj? Vi estas amo, kaj mi min fordonas al vi, ĉar vi estas mia eterna vivo kaj mia feliĉego."

Savanto: "Vi donis al mi ĝojon, por ke mi povu ĉion fari en vi." La Savanto benis min.

Mi perdis la senton de tempo; kun la Savanto, la kvar horoj kaj duono, kiujn mi pasigis kun li, estis tiel

Tiel rapida kiel fulmo, kaj ĝi estas preter kompreno.

Nun mi komprenas, kiam iu plendas, ke horo en preĝejo estas tro longa por ili, kaj tio estas nur ĉar al ili mankas amo.

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo

24 septembro 1992 – ĵaŭdo

8.30–9.45 matene Unio

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas vin"

Mi pensis, ke mi estas konfuzita.

Savanto: "Mia filino, vi ne estas konfuzita. Mi volas, ke vi faru ion por mi. Donu al mi ĉiujn viajn malfacilaĵojn."

Mi amare ploris kaj donis miajn zorgojn al la Savanto. Mi elŝutis miajn problemojn el mi kaj donis ilin al la Savanto. Estas nekompreneble, sed mi sentis senton de trankviliĝo. Savanto: "Vi vidas, mia filino, vi devas ĉiam doni al mi viajn zorgojn. Mi solvos ilin ĉiujn por vi."

Mi petis signon en la preĝejo pro specifa kialo. Savanto: "Mi donos ĝin al vi, mia filino, signon

ke vi ricevos la stigmaton."

Mi: "Sinjoro, ĉu ankaŭ la aliaj vidos ĝin, aŭ nur mi?"

Savanto: "Ankaŭ la aliaj vidos ĝin. Ĝi okazos en la preĝejo." Mi: "Kiam?"

Savanto: "Estu preta, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiel mi scios, ke ĉi tio estas signo de la stigmatioj?"

Savanto: "Ĝi okazos al vi."

Mi: "Ĉu mi sentos doloron, timon aŭ ĝojon?"

Savanto: "Mia filino, vi amos min pli. Estu en paco, mia filino. Mi benas vin." La Savanto benis min

18.30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

25/09/92 Vendredo

La lasta tago de mia ferio.

Preĝa Asocio

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas"

Mi tuj interrompis kaj demandis:

"Sed bonvolu, sciigu al mi, ke estas vi." Savanto:

"Mia filino, estas mi, via Jesuo." Mi: "Jes, mia

Sinjoro, kion vi volas?"

Savanto: "Mi deziras komenci per via ekspiiga sufero. Estu preta. La tempo jam venis."

Mi: "Ĉu mi nun devas iri al la firmaa ekskurso?"

Savanto: "Vi devas iri al la firmaa ekskurso."

Mi: "Sed mi devas labori venontsemajne kaj mia kolego nun estas malsana."

Savanto: "Vi ne devas zorgi pri morgaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu vi celas la kapdolorojn per 'suferado de ekspio'?"

Savanto: "Mi celas la stigmaton, kiu estos enpresita sur vi. Vi havas tre malmulte da tempo."

La Savanto daŭrigis:

"Skribu, mia filino, vi ricevos la aliajn virtojn." Mi: "Kara Savanto, kiujn?"

Savanto: "Persistemo en suferado, por elteni la doloron. Mi donas mian lumon al vi, por ke eĉ la blinduloj povu vidi. Vi ricevos la potencon resanigi."

Komence mi ne volis skribi ĝin, sed tiam mi aŭdis:

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. Vi ricevos la potencon resanigi. Per la Preci-a Sango, animoj estas savataj. Ĉiam oferu ĝin al la Ĉiela Patro. Tio estos la plej granda rimedo de savo por animoj. Mia Preci-a Sango fluos el viaj vundoj.

Mia filino, ne seniluziigu min. Mi estas via Sinjoro kaj Dio. Mi donos al vi multan ĝojon kaj amon por viaj suferoj. Ne lasu vin influi de aliaj. Vi estas tute unuiĝinta kun mi per la altvalora Sango. Neniu povas apartigi nin."

Mi: "Mia Savanto, ĉu mi devas skribi ion alian?"

Savanto: "Mia filino, la revolucio venas. En Eŭropo, la politikistoj estos renversitaj. Malsato estos la plej granda el la severaj katastrofoj, kiuj baldaŭ disvolviĝos." Savanto: "La puno estas ĉi tie.

La homoj alportis ĝin al si mem."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiu deziras ĉi tiun punon?" Savanto: "La popolo, kiu elektis la patron de mensogoj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi pretas; la suferoj de ekspio komenciĝu. Sed Sinjoro, ne mia volo plenumiĝu, sed Via. Faru laŭ Via volo, Sinjoro."

Savanto: "Mia filino, mi amas vin tiom multe; restu fidela al mi."

Mi: "Mia amata Patro, mi amas Vin pli ol iam ajn. Mi firme tenas Vian manon." Savanto: "Mi benas vin, mia kara filino."

La Savanto benis min.

18:30 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

26-a de septembro 1992 — Sabato

Hejme – Preĝo – Unuiĝo –

Savanto: "La larmoj, kiujn vi verŝas, estas miaj larmoj. Vi amas min per mia amo. Vi preĝas por amo kaj vi ricevas ĝin. Mia filino, skribu ĝin. Ĉio, kion vi skribis, estas dokumento por la nekredantoj. Konservu ĝin sekure ĝis la taŭga pastro publikigos ĝin. Ne zorgu pri tio.

Mia filino, vi devas skribi ion alian." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Mia kara filino, ĉiam estu ĝoja."

Mi: "Kiam oni suferas, ĉu oni povas tamen esti gaja?" Savanto: "La amon, kiun vi ricevas, vi devas transdoni."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion." Mi:

"Kara Dio, bonvolu doni al mi mildecon." Savanto:

"Mi donas ĝin al vi nun, skribu ĝin." Mi: "Mia

Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

Savanto: "Mi amas vin, mia filino, kaj mi benas vin. Mi inkluzivas ĉiujn animojn en ĉi tiun benon."

16.33 – 19.45 – Preĝo – Konfeso – Sankta Meso en ruĝa vesto en la preĝejo.

27-a de septembro 1992 – Dimanĉo

6:30 – 8:15 matene laŭ la nova horo.

(La horloĝoj estis malantaŭigitaj je unu horo hieraŭ nokte.)

Savanto: "Skribu, mia filino."

Mi: "Jes, mia kara spirita gvidanto, mia kara Jesuo."

Savanto: "Hieraŭ estis pluraj malpuraj spiritoj kun via edzo."

Mi: "Sinjoro, oni povus pensi, ke tio estis koratako. Sed mi povis distingi, kiam mi donis al li sanktan akvon, benis lin kaj preĝis super li. Ŝvito perliĝis sur lia vizaĝo.

Tiam li komencis sentiĝi pli bone. Tuj poste, li ekridegis tiel terure, kiel li foje faras en siaj sonĝoj, ĝuste kiel mi jam antaŭe aŭdis. Tio ankaŭ okazis plurfoje dum veturado, sed mi preĝis fervore kaj el la tuta koro. Nun li ankoraŭ sidis ĉe la stirilo en la aŭto kaj ĵus enveturis en la korton kaj ne plu povis eliri. Mi memorigis mian edzon, ke li devus konfesi sin, sed li ne volis."

Savanto: "Mi permesis ĉi tiujn atakojn. Via edzo ne volas penti." Mi: "Kiu kredos min, kiam li dimanĉe iros al preĝejo?"

Savanto: "Estas multaj tiaj, kiuj iras al preĝejo dimanĉe. Mia filino, lasu ĉion al mi."

Mi: "Kara Savanto, Patro Vogt ne povas helpi min. Post la hieraŭa konfeso, estis tre malfacile por mi. Patro Vogt pensas, ke mi legas librojn. Mi diris al li, ke ĉiu libro diras ion malsaman kaj ke mi neniam havis libron kun mi dum la kuniĝo, nek hejme nek ĉe la laboro. Mi ankaŭ estus singarda ne fari tion."

Mi ankaŭ diris al Patro Vogt, ke la sango, kiu fluos el la stigmatioj, estos la sango de la Savanto. Li ne kredas tion, same kiel Patro Buron el Mannheim.

Mi: "Bonvolu diri al mi ion pri tio; eble mi finfine skribis ion malĝuste." Savanto: "Mia filino, la sango, kiu fluos el la kvin stigmataj vundoj en vi, estos mia sango. Tio estas la sekreto, kiun mi ne malkaŝas al ĉiuj.

Ĝi estas mia sango, kiun mi verŝos por vi. Mia filino, la nekomprenebla ĉi tie estas de mi. Do estas tiel. Do tiel restas. Do tiel estos.

Se Patro Vogt povus klarigi ĉion al vi, tiam mi ne bezonus esti via spirita direktoro. Mia kara filino, kredu tion. Estas mia volo, ke vi atentu ĉion, kio venas al vi." Mi: "Ho mia Sinjoro kaj Dio, mi estas nur malforta homo. Mi estas tiel nesperta.

Satan postkuras min kiel sovaĝa hundo. Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, ke li ne povas fari laŭplaĉe, sed nur tion, kion vi permesas; alie li havus plenan regadon de la mondo, sed la mondo apartenas al vi."

Savanto: "Mia filino, vi ĝuste skribis. Via animo pretas por mia laboro. Vi nur devas atendi iom pli longe. Havu fidon je mi. Vi estas sub mia protekto." Mi: "Kaj la Benita Patrino?"

Savanto: "Kie Mi estas, tie estas ankaŭ ŝi." Mi: "Mia kara Dio, mi dankas vin."

Savanto: "Ho, mia kara filino, kiel teruraj estas la aferoj nuntempe. Neniam en iu ajn jarcento estis tiom da blinduloj, kiom nun. Herezo blindigis animojn. Herezo estas la veneno de la serpento. Mi sola estas la kontraŭveneno por ĉi tiu veneno, mia infano. Mia kara filino, vi devas noti ion alian. Mi bezonas, ke vi..."

Mi: "Kara Dio, kio estas?"

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mi donas al vi mian liberecon. Sed neniam permesu, ke mi estu apartigita de vi. Kara Dio, mi donis al vi mian liberecon, sed mi ne plene komprenas ĝin. Ĉu vi povas diri al mi ion pri ĝi?"

Savanto: "Vi estas libera nur en mi!"

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi nun komprenas."

Savanto: "Mia kara filino, mi nun benas vin."

Mi genuis sur la planko kaj la Savanto benis min.

10:00: Sankta Meso en ruĝaj mesvestoj.

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

Ekde 16:00 Legado de la Biblio.

Ĉirkaŭ la 5-a vespere, Hedvigo venis al mi. Ŝi rakontis al mi "sian sekreton", kio tre ŝokis min. Ŝi diris al mi, ke Patro Vogt fotis la altarajn knabojn, ĉiujn el ili knaboj, nudajn de malantaŭe. Tiuj fotoj ŝajne pendas en la sakristio kaj en privata albumo de knabo. La patrino de la knabo ne aprobas kaj estas terurita, sed ŝi restas silenta.

Ŝi poste diris, ke Patro Vogt estis vidita ĉe la kargasteja lageto suĉante la bruston de altarservanto kaj kisante liajn orelojn.

Tiam la patrino plendis, ke Patro Vogt ne sendas la infanojn hejmen ĝustatempe. Ili restas ĉe li tro longe. Laŭ mia scio, li havas la plejparton de la altarinferoj en la tuta regiono.

Ĉar mi scias, ke Patro Vogt estas tre timida kaj tre neseкура, mi preĝis por li kaj mi preĝas ĉiutage, ke li fariĝos bona pastro.

Hedvigo diris al mi, ke ŝi aŭdis la samon de Zita.

Kiam Hedvigo foriris, mi preĝis la Sanktan 50 fojojn sur la malgrandaj koretoj, kaj sur la grandaj, la preĝon al la Arĥanĝelo Miĥaelo, la Magnifikaton, la Glorion al la plej alta Dio, la Patronan, la Saluton Maria kaj la Glorion al la Patro, poste la preĝon por malamikoj kaj la eksorcismon.

Mi malĝojis pro tiu novaĵo kaj poste ploris.

Mi preferus tuj ĉesi iri al preĝejo.

Mi metas ĉion en la manojn de Dio. Eblas, ke tio estas la verko de Satano.

Je la 21:00 mi veturis al Wiesental kaj skribis en mian taglibron kun

Marion. Konfideme mi rakontis al Marion pri Patro Vogt. Ŝi diris

Mi ne devus diri al iu ajn.

28/09/92 – Lundo

10:00 Matene

Preĝgrupo de la
Kuracistoj!

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: Pastoro Vogt foriros." Mi: "El St. Leon-Rot?"

Savanto: "Mia filino, io alproksimiĝas al vi!" Mi: "Sinjoro, kiel mi devas kompreni tion?"

Savanto: "Mia laboro en vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi estas preta por Via verko kaj diras jes al ĝi;

Mi amas vin tiom; bonvolu doni al mi la gracon, ke mi neniam diru ne al vi, eĉ se io ne plaĉas al mi. Bonvolu, ke mi simple rekonu, ke ĉio ĉi venas de vi. Mi deziras fari ĉion por la savo de animoj."

Savanto: "Mia kara filino, vi ĉiam rekonos mian amon." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiel tiel?"

Savanto: "Mi kondukos vin kien mi volos. Mia filino, skribu tion." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "La suferoj, kiujn vi ricevas de mi, estas tre serioze konsiderendaj. Vi devas vivi kun ĉi tiu sufero. Mi ne forprenos ĝin de vi, eĉ se vi petos tion."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas, sed ĉu la amo restos en mi?" Savanto: "Mia kara filino, ĝi restos kun vi eterne."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio. Faru kun mi laŭ via volo; mi apartenas al vi. Sinjoro, via volo fariĝu."

Savanto: "Mi benas vin, mia kara filino." La
Savanto benis min.

Ekde hodiaŭ, la Rozario okazas ĉirkaŭ la 18:00, la Sankta Meso ĉirkaŭ la 18:30, kaj mi ĉeestis ambaŭ vestita en la ruĝa.

20:00: Preĝgrupo.

Pli kaj pli da homoj venas preĝi. Preskaŭ ne plu restas spaco. Fine, mi konfesis al Patro Dochat pri Patro Vogt. Dum mia konfeso, mi demandis, kion mi faru; mi volis helpi lin, ĉar oni diris aferojn pri li. Patro Dochat diris, ke mi parolu kun Patro Vogt pri la situacio.

Antaŭ ol mi parolos kun Patro Vogt, mi ŝatus unue paroli kun la Savanto, ĉar mi devas esti certa, ke tio, kion Patro Dochat diris al mi, estas ĝusta.

Se la Savanto konsentos kun mi, mi faros tion, kion Patro Dochat konsilis al mi. Post la preĝgrupo, S-ro Roland Schmidt restis kun ni por diskuti aferojn kun mia edzo. Mi sentis, ke mian edzon atakas malpura spirito. Mia edzo konfesis al mi, ke li sekrete legis mian taglibron. Mi terure ektimis, kiam mi tion aŭdis. Mi tuj diris al li, ke tio estas peko kaj ke oni ne devas fari tian aferon. Tio estas ne nur scivolemo, sed ankaŭ malobeo al Dio. Mi metas ĉi tiujn problemojn en la manojn de Dio.

Ekde hodiaŭ, mi estos pli singarda pri mia taglibro. Mi ne volas kaŝi tion, kion la Savanto diras al mi, sed ĝi devas unue esti kontrolita de pastro antaŭ ol ĝi iras al la presejo. Roland jam alportis la librojn de Patro Johano el Rotenberg al Ukrainio. Tiuj estas la libroj pri kiuj la Savanto diris, ke ili libroj ne estas ĝustaj. Mi jam diris tion al Patro Johano, sed li ne kredis min. Roland faras ĉion, kion Patro Johano ordonas al li.

29-a de septembro 1992 – mardo

10:00 en la kuracista

ĉambro, Preĝa Asocio!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: Vi ne devas iri al Patro Vogt, ĉar mi determinas la tempon, kiam io estas farota. Mi konas la korojn de ĉiuj. Preĝu multe por la pastroj. Satano estas aparte forta nuntempe kaj multaj pastroj falas en lian tenton. Lasu la tutan aferon pri Patro Vogt al mi."

Mi: "Mi pensis pri Rodalben!"

La 1-an de oktobro, la ĉiela signo estos starigita. Tie estos venerata la Prezokara Sango.

Savanto: "Vi estas supersŭtita."

Mi: "Do mi ne iros al Rodalben ĉi-foje; mi havas tiom multe por skribi." Savanto:

"Jes, skribu, mia filino."

Mi: "Mi ne parolis en la preĝgrupo hieraŭ. Iuj homoj demandis, kial mi ne parolis hodiaŭ."

Savanto: "Kiam vi devos paroli, mi inspiros vin. Homoj nun devas multe preĝi. Uzu ĉi tiun tempon por preĝi. Preĝo estas pli necesa ol iam ajn antaŭe. Mia filino, vi hieraŭ bone preĝis. Ĉielo ĝojis kun vi. Multaj pli venos por preĝi. Mia filino, mi estas kontenta pri la maniero, kiel vi preĝas kun la fideluloj. Mi dankas vin pro viaj klopodoj."

Mi: "Amanta Patro, mi nun sentas bruladon en mia koro. Ĝi estas tre bela sento."

Savanto: "Mia filino, tio estas mia amo."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, pro via amo."

Savanto: "Vi eltenas multe, mia filino."

Mi: "Kion signifas, ke mi povas elteni multe?"

Savanto: "Ĝi signifas, ke vi ankaŭ povas elteni multan suferon." Mi:

"Ho, ke multaj animoj estu savitaj."

Savanto: "Ho, mia filino, la suferoj de ekspio jam komenciĝis." Mi: "Sed mi ne komprenas tion."

Savanto: "Vi jam eltenas ĉion per mia amo. Estu preta por la kvin sanktaj stigmataj, kiujn vi ricevos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi pretas, ke Vi enpresu la stigmaton sur min kiam ajn Vi volos. Ne lasu min soifadi longe. Mi tre soifas. Bonvolu estingi mian soifon."

Savanto: "Mia amata filino, mi estingos vian soifon; la difinita tempo venis. Mia filino, mi soifas kun vi!"

La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso, Rot.

30-a de septembro 1992 – Merkredo

10:00 matene en la

kuracista ĉambro: preĝa

unuiĝo!

Mi dankas la Savanton pro la tuta amo, kiun mi ricevis hieraŭ dum la tuta tago. Mi sentis tiun amon ĝis nun. Estas tiel bele esti libera de zorgoj kaj problemoj. Mi volas esti vere libera kun Dio. Ho granda Dio, mi laŭdas kaj gloras vin kaj dankas vin pro via regno, kiu venis al mi.

En tia situacio, oni amas ĉion. Eĉ ĉi tiu morna vetero ekstere estis bela por mi. Amo ne konas malamon; kun ĝi, nenio estas malbela. Ho mia Jesuo, estas bele ami vin. Mia Sinjoro kaj Dio, kio estas ĉi tiu signo, ke mi ricevas tiom da amo de Vi?" Savanto: "Ĉi tiu amo, kiun vi ricevas, estas signo de la sufero, kiun vi eltenos. Vi devas unue ekkoni la ameman Dion; tiam vi ankaŭ ekkonos la suferantan Dion; ambaŭ estas bonaj."

Mi: "Mi hezitis skribi."

Savanto: "Skribu ĝin. La peko estas granda kaj peza; ĝi transiris la mezuron de la tero. Multaj animoj ekspios la pekojn de la mondo. Do, mia filino, vi ne estas sola. Ĉiu animo havas Krucvojon por plenumi. Nur malmultaj havas Krucvojon kiel la via.

Mia filino, vi ricevis specialan gracon por ĉi tiu Vojo de la Kruco. Tio ne estas via faro; ĝi estas mia volo. Kaj kion mi volas, tion mi plenumos en tiuj, en kiuj mi tion volas. Mi tre alte taksas ĉion, kion vi faris por mi ĝis nun, kaj mi rekompencos vin ĉe la fino de la Vojo de la Kruco. Via rekompenco estos granda, se vi persistos ĝis la fino."

Mi: "Kaj se mi ne persistas ĝis la fino?"

Savanto: "Vi persistos ĝis la fino. Neniu povas nun apartigi nin."

Mi: "Ho mia amo, mi amas vin tiom multe. Ĉu estas io pli bela ol esti kun vi?" Savanto: "Tiel ĉiuj parolu. Vi estas mia pekpago, kiun mi elektis."

La Savanto benis min.

12:00 mi fervore preĝis en la kapelo kaj ploris, ĉar tiom da animoj perdiĝas. Savanto: "Donu al mi vian tutan koron."

Mi: "Mi donas al Vi mian tutan koron, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Vi plaĉas al mi."

Mi: "Kara Dio, Vi vidas min, sed mi ne vidas Vin, kaj tamen Vi plaĉas al mi, ĉar mi amas Vin."

Savanto: "Mia filino, la vojo, kiun vi iras kun mi, estos ofero por la nekredantoj, ĉar ili ne konas amon."

Mi: "Sinjoro, bonvolu doni al la nekredantoj la gracon ami vin."

Savanto: "Se ili pretas ricevi ĝin. Ili ne donas al mi siajn korojn kiel vi." Mi: "Mi petis gracon por Veronika, kiu laboras kun mi."

Savanto: "Diru al ŝi, ke ŝi ankaŭ donu al mi sian koron."

Mi: "Jes, Sinjoro, mi diros al ŝi. Dankon, mia Sinjoro kaj amata Patro."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot. Patro Ferdinando celebris la Sanktan Meson.

1-a de oktobro 1992 – ĵaŭdo

10:45 matene en la

kuracistoj ĉambro: Preĝa

Unio!

Savanto: "Skribu, mia filino, mi petas vin observi striktan silenton pri la kvin stigmataj vundoj."

Mi: "Kara Dio, jam tiom da homoj scias."

Savanto: "Sed ili ne scias, kiam vi devas ricevi ilin." Mi: "Kara Dio, mi ankaŭ ne scias."

Savanto: "Sed vi scios."

Mi: "Mi silentos pri tio. Bonvolu, donu al mi la gracon resti silenta. Mi volas fari ĉion ĝuste kiel Vi deziras."

Savanto: "Vi ricevos la stampon de la stigmatioj ĉi-nokte." Mi: "Ĉu mi devos iri al la laboro morgaŭ?"

Savanto: "Ne."

Mi: "Kiel mi rekonos, ke ili estas de Vi?" Savanto: "Vi rekonos ilin, kiam ili estos tie."

Mi: "Ĉu mi ricevos signon de vi, se tio okazos ĉi-nokte? Fakte, vi jam donis al mi signon: la brulan amon, kiun mi nun sentas, kaj la agrablan trankvilon kaj pacon, kiujn mi nun havas. Mi konsentas, se vi volas, ke la stigmataj markoj enskribiĝu ĉi-nokte. Bonvolu ne lasi min soifi. Mi sentas kvazaŭ mi brulas interne. Mi konstatis, ke tio estas via amo. Vi volas esti amata de mi tiom, kiom mi amas vin. Mia Sinjoro, estu farite laŭ via volo."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Mi ankaŭ povas ŝanĝi ĉi tion kiam ajn kaj kiel ajn mi volas. Mia filino, lasu ĉion al mi."

15:00

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: kion ajn vi devos elteni kun mi ĉi-nokte, oferu tion al la Ĉiela Patro por la savo de animoj. Skribu ĝin, mia filino, vorton post vorto.

La doloroj, kiujn vi suferos ĉi-nokte, estos severaj. Vi devas elteni ilin."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu Vi ankoraŭ estas kun mi?"

Savanto: "Jes, mi ankoraŭ estas kun vi; mi amas vin."

Mi: "Jesuo, vivanta Filo de Dio, ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii?" Savanto: "Suferi signifas 'ami'."

Mi: "Mia Sinjoro, ĉu mi povos fari tion?"

Savanto: "Kun mi, jes."

Mi: "Bonvolu doni al mi multan gracon, por ke mi povu ami."

Savanto: "Se vi estas kun mi, al vi ne mankos amo. Mia filino, mi donas al vi tiom da amo, ke vi povu suferi."

La Savanto benis min kaj diris: "Iru en paco, mia kara filino."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso, Rot.

02.10.19 92 Vendredo – "Sankta Koro"

10:00 matene Preĝgrupo de

la Kuracistoj I

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiam mi vekiĝis ĉi-matene, mi tuj pensis, ke nenio okazis al mi.

Unuflanke mi ĝojis, aliflanke mi pensis, ĉu ne estis la malpura spirito, kiu parolis al mi hieraŭ nokte? Tiam mi denove pensis, kie estas amo, tie ne povas esti malpura spirito. Aŭ Dio aŭ la malpura spirito estas kun mi, ĉar Dio ne dividas koron kun aliaj. Dio volas la koron tute por Si mem. Do mi decidis: tio estis la volo de Dio, kaj tiel okazis."

Mi nun unuiĝis kun la Savanto. Mi nun sentis varmon, pacon, kaj mi sentis, ke la Savanto estas kun mi.

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: Mi prokrastis la stigmaton ĝis posta tempo. Tio estis mia volo. Ne zorgu, ĉar tiel okazis. Mi povas fari laŭ mia plaĉo. Vi estis preta, sed la tempo ankoraŭ ne venis. Tio estis ankoraŭ alia testo. Ne rezignu; ĉio venos laŭ la ĝusta tempo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ankaŭ povus esti kredinta, ke tio estis la malpura spirito, ĉar nenio okazis."

Savanto: "Vi tro rapide konkludas pri tiaj aferoj. Vi kredas nur tion, kion vi vidas, kaj ne pripensas la ceteron."

Mi: "Sed kio estas la resto?"

Savanto: "Vi ne povas diveni, kion la diablo havas en siaj planoj. Mia filino, mi vidas ĉion. Mi konas ĉiun koron, kiom ĝi progresis, por ke mi povu labori kun ĝi."

Mi: "Mia kara Jesuo, ĉu tio signifas, ke mi ne estis sufiĉe bona aŭ ne preta por ĉi tiuj suferoj?"

Savanto: "Ne estas via kulpo, mia filino. Ĉio estas laŭ Mia volo. Ne zorgu; vi ricevos la stigmaton laŭvice.

Mi: "Mi preĝis, bonvolu lasi min resti en via koro, ĉar hodiaŭ estas Vendredo de la Sankta Koro. Mi deziras resti en la fontano de amo, en la brulanta hejmo de amo."

Savanto: "Mia filino, via koro nun estas mia koro. Vi estas en mi. Amu min, mia filino." Mi: "Sed mi ja amas vin, mia Sinjoro. Mi ankaŭ sentas la fajron de amo en mi. Mi dankas vin pro ĉi tiu graco."

Savanto: "Iru en paco, mia filino." Mi pensis en

mia menso: "Neniu beno hodiaŭ." Savanto:

"Jes, mi benas vin, mia filino." Kaj la Savanto

benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Patro Vogt kaj Patro Ferdinand celebris Meson kune.

la 3-an de oktobro 1992 – sabato

de la 8:00 ĝis la 10:00 matene

hejme: Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Skribu, mia filino; ĉio, kion vi skribos, estos presita. Ĉio, kion vi skribas, estas mia verko. Vi povas fari nenion per vi mem. Ne dubu, mia filino. Tiel farante, vi ofendas min."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi petas Vian pardonon; estu favora kaj kompatema al mi, malriĉa pekulino. Mi sentas min forlasita de ĉiuj, kvazaŭ mi estus mensogantino.

Kaj tiam pensoj venis al mi, kvazaŭ mi eraris kaj fariĝis malbona homo. Kvankam mi estas unuiĝinta kun Vi ĉiutage kaj konfesas ĉiusemajne.

Mi sentis, ke ĉiuj estas pli bonaj ol mi. Tiam mi turnis min reen al Vi, ĉar Via amo estas pli forta kaj mi ne povas esti sen ĝi, kaj mi pli kaj pli sopiras ami ĝin. Mi havas grandan sopiron al ĉi tiu amo. Kaj mi petas ĉi tiun amon denove kaj denove.

Ĉi tiu amo estas kiel dependeco aŭ kiel opio.

Medicino kaj mondaj riĉaĵoj ne povas anstataŭi ĝin.

Ofte mi sentas bruladon en mia koro. Mi sentas, kiom multe mi amas vin, kaj ĉiuj mondaj aferoj estas malproksimaj de mi.

Mi tiam demandas min, kial mi ne jam estas en la ĉielo?

De kiam mi ekkonsciis, ke Vi estas amo, mi tiel kare deziras, ke ankaŭ aliaj homoj tion ekkonsciu.

Mi ankaŭ pretas suferi por ili, por ke ili ne perdiĝu.

Mia Sinjoro kaj Dio, ne mia volo sed Via estu farita. Faru kun mi laŭ Via volo.

Ne permesu, ke mi estu apartigita de Via amo.

Savanto: "Mia kara filino. Via amo al mi estas granda. Mi alte taksas tion en vi. Via amo al mi estas firma. Ne zorgu pri tio, kion homoj diras. Ili devos respondi pri ĉio, kion ili diras, antaŭ mia juĝo. Ĉiu vorto, kiu venas el la koro, estas vorto, kiun ili semis. Kaj tion, kion ili semis, ili rikoltos.

Tial, mia filino, zorgu, ke vi bone rikoltu. Fine, oni rekonos, kio estas de mi kaj kio estas de la malpura spirito.

Mia kara filino, mi amas vin ĝuste tia, kia vi estas. Mi ĝojis, ke vi unue preĝis al mia kaj via patrino. Mi ricevis ĉion, kion vi diris al ŝi. Ŝi amas vin tre multe. Ŝi ne lasos vin sola. Havu pli da fido al ŝi."

Mi: "Dankon, mia Jesuo, mi preĝos al ŝi pli ofte estontece kaj pli fidus ŝin. Mi ankaŭ volas ami ŝin, kiel mi amas vin. Bonvolu doni al mi la gracon, ke mi amu ŝin ĝuste kiel mi amas vin. Ĉar ŝi estas mia Patrino kaj Reĝino."

Savanto: "Mia filino, vi estas sincera. Mi estas kontenta pri vi. Mi donos al vi la gracon ami ŝin tiel, kiel vi amas min. Mia kara filino, mi benas vin nun."

La Savanto ĵus benis min.

10:15 atm: junulo el Plankstadt telefonis al mi. Li estis en mia preĝgrupo lunde. Li diris al mi, ke li estis tentita de la diablo dum la nokto. Li esprimis al mi sian deziron! Li ŝatus iĝi katolika. Nuntempe li estas ankoraŭ protestanto. Mi donis al li kelkajn bonajn konsilojn. Li bonvolu iri al Patro Switbert en Stiftneuburg por konfesi sin.

16:30 ĝis 19:50: preĝis en la preĝejo en Rot.

Mi konfesis al Patro Vogt. Li diris al mi, ke mi faras la ĝustan aferon, sed ke li ne povas helpi min. Mi estis danka pro la absolve kaj mi komprenas, ke li ne povas helpi min.

Poste, mi preĝis la tutan Rozarion por li.

Je la 21:15, Patro Gebhard Heyder el Regensburg telefonis. Mi parolis kun li dum pli ol 30 minutoj. Mi estis tre kontenta. Mi dankas Dion, ke li telefonis al mi. Mi aranĝis renkonti lin en Regensburg post ok tagoj je ĉirkaŭ la 18:30. Fine, li benis min kaj mian familion. Mi tuj preĝis por li, ĉar mia koro estis plena de tia ĝojo.

la 4-a de oktobro 1992 – dimanĉo

7:30 – 9:00 matene

Preĝa unio!

Unue, preĝo antaŭ la statuo de Nia Damo. Poste denova kuniĝo en la kuirejo, kie mi ricevis la mesaĝon de la Savanto:

Savanto: "Mia filino, mi deziras, ke vi skribu. Mi akceptis vian amon al mi. Ĝi ne estas flatema amo."

Mi: "Ĉu mi skribu tion?"

Savanto: "Jes, skribu. Mi estis kontenta pri tio, kiel vi preĝis hodiaŭ. Daŭrigu tiel. Mi ĝojas, ke vi iras al Patro Gebhard. Tio ankaŭ estas mia deziro. Mi denove parolos al vi per li. Havu fidon je li. Mia filino, mi estas aparte kontenta, ke vi akceptis ĉi tiujn suferojn. La provo finiĝas."

Mi: "Kara Dio, bonvolu klarigi tion al mi pli detale."

Savanto: "Vi estas provata, mia filino, pro la suferoj, kiujn vi eltenos. Mia filino, daŭre amu min kiel antaŭe. Mi donos al vi eĉ pli el mia amo. Vi petas pli kaj pli, kaj mi donos al vi pli kaj pli."

Mi: "Kara Dio, mi ŝatus demandi al Vi ion alian: Mi suferas pro doloro en mia ŝultro kaj maldekstra brako jam de pluraj monatoj. Nek ungventoj, nek salaj banumoj helpas. Ĉu ĉi tiuj suferoj venas de Vi, aŭ ĉu mi povas kuraciĝi pro ili ĉe kuracistoj en hospitalo?"

Savanto: "Neniu povas helpi vin ankaŭ en hospitalo. Ĉi tiuj suferoj estas de mi. Ili estas la antaŭkuranto de la suferoj, kiujn vi ankoraŭ devas elteni."

Savanto: "Vi donis al mi vian sanon, mia filino."

Mi: "Estu laŭ via volo. Mi oferadas al vi ĉi tiujn suferojn por la konvertiĝo de pekuloj kaj por la savo de animoj."

Savanto: "Mia filino, la ŝtormoj, kiuj ankoraŭ venos, kaŭzos grandan damaĝon. Preĝu por ĉi tiuj intencoj. Estos multaj novaj militoj. La homoj fariĝis letargiaj. Ili ne rekonis sian Patron. Ili preferis mondajn aferojn, tamen la mondo ne povas savi ilin. La naturo ribelas kontraŭ siaj pekuloj. Mia filino, la granda malsano, kiu estas baldaŭ ekaperos, estas en siaj fruaj stadioj. Ĉi tiu malsano traigos la naciojn. Ne ekzistas kuracilo por ĉi tiu malsano. Ĝi forprenas egale la riĉulojn kaj la malriĉulojn, la malbonulojn kaj la bonulojn.

Ĝi frapas homojn subite. Neniu povas kaŝiĝi de ĝi

aŭ indulgi ilin. Ĝi venas kien Mi volas. Ĝi forprenos multajn naciojn de la tero. Mi: "Ĉu ĉi tiu malsano havas nomon?"

Savanto: "Ĝi estas nova malsano. Ĝi ankoraŭ ne havas nomon, sed ĝi ricevos unu. Mia filino, vi devas multe preĝi."

Mi: "Ĉu mi povas legi tion al mia preĝgrupo?"

Savanto: "La libro devas esti skribita kiel eble plej rapide, por ke ili ĉiuj povu ĝin legi. Se vi nun diros al ili ion ajn, ili ne kredos vin. Ili nur aŭskultas tion, kion diras la plimulto de homoj; ili nur kredos ĝin kiam ili ĝin vidos. Ilia kredo estas supraĵa kaj ĝi ne havas radikojn."

Mi: "Kara Dio, mi nun ne povas plu skribi. Bonvolu pardoni min." La Savanto benis min.

10:00 matene Sankta Meso en Rot; estis malmultaj homoj en la preĝejo

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

5-a de oktobro 1992 – Lundo

9:00 matene:

Preĝkunveno en la kuracistojĉambro!

Mi havas severan kapdoloron ekde ĉi-matene. Mi diris al la Savanto: "Mi oferigas ĝin por la konvertiĝo de pekuloj kaj la savon de animoj." Mi plue diris, ke Li ne bezonas forigi la doloron de mi. Poste, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi nun sentis varmon en mia koro. Ĝi estas agrabla sento. Oni sentas, ke la Sinjoro estas kun mi.

Savanto: "Jes, mia filino, mi estas kun vi. Multo devas esti ekspiita pro la animoj. Mia filino, mi bezonas de vi..."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo. Mi donas al vi tion, kion vi bezonas, kvankam mi ne scias, kion vi bezonas de mi."

Savanto: "Mia filino, mi bezonas vian vidpovon." Mi: "Kion tio signifas?"

Savanto: "Vi ne povos vidi dum iom da tempo." Mi:

"Kara Dio, ĉu mi do estos blinda?" Savanto: "Ne spirite blinda."

Mi: "Ho mia Sinjoro, sed tio devas esti terura."

Savanto: "Mi estos kun vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, vi rajtas havi mian vidpovon. Kiam tio okazos? Ĉu estos antaŭ aŭ post kiam la stigmatoj estos enpresitaj? Ĉu mi rajtas scii?"

Savanto: "Mia filino, ĝi okazos kiam Mi tion volos."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, okazu tio, kiam Vi volos." Mi pensis,
ke mi havas neniun, kiu zorgus pri mi.

Savanto: "Vi havos iun."

Mi: "Ĉu ĉi tiu blindeco daŭros longe?" Savanto:
"Dum certa tempo."

Mi: "Sed vi postulas multe de mi."

Savanto: "Ĝi estas por via progreso."

Mi: "Kara Dio, se Vi estas kun mi, mi ne bezonas zorgi. Vi tiam prizorgos min."

Savanto: "Tio estas ĝusta."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi konsentas." Savanto:

"Mi benas vin, mia filino."

La Savanto benis min.

11:45 matene – Kara Dio, bonvolu forpreni miajn zorgojn pri blindeco. Mi ne volas pensi pri tio, kia ĝi estos.

Savanto: "Mia kara filino, mi forprenos tion de vi." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo!

6-a de oktobro 1992 – mardo

9:00 matene en la

kuracista ĉambro: Preĝa

Asocio!

Savanto: "Skribu, mia kara filino, mi volas, ke vi skribu. Mi ĝojas, ke vi parolis al mi. Via koro nun estas plena de amo. Mia filino, neniuj povas forpreni ĉi tiun amon de vi, krom se vi konsentos. Estu singarda."

Mi: "Mia amata Patro, mia kara Sankta Spirito, mia kara Jesuo. Mi petas vin pri kompato.

Konservu al mi la amon, kiun vi donis al mi. Ne lasu min okupiĝi pri senutilaj konversacioj. Lasu min paroli kaj silenti laŭ via volo. Lasu min ami tie, kie mia spirito rezistas.

Lasu min ami ĉiujn per via koro, kiu estas tiel brulanta fajro de amo. Lasu min unue serĉi difektojn en mi mem, antaŭ ol mi juĝas aliajn."

Savanto: "Mia filino, vi parolas el libera koro, kiu apartenas al mi. Mia kara filino, io venas al vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu mi malĝojos pro tio? Sed mi ne scias, kio ĝi estas. Bonvolu diri al mi. " Tiam mi preĝis: "Venu, Sankta Spirito, venu tra la Senmakula Koro de Maria, via amata Edzino, kaj diru al mi, kion mi devas skribi. Mi pretas skribi ĉion, kion vi inspiras en min. Ĉu mi malĝojos aŭ ne, mi faros laŭ via volo."

Mi ankoraŭ aŭdis nenion.

Mi: "Parolu, mia Sinjoro kaj Dio, via servanto

aŭskultas." Savanto: "Multo da malĝojo venos sur vin."

Mi: "Mia kara Dio, kion signifas 'multe'?"

Savanto: "Mia filino, vi devas elteni ĉion. Preĝu por via familio."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, savu ilin ĉiujn; mi amas ilin. Bonvolu ne lasi iun ajn el ili perdiĝi." Savanto: "Mia filino, ili ne volas penti."

Mi: "Mia Sinjoro, mi pretas suferi por ili, sed nur se Vi tion volas. Ĉar Vi konas iliajn korojn, sed mi ne."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris. Okazos laŭ mia volo. Mia kara filino, skribu ion alian. Milito en Serbio baldaŭ venos. Preĝu, ke la malamiko malfortiĝu."

Mi: "Mi preĝos por ĉi tiuj intencoj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiam mi genuis antaŭ Vi hieraŭ en la preĝgrupo kaj preĝis al Vi, mi sentis konstantan bruladon en mia koro. Ĝi estis sufiĉe intensa. Mi pensis, ke mi brulas interne."

Savanto: "Mia filino, tio estis mi."

Mi: "Kara Dio, ĉu tio havas signifon por mi?"

Savanto: "Por ke vi povu elteni la malĝojon, kiu venos sur vin. Mi rekompencas miajn infanojn per bona rekompenco pro bonaj faroj."

La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

7-a de oktobro 1992 – merkredo

8:15 matene en la

kuracistoj ĉambro: Preĝa

Unio!

Savanto: "Vi estas mia juvelo, mia filino."

Mi: "Sinjoro, mi jam antaŭe skribis tion."

Savanto: "Skribu ĝin; viaj zorgoj estas miaj zorgoj, mia filino." Mi: "Ĉu mia animo estas tiel pura, ke Vi povas nomi ĝin juvelo?" Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Estas tiel bela sento en mi. Mi kredas, ke la pureco de la animo estas la Regno de Dio."

Savanto: "Kun pura animo, mi povas fari kion ajn mi volas."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: jen kiel estas kun blindeco. Vi vidos per via koro. Vi vidos pli ol aliaj homoj vidas per siaj okuloj.

Vido estas mondana; la lumo de la koro estas ĉiela. Nur mi povas doni ĉi tiun lumon. Tial neniu kuracisto kredos vin. Vi devas diri al ili ĉion, kion vi vidas.

Pastro ĝin skribos. Ne vi parolos, sed Mi parolos por vi. Mia filino, estu konvinkita, ke la lumo en la koro valoras pli ol la vidkapablo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi nun pli bone komprenas. Mi dankas vin, ke vi diris tion al mi." Savanto: "Mia filino, mi bezonas ion alian de vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, se mi povas doni ĝin al vi, vi povas havi ĝin."

Savanto: "Mi bezonas viajn manojn. Mi resanigos animojn per viaj manoj." Mi: "Ho mia Sinjoro, kion vi faras al mi? Mi ne povas imagi tian aferon.

Sed se vi estas en mi, tiam mi kredas, ke tia afero povas okazi. Sinjoro, ne mia volo, sed via estu farita. Kiam temas pri la savo de animoj, vi jam havas miajn manojn."

Savanto: "Mia filino, tio estis tio, kion mi ankoraŭ bezonis de vi. La resanigoj okazos kiam mi tion volos. Ne kiam homoj ilin volas."

La Sinjoro benis min kaj diris:

Iru en paco, mia filino, kaj fidu je mi.

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

la 8-an de oktobro 1992 – ĵaŭdo

Arĥivo 10:15 matene

Preĝa Asocio!

Savanto: "Skribu, mia filino, estas silento."

Mi: "Jesuo, Filo de la viva Dio, mia fianĉo, kion mi skribu?" Savanto: "Skribu, mia filino, vorton post vorto."

Mi: "Jes, mia Sinjoro."

Savanto: "La stigmaton, kiun vi ricevos, surprizos vin." Mi: "Do mi ne scios la tagon nek la horon, kiam ĝi venos?" Savanto: "Mia filino, tion mi devas decidi."

Mi: "Ĉu mi ankoraŭ povas iri al Regensburg?"

Savanto: "Jes, vi ankoraŭ rajtas iri. Mia filino, Satano estas nun tre potenca. Li ne povas damaĝi vin, se vi restos forta. Li faros ĉion por malhelpi vin skribi. Mia filino, penu kaj daŭre skribu. Li baldaŭ estos venkita. Ne ĉiuj miaj infanoj lin aŭskultas.

Ĉi tiu malgranda nombro da miaj infanoj venkos lin."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Jes, skribu ion alian. La aŭtoritatoj pretas paroli kun vi. Atente aŭskultu mian voĉon. Mia filino, tenu vin al tio, kion vi skribis. Mi estas kun vi. Mi hontigos la grandulojn. La granduloj estos kribigitaj."

Mi: "Kiu estas la granduloj?"

Savanto: "La politikistoj kaj episkopoj; ili respondecas pri la kaoso en ĉi tiu mondo. Skribu, mia filino, mi postulas, ke vi iru al Patro Vogt. Diru al li, ke li preĝu la Rozarion kun la fideluloj antaŭ la Sankta Meso. Diru al li, mi petis tion."

Mi: "Kaj se li diros, ke li ne povas?" Savanto:

"Lasu tion al mi."

Mi: "Kara Dio, kiam vi volas, ke mi iru al li?" Savanto: "Iru al li hodiaŭ."

Mi: "Ĉu mi diru al li ion alian, krom ke li preĝu la Rozarion?" Mi ricevis neniun respondon.

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi iros al li hodiaŭ kaj diros al li tion, kion Vi diris al mi."

Survoje al Rot, mi preĝis la Rozarion por la pastro.

16:10: diris mallongan preĝon en la preĝejo en Rot.

Je la 16:15 mi estis kun Patro Vogt.

Mi diris al li, kion la Savanto petis de li.

Li denove diris la saman: "Kiel mi devus aranĝi tion kun la altaraj servantoj?"

Mi diris al li: "Ĉe Dio ĉio eblas."

Mi ankaŭ diris al li: "Se mi estus en via loko, mi farus tion, kion la Savanto petas de vi." Li estis maltrankvila. Li ne estis feliĉa pri tio. Tio videblis sur lia vizaĝo. Mi petis lian benon kaj poste foriris.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Fine de la Meso, Patro Vogt preĝis dekano de la Rozario antaŭ la Sankta Sakramento."

9-a de oktobro 1992

– vendredo en la

kuracista ĉambro,

Preĝa Asocio!

Savanto: "Mia filino, atentu: donu nenion, kion vi skribis, al iu ajn episkopo por legi. Vi rajtas diri al ili, sed vi devas konservi la skribaĵojn. Kiam la libro estos presita, tiam ili rajtos legi ĝin. Skribu, mia filino: Patro Gebhard Heyder parolos al vi la vortojn, kiujn mi inspiras en li. Faru, kiel li diras al vi. Tio estas mia volo.

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi tion faros. Kara Dio, mi ŝatus demandi vin, ĉu tio, kion mi diris al Patro Vogt, estis ĝusta?"

Savanto: "Mia filino, la komenco estas bona."

Mi: "Mi demandis la Savanton, ĉu li havas ion por diri al mi, kion mi diru al Patro Gebhard Heyder."

Savanto: "Jes! Vi povas diri al li, ke ĉio, kion li faris ĝis nun, estis mia volo. Diru al li ion alian: Mi estas kontenta pri lia laboro. La laboro, kiun li faris ĝis nun, estas bona."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, mi transdonos ĉion al li."

Mi: "Kara Dio, mi sentas ion tre varman en mia koro. Ĉu mi nur imagis tion?"

Savanto: "Ne, mia filino, tio estas mia graco. Ĝi estas mia donaco al vi."

Mi: "Kara Dio, se Vi donas al mi tian donacon, io certe venos al mi. Mia Sinjoro, mi ŝatus eĉ pli da ĉi tiu amo por la pastroj."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris.

Petu multan amon por la pastroj. Mia filino, mi amas vin; skribu tion."

Mi: Mia kara Jesuo, mi tiom amas vin nun. Estas pli da amo en mi ol kutime. Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro tiom da graco, kiun vi donis al mi. La Savanto benis min kaj diris, 'Iru en paco, mia kara filino.'

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

10a de oktobro 1992 Sabato

7:00 matene Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo

11:30 ĝis 12:00 Preĝkunveno

hejme!

Savanto: "Aŭskultu atente, mia filino, mi donas al vi mian gracon por resanigi dum certa tempo."

Mi: "Ne, Sinjoro, ĉu mi malbone aŭdis? Bonvolu diri al mi denove."

La Savanto ripetis la saman aferon duan fojon. Mi ne komprenas tion. Tio ne plaĉas al mi, ĉar mi estas nenio."

Savanto: "Mi resanigos per vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kia resanigo ĉi tiu estos?"

Savanto: "Lasu ĉi tiujn resanigojn al mi. Vi estas mia instrumento, mia filino. Skribu, mia filino, mi tre kontentas pri la maniero, kiel vi traktas homojn."

Mi: "Kara Dio, iuj homoj diras al mi, ke mi estas strikta."

Savanto: "Mia filino, ne aŭskultu aliajn; mi volas, ke vi restu ĝuste tia, kia vi estas." Mi: La Savanto benis min.

11a de oktobro 1992, dimanĉo

8:00 matene Parkejo ĉe la Danubo — Regensburg en la aŭtodomo"

Salve Regina. Preĝa Asocio!

Savanto: "Skribu, mia filino. Mi volas, ke vi skribu."

Mi: "Mi ne scias, kion la Savanto volas diri al mi nun. Mi atendas la vorton. La vorto ne venas tuj. Mi restis iom da tempo en silento."

Savanto: "Patro Gebhard Heyder ankoraŭ estas kun vi hodiaŭ. Poste li venos al mi." Mi: "Ĉu ĉi tio estas la lasta fojo, kiam mi estos kun li?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Sed tio trafas min tre forte. Mi ploris. Mia Sinjoro kaj Dio, tiam mi ne plu havos pastron."

Savanto: "Mia filino, unu venos al Rot."

4-a de oktobro 1992 – Dimanĉo

7:30 – 9:00 matene

Preĝkunveno!

Unue, preĝo antaŭ la statuo de Nia Damo.

Poste la kunveno daŭris en la kuirejo, kie mi ricevis la mesaĝon de la Savanto: Savanto:

"Mia filino, mi deziras, ke vi skribu. Mi akceptis vian amon al mi. Ĝi ne estas flatema amo."

Mi: "Ĉu tion mi devas skribi?"

Savanto: "Jes, skribu. Mi estis kontenta pri la maniero, kiel vi preĝis hodiaŭ. Daŭrigu tiel. Mi ĝojas, ke vi iros vidi Patron Gebhard. Tio estas ankaŭ mia deziro. Mi denove parolos al vi per li. Havu fidon je li. Mia filino, mi estas aparte kontenta, ke vi akceptis ĉi tiujn suferojn. La provo finiĝas."

Mi: "Kara Dio, bonvolu klarigi tion al mi pli detale."

Savanto: "Vi estas provata, mia filino, pro la suferoj, kiujn vi eltenos. Mia filino, daŭre amu min kiel antaŭe. Mi donos al vi eĉ pli el mia amo. Vi petas pli kaj pli, kaj mi donos al vi pli kaj pli."

Mi: "Kara Dio, mi ŝatus demandi al Vi ion alian: Mi suferas pro doloro en mia ŝultro kaj maldekstra brako jam de pluraj monatoj. Nek ungventoj, nek salaj banumoj helpas. Ĉu ĉi tiuj suferoj venas de Vi, aŭ ĉu mi povas kuraciĝi pro ili ĉe kuracistoj en hospitalo?"

Savanto: "Neniu povos helpi vin ankaŭ en hospitalo. Ĉi tiuj suferoj estas de mi. Ili estas la antaŭkuranto de la suferoj, kiujn vi ankoraŭ devas elteni."

Savanto: "Vi donis al mi vian sanon, mia filino."

Mi: "Estu laŭ via volo. Mi oferadas al vi ĉi tiujn suferojn por la konvertiĝo de pekuloj kaj por la savo de animoj."

Savanto: "Mia filino, la ŝtormoj, kiuj ankoraŭ venos, kaŭzos grandan damaĝon. Preĝu por ĉi tiuj intencoj. Estos multaj novaj militoj. La homoj fariĝis letargiaj. Ili ne rekonis sian Patron. Ili preferis mondajn aferojn, tamen la mondo ne povas savi ilin. La naturo ribelas kontraŭ siaj pekuloj. Mia filino, la granda malsano, kiu estas baldaŭ ekaperos, estas en siaj fruaj stadioj. Ĉi tiu malsano traĵiros la naciojn. Ne ekzistas kuracilo por ĉi tiu malsano. Ĝi forprenas egale la riĉulojn kaj la malriĉulojn, la malbonulojn kaj la bonulojn.

Ĝi frapas homojn subite. Neniu povas kaŝiĝi de ĝi

aŭ indulgi ilin. Ĝi venas kien Mi volas. Ĝi forprenos multajn naciojn de la tero. Mi: "Ĉu ĉi tiu malsano havas nomon?"

Savanto: "Ĝi estas nova malsano. Ĝi ankoraŭ ne havas nomon, sed ĝi ricevos unu. Mia filino, vi devas multe preĝi."

Mi: "Ĉu mi povas legi tion al mia preĝgrupo?"

Savanto: "La libro devas esti skribita kiel eble plej rapide, tiam ili ĉiuj povos legi ĝin. Se vi diros al ili ion nun, ili ne kredos ĝin. Ili aŭdas nur tion, kion diras la plimulto da homoj; ili kredos ĝin nur kiam ili vidos ĝin. Ilia fido estas supraĵa kaj ĝi ne havas radikojn."

Mi: "Kara Dio, mi ne povas nun plu skribi. Bonvolu pardoni min." Mi: La

Savanto benis min..

10:00 matene Sankta Meso en Rot; en la preĝejo estis malmultaj homoj

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

5-a de oktobro 1992 – lundo

9:00 matene:

Preĝkunveno en la
kuracistojĉambro!

Mi havas severan kapdoloron ekde ĉi-matene. Mi diris al la Savanto: "Mi oferumas ĝin por la konvertiĝo de pekuloj kaj la savo de animoj." Mi plue diris, ke Li ne bezonas forigi la doloron de mi. Poste, mi unuiĝis kun la Savanto. Mi nun sentis varmon en mia koro. Ĝi estas agrabla sento. Oni sentas, ke la Sinjoro estas kun mi.

Savanto: "Jes, mia filino, mi estas kun vi. Multo devas esti ekspiita pro la animoj. Mia filino, mi bezonas de vi..."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo. Mi donas al vi tion, kion vi bezonas, kvankam mi ne scias, kion vi bezonas de mi."

Savanto: "Mia filino, mi bezonas vian vidpovon." Mi: "Kion tio signifas?"

Savanto: "Vi ne povos vidi dum iom da tempo." Mi:

"Kara Dio, ĉu mi do estos blinda?" Savanto: "Ne spirite blinda."

Mi: "Ho mia Sinjoro, sed tio devas esti terura."

Savanto: "Mi estos kun vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, vi rajtas havi mian vidpovon. Kiam tio okazos? Ĉu estos antaŭ aŭ post kiam la stigmatoj estos enpresitaj? Ĉu mi rajtas scii?"

Savanto: "Mia filino, ĝi okazos kiam Mi tion volos." Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, okazu ĝi kiam Vi tion volos."

Mi pensis, ke mi havas neniun por prizorgi min.

Savanto: "Vi havos iun."

Mi: "Ĉu ĉi tiu blindeco daŭros longe?" Savanto:

"Dum certa tempo."

Mi: "Sed vi postulas multe de mi."

Savanto: "Ĝi estas por via progreso."

Mi: "Kara Dio, se Vi estas kun mi, mi ne bezonas zorgi. Vi tiam prizorgos min."

Savanto: "Tio estas ĝusta."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi konsentas." Savanto:

"Mi benas vin, mia filino."

Mi: La Savanto benis min...

11:45 atm – Kara Dio, bonvolu forpreni miajn zorgojn pri blindeco. Mi ne volas pensi pri tio, kia ĝi estos.

Savanto: "Mia kara filino, mi forprenos tion de vi." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo!

6-a de oktobro 1992 – mardo

9:00 matene en la

kuracista ĉambro: Preĝa

Asocio!

Savanto: "Skribu, mia kara filino, mi volas, ke vi skribu. Mi ĝojas, ke vi parolis al mi. Via koro nun estas plena de amo. Mia filino, neniu povas forpreni ĉi tiun amon de vi, krom se vi konsentos. Estu singarda."

Mi: "Mia amata Patro, mia kara Sankta Spirito, mia kara Jesuo. Mi petas vin pri kompato.

Konservu al mi la amon, kiun vi donis al mi. Ne permesu, ke mi okupiĝu pri vana babilado.

Permesu, ke mi parolu kaj silentu laŭ via volo. Permesu, ke mi amu tie, kie mia spirito rezistas.

Lasu min ami ĉiujn per via koro, kiu estas tiel brulanta fajro de amo. Lasu min unue serĉi difektojn en mi mem, antaŭ ol mi juĝas aliajn."

Savanto: "Mia filino, vi parolas el libera koro, kiu apartenas al mi. Mia kara filino, io venas al vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, ĉu mi malĝojos pro tio? Sed mi ne scias, kio ĝi estas. Bonvolu diri al mi.

Tiam mi preĝis: "Venu, Sankta Spirito, venu tra la Senmakula Koro de Maria, via amata Edzino, kaj diru al mi, kion mi devas skribi. Mi pretas skribi ĉion, kion vi inspiras en min. Ĉu mi malĝojos aŭ ne, mi faros laŭ via volo."

Mi ankoraŭ aŭdis nenion.

Mi: "Parolu, mia Sinjoro kaj Dio, via servanto

aŭskultas." Savanto: "Multo da malĝojo venos sur vin."

Mi: "Mia kara Dio, kion signifas 'multe'?"

Savanto: "Mia filino, vi devas elteni ĉion. Preĝu por via familio."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, savu ilin ĉiujn; mi amas ilin. Bonvolu ne lasi iun ajn el ili

perdiĝi." Savanto: "Mia filino, ili ne volas penti."

Mi: "Mia Sinjoro, mi pretas suferi por ili, sed nur se Vi tion volas. Ĉar Vi konas iliajn korojn, sed mi ne."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris. Okazos laŭ mia volo. Mia kara filino, skribu ion alian. Milito en Serbio baldaŭ venos. Preĝu, ke la malamiko malfortiĝu."

Mi: "Mi preĝos por ĉi tiuj intencoj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiam mi genuis antaŭ Vi hieraŭ en la preĝgrupo kaj preĝis al Vi, mi sentis konstantan bruladon en mia koro. Ĝi estis sufiĉe intensa. Mi pensis, ke mi brulas interne."

Savanto: "Mia filino, tio estis mi."

Mi: "Kara Dio, ĉu tio havas signifon por mi?"

Savanto: "Por ke vi povu elteni la malĝojon, kiu venos sur vin. Mi rekompencas miajn infanojn per bona rekompenco pro bonaj faroj."

Mi: La Savanto benis min...

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

7a de oktobro 1992 – merkredo

8.15 matene en la

kuracistojĉambro

preĝkunveno!

Savanto: "Vi estas mia juvelo, mia filino."

Mi: "Sinjoro, mi jam antaŭe skribis tion."

Savanto: "Skribu ĝin; viaj zorgoj estas miaj zorgoj, mia filino." Mi: "Ĉu mia animo estas tiel pura, ke vi povas nomi ĝin juvelo?" Savanto: "Jes, mia filino."

Mi: "Estas tiel bela sento en mi. Mi kredas, ke la pureco de la animo estas la Regno de Dio."

Savanto: "Kun pura animo, mi povas fari kion ajn mi volas."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: jen kiel estas kun blindeco. Vi vidos per via koro. Vi vidos pli ol aliaj homoj vidas per siaj okuloj.

Vido estas mondana; la lumo de la koro estas ĉiela. Nur mi povas doni ĉi tiun lumon. Tial neniu kuracisto kredos vin. Vi devas diri al ili ĉion, kion vi vidas.

Pastro ĝin skribos. Ne vi parolos, sed Mi parolos por vi. Mia filino, estu konvinkita, ke la lumo en la koro valoras pli ol la vidkapablo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi nun pli bone komprenas. Mi dankas vin, ke vi diris tion al mi." Savanto: "Mia filino, mi bezonas ion alian de vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, se mi povas doni ĝin al vi, vi povas havi ĝin."

Savanto: "Mi bezonas viajn manojn. Mi resanigos animojn per viaj manoj." Mi: "Ho mia Sinjoro, kion vi faras al mi? Mi ne povas imagi tian aferon.

Sed se vi estas en mi, tiam mi kredas, ke tia afero povas okazi. Sinjoro, ne mia volo, sed via estu farita. Kiam temas pri la savo de animoj, vi jam havas miajn manojn."

Savanto: "Mia filino, tio estis tio, kion mi ankoraŭ bezonis de vi. La resanigoj okazos kiam mi tion volos. Ne kiam homoj ilin volas."

La Sinjoro benis min kaj diris:

"Iru en paco, mia filino, kaj fidu je mi."

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

10a de oktobro 1992 – ĵaŭdo

Arĥivo 10:15 atm

Preĝa Asocio!

Savanto: "Skribu, mia filino, estas silento."

Mi: "Jesuo, Filo de la viva Dio, mia fianĉo, kion mi skribu?" Savanto: "Skribu, mia filino, vorton post vorto."

Mi: "Jes, mia Sinjoro."

Savanto: "La stigmaton, kiun vi ricevos, surprizos vin." Mi: "Do mi ne scios la tagon nek la horon, kiam ĝi venos?" Savanto: "Mia filino, tion mi devas decidi."

Mi: "Ĉu mi ankoraŭ povas iri al Regensburg?"

Savanto: "Jes, vi ankoraŭ rajtas iri. Mia filino, Satano estas nun tre potenca. Li ne povas damaĝi vin, se vi restos forta. Li faros ĉion por malhelpi vin skribi. Mia filino, penu kaj daŭre skribu. Li baldaŭ estos venkita. Ne ĉiuj miaj infanoj aŭskultas lin. Ĉi tiu malgranda nombro da miaj infanoj venkos lin."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Jes, skribu ion alian. La aŭtoritatoj pretas paroli kun vi. Atente aŭskultu mian voĉon. Mia filino, tenu vin al tio, kion vi skribis. Mi estas kun vi. Mi hontigos la grandulojn. La granduloj estos kribrigitaj."

Mi: "Kiu estas la granduloj?"

Savanto: "La politikistoj kaj episkopoj; ili respondecas pri la kaoso en ĉi tiu mondo. Skribu, mia filino, mi postulas, ke vi iru al Patro Vogt. Diru al li, ke li preĝu la Rozarion kun la fideluloj antaŭ la Sankta Meso. Diru al li, mi petis tion."

Mi: "Kaj se li diros, ke li ne povas?" Savanto:

"Lasu tion al mi."

Mi: "Kara Dio, kiam vi volas, ke mi iru al li?" Savanto: "Iru al li hodiaŭ."

Mi: "Ĉu mi diru al li ion alian, krom ke li preĝu la Rozarion?" Mi ricevis neniun respondon.

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi iros al li hodiaŭ kaj diros al li tion, kion Vi diris al mi."

Survoje al Rot, mi preĝis la Rozarion por la pastro.

16:10: diris mallongan preĝon en la preĝejo en Rot.

Je la 16:15 mi estis kun Patro Vogt.

Mi diris al li, kion la Savanto petis de li.

Li denove diris la saman: "Kiel mi devus aranĝi tion kun la altaraj servantoj?"

Mi diris al li: "Ĉe Dio ĉio eblas."

Mi ankaŭ diris al li: "Se mi estus en via loko, mi farus tion, kion la Savanto petas de vi." Li estis maltrankvila. Li ne estis feliĉa pri tio. Tio videblis sur lia vizaĝo. Mi petis lian benon kaj poste foriris.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Fine de la Meso, Patro Vogt preĝis dekano de la Rozario antaŭ la Sankta Sakramento."

9-a de oktobro 1992

– Vendreda

preĝkunveno en la kuracista ĉambro!

Savanto: "Mia filino, zorgu: ne donu ion ajn, kion vi skribis, al iu ajn episkopo por legi. Vi rajtas diri al ili, sed vi devas konservi la skribaĵojn por vi mem. Kiam la libro estos presita, tiam ili rajtos legi ĝin.

Skribu, mia filino: Patro Gebhard Heyder parolos al vi, transdonante tion, kion mi inspiras en li. Faru, kiel li diras al vi. Tio estas mia volo."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi tion faros. Kara Dio, mi ŝatus demandi vin, ĉu tio, kion mi diris al Patro Vogt, estis ĝusta?"

Savanto: "Mia filino, tio estas bona komenco."

Mi: "Mi demandis la Savanton, ĉu li havas ion por diri al mi, kion mi diru al Patro Gebhard Heyder."

Savanto: "Jes! Vi povas diri al li, ke ĉio, kion li faris ĝis nun, estis mia volo. Diru al li ion alian: Mi estas kontenta pri lia laboro. La laboro, kiun li faris ĝis nun, estas bona."

Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, mi transdonos ĉion al li."

Mi: "Kara Dio, mi sentas ion tre varman en mia koro. Ĉu mi nur imagis tion?"

Savanto: "Ne, mia filino, tio estas mia graco. Ĝi estas mia donaco al vi."

Mi: "Kara Dio, se Vi donas al mi tian donacon, io certe venos al mi. Mia Sinjoro, mi ŝatus eĉ pli da tiu ĉi amo por la pastroj."

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi diris. Petu multan amon por la pastroj. Mia filino, mi amas vin, skribu tion."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi tiom amas vin nun. Estas pli da amo en mi ol kutime. Dankon, mia Sinjoro kaj Dio, pro tiom da graco, kiun vi donis al mi."

Mi: La Savanto benis min kaj daŭrigis: "Iru en paco, mia kara filino."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

10a de oktobro 1992 – Sabato

7:00 matene Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo

11:30 ĝis 12:00 Preĝkunveno

hejme!

Savanto: "Aŭskultu atente, mia filino, mi donas al vi mian gracon por resanigi dum certa tempo."

Mi: "Ne, Sinjoro, ĉu mi malbone aŭdis? Bonvolu diri al mi denove."

La Savanto ripetis la saman aferon duan fojon.

Mi: "Mi ne komprenas tion. Tio ne ŝajnas ĝusta al mi, ĉar mi estas nenio."

Savanto: "Mi resanigos per vi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kia resaniĝo tio estos?"

Savanto: "Lasu ĉi tiujn resanigojn al mi. Vi estas mia instrumento, mia filino. Skribu ĉi tion, mia filino: Mi estas tre kontenta pri la maniero, kiel vi traktas homojn."

Mi: "Kara Dio, iuj homoj diras, ke mi estas strikta."

Savanto: "Mia filino, ne aŭskultu aliajn; mi volas, ke vi restu ĝuste tia, kia vi estas." Mi: La Savanto benis min...

11-a de oktobro 1992 – Dimanĉo

8:00, parkejo Danubo – Regensburg, en la aŭtodomo "Salve Regina".

Preĝkunveno!

Savanto: "Skribu, mia filino. Mi volas, ke vi skribu."

Mi: Mi ne scias, kion la Savanto volas diri al mi nun. Mi atendas la vorton. La vorto ne venas tuj. Mi restis dum iom da tempo en silento.

Savanto: "Patro Gebhard Heyder estas ankoraŭ kun vi hodiaŭ. Poste li venos al mi." Mi: "Ĉu ĉi tio estas la lasta fojo, kiam mi estos kun li?"

Savanto: "Jes."

Mi: "Sed tio trafas min tre forte. Mi ploris. Mia Sinjoro kaj Dio, tiam mi ne plu havos pastron."

Savanto: "Mia filino, iu venos al Rot."

Mi: "Mi ne bezonas diri al Patro Gebhard Heyder, ke Vi forprenas lin." Savanto: "Ne, li scias."

Mi: "Kara Savanto, mi sentis hieraŭ nokte, ke io tia venas al li. Kara Dio, ĉu vi volas, ke mi notu ion alian?"

Savanto: "Jes, skribu ion alian: kion ajn Patro Gebhard diros al vi hodiaŭ, vi devas bone memori. Ne dubu, mia filino. Donu al Patro Gebhard amikan rigardon."

Mi: "Kiel mi faru tion, se mi devas plori?" Savanto: "Mi donos al vi la gracon por tio."

Mi: "Mi aranĝis renkonti lin ĉi tie en la kampadveturilo 'Salve Regina' je la 13:30. Li promesis al mi, ke li venos."

Savanto: "Tion mi intencis. Mia filino, mi ĝojas, ke vi tiom ŝatas Patron Gebhard. Diru al li, ke mi lin amas."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi diros al li." La Savanto tiam benis min.

Patro Gebhard alvenis, kiel interkonsentite. Mi pasigis pli ol kvar horojn kun li en la aŭtodomo. Fine, mi konfesis al li. Mi legis al li la taglibrajn enskribojn, kiujn la Savanto inspiris en mi. Li konfirmis al mi, ke tio venas de la Savanto kaj ke mi nepre daŭrigu skribi ĉion, kion la Savanto inspiras en mi. Estas tre malfacile por mi adiaŭi lin. Mi diris al li, ke mi ne revidos lin kaj ke tial mi ploris en la preĝejo ĉi-matene. Mi kuraĝigis lin, same kiel li kuraĝigis min. Ni faris doloran adiaŭon unu al la alia.

Mi sentis kvazaŭ iu elŝiris pecon el mia koro. Mi preĝis por li dum la tuta vojo hejmen.

Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Karmelita Preĝejo; la prediko estis bona.

12-a de oktobro 1992 – Lundo

8:30 matene en la

kuracista ĉambro, Preĝa

Asocio!

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: Mi amas vin. Hieraŭ nenio estis malĝusta; ĉio estis ĝusta. Ne zorgu, ĉar mi estis kun vi. Patro Gebhard venos al mi en la venontaj tagoj. Tio estas mia volo. Mi kontentis pri tio, kion vi diris al li. Li pripensos ĝin hodiaŭ kaj komprenos. Li tre ŝatas vin. Vi donis al li grandan ĝojon hieraŭ."

Savanto: "Mia filino, daŭrigu skribi. La sekva granda katastrofo estas tuj venonta. Multaj homoj estos trafitaj. Neniu povas haltigi ĉi tiun katastrofon. Ĝi postlasos detruon. Preĝu multe por la mortantoj. Mia filino, io venas al vi."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi aŭskultas."

Savanto: "La stigmatioj estos enpremitaj sur vin. Estu preta, ili estas tre proksimaj. Mi estas kontenta pri via kuraĝo. Ĝi estas mia graco, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin pro ĉi tiu graco. Ĉu vi bonvolus diri al mi ion? Kion vi celas, kiam vi diras al mi: 'Estu preta!'"

Savanto: "Vi devas multe pekliberigi, por ke multaj animoj estu savitaj."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Per via graco, mi faros ĝin."

Savanto: "La suferoj de ekspio estos neelteneblaj komence. Tiel devas esti. Neniu povas fanfaroni pri la stigmatioj, kaj al neniu ili iam plaĉis. Nur mia amo povas ilin subteni.

Vi ne bezonas aŭskulti aliajn, kiam multaj diras al vi, ke vi fanfaronas pri la stigmatioj, ĉar vi ne portos gantojn. Estas la malpura spirito, kiu metas tiujn vortojn en iliajn buŝojn."

Savanto: "Patro Gebhard rekonis, ke vi ricevos la stigmaton, ĉar mi donis al li mian lumon. Sen mia lumo, neniu povas rekoni ion ajn."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi metas ĉion, kio venos al mi, en Viajn manojn per la Senmakula Koro de Maria. Faru laŭ Via volo; mi estas Via servistino; estu farite al mi, kiel Vi diris."

Savanto: "Mi benas vin, mia filino."

La Savanto benis min.

18:00 Sankta Meso kaj Rozario en Rot

20:00 Preĝgrupo

13a de oktobro 1992 – mardo

8:30 matene Preĝa

Asocio de la

Kuracistoj!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: vi devas komence teni por vi mem la stigmaton, kiun vi ricevas. Mi kondukos homojn al vi. Ne ĉiuj, kiuj venas al vi, estas homoj de preĝo.

Multaj el ili foriros. Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon; ne zorgu, se dum iom da tempo estos malpli da homoj en viaj preĝgrupoj."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros, kiel Vi diris komence. Mi tenos la stigmaton sekreta komence."

Savanto: "Vi bezonas multan ripozon komence. La senripozeco de la homoj povas damaĝi vin.

Mia filino, estu preta por tio, kio venos. Mi estas kontenta pri via amo al mi.

Ankaŭ tion ĉi skribu, mia filino. La stigmatioj estas miaj signoj, kaj nur mi povas ilin enpremi.

Neniu povas ilin imiti. Ili povas malaperi kiam ajn mi tion deziras, kaj ili povas resti tiel longe, kiel mi deziras. La stigmatioj, kiujn vi ricevos, restos tiel longe, kiel mi deziras. La stigmatioj havas specifan grandecon kaj profundon.

Ili korespondas al la miaj sur Golgoto. Estos granda doloro, kiam ili estos enpremitaj. Preĝu, por ke vi povu elteni ĉi tiun doloron. Estu pacienca pri ĉio, kio atendas vin. Pacienco estas granda virto."

Mi: "Sinjoro, bonvolu doni al mi grandan gracon, paciencon kaj persistemon por elteni vin kaj aliajn homojn.

La Savanto benis min.

18:00 Sankta Meso kaj la Rozario en Rot.

14-a de oktobro 1992 – merkredo

8:30 matene en la

kuracista ĉambro:

preĝkunveno!

Savanto: "Mia filino, vi sopiras je granda amo kaj Mi donos ĝin al vi. Granda amo signifas grandan suferon. Ĉu vi volas ĝin, mia filino?"

Mi: "Mia granda amo, kun vi, jes, ĉar mi amas vin super ĉio alia kaj ĉar vi estas ĉio en mi.

Mi havas grandan soifon je la savo de animoj. La vojo al vi kondukas tra la Kruco al la Lumo. En la Kruco estas savo, espero kaj vivo. En la Kruco estas la savo de la mondo.

Sinjoro, mi tute apartenas al vi; faru pri mi laŭ via volo."

Savanto: "Mia kara filino, vi multe suferos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Fianĉo, mi ankaŭ profunde amos vin. Ĉar suferado kun vi transformiĝos en amon, kaj amo estas pli forta ol ĉiu suferado en la mondo!"

Savanto: "Mia filino, venos la tempo, kiam homoj suferos kontraŭ sia volo. La persono, kiu rezistas akcepti mian krucon, ne povas esti mia disĉiplo. Nur per mia kruco vi havas eternan vivon. Amu ĉiun krucon, por ke vi povu ricevi ĝin. Vi devos ricevi multajn krucojn."

Mi: "Mi ĵus pensis pri la doloro en mia maldekstra brako kaj mia ŝultro."

Savanto: "Ĉi tiuj estas miaj suferoj de ekspio. Vi povas oferi al mi ĉiun suferon, tiom ofte kiom vi deziras. Ĝi fruktas. Vi devas oferi multe al mi, por ke vi havu multan frukton."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi devas noti, mia Dio?"

Savanto: "Jes, la suferoj, kiujn vi eltenos, estas nekuraceblaj." Mi: "Kion vi celas per tio, Sinjoro?"

Savanto: "La kuracistoj ne povas kuraci ilin. Sen sufero, vi estos en la alia mondo." Mi: "Tio signifas, ke vi suferas kun mi kaj en mi. Do mi ne estos apartigita de vi. Do vi estas la suferanta Jesuo en mi!"

Savanto: "Mia kara filino, tiel estas. La Savanto benis min."

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo

15a de oktobro 1992 – ĵaŭdo

Preĝkunveno en la

kuracistĉambro!

Mi fervore preĝis kaj diris al la Savanto:

Mi: "Sinjoro, mi volas ami ilin ĉiujn per via amo."

Savanto: "Amo estas ĉi tie; vi devas fari tion. Vi povus ĉerpi multan amon. La fonto ankoraŭ ne sekiĝis; ĉiu povas ĉerpi kiom ajn ili deziras. Amo ne konas limojn."

Mi: "Ho mia Sinjoro, donu al mi multan amon, por ke mi povu transdoni ĝin. Mi nun sentas fajron en mia koro."

Savanto: "Ĝi estas mia amo."

Mi: "Mi sentis ĉi tiun brulantan fajron sufiĉe ofte lastatempe. La Savanto venas al mi kiam ajn li deziras. Mi ankaŭ sentas ĉi tiun fajron de amo kiam mi ne estas unuiginta kun la Savanto. Tiam mi sentas, ke la Savanto estas tie. Gravas, ke la animo estu ĉiam pura."

Savanto: "Mia fianĉino, mi amas vin. Nenio plu povas apartigi nin. Vi estas en mi, mia filino. Mi povas fari kun vi laŭplaĉe."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, vi povas fari kun mi laŭ via plaĉo; vi havas mian konsenton."

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: La sangaj suferoj komenciĝas. Mi devas komenci nun, ĉar mi soifas. Vi estas mia instrumento, kiun mi uzas. Bonvolu resti

."

Mi: "Ho mia Sinjoro, bonvolu doni al mi la gracon, ke mi povu resti fidela al Vi. Ĉar mi povas fari nenion per mi mem. Sen Via graco, mi ne kapablas esti fidela al Vi. Mia Sinjoro, ĝis nun mi estis fidela al Vi. Ĉar Vi donis al mi la virton de fideleco.

Savanto: "Jes, mia filino, mi volis scii, ĉu vi jam forgesis tion."

Mi: "Sed Sinjoro, via vorto vivas en mi. Via vivanta vorto ne povas esti forviŝita, se oni ĉiam estas kun vi."

Savanto: "Mia kara filino, tiel estas. Amu min pli, mia filino."

Mi: "Mi faros tion, mia kara Edzo. Estas mia deziro ami vin profunde. La Savanto benis min.

19:00 Rozario kaj Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

16a de oktobro 1992 – vendredo

8:30 matene en la

kuracista ĉambro:

preĝkunveno!

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion, ĝi estas grava." Mi:

"Jes, mia kara kaj kompatema Dio."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi oferu al mi ĉiujn suferojn, kiujn vi eltenos, por miaj erarintaj infanoj, por ke ili trovu sian vojon reen al la domo de la Patro."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros tion."

Savanto: "La suferoj jam estas tiel proksimaj, kvazaŭ ili jam okazis. Mia filino, estu preta, ĉar ili povas veni je ajna horo."

Mi: "Sed Sinjoro, mi nun estas ĉe mia laborejo. Mi plu nenion komprenas. Kiel mi devus kompreni tion?"

Savanto: "Mia filino, vi ne bezonas kompreni ion ajn. Sufiĉas por mi, ke vi amas min. Via menso estas mia menso."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, unu aferon mi scias: ke mi amas vin tre multe."

Savanto: "Skribu ĉi tion: Mi donas al vi multan amon. Ĉi tiu amo fortigos vin kaj vi ne timos. Mia filino, kion mi komencis, tion mi ankaŭ finos. Estas mia volo esti en vi, kaj mi restos en vi; tiel vi ne estos sola. Mi ne forlasos vin. Mi restos en vi kaj suferos kun vi. Havu grandan fidon je mi." Mi:

"Kara Dio, mi ne scias, kion diri."

Savanto: "Ne diru ion ajn; mi scias, kion vi pensas."

Mi: "Estos tre malfacile por mi, ĉar mi nun ne havas pastron kaj mi ne plu vidos Patron Gebhard. Kaj mi ne plu havas iun similan al Patro Gebhard. Sed mi havas vin. Vi sola sufiĉas. Vi estas la plej granda el ĉiuj pastroj.

Mi konsoliĝos per tio."

Savanto: "Mi jam havas pastron por vi. Li venos kiam mi tion volos kaj kiam la tempo estos taŭga."

Savanto: "Estas mia volo, ke vi havu spiritan direktoron por prizorgi vin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin, ke mi finfine havos spiritan direktoron." Savanto:

"Mia kara filino, ĉu vi aŭdas min?"

Mi: "Jes."

Savanto: "Daŭrigu skribi. La fajro de mia amo purigos vin. Lasu ĉi tiun fajron bruli. Ĉi tiu estas la fajro de mia amo."

La Savanto benis min.

La tutan tagon mi sentis tian ĝojon. Mia koro brulis pro amo. La Savanto donis al mi tiom da graco. Sed la malpura spirito plurfoje provis min tentigi

.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot,

17a de oktobro 1992 – sabato

7.00 matene Mi ĉeestis Sanktan Meson en la Kapelo de Sankta Roĥo. Post la Sankta Meso, mi preĝis ankoraŭ dum ĉirkaŭ duona horo.

16:30 ĝis 17:45: preĝis en la preĝejo en Rot. Neniu mesaĝo skribita hodiaŭ.

10a de oktobro 1992 – Dimanĉo

6:30 ĝis 9:00 matene

Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Mi dankas vin, mia filino, pro tio, ke vi parolis kun mi tiel longe. Mi akceptis ĉion, kion vi konfidis al via ĉiela Patrino.

Per ŝi estas la plej rapida vojo al mi. Ŝi estis tiu, kiu plej rapide donis min al vi. Amu ŝin kare, ĉar ŝi estas malmulte amata de siaj infanoj."

Savanto: "Mia kara filino, skribu."

Mi: "Jesuo, Filo de la viva Dio, kion mi skribu? Nun mi kredas ĉion, ĉar mi scias, ke mi estas en Vi. Estas senfina trankvilo, paco; ja, varmo radiiĝas en mia koro. Mi vere ne scias, kion mi skribos nun. Mi atendas la voĉon, kiun mi aŭdas en mia koro, ĉar tio ĉi tute ne rilatas al mia menso. Ĉar mi plene koncentriĝas pri tio, kion mi ricevas en mia koro. Mi atendas, ĝis mi ion denove aŭdos."

Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas, kiel vi skribis. Vi povas fari nenion laŭ via propra volo. Mia filino, skribu: Mia filino, teruraj tempoj venas sur vin.

La malamiko volas kapti multe pli da animoj ol antaŭe. Grandaj katastrofoj alproksimiĝas. Germanion minacas granda katastrofo. Ĉi-foje, multaj animoj perdiĝos. Preskaŭ ĉiuj el ili perdiĝos. Ĉar ili ne plu preĝas. La animoj estas malvarmaj. Eĉ la episkopoj perdiĝos.

Mi: "Kara Dio, mi certe skribis tion malĝuste."

La Savanto ripetis Sin kaj diris la saman aferon denove. Li instigis min ankoraŭfoje skribi ĝin.

Savanto: "Vi ĵetis mian Eklezion en konfuzon. Kaj disigis miajn ŝafojn. Vi ne plu kapablas kunigi ilin. La vagantaj infanoj iras la larĝan vojon; ili rapidas antaŭen. Satano kaptis ilin ĉiujn. La larĝa vojo estas la vojo de pereco. Mia filino, estu pacienca kun la sufero. La difinita horo ankoraŭ ne venis, sed ĝi estas ĉe la pordo. Estu preta por mia verko. Tiel devas esti, por mia Patro, same kiel mia Patro, mi kaj la Sankta Spirito volas. Nenio okazas sen nia volo. Plaĉas al mi, mia filino, ke vi sopiras suferi kun mi. Tio estas la amo, kiun vi ricevis de mi. Kaj per tiu amo vi amas min."

Savanto: "Mia filino, skribu iom pli. Vi ne laboros en la psikiatria kliniko multe pli longe. Estas mia volo. Vi okupiĝos pri pilgrimoj hejme. Multaj petos vian konsilon. Estu afabla kaj amema al ĉiuj. Plej multaj el ili estas senhelpe. Multaj perdis sian fidon al pastroj. Ili devas reveni al preĝejo. Al la Preĝejo de Petro. Petu multan amon por ili. Nur amo povas savi ilin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi komprenis. Mi dankas vin. Mi faros ĉion per via graco kaj forto, kiujn vi donas al mi."

Savanto: "Mia kara filino, mi amas vin. Vi estas sub granda protekto. Fidu tiun protekton.

Mi: La Savanto benis min.

10:00 atm Sankta Meso

13:00 Rozario kaj devotaj praktikoj.

19a de oktobro 1992 – Lundo

Preĝkunveno en la

kuracistojĉambro!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: La suferoj, kiujn vi eltenas, havas grandan valoron nur se vi estas unuiĝinta kun mi."

Mi: "Sinjoro, sed mi ĉiam estas unuiĝinta kun Vi."

Savanto: "Sed vi povas forturni vin de mi. Mia filino, vi havas liberan volon."

Mi: "Sed Sinjoro, se mi donas al Vi mian volon, mi ne povas forturniĝi de Vi." Savanto: "Se vi donas al mi vian volon, tiam ne."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia Triuna Dio, mia kara Jesuo. Mi donas al Vi mian volon, por ke mi neniam forturniĝu de Vi, por ke mi estu unuiĝinta en Via amo kaj ĉiam plenumu Vian volon. Tio estas mia deziro, kaj mi kredas, ke mi unuiĝigos mian suferon kun Via."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis. Skribu ĝin; la Triuna Dio amas vin."

Savanto: "Skribu, mia filino; kio ajn okazos, vi devas diri tion al mi unue." Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros tion."

Savanto: "Skribu tion, mia filino, ĝi estas grava. Mia kara filino, vi devas elteni la suferojn kiel Mi tion volos."

Mi: "Mia Sinjoro, mi tion tute ne komprenas."

Savanto: "Estos tagoj, kiam vi spertos pli aŭ malpli da doloro. La doloron mi regas, do vi ne bezonas atendi ĝian mildigon."

Mi: "Kara Dio, nun aferoj seriobliĝas por mi. Bonvolu, kiam venos la tempo, donu al mi la gracon bone suferi kaj havi la eltenemon por tio. Ho mia Sinjoro kaj Dio, faru laŭ via volo. Mi tiom amas vin. Mi ne plu povas esprimi tion per vortoj, sed vi mem scias tion. Mi pretas suferi kun vi. Mi havas grandan esperon. Ne estas sufero en la ĉielo. Donas al mi grandan ĝojon, ke mi povas suferi kun vi ĉi tie sur la tero."

Savanto: "Mia kara filino, mi ĝojis aŭdi tion de vi." Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso Ruĝa

20a de oktobro 1992

– Mardo En la
kuracistoj ĉambro
Preĝa Unio!

Savanto: "Mia filino, mi estas kontenta pri ĉio, kion vi ĝis nun skribis.

Mia filino, vi ne skribas tion, kion vi volas, sed vi skribas tion, kion Mi volas. La voĉo, kiun vi aŭdas, estas Mia voĉo. Mia filino, vi ne

ĉar ili mem nenion aŭdas, sed per la vortoj, kiujn vi parolas, ili rekonos, ke estas Mi. Ili ne povos nei tion. Mia filino, estu preta, ĉar la horo ne estas malproksima por la persista suferado, kiun vi eltenos sur la tero. Mi estas la Sinjoro kaj Dio. Mi kompletigos mian laboron. Vi estas mia ilo, kiun mi uzas. Mia filino, vi ricevos mian amon abunde, ĉar mi estas amo. Via suferado estos mia amo."

Mi: "La Savanto benis min."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso Ruĝa

10-a de oktobro 1992

– Merkredo En la
kuracista ĉambro
Preĝa Asocio!

Savanto: "Mi volas, ke vi notu ĉi tion, ĉar vi bezonos ĝin poste." Mi: "Mia kara Jesuo, kion mi notu?"

Savanto: "Mia filino, ankoraŭ estas tiom multe por skribi."

Mi: "Sinjoro, mi skribos ĝin, sed bonvolu doni al mi la gracon, ke mi povu skribi pli, kaj ankaŭ por Marion, ĉar tio, kion ni skribas, estas tre malmulte."

Savanto: "Mia filino, vi devas strebi skribi, ĉar estas Mia volo, ke ĝi estu skribita rapide. Vi jam ricevis la gracon skribi. Mia filino, Mi bezonas ion de vi."

Mi: "Denove? Mi pensis, ke mi jam donis al Vi ĉion. Ĉu mi rajtas scii, kio?"

Savanto: "Vi devas rekomendi ĉiujn animojn al mi. Ili ĉiuj devas esti savitaj. Vi suferos por ĉiuj animoj."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, vi diris, ke multaj animoj ne plu vivas."

Savanto: "Mia filino, donu ankaŭ ĉi tiujn animojn al mi. Mia filino, mi povas relevi ilin el la mortintoj."

Mi: "Sed ili elektis la patron de mensogoj." Savanto: "En la Kruco estas savo, en la Kruco estas vivo."

Mi: "Per via krucumo en mi, eĉ la grandaj pekuloj povas esti savitaj!" Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi timas la suferon." Savanto: "Kun mi, vi ne havos timon."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi faros laŭ via deziro. Sinjoro, via volo plenumiĝu." Savanto: "Faru ĉion laŭ mia deziro."

Mi: "Jes, mi faros tion per via graco."

Mi pensis pri tiu dimanĉo, kiam la Savanto diris al mi, ke preskaŭ ĉiuj animoj perdiĝos pro katastrofo.

Savanto: "Ne zorgu pri tio, ĉu io okazos. Tio estas mia zorgo. Via tasko estas skribi ĉion ĉi. Mi povas ŝanĝi aferojn laŭ mia volo. Mi havas potencon super ĉio. Vi povas fari nenion sen mi. Mia filino, restu fidela al mi. Mi jam preparis mian planon por vi.

Ĝi devas esti plenumita."

Mi: La Sinjoro benis min.

12:00 tagmeze Kapelo

Savanto: "Mia amo estas eterna. La suferoj sur la tero estas mallongaj. Mia filino, skribu ĉi tion: suferi kun mi estas granda graco. Tial, oferu vin por suferi kun mi. Ĉi tiuj suferoj estos unuigigitaj kun mia amo."

Je la 16:30 mi estis ĉe la kliniko por orelo, nazo kaj gorĝo; min invitis D-ro Meier.

Estis pluraj prelegoj. La prelego de D-ro Meier finiĝis ĉirkaŭ la 19:10. Mi forlasis la prelegejon kaj kuris plenrapide al la Kapelo Rochus en Mingolsheim.

Mi jam estis ĉe la kapelo je la 19:35. La vojo estis malseka kaj mi preĝis la tutan vojon. Mi tiom sopiris ricevi la Savanton. Post la Sankta Meso, mi parolis kun la nova pastro dum ĉirkaŭ 30 minutoj. Tiu ĉi pastro el Filipinoj estis tie hodiaŭ unuafoje. Mi kredas, ke estis la volo de la Savanto, ke mi parolu kun li. La prelegejo ĉe la kliniko pri oreloj, nazo kaj gorĝo estas ĉirkaŭ 30 km for de la Kapelo de Roĥuso en Mingolsheim/Bad Schönbörn.

22-a de oktobro 1992 – ĵaŭdo

8:30 matene en la

kuracista ĉambro, Preĝa

Asocio!

Savanto: "Estas mia volo, ke tio, kion vi skribas, estu presita. Mi volas, ke vi tenu distancon de ĉiuj, kun kiuj vi interparolas. Ĉiuj provos influi vin, dirante, ke tiu voĉo, kiun vi aŭdas, ne estas de mi. Parolu al ili laŭnecese. Amu ilin ĉiujn. Mia filino, venos tempo, kiam ĉiuj vin forlasos. Tiam ili ankaŭ Min forlasos. Sed vi estas kun Mi. Ĉiam fidu Min.

Mia Patrino kaj Mi ne forlasos vin. Restu ĉe tio, kion vi skribis." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, sed ĉi tiu forlaso estas tiel malfacila."

Savanto: "Mia filino, per ĉi tio multaj animoj estos savitaj. Ĉiu ofero fruktodonas."

Mi: "Mia Sinjoro, mi nun sentas bruladon en mia koro. Ĉu tio signifas ion, kion mi bezonas scii?"

Savanto: "Jes, mia filino. Jen mia amo al vi. Per ĉi tiu fajro, mi ĉiam fortigos vin. Mia filino, vi neniam estas sola. Vi tute apartenas al mi."

Mi: Mi scivolis, ĉu la stigmatioj aperos ĉi-jare. Savanto: "Skribu tion;

ĝi okazos ĉi-jare."

Mi: "Kio okazos? Mi pensas pri du aferoj!"

Savanto: "La stigmatioj! Vi ne estos liberigita de ili. Ĝi estas graca donaco por vi. Per ili vi estas en mi. Mia 'Jes' restas 'Jes'."

Mi: "Mia kara Jesuo. Mi tiom amas vin nun. Mi volas tiel ami vin eterne. Krom via amo, mi bezonas nenion alian."

Savanto: "Kiu estas kun mi, tiu bezonas nenion alian krom mi. Mi anstataŭas ĉion."

Mi: "Kara Dio, ne permesu, ke ĉi tiuj katastrofoj okazu al Germanio. Vi povas malhelpi ilin."

Savanto: "Mia filino, ili venos. Ĉar homoj ne volas penti. Mia filino, mi benas vin nun."

Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot

23a de oktobro 1992 – vendredo

8:30 kaj 9:30 matene en la kuracista ĉambro

Dum la dua unuiĝo, la Savanto diris al mi:

Savanto: "Mia kara filino, mi ĝojas, ke vi denove parolas al mi. Tio estis mia volo." Mi: "Jes, Sinjoro, io kondukis min, io, kio altiris min al vi."

Savanto: "Via vivo tute apartenas al mi."

Mi: "Jes, Sinjoro, tio estas klara al mi, ĉar mi donis al Vi ĉion."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi volas, ke vi oferu al mi ĉion, kion vi diris dum la tago."

Mi: "Fakte, mi parolas pri Vi la tutan tagon. Mi faros tion, mia Sinjoro kaj Dio." Savanto:

"Pludskribu, mia filino. Tio, pri kio Patro Wodke parolis sur kasedo pri Sinjoro Matjo el Kanado, okazos ĉi-jare. La katastrofo, kiu venos sur Germanion, okazos ĉi-jare. La stigmaton, kiun vi ricevos, ankaŭ okazos ĉi-jare. Preĝu multe, miaj infanoj. Vi havas tre malmulte da tempo." Mi: "Ĉu la katastrofo aŭ ĉu mia sufero venos unue?"

Savanto: "Ĉu vi volas scii, mia filino?"

Mi: "Jes, mia Sinjoro, se vi opinias, ke tio estas ĝusta."

Savanto: "Vi suferos unue, antaŭ ol la katastrofo venos."

Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi komprenas. Mi dankas vin. Sed Sinjoro, ĉu mi povas averti iun pri tio?"

Savanto: "Mia filino, ĉu iu el ili kredos vin?"

Mi: "Mi havas la senton, ke ĉiuj aŭdos ĝin, sed neniu kredos min." Savanto: "Mia filino, ili ĉiuj havas malmultan fidon."

Mi: "Kara Dio, iuj homoj ĉagreniĝas, kiam vi diras, ke katastrofo venos." Savanto: "Jes, por ke ili ne devu preĝi. Ili kredos ĝin, kiam estos tro malfrue. Mia filino, la homoj de malgranda fido estas ankaŭ fieraj. Ili devas penti. La humilaj akceptas la fidon; la fieraj ne povas kompreni ĝin. Fido

estas mia donaco al vi."

Mi: La Savanto denove benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

24a de oktobro 1992 – sabato

11:00 matene hejme

7.15 matene en la preĝejo en Waghäusel.

Komence de la Meso ni forlasis la preĝejon. Fridolin kaj mi sidis antaŭ la tabernaklo kaj preĝis.

Kiam Patro Werner Egon vidis nin, li diris al ni: "Ĉu vi volas aliĝi al ni por la Sankta Meso?" Mi diris "jes". Li tiam diris: "Bonvolu veni al la alia flanko".

Tio estas la flanko, kie oni ne povas vidi la tabernaklon. Ĉar matene, la Sankta Meso ĉiam okazas sur tiu flanko. Li demandis min duan fojon: "Ĉu vi ŝatus partopreni en la celebros de la Sankta Meso?" Mi diris: "Jes, sed ĉi tie antaŭ la tabernaklo."

Li diris la saman aferon trian fojon. Ni tiam klinis nin antaŭ la tabernaklo kaj poste forlasis la preĝejon. Ni promenis apud lago, preĝante la Rozarion kaj aliajn preĝojn por Patro Werner Egon kaj por la fideluloj, kiuj restis en la preĝejo.

Ĉar la Savanto diris al mi, ke mi restu apud la tabernaklo. Ĉiuj pastroj konsentis pri tio ĝis nun, krom Patro Egon Werner.

11:00 matene Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Skribu, mia filino, tio, kion vi ambaŭ faris hodiaŭ, estis bonega. Mia filino, mi estas la Sinjoro kaj Dio; mi havas potencon super ĉio."

Mi: "Kara Dio, nun ili certe parolos malbone pri ni."

Savanto: "Mia filino, ĉiuj, kiuj parolas malbone pri vi, devos respondi al mi. Ĉar vi pravis."

Mi: "Mi demandis pri Claude el Luksemburgo."

Savanto: "Mia filino, Satano estas ankoraŭ forta; preĝu por Claude."

Mi: "Mi demandis la Savanton pri la edzo de Hedvigo, ĉar ŝi tiom ofte ploras kaj plendas pri li."

Savanto: "Mia filino, Satano ekposedis lin. Oni devas preĝi eksorcismon por li."

Mi: "Ĉu mi devas diri tion al Hedvigo?"

Savanto: "Jes, vi ĉiam devas diri la veron. Mia filino, skribu tion. Preĝu multe en la venontaj tagoj. La granda katastrofo alproksimiĝas."

Mi: "Do ĉu ankaŭ miaj suferoj estas proksimaj?"

Savanto: "Mia filino, viaj suferoj estas tuj venontaj."

Mi: "Mi denove demandis la Savanton, ĉu estas vere, ke mia filo eksciis de Fridolino, ke mi suferos."

Savanto: "Mia filino, estis mia volo, ke li eksciis. Mia kara filino, ne lasu vin influi de homoj. Faru ĉion, kion mi diras al vi. Mi estas via spirita gvidanto. Vi apartenas tute al mi. Mi estas ĉiam kun vi, mia filino. Daŭrigu, kiel vi faris ĝis nun. Mi amas vin kaj mi ĉiam donos al vi mian gracon. Mi benas vin."

Mi: Mi genuis sur la planko. La Savanto benis min.

16:30

Friedolin kaj mi daŭrigis preĝi en la preĝejo en Rot. Mi konfesis al Patro Vogt.

19:00

Friedolin kaj mi ĉeestis Sanktan Meson en Mingolsheim. Ricevante la Sanktan Komunion, ni ambaŭ genuis sur la planko. Post la Sankta Meso, virino parolis al ni: ŝi ĝojis vidi iun ricevi la Sanktan Komunion genuje. Ŝi diris, ke ŝi ŝatus fari same, sed ne kuraĝis. Mi diris al ŝi, ke ŝi preĝu, por ke Dio liberigu ŝin de la timo de la homo.

21:00

Patro Gebhard Heyder el Regensburg telefonis al mi kaj konsolis kaj kuraĝigis min

25-a de oktobro 1992 – Dimanĉo

7.30–10.30 hejme – Preĝkunveno!

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: vi povas fari nenion memstare. Konsciu pri tio." Mi:

"Jes, mia Sinjoro, mi tion ekkomprenis. Sed la tentoj ĉiam estas tie."

Savanto: "Dum vi estas kun mi, vi estos tentata. Ĉiuj, kiuj apartenas al mi, estos tentataj. Gravas, ke vi rezistu la tenton.

Mi ĝojas, ke vi iras al konfeso denove kaj denove. Tio konstante malfortigas la malamikon kaj ebligas al vi rekoni lian trompon. Mia filino, la malamiko estas aparte forta en ĉi tiu tempo.

Mi ne povas ŝpari al vi la provojn, kiujn li alportos. Ĉiuj, kiujn mi elektis, batalis kontraŭ li. Kun mi, vi ĉiam povas venki lin.

Mia filino, skribu plu. Mi volas, ke ĉiu tago kaj ĉiu nokto apartenu al mi." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara Jesuo, mia spirita gvidanto, ĉiu tago kaj ĉiu nokto apartenos al vi. Ĉar kia utilo estus al mi ĉiuj ĉi tagoj kaj noktoj, se mi ne havus vin? Mia amata Patro, permesu al mi simple esti en via amo."

Savanto: "Vi estas mia kara filino kaj vi estas en mia amo." Mi: "Ĉu mi diru al Fridolino ion pri tio?"

Savanto: "Mia filino, vi diris al li tion, kion mi volis diri al li." Mi: "Dankon, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Mia kara filino, skribu; mi donas al vi ion."

Mi: "Mi ne scivolas, kion vi donas al mi, sed mi akceptos ĝin de vi. Sed bonvolu diri al mi, ke mi devus skribi tion, kion vi donas al mi."

Savanto: "Mi donas al vi mian eltenemon en sufero."

Mi: "Mi estas tre feliĉa pri tio kaj mi dankas vin, mia kompatema Dio. Ho mia Sinjoro, tio savos multajn animojn. Persisto en sufero signifas multe por mi, ĉar tio estas granda graco de Vi."

Savanto: "Skribu, kio estas tio pri vi, kio tiom plaĉas al mi."

Mi: "Kio estas tio, Sinjoro?"

Savanto: "Vi diras al la homoj tion, kion Mi metas en vian koron." Mi: "Kion Vi metas en mian koron?"

Savanto: "La vortoj de la vivo. Mi ĝojas, ke vi donas ĉi tiujn vortojn al la homoj." Mi: "Sed Sinjoro, mi parolas la germanan tiel malbone; fakte, mi ne povas ĝuste paroli iun ajn lingvon." Savanto: "Sed ĉi tiuj vortoj venas el la koro kaj ne el la mondo."

Mi: "Mia Sinjoro, mi parolos per via graco, kaj la Sankta Spirito donos al mi la ĝustajn vortojn."

Savanto: "Estas mia volo, ke vi parolu. Ankaŭ miaj pastroj tion aŭdu. Ili ankaŭ ricevos gracon dum ili aŭskultas. Mi povas doni gracon kiam ajn mi volas. Miaj vortoj estas vivo, amo kaj lumo."

Mi: "Kara Dio, mi ne plu povas skribi."

Savanto: "Mia kara filino, mi ĝojis, ke vi skribis. Mi benas vin kaj ĉiujn, kiujn vi hodiaŭ konfidis al mi."

Mi: La Savanto benis min.

Ĉirkaŭ la 16:00 mi estis invitita por kafo. Mi denove parolis pri Dio en du lingvoj.

18:30: Rozario kaj Sankta Meso en Mingolsheim. Mi estis kun mia edzo. La prediko estis bona!

26a de oktobro 1992 – Lundo

8.30–9.30 matene:

Preĝkunveno hejme!

Savanto: "Mia kara filino, mi aŭdis ĉion, kion vi diris.

La suferoj de ekspiado, kiujn vi nun eltenas, estas de Mi. Mi povas doni ĉi tiun donon de graco al kiu ajn Mi elektas."

Mi: "Sed ĉi tiuj estas severaj kapdoloroj kaj doloro en mia maldekstra ŝultro." Savanto: "Mia kara filino, skribu ĝin."

Estis silento dum sufiĉe longa tempo.

Tiam la Savanto diris: "Nun vi devas skribi."

Savanto: "Mi volas vian 'jeson', por ke mi povu enpremi la kvin stigmatajn signojn sur vin." Mi: "Sed Sinjoro, mi jam donis tion al vi. Vi diris tion antaŭe." Savanto: "Mi denove provas vin, mia filino."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi donas al Vi mian 'jes' nun, kaj Vi povas enpremi la stigmaton en min por la savo de animoj."

Mi: "Mia amata Patro, mia 'jes' nun estas via 'jes' kaj mi ripetas ĝin ankoraŭ unufoje: Neniam estu mi apartigita de vi, ĉar mi amas vin super ĉio alia kaj mi deziras aparteni al vi, ĉar vi estas mia Triuna Dio, mia amata Patro, mia Jesuo, Sankta Spirito de Dio kaj eterna fajro de amo."

Savanto: "Mia kara filino, mi elverŝos mian amon sur vin abunde, por ke vi portu la stigmaton. Ne rifuzu ĉi tiun amon. Vi devas porti ĝin por ke vi suferu bone. Mia kara filino, estu preta por la sanktaj kvin stigmaton."

Mi: "Ĉu mi devus skribi tion?" Savanto: "Vi devas skribi tion."

Mi: "Mia kara Jesuo, mi ankoraŭ ne havas pastron."

Savanto: "Mia filino, mi estas via spirita direktoro; fidu min pli. Kun mi, vi nenion bezonos. Mia filino, viaj suferoj estos ankaŭ miaj suferoj."

Mi: "Mi demandas: Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Ne."

Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:00 Preĝgrupo:

Estis multaj fideluloj ĉeestantaj. Patro Berthold el Waghäusel ankaŭ estis tie.

Li estas bona pastro. Oni jam translokiĝis lin el Waghäusel al Darmstadt. Estas domaĝe, ĉar li estas maria pastro. Ankaŭ Patro Dochat estis tie. Li aŭskultis konfesojn. Post la preĝgrupo, mi parolis kun Patro Dochat en la ĉeesto de Josef kaj Giesela el Neu-Ulm kaj mia edzo. Mi ne ŝatis tion, kion Patro Dochat diris pri Episkopo Lefebvre. Lia juĝo pri Episkopo Lefebvre profunde vundis min.

27-a de oktobro 1992 – mardo

11:55 – 13:15

Pregada Asocio!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Komunio en la mano kaŭzas, ke malgrandaj partikloj falas sur la plankon kaj estas piedpremataj de homoj; tiuj partikloj estas MI.

Mi: "Kara Savanto, hieraŭ mi demandis al Patro Dochat: Kio estas pli malbona, la ordino de episkopoj fare de Arkiepiskopo Lefebvre aŭ la partikloj, kiuj falas sur la plankon pro komunio en la mano?"

Patro Dochat respondis:

'La konsekro de episkopoj fare de Arkiepiskopo Lefebvre estas pli malbona.'

Mia Sinjoro, tio estis granda doloro por mi kaj mi ne povas elteni ĝin." Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Ĉi tiu pastro devas penti."

Mi: "Sed li celebras la Sanktan Meson."

Savanto: "Se ĉi tiu pastro ne pentos, li devos alfronti gravan konsekvencon de mi."

Mi: "Ho mia Sinjoro, tio estas ŝoko por mi."

Mi: "Kara Jesuo, ĉu Vi dirus al li, anstataŭ mi, ke li devas penti?"

Savanto: "Mia filino, lasu tion al mi. Mi donos al li iom pli da tempo por pripensi. Mia filino, vi devas paroli denove kaj denove pri Komunio sur la lango, por ke la blinduloj denove vidu kaj la surduloj denove aŭdu."

Mi: "Mi demandis la Savanton, ĉu mi iru al la prelego de Deris. Patro Dochat ankaŭ estos tie."

Savanto: "Preĝu por ĉi tiuj intencoj."

Mi: "Kara Savanto, mi ŝatus demandi vin pri Patro Vogt, ĉar li estis aparte afabla al mi en la konfesujo sabate, tute malsimile al sia kutima mem. Mi estis tiel feliĉa poste."

Savanto: "Patro Vogt faros tion, kion mi diros al li."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi havis kapdoloron la tutan matenon ĝis la 12-a, kaj nun, kiam mi parolas kun Vi, mi ne plu havas ĝin."

Savanto: "Skribu, mia filino, mi povas doni la doloron kiam ajn mi volas." Mi: "Ĉu mi bezonas skribi ion alian? Ĉar mi ne plu povas skribi." Savanto: "Vi estas laca kaj tio sufiĉas."

Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot

Mi iris ricevi la Komunio-n, sed dum monaĥino ĝin disdonis, mi klinis la kapon sen ricevi la Komunio-n kaj revenis al mia sidloko. Mi sentis, ke la Savanto venis al mi spirite, kaj mi eĉ ricevis pli da graco ol mi ricevus per sakramenta Komunio. Ĉar la Savanto ne volas, ke mi ricevu la Komunio-n per nekonsekrataj manoj!

28a de oktobro 1992 – merkredo

11.00 – 12.30

Pregada Asocio!

Mi: "Mi tiam demandis la Savanton, ĉu tio, kion mi faris en la preĝejo hieraŭ, estis ĝusta, aŭ ĉu mi devus esti farinta ion alian?"

Savanto: "Tio, kion vi faris, estis mia volo. Ĝi estis ĝusta."

Mi: "Hodiaŭ inter la 8:30 kaj la 9:00, la diablo aperis al mi antaŭ bildo de Jesuo.

La bildo estas konsekrita kaj estas de Margaret el Belgio. Mi tre ŝatas ĉi tiun bildon kaj mi kisas ĝin ofte. Mi povis vidi nur la kapon de la diablo antaŭ la bildo. Li terure ridis pri mi. Sed li havis falsajn dentojn; oni povus pensi, ke li prenis unu el dentokliniko. Tre harplena sur la vizaĝo. Lia maldekstra vang' havis grandajn, sangajn gratvundojn. Lia hararo estis krispa. Li estis videbla nur dum momento, poste li malaperis. Li volis imiti Jesuon, sed li ne sukcesis.

Mi demandis la Savanton, ĉu mi ĉion nur imagis? La

Savanto: "Li nur volis ĝeni vin."

Mi: "Antaŭ ol la diablo aperis al mi, mi legis libron pri sanktuloj. Li jam ĝenis min dum mi legis tiun libron."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi skribu. Mi volas vian permeson, la ĝustan tempon, por ke mi povu enpremi la stigmaton sur vin."

Mi: "Sinjoro, vi povas elekti la tempon kiam ajn vi deziras." La

Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

29-a de oktobro 1992 – ĵaŭdo

de la 8:00 ĝis la 10:00 matene

hejme: preĝkunveno!

Mi estis tre senluziigita pri la pastro el Filipinoj (Steiler-misiano); li defendis la komunion en la mano. Mi preĝis por li, ĉar li estas gasto ĉe la Kurhaus Rochus en Mingolsheim. Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion: vi devas daŭre diri, ke la komunio en la mano estas sakrilegio. Ĉiuj, kiuj defendas komunion en la mano, faras tion, kion Satano volas.

Ĉi tiu pastro estas en mallumo. La pastro el Filipinoj estas mia problemo; lasu lin al mi. Restu firma en tio, kion vi skribis."

Savanto: "Mia filino, venos malfacilaj tempoj."

Mi: "Kara Dio, mia kara Jesuo, kion vi celas per 'malfacilaj tempoj'?"

Savanto: "Venos granda malsatego. Skribu, mia filino, mia kolero kontraŭ la tero ne estos kvietigita. La homoj devas penti. Neniam antaŭe tiom da homoj iris al la infero kiel nuntempe. Ili kredis la diablon kaj elektis lin. Mia filino, nur malgranda nombro apartenas al mi. Mia kolero venos sur ĉiujn. Tiam ili scios, al kiu ili apartenas. Mia filino, evitu vanan paroladon, ĉar ĝi malhelpas vian progreson. La tempo estas mallonga. Vi devas doni prioritaton al preĝo.

Mi: "Kion alian mi skribu?" Savanto:

"Restu fidela al mi."

Mi: La Savanto benis min.

19:00 Rozario en la Kapelo de Sankta Roĥo.

30-a de oktobro 1992 – vendredo

de la 8:30 ĝis la 11:20

matene Preĝkunveno!

Savanto: "Mia kara filino, mi aŭskultis vin; vi estas mia servistino. Estas mia volo, ke vi parolu al la pastroj. Ili ne aŭskultas vin, sed ili ja pripensas tion. Ju pli profunde pastro estas kirlita en la koto, des malpli li aŭskultas. Mia kara filino, ne malĝoju pri la pastroj, ĉar ili estas konfuzitaj nuntempe. La plej malbona afero estas, ke ili ne konscias, ke ili estas konfuzitaj. Tial Mi petas vin paroli al ili."

Mi: "Ho mia Sinjoro, sed tio estas bato por mi, ĉar mi sentas tiom da fiero en ili." Savanto: "Preĝu, ke ili estu humilaj. Oni bezonas multan preĝon por la pastroj. Ili devas reporti la erarintajn infanojn."

Mi: "Sed Sinjoro, se la ribelemaj pastroj gvidas la ribelemajn infanojn, ĉu ili ambaŭ ne falos en la foson?"

Savanto: "Tiel estas."

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Via amo al mi estas vera. Vi amas min per mia amo. Vi sopiras suferi kun mi, kaj mi sopire atendas tiun horon, ĉar mi amas vin pli ol vi amas min. Nur tiuj, kiuj vere amas min, komprenas, kion signifas suferi kun mi. Mia filino, mi dankas vin, ĉar vi volas suferi kun mi. Volontaj suferoj estas granda rekompenco por tiuj, kiuj suferas kun mi. Mia filino, mi ankoraŭ devas purigi vin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kiel do?"

Savanto: "Per la fajro de mia amo." Mi:

"Ho Sinjoro, bonvolu plu purigi min."

Savanto: "Vi denove sentos doloron en via koro." Mi: "Ho mia

Sinjoro, mi nun ne komprenas tion."

Savanto: "Ĝi estos brula fajro. Kaj per ĉi tiu fajro vi estos purigita. Vi jam scias tion, mia filino."

Mi: "Mi dankas vin."

Savanto: "Mia filino, mi volas, ke vi oferu vian doloron por la savo de animoj. Ĉiu doloro, kiu tiel kuniĝas kun mi, fruktodonas."

Mi: "Mia amata Patro, mi havas neniujn dezirojn. Petu de mi kion ajn Vi deziras." Savanto: "Jes, mia filino, mi havas unu deziron de vi. Kaj tiu estas, ke vi iru la Vojon de la Kruco ĝis la fino kun mi."

Mi: "Sinjoro, via deziro estos plenumita. Mia kara Jesuo, mi ne volas nun ĉesi skribi. Mi volas resti en vi. Estas tiel bele. Mi amas vin, mia Sinjoro kaj Dio. Mi ne povas priskribi tion. Mi ne povas kompreni, kiel homoj povas vin malakcepti."

Savanto: "Ĉiuj, kiuj malakceptis min, elektis la patron de mensogoj. Oni ne povas servi al du mastroj. Mia filino, daŭre amu min, kiel vi faris ĝis nun."

Mi: "Mi fervore preĝis kaj oferis al la Ĉiela Patro, per la Senmakula Koro de Maria, ĉiujn suferojn de Jesuo Kristo, la Vojon de la Kruco, ĉiun gutojn da sango, kiujn Li verŝis ekde Sia krucumo, Liaj kvin sanktaj vundoj, Liaj meritoj kaj Lia morto. Tiam mi oferis la sep dolorojn de nia kara Patrino de Dio, ŝiajn sangolarmojn, kiujn ŝi verŝis por ni ĝis nun, ĉiujn preĝojn, kiujn ŝi kunigis kun la miaj, ĉion por la savo de animoj, por ke la kotego estu forbalaitaj el la Eklezio kaj por ke la vera Eklezio de Petro estu restarigita. Sinjoro, via volo fariĝu."

Savanto: "Mia filino, mi kontentis pri tio, kion vi skribis.

Benu vin la ĉiopova kaj kompatema Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito. Iru en paco, mia kara filino."

Mi: "Dank' al Dio la Sinjoro. Laŭdita, amata, adorita kaj glorigita estu la Triuna Dio, nun kaj por ĉiam. Amen.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

31-a de oktobro 1992 – sabato

7:00 matene Sankta Meso en la Kapelo de Sankta Roĥo.

Mi preĝis dum duonhoro post la Sankta Meso. Mi sidas en la kapelo rekte antaŭ la tabernaklo kaj estas tre feliĉa preĝi ĉi tie. Preskaŭ ĉiuj genuis antaŭ la Sankta Komunio ĉi-matene, krom la monaĥinoj kaj kelkaj malsanuloj. Mi tre ĝojis vidi tion. Ofte mi genuis sola, ĉar la aliaj ne kuraĝis. Iun tagon ĉiu genuo kliniĝos antaŭ nia Sinjoro Dio.

11:20 matene, post la preĝo, mi eniris en union.

Savanto: "Mia kara filino, skribu."

Mi: "Jesuo, kara Dio, kion mi skribu?"

Savanto: "La stigmatioj, kiujn vi devas ricevi de mi, estas tre proksimaj. La tempo venis. Havu fidon je mi. La provoj por la stigmatioj finiĝas."

Mi: "Ĉu estas io alia, kion mi bezonas scii pri la stigmatoj? Se estas io, kion vi pensas, ke mi devus scii?"

Savanto: "Jes, estas io alia, kion vi devas scii. Vi devas prelegi pri la stigmatoj."

Mi: "Kie, mia Sinjoro kaj Dio?"

Savanto: "Kie ajn vi estas bezonata."

Mi: "Kaj kio se la episkopoj malpermesos min?"

Savanto: "Mi parolos por vi kien ajn vi iros. Se ili vin malakceptos, ili ankaŭ malakceptis min. Vi iros kien Mi vin kondukos."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, el amo al vi kaj por la savo de animoj, mi faros ĉion, kion vi deziras.

Sinjoro, via volo estu farita. Mia Sinjoro kaj mia Reĝo, mia amata, kompatema Patro, mi faros ĉion, ĉar mi tiom amas vin / vin, la Triunan Dion.

Savanto: "Mia kara filino, skribu. La kvin sanktaj stigmatoj, kiujn vi ricevos de mi, estas signo por la tuta mondo, ĉar vi suferos pro la animoj de la tuta mondo. Donu al mi ĉiujn animojn, kiuj malakceptas vin. Ĉiu animo devas aperi antaŭ mi kaj porti respondecon antaŭ mi. Tial, amu ilin ĉiujn, eĉ tiujn, kiuj ne amas vin.

Ankaŭ por ĉi tiuj animoj vi verŝos mian sangon. Mia kara filino, antaŭ ni staras granda tasko."

Mi: "Ho mia Sinjoro, mi pensis, ke mia laboro jam estas finita."

Savanto: "Tio estas la komenco, mia filino. Kiam ni estos altigitaj, ni altiros al ni ĉiujn bonvolulojn. Mia Sango estas via savo kaj kuracilo. Ĝi liberigas vin de eterna morto. Nur mia Sango povas purigi viajn pekajn, se mia sankta Sango estas grandeme venerata. Vi estos la fonto de la sankta Sango, el kiu sangos ĉiun vendredon. Mia kara filino, mi dankas vin pro via pacienco."

Mi: "Ĉu tion mi devus skribi?"

Savanto: "Jes, vi devas skribi tion."

Mi: "Mia Sinjoro, mi ĉion komprenis kaj ĉion akceptas, por plenumi Vian volon kun Vi. Do estu laŭ Via diro, ĉar mi donis mian volon al Vi."

La Savanto benis min.

12:45 ptm – Roswitha telefonis al mi; se mi deziras, ŝia filo Wolfram helpas min verki mian taglibron. Mi tre ĝojis pri tio, ĉar la Savanto jam instigis min verki pli rapide. Mi diris al ŝi, ke mi unue demandos la Savanton.

12:55 ptm – Mi demandis la Savanton, ĉu estas ĝuste, ke Wolfram skribu.

Savanto: "Jes, mia filino, li skribu."

De la 13:30 ĝis la 18:00 mi verkis la taglibron kun Wolfram. Li estis tre laborema kaj verkis 8 paĝojn de A4. Dankon, Dio, pro ĉi tiu graco.

De la 18:15 ĝis la 21:30 mi faris la hejmtaskojn.

22:30 – Mi kopiis mian taglibron el la notbloko en la notlibron, por ke Wolfram povu denove skribi morgaŭ matene post la Sankta Meso.

Je la 23:30 mi preĝis la Doloran Rozarion. Poste mi dufoje iris al la saŭno.

Je la 1:15 matene, mi preĝis fervore. Mi legis libron ĝis la 2:30 matene. Mi dormis dum ĉirkaŭ tri horoj kaj poste vekiĝis ĉirkaŭ la 5:50 matene. Mi unue preĝis kaj poste ricevis la mesaĝon de la Savanto.

la 1-an de novembro 1992 – Dimanĉo

Hejme

Pregada Asocio!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Granda danĝero estas ĉe la pordo. La milito plivastiĝas."

Mi: "Sinjoro, ĉu ankaŭ la Federacia Respubliko estas

minacata?" Savanto: "Mia filino, la tuta Eŭropo estas minacata."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, savu nin, ĉar Vi ankoraŭ povas ĉion haltigi. Bonvolu ne lasu Vian koleron fali sur nin. Sinjoro, bonvolu indulgi nin."

Savanto: "Mia filino, teruraj tagoj venos sur vin." Mi: "Ho Savanto, ĉu mi do eĉ konstruu la kapelon?"

Savanto: "Konstruu ĝin kiel eble plej rapide. Mia filino, skribu ĉi tion: la revolucio alproksimiĝas. Ĝi alportos kaoson kun si. Kristanoj miksiĝos kun la Framasonoj.

Okazos granda apostateco inter la kristanoj. Preĝu multe, mia filino. Mia filino, tio, kion vi faris hieraŭ, estis bona."

Mi: "Ĉu vi celas la verkadon kun Wolfram?"

Savanto: "Jes. Vi plenumis mian volon. Daŭre skribu, ĉar mi bone rekompencos ĉi tiun laboron. Mia filino, mi donos mian gracon al vi."

Mi: "Ĉu mi devas noti ion alian?"

Savanto: "Skribu, mia filino. Unue, via koro estos trapikita."

Mi: "Kara Dio, vi diris, ke mi ricevos ĉiujn kvin stigmatajn samtempe."

Savanto: "Mi eble poste decidus alie." Mi:

"Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Mia filino, tiel devas esti. Estu preta, mia filino. Mi amas vin, miaj infanoj." Mi: "Mi estas sola nun."

Savanto: "Skribu ĝin. Mia filino, mi benas vin kaj ĉiujn al vi proksimajn." Mi: La

Savanto benis min.

Je la 8:00 matene mi ĉeestis Sanktan Meson.

De la 9:30 ĝis la 12:30 mi skribis la taglibron kun Wolfram.

13:30 Devotioj.

19:00 ĝis 20:00 – Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Mia filino, mi ĝojas paroli kun vi. Mia filino, mi donas al vi ion."

Mi: "Nun, aŭ kiam mi ricevos la suferojn?" Savanto:

"Nun."

Mi: "Ĉu mi povas ĝoji pri tio?"

Savanto: "Vi rajtas ĝoji, ĉar mi donas al vi mian amon."

Mi: "Tio estas mirinda donaco. Mi dankas vin pro ĝi, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Ĉi tiu amo, kiun vi ricevas de mi, estos la fajro en via koro."

Mi: "Bonvolu lasi ĉi tiun fajron bruli."

Savanto: "Mi lasos ĝin bruli. Mia filino, vi devas ankaŭ elteni mian amon." Mi: "Mi faros tion, mia Sinjoro kaj Dio. Ĉu tio estas signo, ke mia koro estos trapikita?"

Savanto: "Jes, mia filino, vi rekonis ĝin. Nur per mia amo vi povas elteni la doloron."

Mi: "La Savanto benis min.

la 2-an de novembro 1992 – lundo

10:45 matene en la

kuracistoj ĉambro Preĝa

Unio!

Savanto: "Mia kara filino, vi devas skribi." Mi: "Mia kara Jesuo, kion mi skribu?"

Savanto: "Vi devas sekurigi ĉion, kion vi skribas. Satano furiozas pro tio, kion mi inspiras vin skribi. Venos la tempo, kiam ĉio ĉi plenumiĝos. Mi estis kontenta pri via hodiaŭa laboro. Mi: "Sinjoro, ĉu vi celas, ke mi hodiaŭ rakontis al preskaŭ ĉiuj pacientoj pri vi, disdonis preĝojn al ili, disdonis la Miraklan Medalon, aŭ ke mi sendis ilin ĉiujn al konfesio?" Savanto: "Jes! Mia filino, vi estis bona laboristino en mia vinbereco. Mia kara filino, mi deziras ion de vi."

Mi: "Kara Dio, mi pretas doni al Vi ĉion, eĉ se mi ankoraŭ ne scias kion!" Savanto: "Tempon."

Mi: "Kara Dio, la tempo ĉiam apartenis al Vi."

Savanto: "Mia filino, vi parolis ĝuste. Mia kara filino, mi deziras vian parolon."

Mi: "Mi donas al vi mian lingvon. Sed kiel mi komprenu tion? Kiel mi do parolu? Fakte, mi jam donis al vi ĉion. Vi uzas mian lingvon. Se vi ne estus doninta al mi ĉi tiujn vortojn, mi ne estus povinta diri ion ajn al la pacientoj. Mia lingvo ja estas via lingvo."

Savanto: "Mia filino, tio ankaŭ veras. Vidu, mia filino, mi laboras en vi." Mi: "Dankon, mia Jesuo, nun mi komprenas la laboron en mi, kion vi celas."

Savanto: "Do mi daŭrigos labori en vi, mia filino. Nur ke ĉi tiu laboro estos pli dolora."

Mi: "Ĉu vi celas mian koron, kara Dio?" Savanto: "Jes, tion mi celas."

Mi: "Mia koro tute apartenas al vi. Do ni ambaŭ suferos." Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas."

Mi: "Kara Savanto, laboru en mia koro, por ke animoj estu savitaj. Kara Dio, mi havas tre grandan deziron."

Savanto: "Kaj kio estas tio?"

Mi: "Ke mi ĉiam estu kun vi, ĉar vi estas amo."

Savanto: "Mia kara filino, vi estas en mi kaj kun mi. Vi ne plu povas esti sen mi, ĉar alie vi pereus. Mi estas kontenta pri viaj intercedoj. Bonvolu preĝi senĉese. Mia filino, mi sendos al vi bonfaranton por la kapelo."

Mi: "Ĉu mi skribu tion?" Savanto:

"Jes, skribu ĝin."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, tio estas granda ĝojo por mi, ĉar mi deziras, ke preĝoj estu dirataj en ĉi tiu kapelo ĉiutage. Mia Sinjoro kaj Dio, mi dankas vin anticipe."

Savanto: "Marion devus skribi ĝin. Vi ambaŭ devus skribi."

Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio, mi diros al ŝi kaj al li. Kaj kio se ŝi ne volos plu skribi?"

Savanto: "Ŝi volas daŭrigi skribi."

Mi: "Mi ĝojas aŭdi tion, kara Jesuo, ĉar mi ne volas perdi ŝin. Do, kara Savanto, vi bezonas tri homojn por daŭrigi skribadon."

Savanto: "Ĝi devas esti skribita rapide."

Mi: "Jes, kara Dio, ni skribos per via graco. Bonvolu doni al ni multan gracon por skribi."

Savanto: "Mi benas vin, Marion kaj Wolfram."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Glorata estu Jesuo Kristo kaj Maria."

P.S.: La Savanto diris: Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu.

En mia menso, mi demandis min, kial li ne diris "vin" en la beno.

Savanto: "Mi benis ŝin, mia filino."

12:30 ptm – Mi fervore preĝis en la hospitala kapelo:

Savanto: "Mi amas vin, mia filino, pli ol vi amas min."

Mi: "Larmoj venis en miajn okulojn, ĉar mi soifis amon. Ju pli oni trinkas el ĉi tiu fonto, des pli granda la soifo."

Savanto: "Mi donas al vi ion, mia filino. La gracon por resanigi." Mi: "Kiel?"

Savanto: "Vi povas resanigi, kaj spirite kaj fizike." Mi: "Sed mi povas fari nenion!"

Savanto: "Mi resanigos per vi." Mi:

"Kiam, kara Dio?"

Savanto: "Vi povas komenci."

Mi: "Kara Dio, mia spirita gvidanto, mi faros tion per via graco. Sinjoro, via volo estu farita."

Savanto: "Skribu tion, kion Mi diris al vi pri resanigo."

1.45 ptm Veronika kaj mi trinkis kafon kaj manĝis iom da la kuko de Roswitha.

Vendisistino de la kuracisto venis kaj alportis al ni pacienton por rentgena foto. Mi donis al la kuracisto peceton de la kuko. Li demandis min, ĉu mi bakis la kukon.

Mi diris: "Tio estas la Providenco de Dio. Oni simple devas fidi je Dio." Li diris: "Vi pravas."

Mi diris al li: "Mi preĝas por vi, ke vi ĉiuj iru al la ĉielo." Li diris: "La ĉielo jam estas plena."

Mi diris, "Ne ĉielon, sed inferon." Li ridis.

Mi montris al li la preĝojn algluitajn al la ŝranko. Kaj kiam li deĵoras, li devus preni la tempon por dediĉi kelkajn minutojn al la preĝoj. Li foriris gaje.

03.11.1992 – Mardo

en la kuracistĉambro

Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion, ĉar mi estis kontenta pri tio, kiel vi agis hieraŭ." Mi: "Ne mi, vi agis per mi."

Savanto: "Vi rekonis mian volon. Mia filino, vi ĉiam devus oferi al mi viajn suferojn."

Mi: "Mi pensis pri la Ĉiela Patro."

Savanto: "Mi estas la Triuna Dio. Vi preĝas al Dio en tri Personoj. Ofertu ĉion al mi." Mi: "Mi jam donis al Vi ĉion. Kion mi ankoraŭ ne donis al Vi?"

Savanto: "Vian amon."

Mi: "Sinjoro, mi oferadas al Vi mian amon por la savo de animoj."

Mi pensis, ke ĉio ĉi estis preter mia kompreno.

Savanto: "Mia filino, plaĉas al mi, ke vi ne komprenas ĉion. Malgranda infano akceptas ĉion, ne ĉar ĝi komprenas ĉion."

Savanto: "Skribu, mia filino: la suferoj, kiujn vi eltenos, konfuzos multajn homojn, ĉar al ili mankas mia lumo, tamen ili preferas resti en mallumo, por ke iliaj malbonaj faroj ne malkovriĝu. Poro ŝatas ruliĝi en sia propra malpuraĵo."

Mi: "Ho Sinjoro, mi ne povas skribi tion."

Savanto: "Jes, skribu ĝin. Estu trankvila, mia filino; iuj bestoj estas pli bonaj ol iuj homoj sen mi."

Mi: "Ho, mi ne plu povas skribi, Savanto."

Savanto: "Mia filino, mi forigos vian lacecon." Mi: "Mi dankas vin, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "Mi povas anstataŭigi ĉion, kio al vi mankas. Mia filino, okazos civita milito en Serbio. Estos granda detruo. Okazos tertremo en la Balkanoj. Estos multaj mortoj. Mia filino, neniu eskapos mian koleron. Ĉiu portas respondecon pri tio, kio okazas en la mondo.

Restu fidela al mi, mia filino. Mi estas kontenta pri via amo al mi. Daŭre amu min, mia filino." Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Ruĝa.

10:30 vespere Mi spektis la novaĵojn en la ĉambro de mia bopatrino, sekvite de filmo. Mi delonge ne spektis filmon. Sed post la filmo, min superfortis provo / tento. Mi ploris el mia tuta koro. Mi pensis, ke Dio forlasis min. Mi riproĉis Dion pro tiom da aferoj, ke mi nur aŭdas Lin sed ne vidas Lin. Mi pensis, ke eble la diablo ankaŭ parolis al mi. Mi sentis min tiel sola kaj forlasita de ĉiuj. Mi ploris kaj volis rezigni pri ĉio, sed tiam mi genuis antaŭ la granda kruco en mia dormoĉambro. Mi ĉirkaŭprenis la krucon kaj ploris. Larmoj falis kiel jam delonge ne. Post iom da tempo, mi ne plu povis plori. La Savanto forprenis miajn larmojn. Mi ekdormis pace.

la 4-a de novembro 1992 – merkredo

8:30 matene

Preĝa Unuiĝo!

Malfrue hieraŭ nokte mi alfrontis provojn. Hodiaŭ mi oferis multajn preĝojn de sakrifacio.

Poste mi unuiĝis kun la Savanto:

Savanto: "Via amo al mi estas bona."

Mi: "Kiom bona?"

Savanto: "Vere. Mi donos al vi pli da amo. Skribu tion, mia filino: Via koro estas mia koro."

Mi: "Sed vi jam diris tion al mi." Savanto: "Vi sentas mian doloron en ĝi."

Mi: "Mi sentas kvazaŭ mi malsaniĝas en mia koro."

Savanto: "Mi estas via kuracisto. Mi povas resanigi sen medikamentoj. Per mia fajro de amo, mi estingas ĉian doloron. Mia filino, mi permesis la hieraŭajn provojn. Vi ne devas spekti televidajn programojn. Vi apartenas tute al mi."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu pardonu min. Mi ne plu spektos." Savanto: "Skribu, mia filino. Mi bezonas ion de vi."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio. Mi donos ĝin al vi, kvankam mi havas nenion plu por doni al vi, ĉar ĉio jam apartenas al vi."

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin vorton post vorto. Mi bezonas vian 'jeson' por enpremi la stigmaton."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi donas al Vi mian 'jeson', por ke Vi povu enpremi la kvin sanktajn stigmatojn sur min. Mi amas Vin, mia Sinjoro kaj Dio. Mi ne povas respondi alie."

Savanto: "Mia filino, vi estas mia amata infano. Mi stampos la stigmaton sur vi antaŭ la fino de ĉi tiu jaro."

Mi: "Tio signifas ankoraŭ en 1992."

Savanto: "Jes! Tiel estas. Vi vidos min, kiam la stigmatioj estos enpremitaj." Mi: "Kiel mi rekonos, ke estas vi?"

Savanto: "Mi estas amo. Mi estas la lumo, kiu forpelas la mallumon. Faru ĉion, kion mi diras al vi. Mia kara filino, fidu min pli. Evitu mondan babiladon. Ĝi povas nur damaĝi vin. Vi estas sub mia protekto kaj tiu de via ĉiela Patrino.

Viaj gardanĝeloj konstante gardas vin. Ne estu malfidanta. Estu fidela." Mi:

"Kara Dio, mi ne plu povas skribi."

Savanto: "Mi scias tion, mia filino."

Mi: La Savanto benis min. En tiu beno mi inkluzivis ĉiujn animojn de la mondo.

19:00 Rozario kaj Sankta Meso ĉe la Kapelo de Sankta Roĥo.

5-a de novembro 1992 – ĵaŭdo

En la kuracistoj ĉambro

7.55 matene: Mi portis la kolektitajn vestojn kaj ŝuojn en mian aŭton kun Verena por doni ilin al la senhejmaj.

8:30 matene – Post kora preĝo kaj intercedoj, inkluzive por la Universitata Hospitalo (personaro kaj pacientoj), mi demandis la Savanton: "Ĉu Vi volas, ke mi skribu?"

Savanto: "Jes! Bonvolu, mia filino."

Mi: "Kompata Dio, kion mi skribu?"

Savanto: "Vi ne bezonas timi pri tio, kion vi skribas. Estas mia volo, ke vi skribu. Skribu plu, mia filino; via tasko estas fari ĉion, kion mi inspiras vin fari."

Mi: "Eĉ se la pastroj kontraŭas min?"

Savanto: "Mia filino, mi estas la Vero. Mia verko en vi baldaŭ komenciĝos. Sed unue estos iuj malfacilaĵoj."

Mi: "Diru al mi ion pri tio."

Savanto: "Estos malfacilaĵoj de la flanko de la Eklezio." Mi: "Kara Dio, sed tio estas terura por mi. Kion mi devas fari?"

Savanto: "Nur parolu tion, kion Mi inspiris en vin. Lasu la reston al Mi."

Mi: "Ĉu oni min pridemandos, Savanto?"

Savanto: "Mia filino, vi jam forprenis multajn animojn de la diablo. Li furiozas kontraŭ vi. Li uzas bonajn homojn por malfaciligi aferojn por vi. Estu singarda! Ne estu tiel rapida! Li ne povas elteni vian paciencon. Vi venkos lin, mia filino. Estu kuraĝa kaj forta.

Mia filino, skribu iom pli. La pastro, kiun vi atendas, baldaŭ estos ĉi tie. Estu certa, ke li venos. Vi ne restos sen pastro. Vi bezonas humilan pastron. Li rekonas mian volon. Mia filino, daŭrigu skribi. Vi estas laca kaj bezonas ripozon. La skribado baldaŭ finiĝos. Mi aprezas vian diligenton. Kaj tiun de tiuj, kiuj helpas vin. Mi bone rekompencos vin ĉiujn pro tio. Ĉi tiu laboro estos rekompencita centoble. Estu certa." Savanto: "Mia filino, vi devas fariĝi eĉ pli pura. Mi faros vin eĉ pli pura per mia fajro de amo. Ĉi tiu fajro, kiun vi sentos, estas mia verko en vi."

Mi: "Ho Sinjoro, do mi estas trankviligita. Mi kelkfoje pensis, ke mia koro brulas." Savanto:

"Per ĉi tiu fajro de amo mi savas multajn animojn. Multaj ne plu povas elteni ĉi tiun fajron."

Mi: "Ho mia Sinjoro, mi lasas, ke ĉi tiu fajro de amo laboru en mi. Bonvolu purigi min, por ke estu neniun makulo en mi."

Savanto: "Tiel estos. Vi estos tiel pura, kiel mi deziras."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi antaŭdankas Vin el mia tuta koro pro ĉi tiu pureco." La Savanto benis min kiel ĉiam kaj diris: "Iru en paco, mia kara filino."

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

20:30 ĝis 23:15: Skribis la taglibron kun Wolfram. Dankon, Dio, pro tiom da graco, ke ni povis tiom multe skribi.

6-a de novembro 1992 – Vendredo – Sankta Koro

8:45 matene Kuracista oficejo

Ĉi-matene mi jam preĝis dum pli ol unu kaj duona horo.

Savanto: "Mia kara filino, skribu. Mi bezonas..." Mi:

"Kion vi bezonas?"

Savanto: "Ĉio, kion vi skribis, devas esti perfekte ordigita. Tio, kion vi skribis, ankoraŭ bezonas esti presita."

Mi: "Mia Sinjoro, donu al ni la gracon skribi rapide, ĉar ni alfrontas multajn ĝenojn de la Malbonulo."

Savanto: "Mia filino, mi donis al vi la gracon."

Mi: "Mi demandis la Savanton, ĉu tio, kion Wolfram skribis, estas ĝusta."

Savanto: "Mia filino, li skribas kiel mi deziras. Mia filino, estu preta; la stigmatioj komenciĝas."

Mi: "Kara Dio, mi ne komprenas ĉi tion. Diru al mi, kion vi celas."

Savanto: "Mia filino, vi havas malmulte da tempo. Preskaŭ ĉiuj miaj infanoj ne volas penti. Mi devas puni ilin. Mia kolero falas sur ilin. Ĉiuj infanoj apartenas al mi."

Mi: "Vi ne estas hodiaŭ tia, kia Vi kutime estas. Vi ŝajnas al mi kiel punanta Dio."

Savanto: "Nenio bona estas alportita antaŭ mian juĝon.

Ili estas kiel seka ligno, kiu povas esti nur bruligita. Preĝu, mia filino, por ke mia kolero estu mildigita."

Mi: "Kara Ĉiela Patro, bonvolu ne lasi vian koleron fali sur la teron. Patro, ili ne scias, kion ili faras. Bonvolu pardoni al ni. Verŝu vian gracon sur nin, por ke la infanoj de Eva ĉiuj fariĝu infanoj de Maria, ĉar ŝi estas nia Patrino kaj Reĝino de ĉiuj infanoj sur la tero.

Sankta Patrino, estu la rifuĝejo de pekuloj kaj nia intercesantino ĉe

Dio. Ni, viaj infanoj, amas vin.

Kovru nin ĉiujn per via mantelo de protekto.

Savanto: "Mia kara filino, preĝu senĉese; la peko estas tro granda. Mia filino, faru ĉion, kiel Mi diris al vi ĝis nun. Defendu Mian veron. Mi estas kun vi."

Mi: La Savanto benis min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso. La Festo de la Sankta Koro ne estis celebrata kaj la Sankta Sakramento ne estis ekspoziciita, ĉar okazis funebra ceremonio.

la 7-a de novembro 1992 – sabato

12:10 ĝis 13:10

tagmeze Preĝkunveno!

Savanto: "Mia filino, skribu."

Mi: "Kion vi volas, ke mi skribu?"

Savanto: "Skribu, estas grave. Mia filino, via tasko estas resti fidela al mi, eĉ se la doloro ne malpliigās."

Mi: "Kara Dio, Vi jam donis al mi la gracon havi la eltenemon por porti mian suferon."

Savanto: "Mia filino, se vi ankoraŭ memoros ĉi tion, estos eĉ pli bone."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, kion Vi nomas grava?"

Savanto: "Tiam vi estos tute en mi."

Mi: "Ho mia amo, do mi estas en viaj riĉaĵoj. Mi ne povus deziri pli, kaj tio estas la grava afero por mi, ke mi ĉiam estas kun vi."

Savanto: "Mia filino, gravas, ke mi estas via Sinjoro kaj Dio kaj ke via 'jes' restos 'jes'."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, bonvolu doni al mi la gracon, ke la 'jes' mi donis al Vi restu firma, ĝuste kiel Vi deziras."

Savanto: "Mi volas ion de vi, mia filino."

Mi: "Denove? Pardonu min, mi petas. Jes, mia kara Jesuo."

Savanto: "Mi volas vian koron, viajn manojn kaj piedojn, por ke mi povu komenci."

Mi: "Mi jam donis ilin al Vi. Mi ne ŝanĝos mian opinion. Vi povas komenci kiam ajn Vi volas."

Savanto: "Vi alportis al mi grandan ĝojon." Mi: La

Savanto benis min.

De la 13:35 ĝis la 17:05 mi skribis la taglibron kun Wolfram.

Je la 17:20 mi iris al la preĝejo por konfesi. Estis mallume kaj neniuj estis interne. Mi eniris la konfesejon, pensante ke neniuj estas tie.

Tiam Patro Vogt ekparolis.

Mi unue konfesis miajn pekojn kaj poste diris al li, kio tiom ĝenis min pri la preĝejo. Mi petis la pastron lasi la lumojn ŝaltitaj dum kvin minutoj pli longe post la meso. Li diris, ke la sakristano devas hejmeniri. Mi diris al li, ke li devus forpreni la ŝlosilon de ŝi, por ke li mem povu ŝlosi. Poste mi diris al li, ke li ne devus tuj post la meso praktiki sonoradon kun la altaraĵ knaboj, ĉar ankoraŭ estis pluraj homoj en la preĝejo, kiuj volis preĝi.

Mi diris al li, ke ni ne ricevis la panbulojn, sed la Sanktan Triunuon.

Mi plendis al li, ke la Vendredo de la Sankta Koro ne estis celebrata kaj ke li ne ekspoziciis la Sanktan Sakramenton. Li diris, ke tio ne eblis pro la funebra meso.

Al kio mi respondis, ke, same kiel li movas la sabaton al la dimanĉo, li povus ankaŭ movi la Vendredon de la Sankta Koro.

Tiam mi diris al li, ke ne estas ĝuste, ke la ĥoro okazigu siajn provludojn en la preĝejo sabate dum la Rozario. La sama afero okazis dum konfesado. Post la konfesado, mi preĝis

De la 19:00 ĝis la 20:00 mi skribis en mian taglibron.

Je la 20:45, Fridolin alvenis.

Mi parolis kun li pri religio. Li ankaŭ rakontis al mi pri la problemoj kun komunio en la mano en Speyer.

11:00 ĝis 11:45: denove skribis en mian taglibron.

la 8-a de novembro 1992 – dimanĉo

6.30 ĝis 7.45 matene:

Preĝkunveno hejme!

Savanto: "Mia filino, estas bone, kiel vi preĝis. Via amo al mi estas vera. Petu veran amon por viaj kunhomoj. Mia kara filino, skribu ĉi tion: Patro Vogt estas mia pastro. Li ankoraŭ bezonas tempon por kompreni tion, kion vi jam komprenas.

Daŭre preĝu por li. Oni tre malmulte preĝas por pastroj. Pastro havas grandan respondecon antaŭ mi. Preĝu por ili.

Mia filino, Patro Vogt akceptis tion, kion vi diris al li hieraŭ en la konfesujo. Lasu la ceteron al mi."

Mi: "Mi demandis pri episkopo en Speyer, kiu devigis junan kandidaton al la pastreco mem preni la Sanktan Hostion dum la Komunio."

Savanto: "La episkopo ne faras mian volon. Li faras la volon de la Patro de Menzogoj."

Mi: "Kion faru la studento, kiam episkopo faras tian aferon?"

Savanto: "Mia filino, ili devas preĝi por ĉi tiuj intencoj." Mi: "Kara

Dio, ĉu vi volas, ke mi notu ion alian?"

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion: via amo al mi havas persistanecon. Ĉi tiu persistaneco en amo al mi estas graco de mi. Konservu ĉi tiun persistanecon en mia amo. Tio estas granda virto, mia filino."

Mi: "Ĉiela Patro, mi dankas vin el mia tuta koro kaj mi ĝin karos kiel perlon."

Savanto: "Mia filino, skribu ion alian. La granda milito estas ĉe la pordo. Ĝi venos el la Oriento, mia filino. Homoj kuras kun freneza rapideco al la abismo. Satano kaptis ilin en sian reton. Ili estas blindaj; ili ne konscias pri tio. Ili ne volas returniĝi, ĉar tiu vojo estas tro komforta por ili.

Akceptu ĉiujn suferojn, kiuj venos sur vin. Tio estas mia volo. Tiel vi povas savi tion, kio ankoraŭ estas savinda."

Mi: "Ho mia Sinjoro, estas tre malfacile skribi ĉi tion."

Savanto: "Estas multe pli malfacile por mi vidi miajn infanojn kuri en la abismon, el kiu ne estas reveno. Jes, mia filino, tio estas ĉio por hodiaŭ."

Mi: La Savanto benis min.

8:00 Matene Sankta Meso en Rot.

de la 9:30 ĝis la 11:30: skribis la taglibron kun Wolfram.

13:00: Rozario kaj devotaj praktikoj. Mi surpriziĝis, ke Patro Vogt celebris la Feston de la Sankta Koro kaj ekspoziciis la Sanktan Sakramenton.

La preĝeja bulteno menciis devotiojn kun beno.

2:15 p.m. Erich venis viziti min.

Mia edzo diris al mi, ke virino telefonis ĝis kvar fojojn dum unu horo, dirante, ke Patro Dochat havas koramikaron kaj ke lia aŭto nuntempe estas parkita ekster ŝia domo. Mi pensis, ke Satano ankaŭ volis forpreni la pastron de la preĝgrupo. Mi ne kredis tiun virinon, ĉar ŝi eble estas posedata de demono.

9-a de novembro 1992 – Lundo

5:15 ĝis 6:15 matene hejme:

Preĝa Unuiĝo!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion. Vi ricevos la stigmaton en la preĝejo. Via koro estos unue trapikita."

Mi: "Sed vi diris, ke mi ricevos ĉiujn stigmatajn samtempe."

Savanto: "Mi povas fari laŭ mia plaĉo. Mi povas ŝanĝi mian planon. Vi perdos multe da sango el la stigmatioj en via koro. Ofertu ĉi tiun sangon por ĉiuj animoj de la mondo."

Mi: "Kaj la malriĉaj animoj?"

Savanto: "Ankaŭ por la malriĉaj animoj en Purgatorio."

Mi: "Mi demandis la Savanton, ĉu ĝuste mi skribis 'Purgatorio'?"

Savanto: "Ĝi estas loko de puriĝo.

Vi sentos grandan doloron kiam la stigmataj signoj estos enpremitaj. Tiu doloro ne kompareblas kun la doloro, kiun vi ĝis nun spertis. Ĝi estos mia doloro en vi."

Mi: "Post konfeso al Patro Vogt, mi sentis grandan doloron en mia koro. Min doloris, ke Patro Vogt ne celebris la Sanktan Koron. Ĉu tiu doloro ĉu ankaŭ de vi?"

Savanto: "Mia filino, vi ĉiam sentos doloron ĉiufoje kiam la pastroj ofendas min."

Mi: "Kara Dio, lastatempe mi tiom naŭzas post manĝado. Mi eĉ malsaniĝis en la preĝejo."

Savanto: "Se Mi estas en vi, vi ne bezonas manĝi ion ajn." Mi: "Sinjoro, mi ankoraŭ ne komprenas multon el tio."

Savanto: "Mi estas via vivo. Mi povas anstataŭigi ĉion."

Mi: "Sed la diablo ankaŭ povas kaŭzi malbonon."

Savanto: "Sed li ne povas posedi vin, ĉar mi estas kun vi. Via naŭzo estas la mondana parto en vi."

Mi: "Kio estas tio?"

Savanto: "Vi portas la pekojn de la mondo kun vi. Peko estas granda ŝarĝo kaj estas la malbono."

Mi: "Sed mi ofte sentis min malsana en preĝejo."

Savanto: "La malbono en la eklezio estas pli malbona ol ekstere. Preĝu, ke la malbono estu forigita el la eklezio."

Mi: "Ĉu vi celas la Korpon de Kristo, kiam la partikloj falas sur la plankon dum la Komunio kaj estas piedpremataj?"

Savanto: "Ankaŭ tio, mia filino."

Mi: "Aŭ ĉar iuj ricevas vin kun malpura koro?" Savanto: "Jes, tiel ili alportas punon al si mem."

Mi: "Aŭ ĉar Vi estas distribuata per nekonsakrintaj manoj? Ĉu ankaŭ ĉi tiu indiferenteco estas malbono?" Savanto: "Jes, mia filino, tiel estas."

Mi: "Do ĉi tiu malbono certe devas esti rapide forigita el la Eklezio."

Savanto: "Mia filino, mi postulas, ke ĉiuj pastroj faru tion, alie mia kolero falos sur ilin."

Mi: "Jes, mia Sinjoro kaj Dio, mi komprenas."

Savanto: "Mi ĝojis, ke vi tiel frue leviĝis por skribi. Neniu vin ĝenis."

Mi: La Savanto benis min.

12:15 ptm en la kapelo de la kliniko pri orelo, nazo kaj gorĝo

Post la preĝo Angelus, mi preĝis al la Savanto. Mi volis scii, ĉu mi devus diri al Patro Dochat, ke virino vokis anonime kaj malbone parolis pri li.

Savanto: "Diru al li, ke li preĝu por ĉi tiu virino."

Ankaŭ ĉi-matene mi suferis plurajn atakojn de la Malica. Dank' al Dio pro la graco rekoni la Malican, kiam li enŝteliĝas. Ĉi-foje la Malica agis per mia bopatrino.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

La monaĥino estis malobeema kaj denove proponis al mi la Komunion en la manon.

Mi kliniĝis antaŭ la Savanto kaj revenis al mia sidloko sen preni ĝin. La Savanto venis al mi spirite. Mi ricevis grandan gracon.

20:00 Preĝgrupo

Estis du aŭ tri ĉeestantoj, kiuj plendis antaŭ la Sankta Sakramento, ĉar ni hodiaŭ tiom multe preĝis latine.

10-a de novembro 1992 – mardo

8:00 matene

Preĝgrupo!

Por la unua fojo, ni multe preĝis en la preĝgrupo. Post la 23:00, mi iris konfesi kun Patro Dochat. Mi vidis kruelan rigidecon en liaj okuloj.

Savanto: "Mi permesis tion; estis Satano. Miaj pastroj estas minacataj, kiel vi scias." Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi nur vidis ĝin en liaj okuloj. Mi ankoraŭ sentas min malsana, kiam mi pensas pri hieraŭ. Mi preferus neniam plu iri al preĝejo. Sed ĉar mi amas vin kaj estas fidela al vi, mi pretas batali kontraŭ la diablo kun vi."

Savanto: "Mi ĝojas, ke vi tion konstatis. Mia filino, vi devas daŭrigi, ĉar vi ricevis la gracon superi tion. Kun mi, vi venkos lin."

Mi: "Mi demandis hieraŭ, ĉu estis ĝuste, ke ni preĝis la Rozarion latine." Savanto: "Skribu ĉi tion, mia filino. Devas esti multe da preĝado latine. Mi elektis la latinan lingvon por mia popolo. La Eklezio devas daŭre preĝi latine. Mi speciale rekompencos miajn infanojn, kiuj preĝas latine. Mia filino, daŭrigu kiel vi faris hieraŭ."

Mi: "Sed Sinjoro, ili plendis, ĉar ili nenion komprenis." Savanto:

"Mia filino, mi postulas tion."

Mi: "Kara Dio, la episkopoj aboliciis la uzon de la latina lingvo." Savanto:

"Preĝoj denove estos dirataj latine en la Eklezio." Mi: "Jes, mia Sinjoro, mi faros laŭ via diro."

Savanto: "Mi kondukos la fidelulojn al vi; ili preĝos latine. Eĉ la malmultaj, kiuj plendas, devas adaptiĝi al vi, kaj ne vi al ili. La mallarĝa vojo, kiu kondukas al mi, postulas komunan preĝon por ĉiuj infanoj. Ne ĉiuj preĝoj bezonas esti dirataj latine; sufiĉas por mi tio, kio ĉiam estis preĝata."

Savanto: "Mia filino, mi bezonas ion de vi."

Mi: "Mia Sinjoro, mi donos ĝin al vi kaj diros jes, eĉ se mi ne scias, kio ĝi estos." Savanto: "Mi bezonas vian permeson, por ke la malriĉaj animoj povu aperi al vi."

Mi: "Tio ne estas senkonsekvenco por mi. Sed se, kun vi, mi povas helpi ilin, kaj ili tiel pli rapide liberiĝas el la loko de puriĝo, mi tuj donas al vi mian permeson. Mia Sinjoro kaj Dio, ne mia volo, sed la via estu farita. Sed vi devas konatigi ilin al mi, alie la diablo povus ankaŭ aperi kiel malriĉa animo."

Savanto: "Mia filino, vi rekonos ĉiun malriĉan animon, kiu venas de mi. Por tio mi donas al vi mian gracon. Vi jam multe helpis la malriĉajn animojn."

Mi: "Sinjoro, mi oferis multajn Sanktajn Mesojn por ili; mi konstante tenas brulanta la bone konsekritan kandelon por ili; multfoje tage mi donas al la malriĉaj animoj la sanktan akvon kaj ofertas al ili multajn preĝojn por indulgenco. Ĉu tion vi celas?"

Savanto: "Vi multe helpis ilin tiamaniere."

Mi: "Kara Dio, bonvolu forpreni mian timon, kiam la malriĉaj animoj aperos al mi." Savanto: "Vi ne timos, ĉar la malriĉaj animoj multe preĝas por via afero."

Mi: "Ho mia Sinjoro kaj Dio, benu ilin ĉiujn; mi preĝos pli por ili estontece. Mi amas ilin ĉiujn, ĉar ili ĉiuj estos en la Ĉielo iun tagon, laŭdante kaj glorigante Vin kaj donante al Vi honoron."

Savanto: Mia filino, Mi estis aparte kontenta pri tio, kion vi skribis. Mi, la Savanto, mem benis Min.

18:00 Rozario kaj Sankta Meso en Rot.

Mi volis enlitiĝi hodiaŭ ĉirkaŭ la 21:30. Sed ĝuste kiam mi estis enlitiĝonta, la diablo ĵetis la grandan du-metran krucon kaj la tablon sur la plankon kun granda forto. Sur la tablo staris la ĉiela signo de la Preciosa Sango el Rodalben.

Ankaŭ estis bildo de la Ĉiama Helpe de la Beata Virgulino Maria kaj bildo de la Kompata Jesuo de Fratino Faustina. Li ĵetis ĉion sur la plankon.

La bildo de la Preci-a Sango ne rompiĝis. Li denove sentigis sian ĉeeston, montrante, ke li revenis ĉirkaŭ mi.

Poste, mi disĵetis sanktoleon tra la tuta ĉambro. Mi dormis tra la tuta nokto.

Jesuo estas kun mi; li ne povas damaĝi min.

11-a de novembro 1992 – Merkredo

de la 8:30 ĝis la 9:20

Preĝo—Unuiĝo!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĝin. Mi volas, ke vi skribu." Mi: "Jesuo, Filo de la viva Dio, kion mi skribu?" Savanto: "Mia filino, mi volas ion de vi!"

Mi: "Kion vi volas de mi? Ĉu estas io alia, kion mi ankoraŭ ne donis al vi? Sinjoro, mi nenion rifuzos, ĉar mi amas vin tre multe: kaj se mia amo al vi ne estas ĝusta, tiam bonvolu doni al mi la gracon, ke mi neniam diru ne al vi. Ĉar mi faros ĉion, kion vi volas de mi. Estu farita via volo pri tio, kion vi volas de mi. Kaj nun mi rajtas scii tion, ĉar mi jam donis al vi mian 'jeson'."

Savanto: "Mia filino, mi volas vian konsenton. Mi volas fari vin tute nova." Mi: "Sinjoro, bonvolu, novigu min. Bonvolu diri al mi pli pri tio, ĉar mi ne komprenas." Savanto: "La malnova mortos en vi. Vi ne plu havas la malnovajn pekojn."

Mi: "Sinjoro, ĉu vi liberigas min de ĉiuj pekoj, kiujn mi faris?" Savanto: "Mia filino, vi estos libera de ĉiuj pekoj."

Mi: "Ho mia Sinjoro, kio tio signifas?"

Savanto: "Mi povas fari tion, mia filino. Neniu povas akuzi vin pri viaj pekoj. Mi faris vin nova."

Mi: "Sinjoro, sed mi multe pekis antaŭ mia baptado."

Savanto: "Mia filino, mi novigis vin." Mi: "Kara Dio, ĉu ekzistas alia vorto por 'nova'?"

Savanto: "Mia filino, vi forĵetis la malnovan vin. En vi estas la nova vi, kun kiu mi povas fari laŭplaĉe."

Mi: "Sinjoro, faru kun la nova persono en mi laŭ via plaĉo, ĉar kiel nova persono mi estas tute en vi kaj kun vi."

Savanto: "Mia filino, skribu ĝin. Tio tre plaĉas al mi. Mi komencos fari laŭ mia plaĉo kun la nova persono. Mia filino, vi ankoraŭ ne komprenas tion. Sed venos la tempo, kiam vi komprenos ĉion. La nekomprebla estas kompreni ĝin nur en la ĉielo.

Via amo al mi sufiĉas por mi. Mia filino, tio, kion vi skribis, jam estis grava."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mia spirita gvidanto. Mi dankas vin, ke vi faris min nova persono. Mi donas min al vi kiel nova persono."

Savanto: "Mia kara filino, tio estas ĉio." Mi:

La Savanto benis min.

De la 17:55 ĝis la 19:05 mi skribis la taglibron kun Wolfram.

19:30: Sankta Meso ĉe la Kliniko Rochus kun Roswitha.

De la 20:30 ĝis la 22:00 mi skribis la taglibron denove kun Wolfram.

12-a de novembro 1992 – ĵaŭdo

8:00 matene

Preĝgrupo!

Savanto: "Mia kara filino, skribu ĉi tion." Mi:

"Jes, mia Sinjoro kaj Dio."

Savanto: "La stigmaton, kiun vi ricevos, konvinkos multajn homojn, ke estas mi. Multaj pastroj konvertiĝos.

Estos nova generacio de multaj pastroj, kiuj apartenos al mi.

Mi donis al miaj apostoloj la povon fariĝi pastroj, ne virinoj. Virinoj ne estas elektitaj por la pastraro. Mia filino, estas la volo de Satano, ke virinoj prenu la rolon de pastroj. Tiuj virinoj devos porti grandan respondecon antaŭ mi. Ili ne plenumas mian volon, sed tiun de Satano.

Gardu vin kontraŭ ĉi tiuj virinoj.

Mia filino, multaj el la erarintaj pastroj trovos sian vojon reen al la domo de la Patro. Ĝoju kun ili!"

Savanto: "La punado kreskos eĉ pli granda, por ke miaj infanoj rekonu, ke mi ankoraŭ ekzistas. Ĉiuj, kiuj estas malfidelaj al mi, estas miaj perfiduloj.

Mia filino, malfideleco al sia Dio, kiu povas savi ilin, estas granda malbono. Ĉi tiu malbono devas esti ekstermita senprokraste."

Mi: "Kara Dio, mi ne plu povas skribi. Estas tiel malfacile por mi skribi, ĉar estas tiom da malfideleco al Vi en ĉi tiu mondo."

La kompatema Dio benis min.

Estis neeble por mi daŭrigi skribi. La Savanto diris al mi multajn pliajn aferojn, sed mi povis skribi nenion plu, ĉar la pekoj de la mondo pezege premiĝis sur min. Mi sentas min tiel malsana, ke mi povus vomi en ajna momento.

Je la 10:30 matene mi forlasis la laboron. Mi iris al la kuracisto pro la doloro.

D-ro Staufer diris, ke tiu ĉi doloro devenis de mia spino. Mi ankaŭ havis akran pikdolorojn sur mia dekstra flanko proksime al miaj renoj. Tiu doloro disvastiĝis tra mia tuta dorso. La naŭzo ankoraŭ estis ĉe mi. Posttagmeze, la doloro estis tiel severa, ke mi ne plu povis marŝi. Vespere la doloro mildiĝis.

Je la 18:00 mi iris al la preĝejo malgraŭ la doloro, ĉar mia vera kuracisto estas la Savanto.

Hodiaŭ mi ĝojis, ke la lumo restis ŝaltita pli longe post la Sankta Meso. Patro Vogt akceptis tion, kion mi diris al li en la konfesujo.

Dankon, Dio, pro ĉi tiu graco.

De la 19:45 ĝis la 22:45 mi daŭrigis verki la taglibron kun Wolfram. De la 23:00 ĝis la 23:45 mi skribis miajn notojn en la taglibron.

13-a de novembro 1992 – vendredo

10:30 ĝis 13:00 hejme:

Preĝgrupo!

Unue mi preĝis antaŭ la statuo de Nia Sinjorino. Mi parolis al Nia Sinjorino kaj ploris. Per Maria mi rekomendas min al la Savanto. Mi unuiĝis kun la koroj de Maria kaj la Savanto. Poste mi fervore preĝis al la Savanto.

Savanto: "Mia filino, skribu ĉi tion. Mi volas, ke vi donu al mi ĉion, kion vi posedas, eĉ hodiaŭ."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi havas nenion. Ĉio apartenas al Vi. Vi estas ĉio en mi. Mi alportis nenion en ĉi tiun mondon. Kaj mi povos kunporti nenion. Ĉu tio, kion mi faris ĝis nun, estis bona aŭ malbona? Mi atendas mian rekompenco en la ĉielo. Mi havas grandan fidon je ĉi tiu rekompenco. Mi jam antaŭĝojas pri ĝi. Mi ĝojas ĉiutage, ĉar kun ĉiu tago mi estas iom pli proksima al la ĉielo. Por ke tie mi povu daŭre ami, laŭdi kaj glori Vin kun la Benita Virgulino Maria, Sankta Jozefo, ĉiuj anĝeloj, gardanĝeloj kaj sanktuloj.

Estas mirinde scii, kial oni vivas sur ĉi tiu tero."

Savanto: "Mia kara filino, mi estas via posedaĵo. Vi estas ĉio en mi. Mi estas via estonteco, mi estas via eterneco. Mia filino, mi estas kontenta pri tio, kion vi skribis hodiaŭ. Mia kara filino, ĉi tiu letero ankaŭ finiĝas. Multe pli povus esti skribita, sed tio, kion vi skribis, sufiĉas por mi. Ĝi plaĉis al mi. Vi estis diligenta. Vi faris multajn oferojn.

Mia filino, ripozu iomete."

Mi: "Kio nun estas? Mia Sinjoro kaj Dio, mia kara spirita gvidanto, ĉu mi morgaŭ ne plu devos skribi?"

Savanto: "Vi povas paroli al mi, sed vi ne plu bezonas skribi tion. Mia kara filino, restu fidela al mi."

Mi: "Kara Dio, nun mi sentas pikantan doloron en mia koro, korodoloron."

Savanto: "Ĝi estas mia verko en vi. Mi komencis mian verkon en vi. Mia kara filino, mi estas en vi kaj mi ĉiam estos en vi.

Memoru tion bone. Vi neniam estos sola, eĉ se vi sentos vin forlasita."

Mi: "Mia Sinjoro kaj Dio, mi kredas tion, kion Vi diris al mi. Ankaŭ tio okazos, kiel Vi diris. Mi estas Via infano, Via filino, fianĉino, fratino, servistino kaj Via ilo, per kiu Vi laboras. Mia Sinjoro kaj Dio, ĉio ĉi estas pro amo al Vi, por Via granda gloro kaj por la savo de animoj."

Savanto: "Mia kara filino, mi dankas vin. Vi restos sub mia protekto. Mi benas vin, mia filino."

Mi: "Sinjoro, mi inkluzivas ĉiujn animojn, eĉ tiujn en Purgatorio, por ke neniuj povu diri, ke ili ne ricevis ĉi tiun benon."

Savanto: "Dio la Patro, Dio la Filo kaj Dio la Sankta Spirito vin benu. Iru en paco, mia kara filino."

Mi: "Dankon al Dio la Sinjoro. Laŭdata, amata, adorata kaj dankeme glorigita estu la Triunuo.

Laŭdata estu Jesuo Kristo kaj Maria nun kaj por ĉiam. **Amen.**

De la 13:30 ĝis la 16:00 mi transskribis miajn notojn en la taglibron.

De la 17:00 ĝis la 18:15 mi skribis la taglibron kun Wolfram.

18:30 Sankta Meso en Rot.

De la 19:30 ĝis la 21:00 mi daŭrigis skribi mian taglibron kun Wolfram.

21:30: Patro Gebhard Heyder el Regensburg telefonis al mi.

Li diris al mi, ke li hodiaŭ finis sian ĉefverkon. Kaj ke ankaŭ mi ĉesu skribi, ĉar tio sufiĉos. Mi diris, ke la Savanto jam diris tion al mi ĉi-matene. Patro Gebhard Heyder ĝojis pri tio, ĉar mi jam sciis ĝin de la Savanto. Ĉar tio estis konfirmo, ke la Savanto laboris per li.

Mi diris al li, ke hodiaŭ estos ankaŭ mia lasta tago de skribado. Patro Gebhard benis mian edzon kaj min per telefono. Mi ĝojis, ke li donis al mi la benon latine. Mi adiaŭis lin. Mi dankas al Dio ankaŭ pro ĉi tiu graco, ke Patro Gebhard Heyder vokis min kaj parolis al mi denove.

Mi neniam uzis Biblion aŭ iun ajn alian religian libron dum la verkado de ĉi tiu taglibro. Mia germana vortprovizo estas tre limigita. Mi ankaŭ apenaŭ uzis fremdajn vortojn, ĉar mi simple volis verki tiel, ke ĉiuj povu kompreni.

Ĉi tiu taglibro estis kompletigita hodiaŭ, la 14-an de novembro

1992. Subskribis Julijana E b e r t

Ĉi tiun taglibron tajpis Marion Hambsch kaj Wolfram Bellemann.

Du aldonaĵoj al la taglibro:

5-a de novembro 1993 – Vendredo de la Sankta Koro

La antaŭan vesperon (la 4-an de novembro), Julijana ricevis telefonvokon de viro, kiu diris al pastro el Waghäusel (pilgrima preĝejo), ke la Patrino de Dio volas komunio sur la lango.

La pastro respondis al li: "Estas la diablo parolanta per vi!"

Fine, la pastro diris al la viro, kiu estis el Bruchsal, ke li povus ricevi la Komunio-n genuflekse. Tiam Julijana ricevis la ĝustajn vortojn: Se la diablo parolis per la viro, kiel do la pastro povas permesi al li fari tion, kion li diris?!

La 5-an de novembro je ĉirkaŭ la 10-a horo, Julijana demandis la Patrino de Dio.

Ŝi preĝis al la Patrino de Dio, ke, se tio estas la volo de Dio kaj ŝia propra volo, ŝi diru al ŝi, kion ŝi volas koncerne la demandon pri komunio sur la lango.

Patrino de Dio: "Mi diros al vi, mia filino! Mi postulas buŝan komunio en ĉiuj preĝejoj, same kiel la Patro."

Julijana: "Kara Patrino de Dio, dankon, ke vi tion diris al mi!"

Ŝi tiam demandas la Savanton, ĉu Tomaso devus skribi pri Marpingen.

Savanto: "Estas ĝuste, ke vi skribu! Ĉio, kio venas de Dio, devas esti disvastigita, por ke la plano de Dio realiĝu."

Julijana tiam demandis la Savanton: "Kio estas la kialo, ke la pastroj, kiuj estis en Medjugorje, estas parte kulpaj? (pri la milito, vd. 4-an de nov.)

Savanto: "Komence estis humileco en Medjugorje, sed poste ne plu. Ili metis Mian Korpon en la manojn de homoj.

Mia filino, skribu: Mi postulas de la pastroj, ke ili prediku pri la granda respekto al Mia Korpo. Kie estas respekto, tie estas amo.

Kie mankas amo, ili rikoltas nur malamon.

Skribu, Mia filino: Mi donas al la pastroj la konvertiĝon. Ili devas administri la Komunio-n sur la lango al la fideluloj. Mia filino, Mi donas Min al la animoj."

Julijana demandas la Savanton, ĉu ili devus aŭ devas doni la Komunio-n sur la langon.

Savanto: "Ili devas, ĉar Mi estas, kiu Mi estas. Tial Mi koncedis tion nur al Miaj pastroj.

(Por tuŝi Lian Plej Sanktan Korpon per siaj manoj).

Mi rekompencos ĉiun pastron, kiu nun komencas sin deteni de donado de la Komunio en la manon. Mia amo kaj graco venos sur ilin abunde. Ili devas oferi al Mi sian tutan fierecon. Mia kara filino, mi dankas vin, ke vi tion skribis!

la 5-a de novembro 1994 – lundo

21:45

Nia Sinjorino: "Miaj infanoj, mi amas vin. Vi ĉiuj ricevis gracon de la Sinjoro.

Eĉ se vi trovas malfacile preĝi ĉi tiun Rozarion al la Sanktaj Vundoj de la Sinjoro, preĝu ĝin ĉiutage.

Ne ĉiuj povas preĝi ĉi tiun Rozarion. Per ĝi, multaj animoj estas savitaj.

Mi dankas vin, miaj infanoj, pro via fervora preĝo.

www.gnadenvolle-gebete.de

11-a de marto 2026
Kopiiĝis el la originala taglibro – Bernhard

La plej bona preĝo, plena je graco – la
Patro Nia – por ĉiuj homoj –
ke ĉiu koro ĝoju kaj multaj animoj estu savitaj

(germane)

† (Ni preĝas en la nomo de ĉiuj kaj por ĉiuj homoj)

19-a de junio 2025

† En la nomo de la Plejpotenca Sankta Triunuo,

la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito, ni petas kaj invitas vin preĝi kaj protekti kun ni: Sankta Virgulino Maria, nia Patrino kaj Reĝino, Sankta Jozefo, ĉiuj sanktuloj, la sanktaj anĝeloj en Paradizo – Ĉielo – kaj la sanktaj gardanĝeloj, kiuj ĉiam estas kun ni. Ni petas la malriĉajn animojn en Purgatorio esti niaj intercesantoj kaj preĝi por ni.

Sankta Triuna Dio, † Patro, Filo kaj Sankta Spirito, vi estas unu, nedividebla, bona, ĉiopova kaj ĉieestanta Dio.

Via regno estas inter ni. Vi regas en la ĉielo – Paradizo – kaj sur la tero.

Via volo okazu, sur la tero kiel en la ĉielo. **Kompata vivanta Dio,** bonvolu pardoni al ni niajn ofendojn, kiel ni pardonas al tiuj, kiuj ofendas nin. Ni humile petas vin: Vivu kaj restu en niaj koroj kun via lumo, forto kaj amo.

Donu al ni kaj al ĉiuj homoj la gracon, ke via paco loĝu en niaj koroj kaj en la koroj de ĉiuj homoj, por ke ni apartenu al Vi, servu Vin, estu fidelaj al Vi, kaj restu kun Vi eterne.

Nia Patro, ni humile petas Vin;

puru kaj elaĉetu nin de ĉiuj pekoj.

Bonvolu doni al ni nian ĉiutagan panon, kiu estas transformita de romkatolika pastro en la vivan Sanktan Hostion. Post la konsekro, la Hostio estas nia nuna, viva Sankta Dio, Reĝo kaj Savanto por ĉiuj homoj. Lin ni ricevas en la Eklezio kun humileco kaj pura koro, kaj atendas eternan vivon.

Pova Sankta Dio, ni imploras Vin,

ĵetu la diablojn en inferon por ĉiam, por ke homoj kaj ni ne aŭskultu ilin, ne servu ilin aŭ peku, por ke ili ne ataku nin,

militi, kaŭzi peston, aŭ murdi nin, por ke ili ne konduku nin en tenton, ĝenu aŭ influu nin, kaj por ke ili ne ĵetu nin kaj ĉiujn homojn en la inferon.

Sankta Dio, bonvolu ne permesi, ke ni aŭ la homaro forturniĝu de Vi kaj restu en mortiga peko, sed ke ni, laŭ Via volo, estu kun Vi nun kaj por ĉiam.

Sankta Triuna Dio, per Via graco kaj Via volo ni estos feliĉaj en Paradizo.

Eterna, fidela Sankta Dio, ni honoras, laŭdas, amas kaj adoras Vin; ni fidas je Vi kaj dankas Vin pro ĉio, nun kaj ĉiam kaj eterne. **Amen.**

Sanktulo de la Tago – Sankta Juliana de Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskribo (PS) – grave estas legi kaj plenumi la volon de Dio: *(germane)* Roma katolika pastro ne rilatas al la Romanoj, sed al la unua Papo, Sankta Petro, en Romo. Ni povas skribi nur tiom, kiom ni povas elporti. Tial la Savanto donas al ni pli fortajn vortojn, dum la milito disvastiĝas kaj multaj homoj mortas.

Signifo – Transformāta – Transformiĝo. Consecrata – Konsekro aŭ Sanktigo.

Rekompenci – praemium dare

La litero **J** ne ekzistas en klasika latina lingvo. La nomo Julijana estas skribita per 'I', kie la 'I' anstataŭas **J**, tial Julijana!

Giuliana – Julijana estas prononcata en la itala kiel la angla **Juliana** (J)

Sankta Juliana de Leono – Belgio. La profetino de la Festo de Korpo Kristia, ŝi havis grandan amon al la Sankta Sakramento de la Altaro. Papo Urbano la 4-a enkondukis la Plej Sanktan Feston de Korpo Kristia por la tuta Eklezio en 1264. Juliana de Leono estas venerata kune kun la itala Juliana Falconieri la 19-an de junio;

kaj ŝi povas esti intercesanino. Juliana de Nikomedio estas venerata en la Katolika Eklezio la 16-an de februaro.

La Ĉiela Patro ŝanĝita por la Festo de Korpo Kristia – (19-a de junio 2025):

Tribulacioj – Tribulationes

ne konduku nin en tenton – ne inducas in tentationem

kaj ne ĵetu nin en inferon – et ne nos in infernum praecipites

Reĝo kaj Savanto de la tuta homaro – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

en Paradizo – Ĉielo

Sanktaj gardanĝeloj, kiuj ĉiam estas kun ni

ĉielon kaj la Sanktajn Gardanĝelojn, kiuj ĉiam estas kun ni.

(19-a de junio 2025) **Kolonjo – dum la Sankta Meso:**

la flavaj kaj ruĝaj ombreloj dum la disdonado de la Komunio – tio estas herezo – la Savanto ne malsanigas homojn; Li estas ankaŭ la Saniganto.

Ĉiuj, kiuj ricevas aŭ ricevis la Komunio-n en la manon, devas iri al konfesio!

Ĉar Komunio en la mano estas abomeno antaŭ Dio; ja ĝi ne estas ordinara pano – post la Konsekro en la Ostio, Dio, la Sankta Jesuo Kristo, estas nedisigeble unuigita kun Dio la Patro kaj Dio la Sankta Spirito – kun karno kaj sango, korpo kaj animo, dieco kaj homeco, vere, reale, esence, vive ĉeestanta kaj ĉiopova.

(Johano 14:8–11: Filipo diris al Jesuo: 'Montru al ni la Patron, kaj tio sufiĉos por ni.'

Jesuo Kristo respondis: 'Kiu vidis min, vidis la Patron', kaj: '...la Patro, kiu restas en mi...').

La ĝusta maniero estas, ke la Komunio estu administrata sur la lango sole de la pastro.

(19-a de junio 2025 – 14:10) Nia Patro, la preĝo estas finita

La Ĉiela Preĝo nun estas kompleta, kaj la tuta Paradizo – la Ĉielo – ĝojas preĝi kun ni.

Dum pli ol 30 jaroj en la lernejo de la Savanto, ni lernis kiel

Patro Nia. Ni devus preĝi antaŭ la Meso kaj post la Meso, kaj se ni preĝas plurfoje tage, pli da animoj estos savitaj! La Savanto diris: 'Estas mia volo, ke ĉi tiu preĝo estu preĝata!' Ni petas vin ankaŭ inkluzivi Julijan kaj Bernhard en viaj preĝoj; ni dankas vin – la Sankta Dio rekompencos vin.

Ke la Sankta Triunuo vin benu kaj ĉiujn homojn,

† Patro, Filo kaj Sankta Spirito!

Falconieri la 19-an de junio 2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Sancta Diei – Sankta Juliana

Festo de la Korpo de Kristo

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Plej bona preĝo plena de graco – Patro Nia – por ĉiuj homoj – por ke ĉiu koro ĝoju kaj multaj animoj estu savitaj.

19-a de junio

2025 (Latine)

(Ni preĝu en la nomo de ĉiuj kaj por la tuta homaro)

† En la nomo de la Sankta kaj Triuna Dio, la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito, ni invitas la jenajn preĝi kun ni kaj protekti nin: la Benitan Virginon Maria, nian Patrino kaj Reĝino, Sanktan Jozefon, ĉiujn Sanktojn, la Sanktajn Anĝelojn en Paradizo – ĉielon kaj la Sanktajn Gardanĝelojn, kiuj ankaŭ estas ĉiam kun ni. Ke la malriĉaj animoj en Purgatorio estu niaj intercesantoj kaj preĝu por ni.

Sankta Triunuo, Dio, † Patro, Filo kaj Sankta Spirito, Vi estas unu, nedividebla, ĉiopova kaj ĉieestanta Dio.

Via regno estas inter ni. Vi regas en la ĉielo – Paradizo – kaj sur la tero. Via volo fariĝu, sur la tero kiel en la ĉielo – Paradizo.

Mizerikorda kaj vivanta Dio, ni vin preĝas, pardonu al ni niajn ŝuldojn, kiel ankaŭ ni pardonas al niaj ŝuldantoj; ni humile petas vin: Vivu kaj restu en niaj koroj kun Via lumo, forto kaj amo.

Donu al ni kaj al ĉiuj homoj la gracon, ke via paco loĝu en la koroj de tiuj, kiuj apartenas al vi, servas vin, estas fidelaj al vi, kaj restas kun vi eterne.

Patro nia, ni petegas Vin:

puru kaj savu nin de ĉiuj niaj pekoj.

Ni vin preĝas, donu al ni nian ĉiutagan panon, kiu per la Roma Katolika pastro transformiĝas en la vivan Sanktan Hostion.

Post la transformiĝo, la Sankta Ofero estas nia Dio

, vivanta kaj ĉeestanta, Reĝo kaj Savanto de la tuta homaro.

Ni ricevas Lin en la Eklezio kun humileco kaj pura koro, kaj ni atendas la eternan vivon.

Sankta kaj potenca Dio, ni petegas Vin: ĵetu la diablojn en la inferon por ĉiam, por ke nek ni nek iu ajn homo aŭdu ilin, nek servi ilin, nek pekadi; por ke ili ne ataku nin, ne militu kontraŭ ni, ne alportu afliktojn, nek mortigu nin; por ke Vi ne konduku nin en tenton, ne perturbu nin, nek movu **nin**, kaj por ke Vi ne ĵetu **nin nek la homaron** en la inferon.

Sankta Dio, mi preĝas, ne permesu, ke ni forturniĝu de Vi aŭ restu en mortiga peko, sed donu, ke laŭ Via volo ni estu kun Vi nun kaj por ĉiam.

Sankta Triuna Dio, per Via graco kaj Via volo ni estos feliĉaj en paradizo.

Eterna Sankta Dio, ni honoras, laŭdas, amas kaj adoras Vin; ni fidas al Vi kaj dankas Vin pro ĉio, nun kaj ĉiam kaj eterne. **Amen.**

Sankta Tago – Sankta Juliana Falconieri 19-a de junio 2025

Postskribo (PS) – por legi kaj fari la volon de Dio:

(Latine)

Romkatolika pastro ne respondecas al la romianoj, sed al la unua Papo, Sankta Petro, en Romo. Ni povas skribi nur tiom, kiom ni povas elteni.

Tial la Savanto donas al ni pli fortajn vortojn, se eksplodos milito kaj multaj homoj mortos.

La Ŝanĝita Patro Nia je la Festo de Korpo Kristia (19-a de junio 2025)

Pestoj – Tribulacioj

Ne konduku nin en tenton – ne inducas in tentationem

kaj ne ĵetu nin en inferon – et ne nos in infernum praecipites

Reĝo kaj Savanto de la tuta homaro – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Paradizo – ĉielo kaj ĉe ni – Paradiso – caelum et apud nos

(19-a de junio 2025) Kolonjo – en la Sankta Meso:

Flavaj kaj ruĝaj ombreloj estas herezo.

La Episkopo diris dum la Meso je Korpo de Kristo: Jesuo Kristo estas la Korpo kaj la Sango! Li estas Dio kaj homo, vere, reale, viva, ĉeestanta kaj ĉiopova, la Triunuo – Patro, Filo kaj Sankta Spirito.

Komunio en la mano – mi petas vin, konfesu!

(19-a de junio 2025 – 14:10) La Patro nia estas kompleta. La

Patro nia estas kompleta hodiaŭ, kaj la tuta paradizo – la ĉielo ĝojas preĝante kun ni.

Pli ol tridek (30) jarojn en la Lernejo de la Savanto ni lernis, kiel ni povus pli bone preĝi. Ni devas preĝi antaŭ la Meso kaj post la Meso, kaj se ni preĝos pli ofte dum la tago, pli da animoj estos savitaj!

La Savanto diris: Estas mia volo, ke ĉi tiu preĝo estu dirita!

Ni petas vin inkluzivi min, Julijana kaj Bernhard, en viaj preĝoj; ni dankas vin – la Sankta Dio rekompencu vin.

Ke la Sankta Triunuo, unu Dio,

† la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito.

www.gnadenvolle-gebete.de

[www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-](http://www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de)

[wunder.dewww.vater-unser.net](http://www.vater-unser.net)

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

Ni honoras la Beatan Virginon Maria
kaj memorigas ŝian naskiĝtagon

09.09.2025

En la nomo de la Sankta Triunuo, la † Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito. Amen.

Sankta Patrino de Dio, Maria, Reĝino de Paco,
ni amas vin kaj laŭdas vin,

Vi estas nia Senmakula Koncipiĝo, Patrino de
Dio koncipita sen origina peko,

kiu amas nin kaj laboras en ni per la amo de Dio el Paradizo.

Bonvolu, Sankta Patrino de la Eklezio, etendu viajn
brakojn kaj ĉirkaŭbraku nin per viaj sanktaj anĝeloj.

Gvidu nin kaj repacigu nin kun via Filo, nia Reĝo kaj Savanto, por ke ni
vivu en la lumo de la Sankta Spirito.

Sankta Patrino, intercedu por ni por humileco,
mildeco, fideleco kaj persisto en preĝo,
por ke paco kaj amo reĝu en la koroj de ĉiuj homoj.

Ni dankas vin, potenca Sankta Virgulino, vi estas la rifuĝejo de
pekuloj,

Helpo de Kristanoj, granda Perantino de ĉiuj gracioj.

Kun via naskiĝtago, por ni komenciĝas pli bona vivo, kun via lumo,
protekto kaj sekureco en vi.

Ke via Filo, nia Sankta Dio, ĉiam estu kun ni ĉe via flanko, benu nin,
elaĉetu nin kaj konservu nin de peko.

Eterna, Ĉiopova, Sankta Triuna Dio, Patro, Filo kaj Sankta Spirito, ni
laŭdas, dankas kaj gloras vin, nun kaj eterne.

Amen.

Maspalomas – Gran Kanario – 09/09/2025
Julijana, Samuel, Bernhard